Tracie Peterson

SA VISEZI DIN NOU

Moştenitorii din Montana

SĂ VISEZI *din* NOU
TRACIE PETERSON
KERIGMA
Oradea, 2020
Redactare: Ioana Pentea
Tehnoredactare: Adrian Bucur
Coperta: Jennifer Parker, Andrea Gheldum
Copyright © 22004 by Tracie Peterson
Originally published in English under the title *To Dream Anew* by Bethany House Publishers, a division of Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, USA.
All rights reserved.
© Kerigma Beletristic, 2020, pentru prezenta versiune românească
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Peterson, Tracie
Să visezi din nou / Tracie Peterson;
trad. Din engleză de Antonela Buligă – Oradea:
Kerigma Beletristic, 2020
ISBN 978 – 606 – 8626 – 69 – 7
I. Buligă, Antonela (trad.)
821.111
Kerigma Beletristic este un imprint al SC Kerigma SRL.
Editura Kerigma Beletristic
O.P. 2 – C.P. 16, 410670 Oradea, România
Tel.: 0359 800174 / 0728 310385
Comenzi online: www.kerigma.ro
Comenzi prin e-mail: officekerigma.ro
Comenzi telefonice: 0359 800174 / 0728 310385

Familiei Bisericii Har Mântuitor.

Aţi fost cu toţii alături de mine şi aţi fost atât de iubitori, reprezentând în chip minunat rolul trupului.

Vă mulţumesc pentru dragostea voastră.

Cărţi de Tracie Peterson

Tărâm al inimii mele. Seria *Moştenitorii din Montana* – 1

Furtună la orizont. Seria *Moştenitorii din Montana* – 2

Fiica tăietorului de gheaţă. Seria *Ţinutul apelor strălucitoare* – 1

Doamna minerului. Seria *Ţinutul apelor strălucitoare – 2*

Mireasa pietrarului. Seria *Ţinutul apelor strălucitoare* – 3

Preludiul zorilor. Seria *Cântec din Alaska* – 1

Refrenul dimineţii. Seria *Cântec din Alaska* – 2

Serenada amurgului. Seria *Cântec din Alaska* – 3

TRACIE PETERSON este autoarea a peste şaptezeci de romane, atât istorice, cât şi contemporane. Cercetarea sa avidă se regăseşte în povestirile sale, aşa cum se vede în seriile bestseller *Moştenitorii din Montana* şi *Cântec din Alaska*. Tracie şi familia ei locuiesc în Montana.

CAPITOLUL 1

Sfârşitul lui iunie 1876

Dianne Chadwick Selby se ridică în capul oaselor. Gâfâind, îşi duse mâna la gură pentru a-şi înăbuşi ţipătul care ameninţa să-i scape de pe buze. Aruncă cuvertura la o parte şi dădu fuga la leagănul de la piciorul patului. Fiul ei de şase luni, Luke, dormea liniştit. Ochii lui închişi şi respiraţia liniştită aduseră o oarecare mângâiere nervilor ei încordaţi.

Uitându-se în pat, fu la fel de uşurată să-şi vadă bărbatul, pe Cole, dormind dus, complet neştiutor de teroarea care pusese stăpânire pe inima ei.

Dianne trase aer adânc în piept şi se aşeză la capul patului. Visul păruse atât de real. Aproape că auzise ţipetele şi plânsetele oamenilor care erau atacaţi. Fusese o luptă mare. Soldaţi şi indieni. Chiar şi Cole şi Lucas fuseseră acolo.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă Cole, cu glas somnoros. Cât e ceasul? Căscă şi se uită la fereastră.

— Nu ştiu, răspunse Dianne. Se ridică în picioare şi se uită afară. – Se vede puţină lumină la orizont. – Probabil că mai e vreo jumătate de ceas până se crapă de ziuă.

— Repede se mai face dimineaţă în această perioadă a anului, zise Cole, gemând încet în timp ce se ridica în şezut.

— Te mai dor coastele? îl întrebă ea, dând la o parte imaginile din timpul nopţii.

— Îhî, recunoscu el. Calul ăla e rău de tot.

— Sigur nu i-a plăcut şaua, zise ea, amintindu-şi de calul dereş. Zâmbi şi se duse să ia alifia de pe poliţa şemineului.

– Stai să te mai ung o dată. Koko a zis că alifia aceasta va face minuni. Mătuşa ei era deosebit de talentată în privinţa leacurilor tămăduitoare. Koko era pe jumătate indiancă Picior Negru şi învăţase de la mama ei să facă multe remedii medicinale. Cunoştinţele ei fuseseră o binecuvântare pentru familie de nenumărate ori.

Dianne unse spatele şi coastele soţului ei cu alifia, masând delicat zonele contuzionate. Îl iubea pe omul acesta mai mult decât viaţa – şi-ar fi dat viaţa pentru el. Se gândi la visul ei şi se cutremură.

— Ce s-a întâmplat? De ce erai trează? S-a întâmplat ceva cu Luke? îi luă mâna într-a lui şi o opri. Se uită lung la ea, în căutarea răspunsurilor la întrebările sale.

— Am avut un coşmar. Am visat că Zane era într-o luptă. O luptă teribilă. Cadavre peste tot. Soldaţi şi indieni morţi. Apoi, fără de veste, eram şi noi în mijlocul luptei, iar indienii ne atacau ferma.

Ferma unchiului ei se afla în luxurianta vale Madison, de-a lungul râului denumit tot cu numele celui de-al patrulea preşedinte. Unchiul Bram iubise acest pământ la fel de mult cum îl iubea ea, dar acum el nu mai era – fusese ucis de un urs grizzly. Parcă numai ieri îi spusese de planurile lui măreţe pentru Diamond V.

Cole îi masă mâna cu blândeţe. – N-a fost decât un vis.

Dianne clătină din cap şi îl prinse de mână. – Dar sunt atâtea pericole de atac din partea indienilor şi de conflicte. Regimentul lui Zane se duce la Little Big Horn, unde au de gând să ajute la mutarea indienilor Sioux şi Cheyenne înapoi în rezervaţie. Dacă ceva nu merge bine? Dacă indienii pornesc o răzmeriţă?

— N-o să meargă nimica rău. Fratele tău ştie cum să-şi

poarte de grijă. Şi nu doar atât, dar armata ştie bine cum stau lucrurile. Sunt instruiţi să ştie ce să facă în astfel de situaţii.

— Dar întotdeauna e posibil ca ceva să fie trecut cu vederea, uitat.

— Dianne, n-a fost decât un coşmar.

Luke se mişcă şi ea aruncă o privire spre leagăn. – N-aş suporta să i se întâmple ceva lui Luke. Sau celorlalţi.

— Dar trebuie să avem încredere că Dumnezeu ţine lucrurile sub control, zise Cole, zâmbind pieziş. – Şi asta e mult mai bine decât să purtăm noi povara asta.

Dianne zâmbi. – Ştiu că ai dreptate. Dar nu mă pot abţine să nu mă frământ.

Cole o trase în braţe şi căzură împreună pe pat. El o sărută pe gât, făcând-o fericită şi mulţumită de atenţia pe care i-o acorda.

Luke începu să se foiască şi apoi să plângă. Dianne îşi văzu bărbatul ridicându-se şi uitându-se la băieţel. – Sabotorule, murmură el. Apoi, uitându-se iarăşi la ea, ridică din umeri. – Cred că rămâne pe altă dată.

Ea râse şi îl dădu la o parte, apoi se duse la fiul lor. – Măcar el doarme noaptea. Copiii lui Koko n-au făcut asta decât în preajma vârstei de un an.

— Greu de crezut că băieţelul nostru are deja şase luni. Parca s-a născut abia ieri. Cole se ridică în picioare şi se întinse, crispându-se de durere.

— Poate că ar trebui s-o iei uşurel azi, zise ea, schimbând scutecul ud al lui Luke.

— Nu-i mult timp de odihnă într-o fermă aşa de mare. Nu-mi vine să cred cât a crescut cireada. E o binecuvântare, dar asta înseamnă şi mai multă muncă. Începu să se

îmbrace, iar Dianne se aşează în balansoar.

Se forţă să se relaxeze, în timp ce Luke începu să sugă. Ştia că îi va necăji dacă rămânea încordată şi laptele nu ieşea. Cu toate acestea, imaginile din timpul nopţii îi persistau în minte.

— Trenton mi-a zis că vrea să-şi încerce norocul cu calul dereş azi, zise Cole, încheindu-şi cămaşa. – Fratele tău e foarte priceput la îmblânzirea cailor sălbatici.

— Trenton are rareori ocazia – sau dorinţa – de a vorbi cu mine, aşa mi se pare, zise ea tristă. – Înainte eram aşa de apropiaţi. Zane şi Morgan se aveau unul pe altul. Aveau o legătură specială pentru că erau gemeni… eu n-am putut niciodată să mă apropii de niciunul dintre ei. Dar Trent… el a fost altfel. Când eram copii, îl interesa ce gândesc şi stătea de vorbă cu mine până noaptea târziu.

— Acum e bărbat în toată firea, fu de părere Cole. Şi fără îndoială că a trecut prin multe înainte să vină la noi. Bărbaţii se schimbă. N-ai ce face.

— Şi femeile se schimbă, murmură ea, ştiind în inima ei că nici ea nu mai este tinerica fără casă şi fără părinţi care sosise la Diamond V.

Cole se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Aş face bine să mă duc la treabă. Să suni tare din clopot când e gata micul dejun.

— Sunt sigură că avem deja un ibric cu cafea pe sobă, zise ea, zâmbind. – Probabil şi pesmeţi în cuptor. Faith se strecoară întotdeauna în casă ca să facă asta. Fosta sclavă era o prietenă credincioasă care lucra la fermă.

— Ea şi Malachi ne fac zilele mult mai uşoare. Toţi am suferi de foame şi am avea cai nepotcoviţi dacă n-ar fi ei.

Cole se duse la uşă şi o deschise. Uitându-se la ea,

zâmbi.

— Voi doi mă faceţi să mă simt mândru. Plecă fără să aştepte un răspuns.

Dianne îi schimbă poziţia lui Luke şi zâmbi văzând cu ce poftă mânca. Era un copilaş dolofan. El o privea cu ochii lui de un albastru închis, care păreau să nu scape nimic din vedere. Dacă Dianne se încrunta, se încrunta şi el, iar dacă ea zâmbea, zâmbetul lui era mult mai larg.

Dar visul încă o urmărea. În pofida acestui moment liniştit şi a iubirii evidente a lui Cole, ea se simţea rece pe dinăuntru. Închise ochii şi văzu din nou câmpul de luptă. Îşi amintea, fără doar şi poate, descrierile vii din ziare. Jurnaliştii păreau să aibă fler pentru descrieri dramatice şi grafice.

Dar dacă visul era o prevestire? Nu făcea Dumnezeu astfel de lucruri? Iosif fusese avertizat într-un vis să îi ia pe Maria şi pe Iisus ca să scape de Irod. Şi alţi oameni din Biblie avuseseră vise care îi ajutaseră să supravieţuiască.

Însă visul acesta nu oferea nicio speranţă. Arăta doar distrugere totală. Dianne se cutremură din nou şi Luke încetă să mai sugă, uitându-se la ea ca şi cum ar fi dorit să o întrebe care e problema.

— O, băieţelul meu drăguţ, zise ea, mângâindu-i părul castaniu. Mă rog să nu fi fost decât un vis urât şi atât. Drept răspuns, el gânguri şi îi zâmbi.

Dianne râse, dar bucuria fu doar momentană. Rugăciunea avea să o ajute să treacă prin ziua asta, dar veneau vremuri grele. Gus, supraveghetorul fermei lor, zisese că bat vânturi de schimbare şi, sincer, ea nu era deloc sigură că îi plăcea cum suna asta.

În dimineaţa aceea, Dianne şi Faith făcură gem. Se

întrevedea o zi caniculară, aşa că se grăbiră să termine treburile înainte ca soarele să facă totul insuportabil.

Copiii lui Faith, Mercy şi Daniel, se jucau cuminţi într-un colţ, în vreme ce Luke dormea în salonul din faţă. Faith îşi frecă abdomenul rotunjit şi zâmbi.

— Copilul ăsta tare mai dă din picioare. Nu prea văd cum vom reuşi să ajungem în octombrie. Pun rămăşag că va veni mai repede.

Dianne clătină din cap.

— De fiecare dată a fost altfel, nu-i aşa?

Faith dădu din cap şi îşi strânse mai bine basmaua roşie în jurul capului.

— Presupun că sarcinile sunt la fel de diferite ca şi copiii. Cel puţin aşa a fost la mine.

— Şi mama zicea la fel, spuse Dianne, amintindu-şi de cuvintele mamei sale, deşi zicea şi că toate au avut un lucru în comun.

— Ce lucru? o întrebă Faith, privind-o curioasă.

— Zicea că toate au extenuat-o.

Faith râse şi amestecă în gemul de pe sobă.

— Asta aşa e. Dar e o povară fericită, nu-i aşa?

Dianne fu de acord. Îl iubea pe micul Luke mai mult decât putea spune în cuvinte şi abia aştepta să mai aibă şi alţi copii. Îşi dorea o casă plină aşa cum fusese în copilăria ei.

— Mmm, ce bine miroase aici, zise Cole, intrând pe uşa din spate. Mai e cafea?

— Ei, Cole Selby, începu Faith pe un ton dojenitor, doar ştii că e cafea întotdeauna în casa asta.

El zâmbi.

— Da, dar e posibil şi să se termine.

— Poate că atunci când dereşul ăla al tău o face aripi şi-o

zbura, zise Faith, lăsând jos lingura ca să-i toarne o ceaşcă de cafea lui Cole.

— Eu cred că a şi făcut aripi, îl tachină Dianne. Cel puţin mi s-a părut că Cole a zburat destul de sus ieri, când calul a reuşit în sfârşit să se descotorosească de el.

— Ei, dacă nu te porţi frumos cu mine, începu el, nici eu n-o să-ţi spun surpriza.

Dianne remarcă amuzamentul din ochii lui.

— Ce surpriză?

— De 4 Iulie mergem în Bozeman City să sărbătorim. Plecăm peste câteva zile.

— Chiar? îl întrebă Dianne. În felul acesta putea ajunge la Fortul Ellis ca să vadă dacă sunt veşti de la regimentul fratelui ei. Nu doar atât, dar festivităţile ar putea fi tocmai lucrul de care avea nevoie ca să mai uite de griji.

— Chiar. El îi aruncă o privire care sugera că ştie la ce se gândeşte. M-am gândit că nu putem pierde sărbătorirea centenarului ţării. S-au întâmplat multe într-o sută de ani. S-au întâmplat multe în ultimii cincizeci de ani. Oricum, m-am gândit şi că e modul cel mai simplu ca să ne liniştim mintea. Te voi duce la fort prima dată şi putem întreba de Zane.

— Şi sigur vom găsi şi provizii ca să aducem acasă, fu de părere Faith.

— Sigur că da. Oraşul a crescut destul de mult şi va fi interesant să vedem ce are de oferit. Cole sorbi din cafea. Vom lua nişte căruţe şi vom cumpăra ce ne trebuie. Deja am discutat cu Malachi şi e foarte bucuros de ieşirea asta.

— Nu crezi că drumul va fi prea greu pentru Luke, nu-i aşa?

Faith răspunse înainte ca Cole să poată deschide gura.

— Copilaşul ăla e făcut dintr-un aluat mai tare decât crezi tu. N-o să păţească nimic. Cred că excursia asta ne va face bine la toţi.

— Dar cum rămâne cu ferma? întrebă Dianne.

— Cauţi scuze ca să nu mergi? o întrebă Cole după ce dădu pe gât restul de cafea.

Dianne clătină din cap. – Nicidecum. Mă întrebam dacă te-ai ocupat de asta.

— Ţi se pare că nu sunt prea capabil, nu-i aşa? Zâmbea, dar tonul său era serios.

— Ştiu că eşti capabil, zise ea, încercând să-şi aleagă cuvintele cu grijă. Doar că nu ştiam dacă te-ai gândit la asta până la capăt sau e mai mult un capriciu.

— Nu prea sunt cunoscut ca om capricios, zise sec Cole. – Vom lăsa o mână de oameni ca să supravegheze ferma, dar mă gândesc că e o cale potrivită ca să le dăm liber băieţilor să petreacă puţin timp departe de fermă. Se vor bucura de vacanţă şi după aceea ne vor ajuta să cărăm mărfurile acasă.

— Mi se pare un plan perfect, spuse Faith, ridicând oala grea de pe sobă şi punând-o pe blatul de lemn. E gata de strecurat.

— Ar fi mai bine să mă întorc la treburi, zise Cole, punând ceaşca de cafea în chiuvetă.

După ce el plecă, Faith se întoarse către Dianne.

— E un om bun, să ştii. Poţi avea încredere că va gândi lucrurile până la capăt. În plus, Gus n-o să-l lase să ia o decizie proastă.

Dianne ridică din umeri, ştiind că vorbise fără să gândească.

— Cole nu face asta de multă vreme. Îmi fac griji pentru

că s-ar putea să uite ceva.

— Şi dacă uită, va face acea greşeală doar o dată. Învăţăm din greşelile noastre, zise Faith pe un ton matern. Asta, dacă ni se permite să le facem.

Dianne oftă.

— Uneori e greu să-i dau frâu liber. Probabil pentru că am lucrat atât de mult cu unchiul Bram, simt că ferma asta are nevoie de atenţia mea.

— Ai mai avut problema asta şi înainte. Au mai fost ocazii când te-ai îndoit că soţul tău poate face munca asta.

Dianne clătină din cap. – Nu e vorba de îndoială, ci de instruire. întotdeauna îşi justifica astfel purtarea. De multe ori, Cole proceda altfel decât unchiul Bram, iar asta o neliniştea. Nu era vorba că nu îl considera capabil, ci doar că poate el nu îşi dădea seama de ce se fac lucrurile într-un anumit fel şi sfârşea prin a le face mai multe probleme decât prin a-i ajuta.

— Îţi faci prea multe griji.

— Asta aşa e, declară Koko, intrând în bucătărie.

— Ei bine, pur şi simplu simt că unchiul Bram mi-a dat responsabilitatea de a vedea de ferma asta şi de a-i asigura succesul.

— Dar el ar vrea şi ca tu să te linişteşti şi să-i laşi pe alţii să-şi facă treaba la care se pricep. Cole e un om bun, la fel cum a fost şi Bram. Va lua decizii înţelepte.

— Cole vrea să ne ducem la Bozeman pentru sărbătoarea de 4 Iulie. Vrei să vii şi tu cu copiii? întrebă Dianne, sperând să schimbe subiectul.

Koko clătină din cap. – Nu cred. Cu toate necazurile cu indienii, probabil că ar fi înţelept din partea mea să stau acasă. N-are niciun rost să-i fac pe alţii să se simtă

neplăcut.

— Eu nu mi-aş face griji pentru că oamenii din oraş se vor simţi neplăcut, spuse Dianne, ajutând-o pe Faith cu borcanele cu gem. Era bucuroasă că nu se mai vorbeşte despre felul în care îl trata ea pe Cole.

— Nu-mi fac griji pentru oamenii din oraş, recunoscu Koko. – Doar că nu vreau să fie jigniţi copiii.

Dianne se gândi la Jamie, care avea nouă ani, şi la Susannah, care avea şase. Amândoi aveau trăsături de la mama lor, cu toate că erau mai mult albi decât Picioare Negre. Dar societatea nu avea să îi vadă astfel, iar Koko avea dreptate cu privire la tensiunile şi atitudinea urâtă faţă de cei cu sânge indian.

— Atunci ce să vă aducem din oraş? întrebă Dianne în sfârşit, ştiind că nu avea cum să îndrepte situaţia. Se uită în ochii mătuşii sale şi zâmbi.

Koko dădu din cap de parcă ar fi împărtăşit nişte informaţii nerostite cu nepoata ei. – Am avea nevoie de mai multe lucruri. Voi face o listă înainte să pleci.

Un miros duhnitor de putreziciune fu primul lucru care le atrase atenţia.

Forţele colonelului Gibbon merseseră înainte pentru a se uni cu trupele lui George Armstrong Custer pe râul Little Big Horn. Scopul lor era să-i reprime pe indienii Sioux şi Cheyenne şi să-i ducă înapoi în rezervaţia lor din est, dar mirosul şi tăcerea de moarte îi tulbura pe toţi cei din regiment.

Zane simţea un fior rece pe şira spinării. Senzaţia aceasta nu-i potolea deloc temerile. De multe zile auzeau zvonuri şi primeau de la superiori mesaje care îi zăpăceau. Un infanterist venise să le spună că fuseseră găsiţi nişte

cercetaşi indieni de-ai lui Custer. Aceştia povesteau despre o luptă oribilă în care fuseseră ucişi toţi soldaţii, dar asta nu putea fi adevărat.

Pe de altă parte, îi auzise de multe ori pe soldaţi plângându-se că umblă după potcoave de cai morţi şi, la fel cum prima afirmaţie nu i se părea adevărată, Zane credea că nici asta nu era corectă.

Sudoarea îi umezea pielea, iar pe faţă îi curgea şiroaie. O simţea cum i se strecoară pe sub guler, lipicioasă şi neplăcută. Temperaturile se apropiau de treizeci şi opt de grade Celsius. Ce ciudat că în prima zi a lunii mărşăluiseră prin ninsoare. Cea mai mare parte a zăpezii nu ţinuse nici cât să atingă pământul, dar în anumite locuri pulberea albă se acumulase. Zane încerca din greu să-şi amintească cum stătuse ghemuit în haina de lână, îngheţat până în măduva oaselor, dar fără folos. Căldura de sfârşit de iunie ameninţa să-l coacă de viu.

Vedea pe chipul camarazilor săi că nu era singurul care suporta cu greu vremea dificilă. Praful şi sudoarea lăsau dungi pe faţa soldaţilor, de parcă se vopsiseră ca indienii pentru război. Mai ales cei din infanterie. Mărşăluiau ore nesfârşite prin praf. Zi după zi mergeau într-un nor stârnit tot de ei, iar la sfârşitul zilei se căzneau să-şi răzuiască pământul de pe corp.

Zane le cunoştea nefericirea. Viaţa de infanterist nu fusese niciodată pe placul lui. Dar acum, ca locotenent nou numit, avea măcar posibilitatea de a merge călare dacă dorea. Unii ofiţeri călăreau, alţii nu. Zane era cunoscut ca fiind priceput la cai – lucrase la Diamond V înainte de a fi transferat sub comanda colonelului Gibbon. Ferma era un bun furnizor de cai pentru armată, iar superiorii săi păreau

înclinaţi să-l facă pe Zane fericit, ca nu cumva să li se taie aprovizionarea.

Caii se purtau ciudat, iar asta, împreună cu duhoarea oribilă, îi făcea pe toţi să fie neliniştiţi. Probabil că aveau să ajungă la un loc în care bivolii fuseseră mânaţi de indieni ca să se prăvălească de pe stânci sau într-un alt loc unde avusese loc un măcel în masă. Mirosul morţii îi neliniştea întotdeauna pe cai. Zane încercă să-şi liniştească animalul, dar acesta continuă să calce în lateral, pe parcă ar fi vrut să evite ce se afla în faţa lor.

Pe neaşteptate, un călăreţ palid la faţă sări în galop peste culme. Calul său era plin de spume de la efort, iar omul părea că abia se ţinea pe el. Calul lui Zane dădu puţin înapoi şi necheză tare când călăreţul se opri nu departe de locul în care colonelul Gibbon stătea pe calul său.

Omul, de fapt doar un băiat, se aplecă într-o parte şi vărsă ce avea în stomac. Acest lucru îi luă pe toţi prin surprindere. Fără să-şi ridice ochii, el arătă îndărăt şi clătină din cap. Parcă i se înţepeniseră cuvintele în gâtlej.

— Ce e? Ce-ai găsit? îl întrebă Gibbon, nerăbdător.

— Sunt morţi, domnule. Custer. Oamenii lui. Până la ultimul soldat – morţi cu toţii.

CAPITOLUL 2

ŞI AŞA ERA.

Zane nu putu decât să privească într-o tăcere consternată cadavrele albite şi buhăite ale bărbaţilor care fuseseră odată soldaţi. *Unde a fost Dumnezeu când Custer şi oamenii lui s-au întâlnit cu această soartă*?

Scene din Masacrul Baker, când fusese măcelărit tribul

Picioarelor Negre, cu şase ani în urmă, reveniră ca să-l bântuie. *Unde a fost Dumnezeu atunci*?

Zane abia putea respira. Scena era ireală, prea oribilă ca să lase imaginile să i se fixeze în minte. Acum nu le mai rămăsese decât să-i îngroape. Nu era nicio mare luptă în care să-şi dovedească bravura sau bărbăţia. În ziua de azi bravura era dovedită de putinţa de a fi martor la masacrul de la Little Big Horn şi de a nu ceda în faţa nebuniei.

— Domnule, cum s-a putut întâmpla una ca asta? întrebă cu glas răguşit unul dintre recruţii mai noi. Omul se opri din lucrul la o targă pentru răniţi şi Zane se apropie de el.

Îl privi, clătinând din cap.

– Presupun că nu putea să nu se întâmple.

— Să-mi fie cu iertăciune, domnule locotenent, începu soldatul, dar cum puteţi spune asta? Armata Statelor Unite n-ar trebui să fie niciodată luată prin surprindere aşa. Cum au putut fi prinşi în ambuscadă fără nicio avertizare?

Zane sesiză neîncrederea şi oroarea din glasul omului. Şi el le simţea într-o oarecare măsură. Dacă asta i s-a putut întâmpla unui om ca generalul Custer, atunci se putea întâmpla oricui.

— Trebuie să cred că, dacă ar fi fost pregătiţi, nu s-ar fi întâmplat aşa ceva. Zane căuta să fie convingător. Adevărul era că nu era prea sigur de vorbele lui. Teritoriul din jurul lor era sălbatic – nedomesticit şi necolonizat. Indienii Sioux, Crow şi Cheyenne îl cunoşteau mai bine decât ar fi putut nădăjdui soldaţii să-l cunoască. De aceea folosiseră cercetaşi indieni. Cum îl putea convinge pe acest soldat de ceva ce nu putea accepta nici el? – E o chestiune de pregătire – de instruire, adăugă el încet.

Omul dădu din cap.

– Presupun că indienii au plecat demult.

— Raportul arată că au luat-o în jos, prin Munţii Big Hom.

— Presupun că-i vom urmări. Soldatul se uită la Zane, părând că vrea să scoată adevărul de la el.

— Nu pot spune sigur. Nu mi s-a dat niciun ordin, decât să facem tărgi pentru răniţi şi să-i ducem în siguranţă la vaporul cu aburi *Far West*, în sus pe râul Big Hom.

Când soarele dispăru sub linia orizontului, tot ce îşi dorea Zane era o baie şi puterea de a-şi şterge din minte tot ce văzuse în ziua aceea. Indienii îi mutilaseră pe majoritatea celor morţi, crezând că prin asta îşi făceau duşmanii schilozi pe vecie. Răniţii erau cu totul altă poveste. Nefericirea şi frica lor păreau contagioase. Zane tânjea să primească veşti de la curierii care plecaseră cu câteva zile înainte în căutarea vaporului *Far West*. Se temeau că aceştia muriseră, dar generalul Terry, comandantul general, trăgea nădejde că se vor întoarce, şi din această cauză trebuiau să îi mute repede pe răniţi într-un loc sigur.

Dar cum puteai găsi un loc sigur pe pământ indian? Fiecare dintre ei se întreba dacă în amonte nu îi aştepta o altă ambuscadă. Fiecare zgomot, fiecare rămurică frântă îi făcea să fie cu ochii în patru, cu puşca în mână.

Zane rămase pe malul râului multă vreme, uitându-se în gol la apă. *N-are niciun sens*, se gândi el. *Voiam să fiu un păzitor al păcii*, *nu un ucigaş*. *Credeam că e corect să slujesc în armată*, *să mă dăruiesc ţării care mi-a dăruit deja atât de multe*.

— Credeam că sunt onorabil.

Însă nu existase nicio onoare pe malurile râului Marias, când maiorul Baker îi condusese pe soldaţi să masacreze indieni Picioare Negre nevinovaţi. Nu fusese nicio onoare

când îi lăsaseră pe bolnavi şi pe răniţi în zăpadă, la temperaturi de minus patruzeci de grade.

Alte imagini îi veniră în minte. Alte întâlniri şi campanii. Alţi oameni chinuiţi şi înspăimântaţi.

Nu merită. *Nu potjustifica lucrurile astea nici în mintea mea*... *cum să le pot apăra în faţa altora*?

Peste tot în jurul său, soldaţii erau dornici să-i vâneze pe indienii responsabili de masacru. Oamenii rosteau numele lui Custer cu aceeaşi reverenţă folosită pentru Dumnezeu. Omul care fusese cândva batjocorit de unii şi venerat de alţii, era acum înălţat la rang de sfânt în ochii multora. Cu fiecare cadavru îngropat şi cu fiecare cadavru găsit, oamenii nu vedeau altceva decât roşu în faţa ochilor.

Voiau dreptate pentru liderii şi camarazii lor căzuţi.

Nu, voiau răzbunare.

Aceste gânduri îl chinuiră pe Zane a doua zi şi în ziua următoare, în timp ce răniţii erau transportaţi de acolo. Zăpuşeala refuza să cedeze. Temperaturile ridicate şi soarele dogoritor îi făceau pe oameni să fie irascibili, să se ridice unii împotriva altora. Uneori Zane fusese nevoit să-i despartă pe bătăuşi, dar nu îl lăsa inima să fie prea aspru cu oamenii. Văzuseră lucruri pe care niciun om n-ar trebui să le vadă. Veniseră aici oarecum inocenţi – nişte băieţandri în căutarea aventurii. Acum nu vor mai fi niciodată inocenţi.

— Domnule! Veniţi repede. O vor omorî cu siguranţă! strigă un soldat tânăr la Zane, venind în fugă spre el.

Zane sări în picioare.

– Ce e? Pe cine vor omorî?

Soldatul gâfâia.

– Am găsit... am găsit o *squaw* şi un copilaş. E Sioux şi ştiţi că băieţii nu au sentimente de prietenie faţă de ei

acum. Mai ales că femeile au fost cele care au făcut majoritatea mutilărilor.

— Du-mă acolo. Repede!

Se întoarseră şi alergară în direcţia de unde venise soldatul. *Ce trebuie să fac cu o squaw*? *Ce caută încă aici*? *Poporul ei a plecat demult*. Sau nu? Poate că era o cursă. *Dacă ne pomenim atacaţi brusc*, *la fel ca generalul Custer*, *de mii de Sioux*? *Ce fac atunci*? întrebările îi ricoşau prin minte şi inima îi bătea cu furie în urechi când se apropie de cercul de bărbaţi în uniforme albastre.

— Băgaţi un glonţ în ea şi gata, zicea unul.

— Nu, torturaţi-o. Torturaţi-o, aşa cum a făcut ea cu oamenii noştri.

— Ce se petrece aici? întrebă Zane cu glas autoritar.

Auzind întrebarea, oamenii îi făcură loc, iar Zane se opri văzând-o pe tânăra femeie cu copilaşul în braţe. Ea se uita ţintă la el, cu ochi înnebuniţi de frică. Părul lung îi cădea în dezordine peste faţă şi umeri. Era murdară, plină de praf şi de sânge. Fusese rănită, lovită în cap şi tăiată pe braţe. Copilul începu să plângă.

— E indiancă Sioux, domnule locotenent, răspunse în final omul din stânga sa. Am găsit-o ascunsă în hăţiş. Pe ea şi pe plodul ei.

— Probabil că aşteaptă să ne omoare în somn, strigă altul.

Zane se duse în faţă, uitându-se la femeia ghemuită şi lipită de trunchiul unui copac.

– E rănită. Aduceţi doctorul.

— Să-mi fie cu iertare, domnule locotenent, da’ doctorul e ocupat cu soldaţii răniţi. Nu se poate opri ca să îngrijească o *squaw* duşmană.

Zane îl privi dur. Mânia pe care o simţea ameninţa să fiarbă şi să iasă la suprafaţă printr-un pumn aplicat în mutra încrezută a bărbatului. Se întoarse şi se uită la cei din jurul său.

– Deci nici noi nu suntem mai buni ca ei? Asta e? Am ajuns să ucidem femei şi copii neînarmaţi?

— Aţi văzut ce-au făcut, îi aminti un sergent încărunţit. – Femeile Sioux au luat oasele morţilor noştri. Au făcut în aşa fel încât unii n-ar fi recunoscuţi nici de mamele lor. I-au ucis pe răniţi dacă i-au găsit în viaţă.

— A văzut-o cineva pe femeia asta făcând aşa ceva? întrebă Zane.

— Nu, dar are sânge pe mâini!

— Are sânge şi pe faţă. Vezi bine că are o rană la cap. Zane se întoarse la sergent şi insistă cu întrebarea: Ai văzut-o mutilând vreun trup?

— Nu, domnule, răspunse omul pe un ton iritat. Şi nici să-l ajute pe vreunul n-am văzut-o.

— Din câte îmi dau eu seama, zise Zane, uitându-se mai bine la copil când femeia îi schimbă poziţia în braţe – aş zice că a născut probabil în timpul luptei. Mi se pare că unul din soldaţii noştri a încercat s-o ucidă – poate chiar când era în chinuri. Trebuie să fii curajos nevoie mare ca să ataci o femeie care naşte. Zane nu ştia ce să facă. Ştia că oamenii sunt furioşi din pricina camarazilor căzuţi. Le înţelegea furia, dar era mâhnit să vadă că nu erau cu nimic mai buni decât sălbaticii.

— Acum vreau, zise el, întorcându-se către sergent – să te duci după doctor. Adu-l la cortul meu. Nu aşteptă răspunsul, ci se întoarse către un altul: – Du-o la mine în cort; e chiar pe culme. Pune-o înăuntru şi adu nişte apă

caldă pentru ca doctorul să-i poată trata rănile.

Omul dădu din cap, dar nu părea prea fericit, iar sergentul îşi ţâra picioarele pe drum fără a da semne că se grăbeşte. Zane inspiră adânc şi se întoarse spre femeie. Se duse mai aproape de ea, uşurat să vadă că nu încercase să se retragă.

— Doamnă, soldatul acesta te va conduce la cortul meu. Va veni un doctor ca să vă examineze, pe dumneata şi copilul. Înţelegi?

Ea îl fixă cu privirea un moment, apoi dădu din cap. Soldatul se apropie şi se uită iar la Zane. Părea că nu ştie ce să facă.

— Du-te cu el, doamnă.

Câteva secunde nu se mişcă nimeni, apoi femeia făcu un pas. Ţinea copilul strâns şi arunca săgeţi din priviri de la un om la altul, părând gata să se lupte cu oricine ar fi îndrăznit să se apropie.

Un alt locotenent întinse mâna ca să-l atingă pe Zane.

– Zane, eşti sigur că ştii ce faci?

Capul femeii se ridică cu o mişcare bruscă şi ea se uită la amândoi cu duritate. La fel de repede îşi mută privirea în altă parte şi strânse copilul şi mai aproape de ea.

— Fac ceea ce ar face orice creştin cumsecade. Nu se atinge nimeni de ea, ordonă Zane, privindu-şi oamenii. – Înţelegeţi? Nu ne vom coborî la nivelul sălbaticilor. Mă voi ocupa personal de oricine încalcă acest ordin. S-a înţeles?

Oamenii mormăiră un răspuns afirmativ. Vreo câţiva aruncară observaţii nemulţumite în aer, dar Zane nu ştia cine vorbise şi se hotărî să le treacă cu vederea. Le înţelegea mânia – frustrarea. Dar îi cunoştea pe aceşti bărbaţi şi ştia că cei mai mulţi nu vor putea trăi în pace cu

ei înşişi dacă îi făceau rău acestei femei neînarmate. Voia mai mult decât orice să le spună asta. Să le explice că ştie că inima lor e împovărată din cauza zilelor anterioare. Să le spună că le înţelege chinul şi nevoia de a-şi răzbuna camarazii căzuţi. Dar nu putu. În clipa aceea, ştia că ei nu îl vor asculta – că nu îl vor respecta. Iar acum avea nevoie de respectul lor.

— Înapoi la îndatoririle voastre, ordonă el pe un ton ţâfnos. – Dacă vă e greu să-mi urmaţi ordinele, încercaţi să vă imaginaţi că le spuneţi soţiilor şi mamelor voastre că doriţi să ucideţi o mamă care abia a născut şi pe copilul ei. Încercaţi să vă imaginaţi reacţia lor la acest gând.

Se întoarse şi porni pe poteca ce ducea la cortul lui. Se întreba dacă doctorul va refuza cererea de ajutor. Îşi făcea griji că femeia va muri în ciuda îngrijirilor. Apoi îşi făcea griji că, dacă trăia, cineva va căuta să îi ucidă şi pe ea şi pe copil.

Aşteptă în afara cortului, auzind bebeluşul plângând înăuntru. După vreo treizeci de minute apăru şi doctorul, părând neliniştit când se apropie de Zane.

— Înţeleg că ai găsit o squaw cu un bebeluş.

— Da, căpitane. V-aş fi recunoscător dacă v-aţi ocupa de ei. Sunt în cortul meu.

Omul, cu zece ani mai în vârstă decât Zane, se uită o clipă spre cort.

– N-ar fi mai bine să-i lăsăm să moară?

— Nu ştiu, domnule, răspunse Zane. Oare ar fi? Asta sunt chemaţi creştinii să facă?

— Nu e o situaţie uşoară. Am mai tratat indieni, şi n-a fost uşor. Nu sunt contra acestui lucru. Dar am soldaţi răniţi de tratat şi nimeni nu va vedea cu ochi buni această

întrerupere.

— Vă rog să o examinaţi. Cred că abia a născut. Copilul nu pare prea mare. S-ar putea să moară oricum, dar cel puţin noi vom fi făcut ce era onorabil.

— Chiar dacă *ei* nu – asta vrei să spui? îl întrebă doctorul.

— Exact. Nu pot influenţa ce au făcut sau n-au făcut ei. Pot să stau înaintea lui Dumnezeu numai cu faptele mele.

— Foarte bine atunci. O voi examina.

Zane aşteptă afară din cort o veşnicie, aşa i se păru. Îl auzea pe căpitan vorbind cu tânăra femeie într-o limbă Sioux stricată şi o engleză lentă, metodică. Răspunsurile ei erau înăbuşite şi Zane nu avea cum să înţeleagă ce spunea.

Păşind înainte şi înapoi în faţa cortului, încercă să nu acorde atenţie oamenilor care îl urmăreau cu privirea. Erau curioşi, ca să nu spunem mai mult, dar erau şi mânioşi. Mânioşi pentru că el se amestecase în ocazia lor de răzbunare. Cu toate acestea, Zane nu şi-l putea imagina pe Thom Martin, care abia împlinise optsprezece ani, îndreptând puşca către femeie, chiar dacă era indiancă Sioux. Nu-l putea vedea pe Sam Daden scalpând-o pe *squaw* – mai ales după ce-şi petrecuse prima zi ajutându-i pe răniţi şi vomând de fiecare dată când mâncase ceva. Apoi mai erau Joe Riddle şi Will Vernon. Amândoi vorbeau dur şi erau foarte furioşi din cauza pierderilor de pe câmpul de luptă, însă Zane nu credea că sunt în stare să omoare o femeie şi un bebeluş.

— Locotenente, vreau să vorbesc cu dumneata, zise doctorul ieşind din cort.

— Da, domnule.

Zane observă expresia perplexă a căpitanului. Acesta îşi frecă bărbia şi clătină din cap.

– Ai avut dreptate. Femeia a născut acum câteva zile. Rana de la cap e mai mult superficială decât periculoasă, iar copilul e în stare bună, chiar dacă s-a născut puţin cam devreme. Aruncă o privire spre cort şi apoi se întoarse să se uite la Zane. Nu ştiu ce să cred. Cred că aş prefera să te uiţi chiar dumneata.

Zane îşi mută greutatea pe celălalt picior. – Ce vreţi să spuneţi, domnule? îşi uni sprâncenele. – Dacă dumneavoastră nu înţelegeţi, cum v-aş putea ajuta eu?

— Femeia nu e Sioux.

— Deci e Cheyenne?

— Nu. E albă.

Zane credea că a înţeles greşit.

– Albă?

Doctorul oftă adânc.

– Da. Când i-am spălat rănile mi-am dat seama că nu e deloc indiancă. E la fel de deschisă la culoare ca oricare dintre noi. Şi vorbeşte engleza perfect.

— Dacă stau să mă gândesc, i-am vorbit în engleză şi n-a avut probleme să mă înţeleagă, îşi aminti Zane.

Medicul clătină din cap.

– A zis că a fost luată ostatică de indienii Sioux. A fost siluită de un războinic Sioux şi aşa a apărut copilul. Se pare că urăşte tribul la fel de mult ca noi, dar îl iubeşte pe copil.

— Ce e de făcut?

Se duseră spre cort.

– Vino cu mine.

— Da, domnule.

Zane intră după medic. Se întoarse să prindă mai sus uşa cortului ca să intre mai multă lumină, întrucât se lăsa seara. Când termină, se întoarse şi se uită câteva clipe la femeie.

La vederea ei, făcu ochii mari. Acum era curată, iar părul brunet nu-i mai acoperea faţa, ci i se revărsa nestingherit pe spate. Ea îl privea cu acelaşi interes încordat cu care o privea el.

— Nu se poate, şopti el.

Era imaginea leită a lui Susannah Chadwick – mama lui.

Fără să se gândească, înţelese adevărul.

– Ardith? întrebă el, amintindu-şi de sora sa vioaie de zece ani, care dispăruse cu mulţi ani în urmă într-un râu umflat de ploi. Toţi crezuseră că se înecase.

Femeia îl privi critic.

– Ştiam că eşti tu. Dar nu ştiam care dintre gemeni eşti până când nu te-a strigat soldatul pe nume. I-am zis doctorului că eşti fratele meu.

Zane fu copleşit de emoţii. Ea îi striga adesea pe gemeni cu ambele lor nume ca să facă economie de timp şi de efort. El se enerva din cauza lenei ei, crezând că oricine îl putea deosebi de fratele său geamăn, Morgan. Dar acum ar fi sunat minunat pentru urechile lui.

— Eşti chiar tu, Ardith. Se duse la ea şi îngenunche. – Nu-mi vine să cred că eşti în viaţă. Te-am căutat în sus şi-n jos pe râu – kilometri la rând. Simţi că i se frânge glasul şi îşi înăbuşi lacrimile. Cum era posibil să fie aici – vie, după atâţia ani?

— M-au găsit indienii Pawnee, îi explică ea. – Ei m-au scos din râu. Dar eu nu-mi aduc aminte. Am fost bolnavă multe zile după aceea. Închise ochii. – La Pawnee n-a fost chiar rău. După ce au aflat cine sunt, au încercat să găsească caravana de căruţe, dar voi ajunseserăţi mult prea departe. N-au reuşit să vă prindă din urmă. Deschise ochii şi îl fixă pe Zane din priviri. – După câţiva ani m-au răpit indienii

Sioux într-un raid. – Nu-mi vine să cred. Întinse mâna ca să o atingă, dar ea se feri. Mişcarea ei îl sperie pe Zane. – Îmi pare rău.

Ea clătină din cap. – A fost greu. Se uită la copilul adormit şi apoi iar la fratele ei. – A fost foarte greu.

Zane îşi ridică ochii spre doctor. – Va fi bine? E sănătoasă? Poate călători?

— Starea ei fizică e bună, spuse medicul cu glas inexpresiv. – Dar nu pot crede că starea ei mentală e la fel de bună. A fost nevoită să trăiască printre indieni şi să înfrunte orori de nedescris. Probabil că moartea ar fi fost mai bună pentru ea.

Zane se ridică brusc în picioare şi ajunse faţă în faţă cu căpitanul. – Cum îndrăzniţi! vorbiţi despre sora mea.

— A fost sora dumitale. Uită-te la ea acum. Chiar o vrei înapoi în starea asta?

Zane îşi înghiţi o ripostă mânioasă. Îndreptându-şi umerii, nici nu clipi.

– E sora mea, iar copilaşul e nepoata sau nepotul meu.

— Da, dar unde poate trăi? Cine ar mai lua-o acum, ştiind că a trăit printre sălbatici? Oamenii civilizaţi nu se vor gândi prea mult la lucrurile prin care a trecut. Îşi vor face griji că experienţele ei îi vor pângări într-un fel sau altul. Unde poţi spera să găseşti un refugiu pentru ea – pentru acest copil care va fi în mod clar de obârşie indiană?

Zane ştiu răspunsul pe loc.

– Sora noastră, Dianne, o va primi cu braţele deschise. Ea locuieşte la o fermă din vestul acestui teritoriu. Voi cere imediat permisie şi îi voi duce pe Ardith şi pe copil la ea.

Bărbatul mai în vârstă îşi puse mâna pe umărul lui Zane. – Ştii ce faci? Eşti sigur că sora dumitale nu va fi îngrozită?

— Sunt sigur. Ea nu va vedea decât că ce a fost pierdut a fost găsit. Nu va şti decât că sora ei s-a întors din morţi.

CAPITOLUL 3

Străzile din Bozeman păreau ciudat de lipsite de activitate în acea zi de 4 Iulie. Dianne era destul de dezamăgită şi, dacă nu ar fi fost încântarea de a vedea toate magazinele şi de a şti că poate cumpăra bunuri de multe feluri, poate că şi-ar fi pierdut cu totul interesul pentru sosirea în oraş. Uitându-se pe stradă, se întreba ce se afla în fiecare clădire. Mulţi aleseseră să înlocuiască construcţiile mai vechi din lemn cu altele, din cărămidă. Acestea îi aminteau de oraşele din Est.

— Oraşul a crescut, zise ea pentru sine.

Fiindcă trăise în teritoriu aproape doisprezece ani, dusese dorul forfotei oraşului. Aproape că uitase cum era să fii într-un oraş mare şi uitase de tot cum era să poţi alege din tot felul de mărfuri şi bunuri. Bozeman City nu era chiar atât de mare, dar era de departe cel mai mare oraş din această parte a teritoriului, iar cumpărăturile păreau promiţătoare.

— Vai de mine, ce interesant e, declară Faith când intrară cu căruţele pe Main Street.

Dianne şi Faith se hotărâseră să meargă în aceeaşi căruţă, astfel încât Faith să poată ajuta cu copiii. – Cole a zis că sunt aproape zece magazine generale şi tot felul de magazine specializate. Există chiar şi o modistă şi am de gând să profit de asta. Toate pălăriile mele sunt atât de vechi. Asta pe care o port acum e uzată de tot, zise Dianne, oprind atelajul când Cole îi făcu semn.

El veni călare şi zâmbi. – Nu cred că e vreun magazin

deschis azi, dar mâine vom cumpăra tot ce ne trebuie. Mă duc să întreb unde putem campa peste noapte. Nu vrem să intrăm în bucluc din prima noapte.

Dianne dădu din cap şi luă frâiele pe care i le întinse el după ce descălecă. – Cred că ar trebui să-i spui lui Malachi ce faceţi, din moment ce el conduce cealaltă căruţă.

— O să-i spun, Dianne, răspunse Cole pe un ton răstit. – Deja m-am gândit la asta. Doar că m-am gândit să-ţi zic ţie întâi.

Ea îşi muşcă limba. Parcă nimic din ce spunea nu era bine. Pe de altă parte, de ce se îndoise că el se va gândi să-i spună lui Malachi? Iarăşi îşi dovedise lipsa de încredere în abilităţile lui. Dar nu aşa simţea. Nu?

— Nu-mi vine să cred că au adormit toţi copiii. Erau aşa de bucuroşi că vin în marele oraş, zise Faith chicotind. Îşi masă abdomenul rotund – însă sigur ăsta n-a dormit mult.

— Sper că drumul n-a fost prea greu pentru tine, zise Dianne, incapabilă să-şi ascundă îngrijorarea. – Eu am dormit destul de bine azi-noapte. Clipocitul râului m-a liniştit. Tu te-ai simţit bine?

— A fost bine. Mercy a fost puţin speriată pentru că a dormit afară. În seara asta poate că o voi lăsa să doarmă în căruţă cu Daniel şi cu mine.

La cinci şi doi ani – de fapt, Daniel împlinea doi ani chiar în acea zi – copiii lui Faith oscilau între îndrăzneală absolută şi frică totală. Faith îi spusese lui Dianne că aşa sunt copiii la vârsta aceea.

— Mercy a insistat să doarmă sub cerul liber, cu tăticul ei, chicoti Faith. – N-am putut s-o conving de contrariu.

— Niciodată nu încetează să mă uimească, zise Dianne, zâmbind. – Uneori se poartă ca o domnişoară, iar alteori

parcă e o furtună în prerie.

— Aşa e. Dar sunt foarte mulţumită de felul în care au făcut amândoi faţă călătoriei. Faith se uită în altă parte, clătinând din cap. – Copilaşii ăştia au călătorit mai departe în scurta lor viaţă decât am sperat eu să călătoresc în toată copilăria. Eram femeie în toată firea când m-am depărtat mai mult de zece kilometri de plantaţie.

— Stăpânul tău nu te-a luat niciodată cu el? Credeam că sclavii călătoreau deseori cu familia.

— Stăpânul meu nu călătorea aproape deloc. N-a avut niciodată nevoie, răspunse Faith. – Dacă trebuia rezolvată vreo treabă, trimitea de obicei un om de-al lui s-o rezolve. Eu visam la călătorii în locuri îndepărtate, ca să văd lumea, dar nu credeam că asta se va adeveri vreodată. Cu siguranţă nu m-am gândit că voi ajunge în Teritoriul Montana.

Dianne întinse mâna şi o bătu uşurel pe a lui Faith.

– E minunată viaţa asta la care ne-a adus Dumnezeu. Câteodată mi se pare că abia ieri înaintam cu greu prin câmpie – făcându-ne griji din pricina bolilor şi a apei, să fie destulă. Simţi o undă de mâhnire la această amintire, întotdeauna evita să se gândească la convoiul cu care veniseră în vest – imaginile erau dulci-amare. Ardith pierise în râu, iar Betsy murise lovită la cap de un catâr. La scurtă vreme după ce ajunseseră în teritoriu, murise şi mama ei, Sussanah, care era însărcinată.

— Te gândeşti la familia ta, nu-i aşa? o întrebă Faith încetişor.

— Nu mă pot abţine. Sunt momente când încă îi aştept să intre pe uşă. Câteodată, când sunt singură, jur că o aud pe mama strigându-mă. Ştiu că nu e ea, dar pare atât de real

încât mă face să-i duc şi mai mult dorul.

Se mişcă şi clătină din cap. – N-a fost mereu… tulburată, aşa cum ai văzut-o în convoi. Nu e nicio îndoială că dependenţa de laudanum i-a afectat mintea. A fost o mamă bună, deşi uneori tânjeam să primesc mai multă afecţiune de la ea. Aşa era felul ei.

Dădu la o parte tristeţea şi se forţă să zâmbească. – Ştiu că mă voi simţi mai bine când îl voi vedea pe Zane – sau măcar când voi primi veşti de la el. Morgan a trimis o scrisoare săptămâna trecută, dar de la Zane n-am mai primit vorbă de multă vreme. Zvonurile despre luptele cu indienii mă îngrijorează la culme.

— Sigur vei primi veşti în curând. Doar fii răbdătoare şi bucură-te de sărbătoare. Libertatea e un lucru atât de scump.

— Într-adevăr, fu de acord Dianne. Îşi ridică ochii şi o văzu pe Faith făcând o grimasă. – Te simţi bine? Eşti sigură că drumul n-a fost prea greu pentru tine?

Faith izbucni în râs.

– Mă simt foarte bine. O mică excursie în oraş n-are cum să ne facă vreun rău.

Dianne clătină din cap.

– A fost mai mult decât o mică excursie. O privi cercetător pe Faith pentru a detecta vreun semn care i-ar fi putut contrazice afirmaţia.

— Mă simt bine, Dianne. Nu-ţi mai face griji pentru mine, ca o cloşcă. Sunt obosită – asta recunosc. Şi copilul dă prea tare din picioare, dar nimic mai mult. Sunt prea bucuroasă de sărbătoare.

Cole se întoarse în acel moment, părând cam posomorât. Dianne nu-şi putea închipui ce se întâmplase ca să-l

indispună.

— Dianne Selby, nu-i aşa? strigă o voce feminină de pe trotuar.

Privind în jos, Dianne întâlni chipul zâmbitor al Portiei McGuire. Nu, se căsătorise cu Ned Langford. Acum era Portia Langford. Portia şi Ned îl însoţiseră pe Trenton când venise în Montana. – Vai, doamnă Langford, ce plăcere să te revăd. Soţul dumitale e cu dumneata? Dianne se uită în spatele ei, ca să vadă dacă e şi Ned. Trenton, fratele ei, vorbea adesea cu afecţiune despre Ned; cei doi fuseseră prieteni cu mult înainte ca acesta să se însoare cu Portia McGuire. Trenton va fi încântat să afle că Ned e în oraş. Dianne se întoarse spre Cole. – Uite, Cole, Portia Langford e în oraş. O întrebam de soţul dumneaei. Se întoarse din nou către Portia, aşteptându-i răspunsul.

Portia se încruntă şi îşi ridică batista la ochi.

– Mă tem că dragul meu Ned a părăsit această lume.

Uluită, Dianne se uită la Cole, ca să zică ceva.

– Ne pare tare rău să auzim asta, doamnă Langford.

— Dau vina pe administraţia Grant, zise ea, luându-i pe toţi prin surprindere.

— Pe preşedintele Grant? întrebă Faith.

Portia o privi cu ostilitate.

– N-am obiceiul de a răspunde la întrebările negrilor, dar da, preşedintele Grant. Dacă el n-ar fi demonetizat argintul, lăsând aurul ca etalon pentru activitatea bancară, poate că argintul şi-ar fi păstrat valoarea. Dar aşa, mare parte din ce a făcut Ned n-a mai avut mare valoare.

Dianne nu putea tolera tonul condescendent al femeii.

– Faith e o bună prietenă, doamnă Langford. Aş aprecia dacă v-aţi purta cuviincios cu ea.

Portia îşi miji ochii, dar vocea îi rămase mieroasă şi dulce.

– Îmi cer scuze. Aici, în Vest, lucrurile sunt atât de diferite de viaţa din restul ţării. E un loc mult mai puţin rafinat, iar manierele urmează natura locului.

Dianne se enervă. Dădu să riposteze, dar Cole începuse deja să vorbească.

— Îmi cer scuze că întreb, dar nu înţeleg ce rol a avut devalorizarea argintului în moartea soţului dumitale. îşi trase calul mai aproape când doi călăreţi veniră în galop pe stradă, evident întrecându-se.

— Soţul meu şi-a pus capăt zilelor, zise Portia, ştergându-şi lacrimile. N-a putut suporta gândul că vom trăi fără mijloace financiare. Vai, bietul său tată a căzut la pat când a aflat veştile şi, cu moartea lui Neddy… ei bine, probabil că a avut un atac de inimă. Dar acum e mai bine. Sunt binecuvântată să pot spune măcar atât.

— Îmi pare rău pentru soţul dumitale, zise Dianne, clătinând din cap. Abia atunci observă veşmintele tinerei femei. Silueta în formă de clepsidră a Portiei era drapată cu un şal de mătase de culoarea prunei, într-un mod foarte elegant. Cu excepţia batistei, nimic nu arăta că e o văduvă îndurerată.

— Am venit în Bozeman ca să mă împac cu tata, zise Portia, dând la o parte batista dantelată, împreună cu orice altă referire la Ned. Se îndreptă de spate. – Armata e plecată de la fort. Am stat la hotel în ultimele două zile, cu o durere îngrozitoare de cap, aşa că n-am avut timp să aflu dacă s-au întors. Acum mergeam să aflu şi am dat cu ochii de dumneata.

— Speram să-l vedem pe fratele meu Zane şi să celebrăm Ziua Independenţei împreună cu restul oraşului,

spuse Dianne ca explicaţie a prezenţei lor., Armata a plecat la începutul primăverii şi de atunci nu mai ştim nimic. Au fost pe urmele indienilor Sioux şi Cheyenne, din câte am înţeles/

— Ce caută *ea* aici? întrebă Trenton, venind lângă căruţă.

— Trenton, nu ştiam că eşti aici, spuse Dianne. – Credeam că eşti ocupat cu comisioane pentru Cole/

— Aşa e, răspunse el, încă cu ochii la Portia. – Unde-i Ned?

Portia deveni băţoasă.

A murit.

Trenton se duse mai aproape de ea.

– Ce-ai zis?

— Am zis că-i mort! îşi ridică privirea şi îl fixă cu duritate. – S-a sinucis.

Trenton fu vizibil supărat, dar se abţinu să răspundă şi se uită la Dianne.

– Mă tem că mai avem şi alte veşti rele. De-aia am venit după voi. Ridică o foaie de hârtie ca să o vadă Dianne, Faith şi Cole. – A fost o mare luptă dincolo de munţi, spre est. Pe râul Little Big Horn.

— N-am apucat să-ţi spun, declară Cole când Dianne îl privi acuzator., Abia am aflat şi eu acum câteva minute şi am venit imediat să-ţi dau de ştire.

Dianne scăpă hârtia, incapabilă să citească cuvintele. – Zane?

Trenton clătină din cap.

– Nu ştie nimeni. N-au fost în prima luptă, după cum vei vedea în raport. Dar generalul Custer şi toţi oamenii lui sunt morţi. Colonelul Reno a pierdut şi el mulţi oameni. Ca să spunem totul, au fost pierduţi cam trei sute cinşpe oameni.

Articolul spune că generalul Gibbon l-a ajutat pe Reno şi indienii au plecat, dar…

— Dar ce? întrebă Dianne, incapabilă să suporte gândul unei bătălii în care au murit peste trei sute de oameni.

— Sigur îi vor urmări pe indieni. Nimeni nu-i poate lăsa să scape – nu acum.

Dianne simţi că îi dispare orice urmă de bucurie. Îşi pleoşti umerii şi închise ochii cu tristeţe. – *Trebuie* să fie teafăr. O, cum s-a putut întâmpla aşa ceva?

— S-a întâmplat pentru că am colonizat ca proştii această parte a ţării, în loc să le-o lăsăm sălbaticilor, declară Portia.

Dianne deschise ochii şi o privi chiorâş.

– Şi tatăl dumitale e în armată. Credeam c-ai zis că ai venit să-ţi repari greşelile.

— Dorinţa mea de a-mi repara greşelile faţă de tata nu are nicio legătură cu armata şi greşelile ei, ripostă ea, sfidătoare. Mie-mi pasă de om, nu de slujba lui.

— De când îţi pasă dumitale de altcineva în afară de dumneata? o întrebă Trenton sarcastic.

— De când a murit Ned şi mi-am dat seama că viaţa e prea scurtă ca să las mânia să stea între mine şi alţii. Îşi scoase iar batista şi îşi şterse ochii. Am mers la biserică şi am ajuns să-mi dau seama de căile mele greşite.

— Ei bine, prea târziu, răspunse Trenton cu mânie. Ned nu mai e. Asta n-ai cum s-o îndrepţi.

Portia începu să suspine şi îşi îngropă faţa în palmele înmănuşate.

Lui Dianne i se făcu milă de ea.

– Trenton, ai fost prea aspru. Nu trebuie să spui aşa ceva numai pentru că tu suferi. Ce e important acum e că trebuie să aflăm adevărul despre ce s-a întâmplat cu armata.

— Mai mult de atât, zise Cole cu îngrijorare în glas, ce se va întâmpla cu indienii Sioux şi Cheyenne?

Celebrarea centenarului libertăţii Americii faţă de englezi fu tăcută. Oamenii se temeau. Custer era mort – chiar omul pe care mulţi nădăjduiseră să-l aleagă în anul acela preşedinte.

Zvonurile circulau nebuneşte şi Dianne trebuia să admită că temerile ei dădeau într-o isterie tăcută. Simţea că se deşiră pe dinăuntru, ca un tricot care se desfăcea înaintea ochilor ei. Luke adormise greu din cauza neliniştii ei. În final adormise, dar ea, oricât încerca, nu putea face la fel. Şi nu găsea nicio consolare în cuvintele soţului ei.

Se tot gândea la visul ei, ştiind că fusese o prevestire a lucrurilor viitoare. Poate că indienii Sioux şi Cheyenne vor trece munţii şi vor rade de pe faţa pământului aşezările albilor din drumul lor. Gustaseră sângele victoriei şi erau fără îndoială dornici să-şi continue violenţele.

— Trebuie să te odihneşti, îi şopti Cole. Îşi făcuseră patul în căruţă la insistenţele ei, dar adăpostul nu îi dădea mai multă alinare decât dacă ar fi fost afară.

— Nu pot dormi. Mă gândesc întruna la ce s-a întâmplat. Ai citit ziarul acela. Zicea că locul luptei arăta ca o măcelărie. Morţii au fost mutilaţi.

— Opreşte-te. N-o să-ţi facă niciun bine să repeţi la nesfârşit detaliile.

O mustră el. – Trebuie să avem încredere că Dumnezeu veghează asupra lui Zane şi că îi păzeşte pe soldaţii rămaşi.

— Dar Dumnezeu nu i-a ferit de rău pe Custer şi pe oamenii lui. Poate că nu-l va păzi nici pe Zane.

Cole încercă să o tragă în braţe. Dar ea se opuse. – Pur şi

simplu nu pot uita asta, Cole.

El oftă. Atunci stai trează toată noaptea.

Bebeluşul dormi liniştit la capul patului lor improvizat. Dianne ştia că Cole încerca doar să-i liniştească temerile, dar ea nu-l putea minţi. Nu avea nicio dorinţă să fie în braţele lui când restul lumii înnebunise cu totul.

— Mi-e aşa de frică, şopti ea.

Cole întinse mâna din nou şi de această dată ea îl lăsă să o tragă lângă el. – Ştiu că ţi-e frică, răspunse el. – Mi-aş dori să pot face ca totul să pară bine din nou.

Ea îşi îngropă capul în umărul lui. – Şi eu mi-aş dori să poţi.

CAPITOLUL 4

A doua zi de dimineaţă, Dianne şi Cole stăteau tăcuţi împreună cu Faith şi Malachi. Mercy şi Daniel se jucau lângă Faith, iar Dianne simţea nevoia să-l ţină pe Luke în braţe.

— Ce e de făcut? întrebă Dianne în cele din urmă.

Cole clătină din cap, neştiind ce să răspundă. Ştia că nu le poate spune toate veştile pe care le aflase; ar fi fost destul ca să-i panicheze pe toţi, iar Dianne deja avea greutăţi să-şi păstreze cumpătul. Zvonurile depăşeau simţul realităţii, se auzea că indienii Sioux şi Cheyenne fuseseră văzuţi în trecătoarea de la est de oraş.

— M-aş simţi mult mai bine dacă armata ar fi înapoi la fort, zise Malachi cu glasul lui baritonal şi blajin.

Cole simţea la fel, dar nu voia să comenteze. Dianne era deja plină de frică. Mai ales pentru fratele ei Zane.

— Se pare că ameninţarea e destul de reală pentru a ne lua măsuri de precauţie, zise el, făcând tot ce-i stătea în

puteri să nu pară îngrijorat.

Atunci apăru Trenton călare. Îşi legă grăbit calul şi veni la ei. Cole încercă să-l avertizeze din priviri pe fratele lui Dianne ca să fie discret cu veştile.

Trenton înţelese.

– S-au deschis magazinele. Aş zice că, dacă vrem să ne facem provizii, ar trebui s-o facem acum. Se pare că oamenii îşi fac stocuri.

— Probabil că aşa e înţelept, zise Faith încetişor.

— Fără doar şi poate că aşa e cel mai bine, fu de acord Dianne.

— Mai durează până se întoarce armata, adăugă Trenton. Ne-am putea întoarce acasă, să aşteptăm acolo. S-ar putea să dureze o lună sau mai mult.

— Aşa mă gândeam şi eu, zise Cole. – Să ne vedem de cumpărături şi apoi să ne întoarcem la fermă. Nădăjduia că Dianne nu-i va pune decizia sub semnul întrebării. În ultima vreme părea că nu are nicio încredere în deciziile lui. Nu ştia de ce îl tot critica; câteodată mergea până acolo încât îi schimba deciziile şi indicaţiile chiar în faţa angajaţilor. Asta îi punea pe angajaţii de la fermă într-o situaţie de confuzie, pentru că nu ştiau de cine să asculte, iar poziţia de lider a lui Cole avea de suferit.

— Crezi că vom fi în primejdie în drum spre casă? întrebă Dianne. Se uita fix la bebeluş, iar Cole ştia că cea mai mare grijă a ei era pentru Luke.

— Cred că nu vom păţi nimic. Nu s-au văzut indieni decât la est de trecătoare.

Ea îşi ridică repede capul.

– Au fost văzuţi indieni?

Lui Cole îi veni să-şi tragă una.

– Ei, *zvonuri*. Ştii cum sunt oamenii de aici. Imaginaţia lor e dezlănţuită. Sunt speriaţi şi sar în sus la fiecare zgomot.

— Şi imaginaţia mea lucrează din greu, recunoscu Dianne, cu ochii mari de frică.

El întinse mâna şi o mângâie pe obraz.

– Ştiu. De-aia ne întoarcem acasă de cum avem lucrurile pentru care am venit. Ne vom simţi cu toţii mai bine pe pământul nostru.

— Eu mă duc cu Malachi să luăm materialele de care avem nevoie, propuse Trenton.

— Eu stau aici cu copiii, se oferi Faith. Aşa, tu şi Cole puteţi merge împreună.

— Dar abia aşteptai să faci cumpărături, la fel ca mine, protestă Dianne.

Faith îşi mângâie burta şi clătină din cap.

– Cred că e mai bine pentru mine să stau aici şi s-o iau uşor.

— Bine, atunci dă-mi lista ta, zise Dianne, uitându-se apoi la Cole. Mă ajuţi?

— Desigur. Ne putem duce să aranjăm totul, apoi ducem căruţa în oraş şi încărcăm marfa la plecare.

— Staţi departe de partea de est, îi avertiză Trenton. – Acolo e drojdia societăţii – multe bordeluri şi cârciumi.

Dianne îl ridică pe Luke pe umăr, bătându-l încetişor pe spate.

– De ce trebuie să vină mereu cineva ca să strice locul cu asemenea lucruri?

— Şi mi se pare că întotdeauna sunt în partea de est a oraşului, adăugă Faith.

— Tata zicea mereu că asta e din cauză că pe acolo intrau oamenii în oraş şi era primul loc unde se opreau ca

să-şi refacă puterile, interveni Cole. Dădu pe gât restul de cafea şi se ridică în picioare.

— De ce nu puteau veni oamenii prin vest? întrebă Dianne.

— Aminteşte-ţi că până să fie construită calea ferată continentală majoritatea oamenilor călătoreau de la est la vest. În direcţie opusă nu era multă circulaţie. Cred că de-asta s-au stabilit acolo. Şi după aceea a fost prea greu să-i mai mute.

— Probabil, mormăi Dianne. Oricum, păcat. Mi-ar plăcea să existe un oraş unde nu se fac deloc afaceri necurate.

Faith râse.

– Păi, dacă-mi aduc bine aminte, ar trebui să-L vedem pe Iisus venind de la est. Asta îi va face să fie mai aproape pe cei care au cea mai mare nevoie de El.

Dianne râse.

– Cred că ai dreptate.

Cole se simţi încurajat de amuzamentul soţiei sale. De ieri, de când aflase de luptă, părea că nu făcuse nimic decât să plângă şi să se îngrijoreze. Nu îi plăcea să o vadă aşa de încordată, aşa de tulburată. Ar fi dat orice – era gata chiar să-şi piardă timpul mergând la cumpărături de zorzoane femeieşti – ca să o vadă mai fericită.

— Am face bine să pornim, zise Cole, scuturându-şi pantalonii de praf.

Malachi, un bărbat solid care cântărea cel puţin o sută zece kilograme, sări în picioare cu agilitatea unei pisici sălbatice. Întinse mâna ca să o ajute pe Faith să se ridice în picioare, îndemnându-l pe Cole să facă la fel cu Dianne.

Ea strânse bebeluşul în braţe când el o trase în braţele lui.

– Ştiu că eşti îngrijorată, dar vom petrece un timp plăcut împreună. Vei vedea. Se aplecă şi o sărută pe frunte. Ea se îmbătoşă, privindu-l de parcă îşi pierduse minţile.

— N-o să petrec un timp plăcut până nu voi şti ceva despre Zane, zise ea tristă.

Cole clătină din cap. Acum câteva clipe râsese, iar acum revenise la atitudinea ursuză.

— Ei, nu trebuie să fii aşa, insistă Faith, întinzându-se să-l ia pe Luke din braţele ei. Bunul Dumnezeu n-a părăsit tronul azi-noapte. Încă stă acolo, veghind peste toate. Şi mâine va sta tot acolo. Trebuie să-l pui pe Zane în grija Sa.

— Am făcut asta cu mult timp în urmă, aşa cum sunt sigură că au făcut şi alte mame, soţii şi surori cu cavaleria lui Custer. Dar mă tem că El s-ar putea să nu aibă un răspuns mai bun pentru mine decât a avut pentru ele. Iar asta e uneori foarte greu de înţeles.

— Ştiu că Faith se va bucura de materialul acesta, spuse Dianne, încercând din greu să se bucure de cumpărături. Întinse o bucată de material din lână albastră. Îi amintea de culoarea cerului înainte ca noaptea să înghită ultimele raze de lumină. – E foarte moale.

— Păi, de ce nu-l cumperi? zise Cole. – Vine iarna şi probabil că ar fi util. Nu e prea feminin, aşa că dacă voi, doamnele, decideţi că nu vă place, îl puteţi folosi la cămăşi pentru bărbaţi.

Ea dădu din cap. Un lucru era adevărat: Cole nu îi contestase niciodată dreptul de a cheltui banii aşa cum credea ea de cuviinţă. *Desigur*, se gândi ea, *eu aş putea argumenta că de fapt sunt banii mei*. Gândul acesta i se înfăşură în jurul inimii. *Unchiul Bram mi-a lăsat totul mie*, *cu*

condiţia să am grijă de familia lui. *Acest lucru va fi mereu pe primul loc*. *Cole trebuie să înţeleagă asta*.

Dar nu exista niciun motiv ca ea să se îndoiască că el înţelege. Clătină din cap. De ce avea asemenea îndoieli cu privire la bărbatul ei? El nu se purtase cu Koko şi cu copiii ei altfel decât cu cea mai mare consideraţie. Chiar îl luase pe singurul fiu al unchiului Bram, Jamie, în grija sa, ca să-l înveţe şi să-l antreneze. Când îl vedea cum se poartă cu Jamie, Dianne îşi putea da seama cum va fi cu Luke.

— Cred că voi lua tot sulul. Şi lui Koko îi va plăcea materialul acesta.

— Bună idee. Ai găsit ghete şi pantofi pentru copii?

Dianne zâmbi.

— Da. I-am dat vânzătorului desene cu tălpile lui Mercy şi Daniel şi ale lui Suzy şi Jamie. A găsit tot ce ne trebuie.

— Atunci suntem pe terminate?

— Cred că da. Aş vrea să iau nişte jucării pentru copii. Ştii tu, nişte mici cadouri ca să ducem acasă.

Terminară cumpărăturile şi porniră spre căruţe pe strada aglomerată. Dianne se ţinea strâns de braţul lui Cole. Oraşul nu mai părea aşa de prietenos. Ea se uita mereu spre lanţul muntos de la răsărit de Bozeman. Auzise vorbindu-se în prăvălii că localnicii credeau că munţii vor fi o protecţie contra atacurilor. Nu putea decât să se roage ca gândurile lor să se adeverească.

— Speram să mă pot prezenta, spuse un bărbat, punându-se direct în calea lor.

Dianne îşi ridică ochii să vadă cine le vorbea. Expresia bărbatului părea lipsită de orice emoţie. O măsură din cap până în picioare, apoi rămase cu privirea la chipul ei. – Mă numesc Chester Lawrence.

Îşi spuse numele de parcă ar fi trebuit să însemne ceva pentru ea. Dianne se uită la Cole, apoi iar la bărbatul mai în vârstă. Acesta o privi încruntat. – Ştiu că sunteţi familia Selby de la Diamond V.

Cole îşi reveni din surprinderea momentului. – Da, suntem. Întinse mâna. – Îmi cer scuze pentru lipsa de maniere. N-am putut să ne odihnim prea bine azi-noapte.

— Vă faceţi griji din cauza indienilor? Tonul bărbatului părea batjocoritor.

— Cred că oricând are loc un asemenea masacru, omul are motive de îngrijorare, răspunse Cole. – Apropo, eu sunt Cole. Şi soţia mea, Dianne.

— Am auzit că ai moştenit ferma de la unchiul dumitale, zise Lawrence fără a-i păsa că depăşeşte limitele bunei cuviinţe.

— Da, zise Dianne încet. – Aşa e.

— Ei bine, dacă vrei să o vinzi, aş fi bucuros să-ţi ofer un preţ bun. Aş cumpăra-o cu vite cu tot.

Dianne îl privi ciudat. – De ce ai crede că mă interesează să vând?

— Păi orice are un preţ. Doamna mea şi cu mine, împreună cu copiii noştri, avem de gând să facem din acest teritoriu casa noastră. Vrem să avem cea mai mare fermă de prin părţile astea şi, întrucât nu suntem prea departe de hotarele voastre, m-am gândit să văd dacă vă pot cumpăra.

— Îmi pare rău, domnule Lawrence, dar nu dorim să vindem, zise Cole înainte ca Dianne să poată spune ce gândeşte.

Chiar atunci veni lângă ei o femeie cu braţele pline de pachete. – Ia şi tu câteva, Chester, porunci ea.

Dianne aştepta să se facă prezentările. Chester Lawrence

păru să înţeleagă. – Soţia mea, Cynthia, spuse el, luând pachetele din braţele nevestei sale.

— Încântată de cunoştinţă, zise Cynthia fără să zâmbească. – Ei sunt? întrebă ea, întorcându-se spre soţul ei.

Lawrence izbucni în râs. – Îhî, ei sunt, dar mi-au zis că n-au de gând să vândă.

Cynthia râse dispreţuitor. – Chester e obişnuit să obţină ce doreşte. V-aş sugera să vă gândiţi mai bine.

Lui Dianne nu îi păsa de tonul femeii, care se învecina cu o ameninţare – îmi pare rău, doamnă Lawrence, n-avem de gând să plecăm din teritoriu. Ne-am făcut o viaţă bună la Diamond V şi avem de gând să continuăm să facem asta.

— Doamnă Selby! Doamnă Selby! Portia Langford striga din cealaltă parte a străzii. Păşi pe strada brăzdată de făgaşe şi încercă să treacă printre două căruţe de marfă, abia reuşind să ajungă dincolo înainte ca doi tineri care se întreceau să vină din direcţie opusă. – Vai de mine, ce loc aglomerat, zise ea, ducându-şi mâna la gât.

Familia Lawrence o privea cu un oarecare interes, aşa că Dianne făcu prezentările. – Domnule şi doamnă Lawrence, dumneaei este doamna Langford.

Portia îi privi cu un ochi critic, apoi îi zâmbi bărbatului. – Încântată de cunoştinţă. Îmi cer scuze că vă deranjez, dar eram disperată să vorbesc cu familia Selby înainte de a pleca din oraş.

— Despre ce este vorba? întrebă Dianne, curioasă să afle ce a determinat-o pe tânăra văduvă să îi caute.

— Mă întrebam… adică… Se opri, părând să se simtă stânjenită. – Ştiţi că am venit aici ca să-l văd pe tatăl meu. La fort mi s-a spus că s-ar putea să nu se întoarcă decât

peste vreo lună.

— Da, şi noi am auzit la fel, recunoscu Dianne. Ura lunga aşteptare, dar ştia că nu se poate face nimic în privinţa asta. În asemenea momente nu putea decât să se roage ca Zane să se retragă din armată şi să lase lupta cu indienii în seama altora.

— Mă întrebam... dacă mi-aţi putea îngădui să vă deranjez cerându-vă ospitalitatea, continuă Portia. – Nu-mi pot permite să stau la hotel o lună.

Dianne, observând jena femeii şi părându-i rău pentru ea, nici nu se obosi măcar să-i ceară părerea lui Cole. – Sigur că poţi sta la noi. Avem camere destule.

Portia întinse mâna şi strânse braţul lui Dianne. – Ştiam că vei fi de acord. Bunătatea dumitale îmi este bine cunoscută.

— Lucrurile dumitale sunt la hotel? o întrebă Cole.

— Puţinul pe care l-am adus. Pot pregăti totul într-o jumătate de ceas.

— E bine aşa. Dumneata te poţi duce să-ţi faci bagajul, iar noi vom veni să te luăm cam în patruzeci de minute. Apoi Cole se întoarse spre familia Lawrence. – Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, dar ne grăbim şi trebuie să ne strângem oamenii ca să luăm ce am cumpărat. Sunteţi bineveniţi să ne vizitaţi. Oamenii de aici trebuie să-şi facă vecinii prieteni. Ne vom bucura să vă cunoaştem mai bine.

Chester clătină din cap. – Nu suntem în căutare de prieteni, domnule. Eu caut să-ţi cumpăr pământul.

Cole râse pe sub mustaţă şi Dianne îşi dădu seama că e un râs forţat.

Atunci îmi pare rău, domnule Lawrence, doamnă Lawrence. Nu avem de gând să vindem. Dar vom fi fericiţi

să vă oferim ospitalitate de vecini. Puteţi veni în vizită oricând.

Dianne se mulţumi să păstreze tăcerea. Chester Lawrence o făcea să se simtă neplăcut. Părea să o privească pofticios, într-o manieră aproape sugestivă, dar, cu toate acestea, nu era nimic greşit în comportarea sa. *Sunt o prostuţă*, se gândi ea. *E doar din cauza grijilor pentru Zane şi indieni*.

Portia o readuse la realitate. – Doamnă Selby, pe curând. Mulţumesc din nou.

Dianne nu putu decât să dea din cap.

Cole o apucă ferm de braţ. – Pe curând, spuse el familiei Lawrence. Dianne se forţă să zâmbească şi dădu din cap în acord cu cuvintele soţului ei.

Chester Lawrence mormăi ceva, dar Dianne nu îl putu auzi destul de bine ca să ştie ce zice. – Ce om ciudat, murmură ea.

— Şi periculos, dacă nu greşesc, răspunse Cole.

Dianne se cutremură. Şi ea simţea la fel. – Cred că unii oameni nu ştiu ce înseamnă să fii prietenos şi să accepţi pur şi simplu lucrurile aşa cum sunt. Mi s-a părut genul de om care nu acceptă nu ca răspuns.

— Ai grijă dacă vine în vizită, răspunse Cole. – Asigură-te că ai mulţi oameni în jur. N-am încredere în el, dar nu vreau să-l acuz pe nedrept, încă nu ne-a făcut nimic.

— Decât că a pretins ferma.

Trenton veni la ei din direcţie opusă. Părea foarte hotărât. – Cole, am încărcat totul, în afară de ce aţi cumpărat tu şi Dianne.

— Îi luăm pe Faith şi pe copii şi ne întoarcem prin oraş. Putem face opriri pe parcurs. O, şi trebuie să facem loc

pentru Portia Langford.

— De ce? întrebă Trenton cu glas scăzut.

— Pentru că nu are bani ca să aştepte o lună la hotel, până se întoarce armata la fort. A venit aici ca să se împace cu tatăl ei, răspunse Dianne – Ne-a cerut ospitalitate şi cred că nu avem niciun motiv să nu i-o oferim cu dragoste creştină.

— Nu cred că ea îşi face prea multe griji pentru Hristos.

— Trenton, nu fi răutăcios.

Cole întrerupse sfada celor doi fraţi. – Tocmai mi-am amintit ceva. Trenton, vrei s-o conduci pe Dianne înapoi în tabără şi să-i pregăteşti pe toţi de drum? Nu durează decât un minut.

Dianne se uită curioasă la bărbatul ei, dar nu spuse nimic. Apoi se uită spre munţi şi şopti: – Mi-aş dori ca armata să se întoarcă.

Trenton o cuprinse cu braţul. – Ştiu, dar totul va fi bine. Vei vedea.

— Dar îmi fac griji pentru Zane. A trecut deja prin atâtea. Dacă nu scapă?

— Şi eu am trecut prin multe şi n-am murit pentru asta, zise Trenton când porniră spre tabără. – Dianne, ştiu că n-am fost prea deschis în legătură cu tot ce s-a întâmplat în trecutul meu, dar n-a fost frumos. Au fost momente când am crezut că-mi voi pierde viaţa.

— De ce îmi spui asta acum? îl întrebă ea. Îşi ridică ochii ca să-i vadă faţa şi observă durerea de pe chipul său.

— Şi tu ai trecut prin vremuri grele, continuă el, ca şi cum nu i-ar fi auzit întrebarea. – Noi am supravieţuit. Şi Zane va supravieţui. E tare şi ştie cum să-şi poarte de grijă.

Ea clătină din cap. – De multe ori mi-am dorit să nu fi

rămas în New Madrid. Simt că am pierdut apropierea dintre noi după aceea. Iar acum mi se pare că s-au întâmplat prea multe... că nu vom mai fi apropiaţi din nou.

Trenton oftă. – Ştiu. Dar eu nu mai sunt acelaşi om. Aşa cum am spus, trecutul a fost urât şi l-a mânjit pe băiatul pe care îl ştiai tu. Nici nu ştii ce mult am dorit să vă revăd pe toţi. Lucrurile n-au fost deloc aşa cum credeam eu că vor fi şi, cu cât era mai greu, cu atât mi-era mai dor de casă.

— Dar ar fi trebuit să vii atunci aici, spuse Dianne. – Ai fi putut lucra cu uşurinţă într-un convoi, plătindu-ţi drumul spre vest prin muncă.

— Mi-aş dori s-o fi făcut. Din păcate n-a fost aşa de simplu. îi zâmbi. – Hai să nu ne mai gândim la trecut. Singurul meu motiv pentru a-l aduce în discuţie a fost ca să te încurajez. Zane e puternic. Va trece cu bine prin asta.

Dianne îl strânse de braţ. – Îmi vei împărtăşi vreodată trecutul tău? Ne vom putea recăpăta apropierea pe care o aveam înainte?

Trenton clătină din cap. – Nimic din trecutul meu nu merită împărtăşit. Absolut nimic.

CAPITOLUL 5

Canicula de la sfârşitul lui august şi lipsa de ştiri de la colonelul Gibbon şi oamenii săi iritau spiritele la Diamond V. Dianne îşi vedea de treburile ei obişnuite, având grijă de Luke şi supraveghind casa împreună cu Koko, dar mintea ei era mereu la Zane şi la ameninţarea atacurilor indienilor.

Se auzise că indienii Sioux şi Cheyenne fugiseră în locuri neştiute. Acest gând o umplea pe Dianne de o mare îngrijorare. Dacă indienii Sioux se duceau în munţii Big

Horn, aşa cum se zvonea, nu le-ar fi fost prea greu să se îndrepte spre vest, în sus prin regiunea Yellowstone. Le-ar fi fost simplu să meargă mai departe spre nord prin valea râului Madison. Acest gând o lăsa fără somn câteodată.

Susannah Vandyke, care avea şase ani, făcu să zăngăne vasele murdare de la micul dejun, în timp ce-şi ajuta mama să strângă masa. Nervii lui Dianne erau deja încordaţi la maxim, iar când căzu un pahar şi se făcu ţăndări, ea sări de la masă.

— Koko, vă rog lăsaţi vasele şi paharul spart. Mă ocup eu de ele.

— Susannah ar trebui să cureţe mizeria pe care a făcut-o, se opuse Koko cu blândeţe. Întorcându-se spre fiica ei, îi spuse: – Du-te şi adu mătura şi făraşul. Fata cu ochi negri, care semăna foarte mult cu mama ei, dădu din cap şi ieşi grăbită din bucătărie.

Jamie, fiul de nouă ani al lui Koko, se ridică în picioare. – Unchiule Cole, crezi că indienii Sioux ne vor ataca?

Era ultimul subiect de discuţie pe care voia să-l audă Dianne, dar cu toate acestea era singurul lucru la care se gândeau toţi.

— Nu ştiu, Jamie. Cred că mai îngrijorător e că alte triburi au auzit ce au făcut ei şi vor încerca să-i imite.

— De ce? întrebă Dianne, reaşezându-se. – De ce ar începe să lupte triburile paşnice?

— Pentru că indienilor Sioux şi Cheyenne le-a mers, răspunse Cole, sigur pe sine. – Deja am auzit zvonuri despre probleme la unele rezervaţii. Dacă ei cred că o răzmeriţă le va reda vechiul mod de viaţă şi va readuce bivolii în câmpii, s-ar putea ridica pentru a opune rezistenţă.

Susannah se întoarse cu mătura şi făraşul, iar Koko îi

arătă cum să strângă mizeria. Dianne îşi dorea să se ducă toţi la treburile lor, astfel încât să-l poată întreba pe Cole ce o preocupa. Nu voia să-i sperie pe copii.

Când fetiţa termină, Dianne spuse: – Ce treabă minunată ai făcut, Susannah. Apoi se uită la Koko. – Te rog. Poţi să pleci. Ştiu că ai planuri să mergeţi la râu să-i înveţi pe copii despre plante şi ierburi. Koko păru să înţeleagă de ce era atât de grăbită Dianne.

Luă făraşul de la Susannah şi îi făcu semn fiului ei. – Haide. E timpul să mergem la şcoală.

Dianne aşteptă până ce plecară şi apoi se întoarse către soţul ei. – Crezi că ar trebui să facem un fel de adăpost? Vreau să zic că trebuie să ne gândim la copii şi, dacă indienii vor veni încoace… atunci… Nu ştia ce să mai spună.

— Nu cred că ne va ajuta prea mult. Dacă Sioux au rămas împreună, asta înseamnă că sunt cu miile, spuse Cole, ridicându-se de la masă. – Dacă ajung în valea noastră, probabil că nu va exista loc în care să ne ascundem. Câteva mii de oameni pot acoperi mult teritoriu. Sincer, cred că ameninţarea mai mare e din partea celorlalte triburi. O parte din bărbaţii din zonă au de gând să se întâlnească poimâine. Cred că vom vorbi despre ce plan de apărare putem face în acest moment.

— Niciodată n-a trebuit să ne facem griji din cauza indienilor până acum, spuse Dianne. – Fiindcă fratele lui Koko a umblat cu Picioarele Negre, am avut în general parte de siguranţă. Alte triburi ştiau că suntem înţelegători şi prietenoşi. Doar am făcut şi negoţ de vite cu ei.

— Vremurile se schimbă. Cole căzu pe gânduri. – Se pare că am avut luptele noastre cu indienii de când am venit în vest.

Dianne se întreba dacă el îşi amintea de vremea când fusese luat de indienii Sioux şi apoi de Picioare Negre. Niciodată nu vorbea mult despre asta, iar o dată, când ea îl întrebase pe la Mulţi-Cai, fratele lui Koko – omul care îi salvase bărbatul – despre asta, Cole o certase să nu se mai gândească la asta şi să nu mai pună întrebări.

Dianne se cutremură. – I-a încolţit disperarea.

— Da. Iar disperarea îi face pe oameni să facă lucruri pe care altfel nu le-ar încerca. Am văzut asta aici, încercând să ne facem viaţa noastră.

Indienii şi-au văzut întregul mod de viaţă schimbat. Bivolii şi elanii nu mai sunt nici pe departe la fel de mulţi. Coloniştii îngrădesc terenurile şi construiesc oraşe. Indienii n-au niciun loc în toate astea.

— Iar viaţa din rezervaţii nu e de fapt viaţă, remarcă ea. – Nu dacă te gândeşti la libertatea de care s-au bucurat triburile de generaţii întregi. Libertate de a cutreiera în lung şi-n lat.

Cole oftă. – Guvernul va câştiga aici. Am văzut asta de nenumărate ori în istorie. Vor strânge şi ultimul indian, până îi vor avea pe toţi închişi unde vor ei. Au făcut asta în statele din est; o vor face şi aici.

— Dar cu ce preţ?

— Asta e întotdeauna întrebarea, nu-i aşa? afirmă mai mult decât întrebă el. – Uite, ar fi bine să trec la treabă. Nu cred că ne va fi de mare folos să săpăm o groapă şi să ne ascundem în ea. Cred că cel mai bun răspuns e prudenţa. Eu voi posta oameni pe câţiva kilometri în toate direcţiile. Ei ne pot da de ştire dacă indienii par a veni în direcţia asta.

— Şi apoi? îl întrebă Dianne, ştiind că răspunsul nu va fi bun.

— Apoi cred că vom fugi în direcţie opusă. Vom merge în cel mai apropiat oraş şi îi vom avertiza şi pe ei. Eu mă voi asigura că ţinem cei mai iuţi cai aici în ţarc. Poate că tu ar trebui să găseşti o cale de a-l înfăşa pe Luke, poate în stil indian, sau ceva asemănător, astfel încât să puteţi călări în loc să mergeţi cu căruţa. Căruţele nu se mişcă destul de rapid pentru a scăpa.

— Bine, zise Dianne, uitându-se în ochii lui. – Nu voi minţi, zicând că nu mi-e frică, dar cred că mi-e mai frică pentru Zane. Mi-aş dori să primim veşti.

Cole zâmbi. – Ştiu, dar în asemenea momente trebuie să avem încredere în Dumnezeu mai mult ca niciodată. Tu m-ai ajutat să învăţ asta. Nu ne putem pune încrederea în aparenţe.

Cuvintele lui îi încălziră inima. – Ştiu că ai dreptate şi promit să mă străduiesc mai tare.

— Bună dimineaţa, spuse Portia Langford intrând în încăpere.

Dianne se ridică de la masă, iar Cole îi urmă exemplul. – Bună dimineaţa, o salută Dianne. – Ai micul dejun ţinut la cald pe marginea sobei, dacă ţi-e foame. Ştii cum să ajungi în bucătărie.

Era la fel în fiecare dimineaţă. Restul casei se trezea şi mânca cu mult înainte ca Portia să se ridice din pat. Femeia era în mod evident obişnuită să fie servită, în loc să se servească singură, dar cel puţin acum părea să înţeleagă că nimeni nu avea timp să o servească pe ea.

Dianne nu se putu abţine să nu zâmbească la gândul că în primele câteva zile Portia se plânsese într-una că are nevoie de o cameristă.

— Voi servi doar nişte ceai, mulţumesc frumos, zise Portia

ducându-se în bucătărie.

— Când toate astea se vor termina, zise Cole încet – cred că ar fi înţelept să angajezi o bucătăreasă şi o menajeră.

— Am vorbit despre asta de când a construit unchiul Bram casa asta, răspunse Dianne. – Eu şi Koko nu simţim deloc nevoia. Sigur că e multă muncă, dar Faith e amabilă ca să ne ajute cu gătitul din când în când şi uneori Charity vine să ne ajute cu treburile gospodăriei.

— Dar copiii au nevoie de tot mai multă atenţie. Koko are destule de făcut doar încercând să-i şcolească pe Jamie şi Susannah. Într-o bună zi va fi la fel pentru tine cu Luke şi, se opri şi zâmbi – pentru oricâţi alţi copii pe care i-am putea avea. **

Dianne simţi că i se încălzesc obrajii, dar nu spuse nimic. El veni la ea şi o trase lângă el. Sărutând-o lung şi pasional, o făcu să uite o clipă de indieni şi alte conflicte. Acesta era singurul loc în care se simţea cu adevărat în siguranţă.

— Te rog să fii atent, şopti ea când Cole se dezlipi de ea.

— Nu-ţi mai face griji. Totul va fi bine. Vei vedea. ** Apoi plecă, trecând pe lângă Portia, care se întorcea în sufragerie.

— Întotdeauna spun asta, ** murmură femeia mai vârstnică.

— Ce spun? ** întrebă Dianne, începând să strângă vasele murdare.

— Că totul va fi bine. Fiecare bărbat pe care l-am cunoscut a spus mereu acelaşi lucru. *Nu-ţi face griji*, *Portia*, *totul va fi bine*. Dar nu e bine niciodată, zise ea cu tristeţe.

Dianne simţi că o trece un fior rece. – Trebuie să avem speranţă. **

— Speranţa nu te duce prea departe când eşti la patul de

moarte al unui om pe care-l iubeşti. ** Cuvintele Portiei erau pline de o amărăciune pe care Dianne nici nu putea începe să o înţeleagă.

— Eu am pierdut mulţi oameni pe care i-am iubit, începu Dianne încet. – Nu e niciodată uşor. **

— Acum s-ar putea să-l pierd şi pe tata… şi după aceea ce urmează? ** întrebă Portia. – Nu mai am pe nimeni. Absolut pe nimeni. **

— Dar părinţii lui Ned? Când ai venit aici ziceai că trăiesc. Nu te-ai putea întoarce la ei?

Frumoasa brunetă clătină din cap. – Nu prea. N-au fost niciodată buni cu mine. Considerau că Ned ar fi putut face o partidă mai bună. Închipuie-ţi. Eram o văduvă bogată. N-aveam nicidecum nevoie de banii familiei Langford ca să mă descurc. Şi totuşi credeau că Ned s-a înjosit însurându-se cu mine.

— Îmi pare rău să aud asta, Portia. N-ai ce face cu părerea oamenilor. Trebuie să faci faţă şi să mergi înainte.

— Dacă tata nu se întoarce, va trebui să găsesc un mod de a merge înainte. Nu pot rămâne aici la nesfârşit.

Dianne avu impresia clară că Portia spera să o contrazică. Dar în privinţa acestei văduve se simţise întotdeauna ciudat. Ştia că Trenton nu o plăcea deloc, şi îi respecta opinia – el petrecuse mai mult timp cu ea decât oricine.

— Ei, n-are niciun rost să te frământi, zise Dianne, strângând argintăria. – Trebuie să mă duc să spăl vasele. Dacă te plictiseşti, azi vom pune conserve şi mai târziu spălăm rufe.

— Pe căldura asta?

Dianne zâmbi.

– Legumele nu aşteaptă până se răcoreşte afară. Am

pregătit totul afară, ca să nu se facă prea cald în casă. Eşti binevenită să ne dai o mână de ajutor.

— Nu mă pricep la asta, zise Portia, privind ceaiul din faţa ei.

— Atunci poate e timpul să înveţi. Astfel, când tatăl dumitale se va întoarce, îi vei putea fi foarte utilă.

— Nu-mi pot imagina că el mă va vedea aşa.

Dianne ridică din umeri. – Niciodată nu poţi şti ce va gândi sau va simţi omul până nu-i dai ocazia.

După două zile aproape terminaseră cu conservele pentru iarnă, fără niciun ajutor din partea Portiei. Dianne ştergea pe dinafară un borcan cu roşii şi se gândea ce era de făcut cu foarte trândava doamnă Langford. Femeia nu era doar o musafiră care să stea doar câteva zile, ci se afla la ei de aproape două luni şi inabilitatea ei de a ajuta cu treburile casei îi punea la încercare. Dianne se gândea că singurul mod de a face o schimbare era să-i dea pur şi simplu nişte sarcini.

— N-o să-i placă, mormăi ea.

— Cui n-o să-i placă? întrebă Koko.

Dianne se uită la mătuşa ei. Azi semăna foarte mult cu străbunii ei Picioare Negre. Alesese să se îmbrace cu o rochie simplă din piele de căprioară şi avea părul împletit în două cozi lungi şi negre. – Mă gândeam c-ar trebui să-i dăm Portiei nişte treburi de făcut.

Koko zâmbi. – Ai dreptate. N-o să-i placă.

— Niciodată n-am cunoscut o femeie căreia să-i placă să stea degeaba aşa de mult ca ei. Nici măcar nu citeşte sau coase. Stă doar şi se uită pe fereastră sau se leagănă în balansoar pe verandă.

— Se străduieşte din greu să se plângă, o tachină Koko.

— Nu se străduieşte deloc. Femeia asta a dat văicărelii o formă exactă. Ştie foarte bine cum să se bage pe sub pielea oricui din jurul ei.

— Ascultă, zise Koko, ridicând capul. Călăreţi.

Dianne se uită la mătuşa ei şi frica îi încleştă inima. În ziua de azi călăreţii nu erau întotdeauna genul binevenit. Se duse după puşca rezemată de perete. – Du-te la copii.

Ea dădu colţul casei şi strigă imediat: – Zane!

Se întoarse spre Koko. – E Zane şi are o femeie tânără lângă el.

Koko veni lângă ea. – Poate şi-a luat o soţie.

— S-ar putea. Haide să le ieşim în întâmpinare.

Dianne era atât de uşurată să-şi revadă fratele încât uită cu totul de puşca din mâinile ei.

— Sper că nu ai de gând s-o foloseşti împotriva mea, zise Zane voios. – Mai ales că ţi-am adus o surpriză minunată. Coborî de pe cal şi Dianne alergă în braţele lui.

— Am fost aşa de îngrijoraţi. Am auzit de lupta de la Little Big Horn. Nu ştiam dacă eşti mort sau trăieşti. Se dezlipi de el şi îl examină un moment. – Nu eşti rănit, nu-i aşa?

— Nu, sunt teafăr. Expresia lui era foarte animată. – Am o surpriză pentru tine.

— Da, mi-ai zis. Dianne se uită în spatele lui, la tânăra care stătea cu capul plecat, pe o iapă murgă. Purta în spate un coş pentru bebeluşi.

Zane o lăsă pe Dianne şi o ajută pe femeie să coboare de pe cal. O aduse lângă Dianne. – Sper că nu te vei speria prea tare, dar Dumnezeu ne-a dat înapoi ceva foarte scump.

Femeia îşi ridică chipul şi Dianne rămase fără suflu. Parcă o vedea pe mama ei. Simţi că ameţeşte şi se temu că va

leşina.

— E Ardith, Dianne, am găsit-o. De fapt, Dumnezeu a adus-o la mine.

Cele două femei se uitară una la alta. Parcă ar fi căutat una pe chipul celeilalte răspunsuri la zece ani de întrebări.

— Nu-mi vine să cred. Ochii lui Dianne se umplură de lacrimi. – Ardith, chiar tu eşti?

— Da, şopti femeia. – Nu mai sunt fata pe care o cunoşteai, dar eu sunt.

Dianne îşi trase sora în braţe şi începu să plângă. – E prea frumos. Un milion de întrebări îi înconjurau gândurile de laudă. Asta era cu adevărat prea mult să fi sperat. Îşi reaminti de zilele de după ce Ardith căzuse în râul Platte, umflat de ploi, fiind luată de ape. O căutaseră şi o tot căutaseră, dar nu găsiseră nici urmă de ea.

Ardith avea pe atunci zece ani, şi pierderea fusese resimţită dureros de întreaga familie. Dianne dădu la o parte asemenea gânduri şi continuă să-şi îmbrăţişeze sora. Cum era posibil să fie aici după toţi aceşti ani? Cum era posibil să fi supravieţuit?

Avu nevoie de puţin timp ca să îşi revină, dar când se dezlipi de ea, văzu că şi Ardith plângea.

— Haide. Cred că eşti extenuată. Îţi voi pregăti a doua cameră de oaspeţi. Avem alt oaspete în camera de lângă a ta, dar e loc destul, aşa că nu-ţi face griji. Dianne ştia că bate câmpii, dar cuvintele ieşeau de la sine. – Koko, vrei să mă ajuţi să pregătesc nişte apă de baie pentru Ardith? Se întoarse şi se uită la mătuşa ei. – Ea e mătuşa noastră, Koko Vandyke.

Ardith se uită în direcţia ei şi se dădu înapoi cu groază în priviri. Dianne nu observă imediat, dar Koko observă.

— Sunt văduva unchiului tău, explică Koko. – Nu ţi-a povestit Zane despre mine?

Ardith se uită la Zane.

— Ai zis că trăieşte ca o albă.

Dianne îşi dădu seama că Ardith era supărată de rochia şi stilul indian ales de mătuşa ei.

— Koko e pe jumătate Picior Negru. Uneori se îmbracă aşa, explică Dianne. – În special când facem munci grele.

Ardith clătină din cap. – Îi urăsc pe indieni. Îi urăsc pe toţi. Nu-mi pasă dacă a fost măritată cu unchiul Bram. Nu vreau să am nimic de-a face cu ea! Nimic! Se întoarse şi îşi ascunse faţa la pieptul lui Zane.

Dianne se uită la fratele ei. – E o poveste lungă, îi zise el încet. Am găsit-o ca ostatică printre indienii Sioux. A suferit foarte mult.

Chiar atunci Dianne dădu cu ochii de copilaşul înfăşat în coşul pentru bebeluşi. Avea o claie de păr negru şi pielea arămie. Nu era niciun dubiu că era indiancă – probabil Sioux. Dianne dădu să se întoarcă spre Koko, dar descoperi că aceasta plecase.

— Îmi pare aşa de rău, Ardith. N-am ştiut. Haide. Să te ducem la etaj şi să te lăsăm să te odihneşti. Te pot ajuta cu copilul? Şi eu am un copil mic. Ţi-a spus Zane?

Ardith îşi ridică capul.

– Mi-a zis că ai un băiat.

Dianne zâmbi.

– Exact. Îl cheamă Luke. Pe fetiţa ta cum o cheamă?

— Winona. Înseamnă *dăruire*.

— Ce nume neobişnuit şi frumos, spuse Dianne, uitându-se peste capul din nou plecat al lui Ardith, ca să întâlnească privirea fratelui ei. Văzu o urmă de înţelegere acolo. Ardith

se întorsese la ei, dar era foarte fragilă şi extrem de rănită.

În seara aceea, Dianne îşi îmbrăcă cu drag nepoţica cu o cămăşuţă de flanelă – probabil prima purtată de copil. Apoi o înfăşură confortabil într-o păturică călduroasă. Winona era foarte mică, dar părea sănătoasă. Ardith le spusese că, după calculele ei, se născuse cu aproape o lună mai devreme.

— Drumurile continue şi lupta mi-au declanşat naşterea, spuse Ardith, uitându-se la Dianne din pat. – Deja pierdusem un copil aşa.

Dianne îşi ridică ochii, incapabilă să-şi ascundă încruntarea. – Ai mai avut un copil?

— Nu s-a născut viu, zise ea, uitându-se în altă parte. – S-a întâmplat anul trecut. Oricum nu-l voiam.

Dianne fu şocată de cuvintele surorii ei.

– Dar pe Winona?

— Ea e singurul lucru pentru care trăiesc. Ea mi-a dat voinţa de a trăi: de aceea i-am spus *dăruire*.

Venind lângă pat cu bebeluşul în braţe, Dianne încercă să-şi dea seama ce să spună în continuare.

– Poţi să-mi povesteşti ce s-a întâmplat de când ne-ai părăsit?

Ardith întinse mâinile după fiica ei. – Sunt lucruri despre care nu voi vorbi niciodată. N-ar avea niciun rost.

Dianne se aşează pe pat lângă sora sa. – Am venit după tine în seara aceea, în tabără, când te supăraseşi aşa de tare. Ştiam că te-ai simţit abandonată.

— Eram egoistă. Nu voiam ca mama să aibă alt copil. După ce am căzut în râu, nu-mi doream decât să vă găsesc. M-am rugat aşa de mult. I-am zis lui Dumnezeu că nu-mi pasă câţi copii mai face mama, doar să mă duc acasă. Tăcu

câteva clipe, apoi continuă.

— M-au găsit indienii Pawnee. Au fost buni cu mine. Am fost bolnavă o vreme, dar ei m-au îngrijit şi m-am făcut bine. Nu le-am putut spune de unde vin. Nici nu ştiam exact unde eram. Pe măsură ce a trecut timpul, nu-mi mai aminteam nici încotro călătoream. Îmi aminteam unele lucruri, dar altele erau doar amintiri înceţoşate. Frânturi despre oameni şi locuri.

— La indienii Pawnee am stat cu un bărbat şi o femeie care aveau trei fete şi ne-am ajutat unii pe alţii. Eu i-am învăţat englezeşte, iar ei m-au învăţat limba lor, precum şi deprinderi utile pentru supravieţuire. Pe măsură ce amintirile se ştergeau şi am uitat complet unde v-aş putea găsi, am învăţat să fiu mulţumită cu familia mea adoptivă.

— Şi ce s-a întâmplat de ai ajuns la Sioux?

Ardith clătină din cap, unindu-şi sprâncenele. – A fost un atac. Mulţi indieni Pawnee au fost ucişi. Familia mea adoptivă a fost omorâtă. Indienii Sioux aveau o răfuială cu acest grup. Se pare că exista un fel de război între cele două triburi, iar noi am fost prinşi la mijloc. Câteva femei şi câţiva copii au fost luaţi ca sclavi. Eu am fost una dintre ei.

— Câţi ani aveai?

— Paisprezece. Din câte-mi pot da seama. Zane mi-a zis că acum am douăzeci şi doi.

— Da, vei împlini douăzeci şi trei la întâi septembrie. Mai sunt doar câteva zile până atunci.

Ardith dădu din umeri. – Credeam că s-ar putea să fiu mai în vârstă – am pierdut şirul anilor, iar pe indienii Sioux nu-i interesa asta. Am fost pusă la muncă, să ajut la îngrijirea copiilor. Am învăţat destul de repede să vorbesc limba lor.

— Dar s-au purtat mult mai rău cu tine decât Pawnee?

Ardith se lăsă iar pe perne. – Da.

Dianne întinse mâna şi o luă pe a ei. – Îmi pare aşa de rău. Nu trebuie să vorbeşti despre asta.

— Nu voi vorbi despre anumite lucruri, recunoscu Ardith. – Nu pot. Uneori eram bătuţi şi înfometaţi. După vreo doi ani am fost vândută şi situaţia a devenit şi mai rea. Am fost dată ca nevastă unui bărbat – niciodată nu mi-am dorit să fiu nevasta lui. M-a siluit. Îşi ridică ochii spre Dianne. – Mai mult nu spun.

— Era tatăl Winonei?

Ardith îşi privi copilul adormit şi încuviinţă din cap.

– Şi al celuilalt copil.

— Acum unde e?

— Aş vrea să cred că a murit, dar ştiu că e în viaţă. L-am văzut plecând călare după masacru. Probabil că e cu ceilalţi, punând la cale alt război cu omul alb. Ne urau pentru că am venit pe pământul lor, că i-am alungat şi am omorât bivolii. Dispreţuiau insistenţele noastre ca ei să accepte modul nostru de viaţă – să trăiască în rezervaţii. Majoritatea tinerilor erau hotărâţi să ucidă orice alb care le iese în cale. Se opri. Umblă-în-întuneric aşa era.

— Soţul tău?

— Nu era soţul meu! aproape că ţipă Ardith. Winona se foi şi se strâmbă de parcă se pregătea să plângă. Apoi, la fel de repede, se linişti. – N-a fost decât un atacator pentru mine. Chinuitorul meu. Mă rugam zilnic să moară. Şi acum sper că a murit. Mi-ar face mare plăcere să aflu că a suferit la fel de mult ca mine. Chipul i se contorsionă.

Dianne se sperie de ura din vorbele surorii sale. Era evident că Ardith avea în ea o ură profundă, dar era uimită când vedea ce mult o iubeşte pe Winona.

— Ce târziu e! Tu şi fetiţa aveţi nevoie de odihnă. Vrei s-o pun în leagăn? Dianne arătă spre pătuţ.

— Probabil că nu va dormi acolo decât dacă o înfăşăm foarte strâns. E obişnuită să stea legată strâns în coş.

— Înţeleg, zise Dianne, zâmbind. – Te voi lăsa să faci cum crezi că e mai bine. Se ridică în picioare şi se duse la capul patului. Oprindu-se acolo, adăugă: – Ardith, mă bucur atât de mult că eşti acasă. Credeam că eşti moartă, că te-am pierdut pentru totdeauna. Ştiu că Zane ţi-a povestit multe despre familie, dar dacă vei dori vreodată să vorbeşti despre mama sau Betsy sau despre orice altceva, să ştii că nu sunt o floare gingaşă. Am suferit mult şi îţi promit că nu voi leşina din cauza vreunui lucru pe care mi-l vei spune.

— Zane mi-a spus că eşti tare. A zis că ai fost probabil mai tare decât noi toţi laolaltă.

Dianne clătină din cap. – Nu, nu sunt atât de tare, dar Dumnezeu este. De acolo îmi iau tăria. Zâmbi. – Nu sunt întotdeauna foarte bună la asta, dar încerc să îmi ţin privirea aţintită la El.

Ardith nu spuse nimic, iar Dianne luă acest lucru ca pe o invitaţie să plece. – Ne vedem dimineaţă. Somn uşor.

CAPITOLUL 6

Ardith Chadwick făcu tot ce putu pentru a se adapta la viaţa de la Diamond V. Privindu-i cu curiozitate pe ceilalţi în timp ce îşi vedeau de îndatoririle cotidiene, se întrebă dacă îşi dădeau seama ce viaţă uşoară aveau aici, la această fermă frumoasă. Nu îşi făceau nicio grijă pentru următoarea masă, nicio grijă că vine furtuna şi le inundă satul.

Sora ei, Dianne, se dovedise a fi o femeie plină de resurse. Lui Ardith îi plăcea foarte mult de ea. Dianne nu

ţinea trecutul împotriva ei şi o primise cu braţele deschise. De fapt, grija generoasă şi iubitoare a surorii sale o ajutase să se simtă din nou în siguranţă – lucru care nu era uşor.

Trecutul se repezea asupra ei ca uliii asupra stârvului. Când amintirile veneau, ea le împingea înapoi cât putea de adânc în ungherele minţii. Nu voia să mai aibă nimic de-a face cu trecutul.

Cu toate acestea, Winona avea să-i reamintească întotdeauna de el. Nu avea cum să scape de amintirile dureroase ale venirii pe lume a copilului. Surpriza atacului, strigătele de război îngrozitoare ale indienilor Sioux şi Cheyenne. Travaliul începuse prematur, apa rupându-i-se aproape la începutul chinurilor facerii.

Indienii Sioux îşi ridicaseră tabăra, războinicii plecând la luptă, iar femeile şi copiii având grijă de strângerea lucrurilor. Ardith fusese uitată cu uşurinţă de cei care o luaseră captivă, pentru că aceştia erau preocupaţi de propria supravieţuire. Ea îşi luase repede nişte provizii şi se furişase afară din tabără, urcând în amonte ca să se ascundă şi să aştepte naşterea copilului. La un moment dat căzuse pe malul alunecos, lovindu-se la cap de un bolovan. O clipă crezuse că îşi pierduse cunoştinţa, dar durerea păru să o ţină trează. Durerea de la rana de la cap – durerea de la viaţa cea nouă care se căznea să se nască. Să se nască prea devreme.

În timp ce oamenii lui Custer îşi pierdeau viaţa la nicio jumătate de kilometru de ascunzătoarea ei, Winona venea pe lume cu furie. Cu zgomotele strigătelor de război ale indienilor, ale focurilor de armă şi ale oamenilor şi cailor care mureau, nimeni nu auzise slabele scâncete ale noului născut. Era o luptătoare, această copiliţă mică cu pielea

roşiatică. Şi, cu toate că Ardith fusese gata să o înăbuşe, ca să nu fie obligată să crească copilul celui care o siluise, Winona trezi la viaţă ceva dinlăuntrul ei. Ardith se îndrăgosti de copil la prima vedere. Legătura dintre mamă şi copil depăşea împrejurările concepţiei şi naşterii copilului.

Ardith crezuse că nu mai are lacrimi. Anii de tristeţe şi apoi de chinuri îi uscaseră ochii pentru totdeauna – cel puţin aşa crezuse. Însă în ziua în care o adusese pe lume pe Winona plânsese aşa cum nu mai plânsese niciodată. Plânsese pentru viaţa copilaşului ei – pentru viaţa alături de familia ei, pe care o pierduse ea. Plânsese pentru viitor şi pentru trecut. Iar acum, numai gândindu-se la ziua aceea, îi dădură lacrimile din nou.

Dar, cu toate că naşterea Winonei era în general o amintire frumoasă, alte lucruri o bântuiau. Viziuni… coşmarurile care reprezentaseră realitatea ei în mâinile lui Umblă-în-întuneric.

Cu Winona care dormea liniştită în spinarea ei, se plimba pe pământul din jurul casei, prin ţarcuri şi încerca să se convingă de faptul că ororile trecutului rămăseseră în urmă. Acum era îmbrăcată cu hainele surorii ei – haine de albi. Parcă i se păreau străine. Dianne îi strânsese părul cu ace şi lucrul acesta i se părea tot nelalocul lui.

În mod straniu, cel mai greu lucru era să se obişnuiască cu mâncarea. Gusturile şi texturile erau aşa de diferite de cele cu care se obişnuise la Pawnee şi Sioux. Era o perioadă de adaptare, cu surprize neaşteptate la tot pasul.

Simţea că se născuse din nou – că i se oferise un nou început. Fusese spălată şi îngrijită, îmbrăcată şi hrănită, ca şi cum aceste lucruri ar fi putut elimina cumva trecutul cu suferinţele sale. Ce bine ar fi fost să fie adevărat.

Ştia că îşi poate alunga cele mai multe amintiri în ungherele îndepărtate ale minţii. Devenise o maestră a uitării. Şi totuşi uneori încă putea simţi mâinile lui Umblă-în-întuneric pe trupul ei – încă simţea suflarea lui pe pielea ei. El reprezenta tot ce era îngrozitor, nepăsându-i deloc de temerile sau nevoile ei. Această amintire nu se lăsa alungată.

Îşi simţi fierea în gâtlej şi o strânsoare în piept. Omul acela era o forţă malefică cu care ea nu se putea lupta.

— Bună.

Ea tresări şi se întoarse, găsindu-se faţă în faţă cu unul din ajutoarele de la fermă. Făcu un pas înapoi, neştiind ce va face el. Soldaţii doriseră să o ucidă – zicând că e mai bine dacă e moartă. Oare şi omul acesta era de aceeaşi părere?

— Eu sunt Levi. Levi Sperry. Ţi-aduci aminte că m-ai cunoscut în convoi?

Glasul său era blajin, iar zâmbetul părea sincer. Cu toate acestea, ea nu ştia cine este sau ce i-ar fi putut face. Îşi muşcă buza, dorind cu disperare să ştie ce să spună sau să facă.

— N-am vrut să te sperii. Te rog, iartă-mă.

Ea dădu din cap, dar tot nu-şi găsi cuvintele. Levi făcu un pas înapoi şi îşi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor. Acest gest o făcu pe Ardith să se mai relaxeze. Îşi dădea seama că el dorea să-i pară mai puţin ameninţător.

— Eu sunt sora lui Dianne.

— Da, ştiu. Am auzit minunea.

— Minunea?

— Tu. Că te-a găsit Zane. Îmi aduc aminte când erai o fetiţă. Am fost să te caut când te-ai pierdut. Familia ta a fost

devastată – noi toţi am fost devastaţi.

Ardith refuză să-şi lase mintea să se întoarcă la acele vremuri. Amintirile nu îi erau prietene, iar gândul la trecut îi provoca numai durere. La fel ca în prima seară cu Dianne, amintirile urâte ar fi ieşit la suprafaţă împreună cu cele frumoase. Nu putea să le pună într-o anumită ordine, aşa că i se părea cel mai bine să nu-şi amintească nimic.

Levi arătă spre coşul pentru bebeluşi. – Ce copil frumos ai. Ca tine.

Ardith se uită în pământ. Vorbele lui o stinghereau. Rămase acolo fără să spună nimic câteva clipe, până când Levi vorbi din nou.

— Eu doar am vrut să-ţi spun bun venit. Nu vreau să te reţin.

Ea îl auzi întorcându-se şi plecând. Abia atunci îşi ridică privirea. El avea încă mâinile în buzunare şi asta o amuză, nu ştia nici ea de ce. Zâmbi – poate pentru întâia oară de multă vreme.

— Nu-mi vine să cred! strigă Portia când citi scrisoarea de la tatăl ei. – Zice că armata va merge în campanie ca să-l prindă pe Taurul-Aşezat şi pe oamenii lui şi că s-ar putea să nu se întoarcă luni de zile. Şi eu ce-ar trebui să fac între timp?

Dianne se uită la Koko şi Koko la Dianne. Ele cârpeau haine, în vreme ce Portia stătea degeaba şi studia misiva pentru a patra oară.

Dianne ştia ce îşi dorea tânăra văduvă: să fie liniştită de cineva. Îşi dorea ca Dianne să îi făgăduiască că poate sta cât timp doreşte. Însă ea ezita să facă o astfel de făgăduinţă. În cel mai bun caz, Portia era o pacoste văicăreaţă în cea mai mare parte a timpului, iar Dianne ar fi

fost sincer bucuroasă s-o vadă plecând. Mai ales acum, că Ardith era aici. Dianne ar fi preferat să-şi petreacă timpul cu sora şi nepoata ei.

— Urăsc teritoriul acesta. Pur şi simplu nu e nimic frumos sau folositor. Mi-e dor de operă şi de teatru. Mi-e dor să merg la un dineu minunat, cu farfurii frumoase de porţelan, cu cupe de cristal şi feţe de masă fine.

— Asemenea lucruri n-ar ţine mult aici, fu de părere Koko.

— Exact. Portia se ridică în picioare şi începu să se plimbe. – Acest loc barbar nu are nimic rafinat. Chiar şi casa asta, şi gesticulă cu braţele – păleşte în comparaţie cu casele din Est.

— Portia, spuse Dianne cu fermitate – unchiul meu a gândit această casă şi a clădit o bună parte din ea cu mâinile lui. Dacă ţi se pare că nu e destul de rafinată, încearcă să stai la una din căbănuţele de pe proprietate. Aşa am locuit noi în primii ani. Poate aşa vei putea aprecia mai bine ce ai aici.

Portia se opri din cutreierat, expresia ei şocată arătând cât o îngrozea acel gând. – Eu n-aş putea trăi aşa. Se cutremură, apoi începu din nou să se plimbe. – Unele femei sunt menite vieţii obişnuite – dar nu eu.

— Atunci poate că ar trebui să te întorci în Est – sau cel puţin în Denver sau Kansas City – şi să aştepţi veşti de la tatăl dumitale, răspunse Dianne. Termină de reparat o ruptură în cămaşa soţului ei, apoi tăie aţa. După aceea o privi sever pe Portia. – Dacă rămâi aici cu noi, va trebui să începi să ne ajuţi. Vine iarna în curând şi e nevoie de toţi ca să pregătim ferma.

Femeia se întoarse şi nu spuse nimic un moment. Buzele ei trandafirii erau ţuguiate, de parcă se pregătea să sufle o

sărutare. Portia Langford avea o frumuseţe exotică; părul ei negru şi ochii negri erau fascinanţi pe pielea ca alabastrul. Nu exista niciun dubiu că era probabil cea mai frumoasă femeie de acolo, însă personalitatea ei nu îi completa aspectul.

— Niciodată n-am fost nevoită să fac treburi prin casă, recunoscu ea în final. – Mama a dorit să am o viaţă mai bună, aşa că nu m-a lăsat să ridic un deget. Apoi m-am măritat şi am avut fete în casă şi servitori. Ce-mi ceri dumneata e prea mult.

Dianne ridică din umeri. – Atunci ai face bine să-ţi strângi lucrurile şi să te întorci la Bozeman. Nu spun asta ca să fiu rea, dar, ca să fiu sinceră, ai devenit o povară. Din cauza dumitale trebuie să muncim mai mult. Eu şi Koko trebuie să avem grijă de hainele dumitale şi să-ţi facem curat în cameră. Îţi gătim şi îţi spălăm vasele. Pur şi simplu n-am nevoie de această răspundere suplimentară.

— Dar eu nu ştiu să fac nimic. Nu ştiu să cârpesc haine, cum faceţi voi. Nu ştiu nimic despre gătit şi curăţenie.

— Astea se învaţă uşor, zise Koko. – Pari a fi femeie deşteaptă. Nu mă îndoiesc că poţi învăţa.

Portia clătină din cap.

— Sunt convinsă că te înşeli. Fiind indiancă, probabil că nu-ţi dai seama de nevoile unei femei rafinate.

Dianne se ridică în picioare şi lăsă cămaşa jos. – Portia, te rog să te abţii să-mi insulţi familia. A fi indian sau nu n-are nicio legătură cu subiectul nostru. Asta e o fermă la care se munceşte. Noi nu ne putem îmbrăca în mătăsuri şi haine elegante, ca dumneata. Avem nevoie de haine rezistente şi utile. Poţi alege. Ori îl pun pe unul din băieţi să pregătească o căruţă cu care să te ducă mâine înapoi în Bozeman, ori

începem lecţiile dumitale azi. îşi menţinu poziţia în ciuda resentimentului pe care îl citea în ochii Portiei.

— Zici că e alegerea mea, dar de fapt nu am de ales. Nu mă pot duce în Bozeman. N-am bani destui să stau acolo o perioadă nedefinită. Se îmbufnă şi privi în altă parte ca şi cum încerca să găsească o cale de ieşire, în cele din urmă oftă. – Ce va trebui să fac?

— Păi, primul lucru este să îţi schimbi hainele. Nu prea poţi munci îmbrăcată aşa, declară Dianne. Se simţea neliniştită la simpla apropiere de rochia de mătase a Portiei, plină de broderii. Rochia costase pesemne o avere şi, cu toate că era destul de uzată la tivuri, ea nu voia să contribuie la deteriorarea ei în continuare.

— Şi ce propui să port? întrebă Portia cu aroganţă.

— Eu şi Koko am reuşit să-ţi încropim câteva lucruri. Dianne zâmbi. – S-ar putea să nu-ţi placă acest aranjament, şi pentru asta îmi pare rău. Dacă ai fi o musafiră care stă câteva zile, nu s-ar pune problema, dar trebuie să înţelegi că sunt multe de pregătit pentru iarnă şi e nevoie ca toată lumea să muncească. După ce terminăm asta şi majoritatea bărbaţilor vor duce cireada la păşunile de iernat, ne va fi ceva mai uşor. Dar chiar şi atunci va trebui să ne ajutăm unii pe alţii, astfel încât niciunul să nu aibă mai multe de făcut decât altul.

Portia păru să se gândească puţin la aceste cuvinte. – Foarte bine. Dacă aşa trebuie să fie ca să primesc ospitalitate – atunci aşa să fie. Trebuie să spun că viaţa în Vest nu e nici pe departe ca în Estul civilizat.

— Da, sunt sigură că aşa e, răspunse Dianne. – Dar, pe de altă parte, în Est nu ai de ce să te temi de atacul indienilor, de urşi care rătăcesc prin tabără sau de foamete

pentru că nu te-ai pregătit pentru iarna lungă şi izolată. Aici nu avem nicio nevoie de doamne răsfăţate şi de gătelile lor. Avem nevoie de femei puternice care nu se tem să se murdărească pe mâini. Crede-mă, plictiseala îţi va trece curând.

Portia o privi cu duritate şi Dianne ştiu că şi-o făcuse duşmancă pe văduvă. În ochii ei era o scânteiere dură care sugera că, în alte împrejurări, Dianne n-ar fi ieşit nevătămată din acea confruntare. Era greu de ştiut de care duşman să te temi mai mult – de cei din afara fermei, sau de cei dinăuntru.

— Dacă ar fi după mine, mormăi Portia când îşi dădu rochia jos – aş pleca din locul ăsta şi nu m-aş mai întoarce. Ce mult urăsc acest pământ izolat. Aruncă rochia pe jos, apoi se uită lung la ea. Dându-şi seama că nimeni nu va veni s-o ia de pe jos, se aplecă şi o ridică.

O netezi, întorcând-o din nou pe faţă. O puse pe spătarul unui scaun, apoi se uită la dulap, căutând haina potrivită pe care pretinsese Dianne că i-o pregătise.

— Nu-mi vine să cred că am ajuns în halul ăsta, şi numai din cauza lui R.E. Langford şi a lăcomiei sale. Ura până şi gândul la socrul ei. Omul acesta reuşea să o irite întotdeauna, chiar dacă era la kilometri buni distanţă, în Baltimore.

— N-am fost niciodată destul de bună pentru dumneata, nu-i aşa? întrebă ea, întinzând mâna după o rochie simplă din serj albastru închis. – N-am fost niciodată destul de bună pentru cercurile dumitale sociale pentru prietenii dumitale mari şi tari şi atitudinea lor arogantă.

Smulse rochia din dulap. – N-a contat că eu m-am învârtit în cercuri mai bune în New York şi Londra – cercuri în care

dumneata n-ai fi primit niciodată. N-a contat că în Paris se toasta în cinstea mea şi că nu mergeam niciodată fără invitaţie în cele mai bune familii şi la cele mai elegante petreceri.

Atacă rochia, trăgând-o pe cap de parcă era un ştreang. – Cum îndrăzneşti să mă laşi aşa! Fără o para chioară – în faţa ruinei financiare.

Îl ura pe R.E. Langford. Îl ura aproape la fel de mult ca pe laşul de fiu-său. Un smiorcăit.

Se apropiară de iarnă cu Portia făcând cât putea de puţin în privinţa ajutorului prin casă. Ajutoarele de la fermă terminaseră cu strângerea vitelor şi plecaseră cu cireada înainte de căderea primelor zăpezi în vale.

Dianne se temea întotdeauna de vremea când bărbaţii mutau vitele la păşunile de iarnă. Ferma parcă era părăsită. Zvonurile de atacuri indiene se mai potoliseră, dar teama încă exista.

Cole se dusese cu oamenii ca să vadă cireada în siguranţă, apoi se întorsese, cu două zile înainte ca o ninsoare abundentă să îngroape drumurile şi să facă trecerea cu neputinţă. Dianne se bucura că el era în siguranţă şi că va fi cu ea toată iarna, nu plecat, păzind vitele.

Luna decembrie veni cu alte ninsori, şi sentimentul de izolare o apăsa greu pe Dianne. Îşi făcea griji pentru sora ei, dacă se va adapta la viaţa cea nouă. Portia făcea adesea observaţii răutăcioase, pentru care Dianne trebuia să o ia la rost. Văduva părea să creadă că lui Ardith i-ar fi fost mai bine moartă. Fără doar şi poate că mulţi erau de această părere, dar nu şi Dianne.

Anul Nou fu sărbătorit într-o manieră sumbră. Luke se

îmbolnăvise, tuşea şi îi curgea nasul. Părea să tragă mereu de urechea dreaptă, iar Koko spuse că are o infecţie. Îl trată cu plante medicinale şi fum cald şi, nu după mult timp, copilul, care făcuse un an cu două zile înainte de Crăciun, fu pus pe picioare, fugind prin toată casa.

În nopţile reci de ianuarie, familia era uneori răsplătită cu un spectacol al aurorei boreale. Koko le spusese că străbunii ei credeau că aurora are puteri mistice. Unii credeau chiar că era mai uşor să zămisleşti în timpul spectacolului aurorei – ca şi cum aurora putea crea viaţă.

Dianne stătea la fereastră, privind cerul nopţii care bătea în roşu, apoi în verde şi alb. Nu se sătura niciodată să-l privească, dar în această seară asta îi dădea o bucurie deosebită. Tocmai îşi dăduse seama că aşteaptă încă un copil, chiar şi fără ajutorul aurorei.

Cole intră în dormitor căscând. – E frig afară, zise el, închizând uşa. Se duse imediat în faţa căminului şi începu să pună pe foc buşteni pentru noapte.

Dianne se întoarse de la fereastră. Îşi strânse pe ea şalul de lână şi zâmbi, uitându-se cum muncea el.

— În ciuda zăpezii, nu cred că ne aşteaptă o iarnă grea. Se îndreptă de spate şi îi observă mina. – De ce zâmbeşti?

— Am veşti, zise ea, venind la el. – Veşti foarte bune. Vrei să ghiceşti?

El traversă camera şi o trase în braţe. – I-au prins pe Taurul-Aşezat şi pe oamenii lui? o tachină.

— Nu, prostuţule.

— S-a hotărât Portia să plece?

— Mi-aş dori să fie adevărat, zise ea, savurând îmbrăţişarea lui.

— Hmm, murmură el, atingându-i gâtul cu buzele. – Mi s-

au terminat presupunerile.

Dianne chicoti. – Vom avea încă un copil.

Cole se îndreptă. – Chiar? Pe faţa sa apăru uimirea. – Încă un copil?

Ea dădu din cap. – Va veni la sfârşitul primăverii sau la începutul verii. El o strânse tare în braţe, apoi îi dădu drumul. – E cea mai bună veste. Luke a ieşit aşa de bine, cred că facem ceva aşa cum trebuie.

— Copiii sunt un dar de la Domnul, îi zise ea. – Cred că ar trebui să recunoaştem cui i se datorează.

— Sigur că da, răspunse Cole, apoi o luă prin surprindere ridicând-o în braţe. – Sigur că da.

CAPITOLUL 7

Iulie 1877

— Nu seamănă deloc cu Luke, zise Dianne, dezmierdându-şi bebeluşul. Micah, care avea acum aproape două luni, era un copil agitat care voia tot timpul ceva.

— Fiecare copil este altfel, îi spuse Koko nepoatei sale. – Cred că pot face un amestec pentru a-i calma stomăcelul.

— Copiii îţi dau mai multă bătaie de cap decât merită, dacă mă întrebaţi pe mine, zise Portia, cu un aer absent. Îşi ridică repede ochii, ca şi cum îşi dăduse brusc seama că rostise cuvintele cu glas tare. – Vreau să zic că aici, se grăbi ea să explice – bebeluşii sunt pierduţi uşor în faţa bolii şi izolării.

— E adevărat că este mai greu să creşti copii în sălbăticie, fu de acord Koko – dar merită negreşit efortul. Mai ales când o femeie se găseşte în situaţia noastră, fiind văduvă.

Portia se încruntă. – Cred că ar fi fost plăcut să am un copil de la Ned, dar gândul de a creşte un copil fără tată ar fi înspăimântător.

Koko dădu din cap. – E greu. Aş da aproape orice ca să-l am din nou pe Bram lângă noi. Copiilor le e îngrozitor de dor de el. Nu trece zi fără ca unul sau celălalt să nu dea de un gol de mărimea lui tăticu' pe care Bram l-ar fi umplut perfect.

Dianne văzu că mătuşii îi dădeau lacrimile, dar Portia se întoarse şi porni spre fereastra din faţă ca să privească afară pentru a zecea sau a unsprezecea oară. – Nu înţeleg de ce nu primim veşti de la armată. Tata ar trebui să aibă măcar timp ca să scrie.

Dianne îl puse pe Micah pe umăr şi începu să-l bată uşurel pe spate. Nimeni nu voia mai mult ca ea să o vadă plecată pe Portia de la Diamond V. Femeia asta, deşi mai dădea câte o mână de ajutor din când în când, era încă o pacoste. Adesea făcea pe neştiutoarea în privinţa vreunei trebi sau a vreunei ustensile, ştiind bine că va fi mai uşor pentru ceilalţi să vină ca să rezolve lucrurile decât să-şi facă timp să o înveţe pe ea de la capăt. – Câteodată lucrurile astea nu merg – mai ales având în vedere toate conflictele.

— Ei bine, dacă guvernatorul cheamă voluntari ca să ajute la prinderea indienilor, ai zice că ar putea să dea măcar unora din armată puţină permisie ca să stea cu familia lor.

Dianne clătină din cap la acest gând. – Oamenii aceia se înrolează ştiind că trebuie să-şi îndeplinească îndatoririle până la capăt.

Portia se întoarse cu o mină rece ca gheaţa. – Nu mă învăţa pe mine despre responsabilităţile sau îndatoririle

soldaţilor. Am trăit cu prostiile astea toată viaţa.

Dianne îi sesiza resentimentele. Expresia de pe chipul văduvei o neliniştea. – N-am încercat să te învăţ ceva. Şi fratele meu e acolo, riscându-şi viaţa pentru siguranţa noastră. El ştie care e preţul ce trebuie plătit – şi tatăl dumitale îl cunoaşte. Amândoi au ales să-l plătească.

— Ei bine, ar fi trebuit să-şi întrebe familia dacă e dispusă să plătească şi ea preţul.

Dianne ştia că nu are rost să continue. Deşi Portia acum vorbea cu drag despre mama ei şi despre dorinţa de a se împăca cu tatăl ei, în minutul următor îşi condamna părinţii. Exista un spirit periculos şi răutăcios care era exact esenţa Portiei Langford. Şi Trenton ştia că e adevărat. O avertizase de multe ori pe Dianne că nu se poate avea încredere în această femeie.

Micah începu să plângă mai tare. Îşi trăgea picioruşele la stomac, iar Dianne ştia că îl doare tare.

— Stai să-l iau eu, zise Koko încetişor. – Mi-e dor să am grijă de bebeluşi. Să văd dacă nu-l pot legăna ca să adoarmă.

— Mulţumesc, zise Dianne. Oboseala după o noapte nedormită alături de bebeluş o făcea irascibilă.

— Susannah se poate juca cu Luke. Ce-ar fi să te duci să dormi un pic? Mă ocup eu de toate aici.

Dianne nu-şi putu înăbuşi căscatul. – Cred că aşa ar fi bine. Mai ales dacă conaşul Micah are de gând să-mi mai facă o noapte albă.

— Eu mă duc să călăresc, zise Portia, evident plictisită de cele două femei şi de discuţia lor despre copii.

— Stai pe aproape, o avertiză Dianne. – Nu ştie nimeni unde se ascund acum indienii Sioux şi Cheyenne. Se

zvoneşte că indienii sunt în apropiere de Ennis. Trebuie să fim înţelepţi.

— Ştiu să-mi port de grijă şi singură, declară Portia, ieşind cu paşi apăsaţi din cameră, de parcă Dianne o insultase.

— Pentru una care ştie să-şi poarte de grijă şi singură, comentă Koko – se bazează cam mult pe ajutorul altora.

Dianne zâmbi. – N-o pot înţelege. Uneori are aerul unei persoane pierdute – tulburate. Cu toată atenţia ei la predicile lui Ben de duminica dimineaţa şi declaraţiile continue despre împăcarea cu tatăl ei, nu cred că femeia asta are idee cât de cât ce înseamnă să trăieşti ca exemplu al iubirii lui Hristos.

— Cred că joacă teatru – nimic mai mult, spuse Koko, clătinând din cap. – Cred că şi-a memorat replicile şi a ajuns să creadă că sunt adevărate, nu un scenariu pe care l-a creat ea însăşi.

— Probabil că ai dreptate, zise Dianne, căscând din nou.

— Acum du-te, o îndemnă Koko. – Am eu grijă de băieţi. Du-te şi te odihneşte.

Întinsă confortabil în pat, Dianne încercă să dea ascultare sugestiei mătuşii sale, însă mintea ei nu renunţa la grijile continue în legătură cu ce se întâmpla în văile de dincolo de casa ei. Îşi făcea griji pentru Zane şi se ruga mereu ca Dumnezeu să-l protejeze de rău. Dar îşi făcea griji şi pentru familia ei şi pentru fermă. Erau izolaţi – complet izolaţi faţă de vecini şi ajutor. Dacă îi atacau indienii, nu puteau face mare lucru.

— Dormi? şopti Ardith, deschizând puţin uşa.

Dianne se întoarse pe cealaltă parte şi se ridică în şezut. – Nu. Mi-aş dori să dorm, dar sunt îngrijorată.

— Pot să stau puţin cu tine?

Dianne zâmbi. Sora ei rareori căuta compania altora, iar ea nu voia să facă nimic pentru a o descuraja acum. – Ştii că-mi place să stau cu tine. Sigur că poţi sta.

— S-ar putea să nu mai fii de aceeaşi părere după ce vorbim.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă Dianne, rezemându-se de tăblia patului, în timp ce Ardith se aşeză în balansoar.

— Cred că mă îngrijorează zvonurile despre atacuri. Unul din oamenii de la fermă zicea că e posibil să fim atacaţi din vest.

Dianne ridică din umeri. – Întotdeauna cineva spune ceva. Niciodată nu ştiu ce să cred.

Ardith îşi lăsă privirea în podea. – Eu nu mă pot întoarce la viaţa aia.

— Nimeni nu va permite asta.

— Tu nu ştii cum sunt ei. Umblă-în-întuneric m-ar lua cu forţa înapoi în trib numai ca să-mi facă în ciudă. Ar şti că moartea ar fi o variantă prea plăcută pentru mine – aşa cum ar fi fost şi când eram împreună.

Dianne încercă să nu reacţioneze la vorbele surorii ei, dar era greu. Simţea că Ardith încearcă să îi spună ceva – ceva ce ea nu voia să audă.

— Dacă vor veni – dacă nu e nicio nădejde să câştigăm lupta… Nu continuă.

— N-o să fie aşa. Vei vedea. Dianne se duse lângă sora ei şi îngenunche pe podea.

Ardith o privi cu o mină îndureratã, îngrozită. În clipa aceea, Dianne se duse înapoi cu gândul la primele zile după ce Ardith venise să locuiască cu ei.

— Nu mă întorc înapoi. Înţelegi?

Dianne înţelegea mult prea bine, dar nu se putea îndura

să spună în cuvinte. – Ardith, ai o viaţă frumoasă aici. Eşti în siguranţă. Nu vi se va întâmpla nimic, nici ţie şi nici Winonei. Vei vedea.

— Nu mă simt în siguranţă. Nu ştiu dacă mă voi mai simţi vreodată în siguranţă. Încerc să las trecutul în urmă… dar… e greu.

— Nici nu-mi pot închipui ce ai avut de îndurat, dar ştiu că voi lupta până la moarte ca să vă protejez pe tine şi pe Winona. Ştiu că şi Cole simte la fel. Şi, dacă-mi pot îngădui îndrăzneala, cred că Levi ne-ar întrece pe toţi. Ţine la tine.

— N-ar trebui. Eu nu pot ţine la el.

— De ce nu? o întrebă Dianne, ridicându-se în picioare. – E un om bun.

— Da, mult prea bun pentru una ca mine. După ce mi s-a întâmplat, niciun bărbat de valoare nu m-ar dori pentru altceva decât… ei bine… n-ar fi dintr-un motiv cuviincios.

— Asta nu-i adevărat, Ardith. Aici lucrurile sunt altfel. Teritoriul Montana e încă neîmblânzit. Oamenii au prejudecăţile şi temerile lor, dar ştiu că nu e înţelept să lase lucrurile acestea să stea în calea şansei lor la fericire.

— Mă îndoiesc că cineva ar putea găsi fericirea alături de mine. Eu n-o pot găsi în mine – cum aş putea fi de folos altcuiva?

Dianne o atinse cu blândeţe pe obraz. – Ardith, Dumnezeu îţi va vindeca rănile. Dar o va face în felul Lui şi la timpul Lui. Nu trebuie să renunţi la speranţă, nici la viaţă. Încă mai există o şansă să fii cu adevărat fericită. Cred că Levi ar face multe ca să te ajute să găseşti acea bucurie.

Ardith se ridică în picioare. – Eu nu pot gândi aşa. În clipa de faţă, tot ce vreau să ştiu este că, dacă indienii Sioux ne atacă şi încearcă să mă ia de aici, tu vei împiedica asta.

— Nu-i voi lăsa să te ia, zise Dianne, simţind nevoia de a-şi linişti sora.

Ardith o fixă cu privirea. – Chiar dacă va trebui să mă omori ca să împiedici asta?

Dianne îşi duse mâna la gură, simţind că rămâne fără aer. Nu îi venea să creadă ce îi ceruse.

— Trebuie să-mi făgăduieşti, Dianne. Dacă vin să mă ia – s-o ia pe Winona – vei băga un glonţ în noi înainte să-i laşi să ne ia cu forţa. Nu vreau să trăiesc aşa – nu voi mai trăi aşa.

— Ardith, n-aş putea niciodată…

— Atunci dă-mi mie o puşcă. Un revolver. Îl voi ţine cu mine şi-o voi face eu însămi dacă vine momentul şi trebuie să fac asta. Nu-i voi lăsa să ne ia. Şi tu ai face bine să te pregăteşti pentru tine şi copiii tăi. N-or să fie amabili – n-or să fie politicoşi. Dacă crezi că ai suferit în trecut, uită asta. Eu mi-am făcut patul în iad, cum zice David în psalmi. Se întoarse ca să plece, apoi se opri şi se uită iar la sora ei. – Doar că Dumnezeu nu m-a găsit acolo, cum a sugerat David. Nici măcar Dumnezeu n-a putut privi o treabă atât de odioasă.

— Unde-i Cole? întrebă Gus, intrând valvârtej în bucătărie.

— Credeam că e afară, lucrează cu nişte mânji, răspunse Dianne, punând a doua plăcintă cu mere pe pervaz ca să se răcorească. – De ce, s-a întâmplat ceva?

— Au sosit veşti din Virginia City. Cred că trebuie să ţinem o întrunire cu toată ferma.

Dianne simţi că o trece un fior rece pe şira spinării. – Indienii?

Gus dădu stoic din cap. – Nu sună bine.

După douăzeci de minute, întreaga familie şi cei mai mulţi oameni de la fermă erau înghesuiţi în sufragerie. Gus şi Cole stăteau în capul mesei, iar Trenton lângă uşă.

— Linişte. Trebuie să vorbim despre această situaţie, îi anunţă Cole pe oameni.

Dianne se uită la chipurile grave – privirile îngrijorate – din jurul ei. Îi era groază să audă ce ar putea avea de spus Gus şi Cole.

Când în încăpere se făcu linişte, Cole începu. – Gus tocmai s-a întors din Virginia City. Se pare că au fost probleme în partea de vest. Indienii Nez Perce sunt pe picior de război. Au plecat din rezervaţie şi se îndreaptă în direcţia noastră.

— De unde vin aceste informaţii? întrebă Dianne.

— De la şerif. A primit o telegramă, explică Gus. – Se pare că indienii au fost văzuţi venind încoace. Armata speră să-i intercepteze, dar…

— Dar ştim cu toţii mai bine decât să ne punem nădejdea în armată, spuse Portia sarcastică. – Nu-mi vine să cred ce situaţie absurdă. N-a învăţat nimeni nimic după lupta de la Little Big Horn?

— Portia, trebuie să-ţi păstrezi calmul, zise Dianne, aruncând o privire spre expresia îngrozită a lui Ardith. – Să ascultăm ce au de spus bărbaţii şi să aflăm ce se întâmplă.

— De parcă asta ne va feri să fim uciși în somn.

— Portia! se răsti Dianne, cu mânie. – Taci din gură.

Portia o privi chiorâş, părând că ar putea recurge la violenţă fizică. În schimb, trase adânc aer în piept şi nu mai adăugă nimic.

Dianne se uită la soţul ei şi la Gus. Dorea mult să afle detaliile, adevărul pe care îl ştiau ei, însă se întreba dacă nu

vor simplifica povestea de teamă să nu le îngrijoreze pe femei.

— Se pare că încă e timp destul, ei fiind la mare distanţă de noi, spuse Gus, reluând conversaţia. – Se crede că inamicii îşi vor croi drum prin Trecătoarea Lolo şi vor intra în Montana. Armata are de gând să le iasă înainte.

— Sunt la o distanţă mare de noi, interveni Cole. Întâlni privirea lui Dianne şi ea aproape că îi putu citi gândurile. Era îngrijorat – se temea. Nu-l mai văzuse aşa până acum.

— Cu toate astea, continuă Gus – armata e îngrijorată că ăsta ar putea fi un semn pentru alte triburi. Dacă se duce vorba la alte triburi ostile şi ele află că armata va fi ocupată pe poteca Lolo, alţi indieni s-ar putea folosi de ocazie ca să atace zonele neprotejate. În plus, mai sunt Sioux şi Cheyenne liberi, care n-au fost încă prinşi.

Dianne evită să se uite la Ardith. Vorbele surorii ei încă o obsedau, iar ea nu avea nicio îndoială că tânăra ar face exact aşa cum ameninţase dacă ar fi fost atacaţi.

— Ce trebuie să facem? întrebă Dianne domol.

— Ne vom întâlni cu alţi fermieri din zonă, îi anunţă Cole. – Vom face un plan de apărare, trimiţând călăreţi pe perimetrul proprietăţilor – vom hotărî nişte locuri unde ne putem întâlni pe drum ca să ne anunţăm unii pe alţii că totul e în regulă.

— Ce altceva mai trebuie făcut? întrebă Levi.

— Fiecare bărbat va avea tot timpul revolverul la el. Şi muniţie în plus. Şi trebuie să aibă şi o puşcă.

— Dar femeile? întrebă Portia indignată. – Eu pot trage la fel de bine ca oricare bărbat de aici.

— Vom pune puşti şi arme de vânătoare încărcate în jurul casei, răspunse Cole – şi muniţie. Nu-mi place să fac asta,

dar mi se pare necesar.

Dianne simţi că o cuprinde disperarea. I se părea că e prinsă de nişte nisipuri mişcătoare şi că nu poate ieşi deasupra ca să respire. Strânsoarea i se părea aproape prea greu de suportat. Cum să stea cu mâinile în sân? Cum să stea să aştepte ca să vadă dacă indienii ostili se vor abate asupra familiei sale?

— Nu mai putem face şi altceva? întrebă ea.

— Trebuie să aduceţi provizii aici, în casa mare, spuse Gus. – Şi apă. Trebuie să ne putem refugia ca să aşteptăm orice vine în direcţia noastră.

— N-ar fi mai bine să trimiteţi femeile şi copiii de aici? întrebă Portia.

— Şi unde ai sugera să-i trimitem? ripostă Cole. – S-au raportat indieni ostili peste tot în jurul văii noastre.

Dianne ar fi dorit sincer să o strângă de gât pentru că pomenise de plecare. – Poţi pleca oricând, zise ea în sfârşit. – Îţi dau bani şi un cal.

Portia păli dintr-odată şi îşi lăsă privirea în jos. *Poate că acum va tăcea*, se gândi Dianne.

— Cred că trebuie să lucrăm împreună ca să fim în siguranţă, zise Faith, punându-şi mâna pe braţul lui Dianne. – Vom fi mai puternici dacă suntem uniţi, în loc să ne luăm unii de alţii.

— Bine ai grăit, fu Cole de acord. – Am ştiut întotdeauna că forţele naturii ne-ar putea distruge. Un singur viscol ne-ar putea lăsa săraci lipiţi – o inundaţie ar putea distruge tot ce avem. Nici acum nu e altfel. Şi acum luăm poziţie contra lucrurilor ce ne-ar putea distruge.

— Trebuie să rezistăm împreună, spuse Gus. – Altfel n-o să meargă. Fiecare om de aici are un rol de jucat ca să-i ţină

pe ceilalţi şi pe el însuşi în siguranţă. Nu-i timpul să facem lucrurile pe jumătate.

— Vreau ca femeile şi copiii să rămână în casă, zise Cole ferm. – Malachi, vreau ca tu şi Faith să vă mutaţi aici, cu copiii. N-are niciun sens să aşteptăm până în ultimul minut. Dacă vine primejdia, va veni rapid. Puteţi sta într-o cameră din aripa noastră. Levi, ne-ar prinde bine încă un bărbat în casă. Aş vrea să te muţi şi tu aici. Vom vedea mai târziu unde vei sta, dar deocamdată…

— Să locuiască negri aici – cu noi? întrebă Portia indignată.

— Au locuit destui oameni aici – cu noi, zise Dianne mânioasă. Măcar familia Montgomery ne e bună prietenă. Aceste cuvinte părură să o reducă la tăcere pentru moment pe Portia, însă Dianne ştia că aceasta probabil nu era ultima izbucnire din partea ei.

— Dar Ben şi Charity? întrebă Dianne. – Ar trebui să vină şi ei.

Cole se încruntă la întreruperea ei. – M-am gândit deja şi la ei. Ben şi Charity se vor muta în camera lui Luke, iar el poate veni înapoi în camera noastră.

Mintea lui Dianne vuia la gândul că toate lucrurile pentru care unchiul ei lucrase atât de mult ca să le construiască vor fi la cheremul cuiva care va căuta să le distrugă. – Nu putem angaja mai mulţi oameni – să punem pază în jurul curţii, a grajdurilor şi ţarcurilor?

— Da, ce oameni vor sta de pază afară? întrebă Koko.

— Da, fu de aceeaşi părere Portia.

Cole se foi, părând neliniştit. – Gus, Trenton şi cu mine am discutat despre asta şi am prevăzut paza unui perimetru din zona apropiată. Sunt stăpân pe situaţie, aşa

că ascultaţi-mă. Cuvintele erau adresate grupului, însă Dianne ştia că îi erau destinate mai ales ei. Ea nu intenţionase să se îndoiască de el şi să-l facă să se simtă prost în faţa tuturor celorlalţi.

— Casa va fi foarte aglomerată uneori. Dar repet, trebuie să colaborăm. Ben şi Levi vor fi aici, în casă, în cea mai mare parte a timpului. Malachi nu va merge mai departe de grajduri. Vom muta o parte din echipamentele lui aici, astfel încât să-şi poată continua munca. Ferma trebuie îngrijită în continuare – nu ne vom opri doar din cauza indienilor.

— Faith, tu va trebui să le pregăteşti în continuare masa băieţilor, ca de obicei, doar că o vei face de aici.

— Am mai făcut asta, nu văd de ce n-aş putea s-o fac din nou, declară Faith, încercând să pară veselă.

— Charity, ţi-aş rămâne îndatorat dacă dumneata cu Ardith aţi pregăti o cameră pentru copii. Faith trebuie să poată pregăti mesele, iar Koko şi Dianne trebuie să aibă timp să tragă cu puşca şi să apere casa dacă se ajunge la asta. Copiii aş vrea să stea în camera din spate. Susannah şi Jamie vă pot ajuta.

— Eu sunt bărbat. N-ar trebui să stau cu copiii, protestă Jamie, care avea zece ani.

— Eşti bărbat, deşi unul foarte tânăr, îi răspunse Cole. – Mă bazez pe tine ca pe unul din păzitorii casei. Tu vei fi păzitorul camerei copiilor. Treaba ta va fi să stai de pază şi să protejezi femeile şi copiii.

Lui Jamie păru să îi placă cum sună asta, aşa că îşi îndreptă umerii şi se linişti, mina sa devenind una de reflecţie serioasă. Părea că Cole reuşise să facă pe plac mândriei sale.

— Eu ce-ar trebui să fac? Iar vorbea Portia.

— Aş vrea s-o ajuţi pe Faith în bucătărie. Ea va trebui să ne hrănească pe toţi şi va avea nevoie de ajutor.

— Nu cred că vorbeşti serios. Vrei să lucrez cu… cu ea? Portia era evident dezgustată de idee. – Nu voi lucra cu negri. E destul de rău că îi avem în casă – sub acelaşi acoperiş.

Dianne dădu să zică ceva, dar Cole îi aruncă o privire care o reduse la tăcere. – Portia, zise el, întorcându-se spre ea – îţi uiţi locul.

— Şi manierele, mormăi Dianne, suficient de tare ca să fie auzită.

— Trăim vremuri disperate. Trebuie să colaborăm, aşa cum s-a spus mai devreme. Ori veţi asculta de instrucţiunile mele, ori va trebui să plecaţi altundeva. Aţi înţeles? întrebă Cole.

— Aşadar, dacă nu fac ce vreţi voi, voi fi dată afară? Nu prea mi se pare un lucru creştinesc, zise Portia, din cuvintele ei picurând sarcasmul.

— Dar nici să condamni omul pentru culoarea pielii sale nu e creştinesc, spuse Cole cu francheţe. – Avem nevoie de fiecare bărbat şi de fiecare femeie de aici ca să ne ajute să ieşim din criză. Dacă eşti împotriva noastră, nu eşti cu nimic mai bună decât inamicii cu care ne luptăm. Nu voi permite ca duşmanul să stea în casa mea – mă înţelegi?

Portia o uimi pe Dianne devenind plângăreaţă. – Îmi pare aşa de rău. Doar că sunt îngrozită. Nu pot gândi aşa cum trebuie.

— E de înţeles, dar trebuie să fii fermă, zise Cole. – Toţi trebuie să fim fermi. Nu putem spune ce s-ar putea întâmpla mâine, dar dacă suntem uniţi avem şanse mai bune de a rezista pericolului… oricare ar fi acesta.

După şedinţă, Portia era furioasă foc. Se întoarse în odaia ei, trânti uşa şi încercă să îşi dea seama ce era de făcut în continuare. Tânjea după o sticlă de whisky, în care să-şi înece supărările şi frustrările.

— Au înnebunit cu toţii, murmură ea. Era prizonieră într-un soi de azil ciudat, unde toţi erau nebuni, în afară de ea.

— Îi voi face pe toţi să plătească pentru asta într-o bună zi. Să vezi dacă nu.

O clipă se gândi la oferta lui Dianne: bani şi un cal. Poate că ar putea merge călare până în Virginia City, unde putea vinde animalul ca să aibă bani destui pentru diligenţa către Corrine şi apoi trenul către Denver. Denverul i se păruse un oraş drăguţ, cu perspective acceptabile.

— Dar dacă indienii chiar vin încoace, s-ar putea ca diligenţa să nici nu plece din Virginia City… sau nici să nu vină acolo.

Se duse la fereastră şi se uită lung la ţarcurile de jos. – Sunt prinsă în cursă. Prinsă, fără puterea de a mă elibera. Îşi rezemă fruntea de geam. – Trebuie să existe un alt răspuns. Trebuie să existe o altă cale.

CAPITOLUL 8

Sosise luna august, iar oamenii, ca şi animalele, erau înfierbântaţi şi istoviţi de la căldura din timpul zilei. Viaţa în munţii din Teritoriul Montana era un exerciţiu de adaptabilitate. Zilele puteau fi zăpuşitoare, iar nopţile te puteau determina să te cuibăreşti în pături.

Zane simţea chiar acum acest frig. Oamenii lui la fel. Se înfăşuraseră în pături, încercând cu disperare să doarmă şi să fie gata pentru lupta cu Nez Perce. Zane nu ştia dacă

această insomnie în masă era provocată de disconfortul frigului ori de evenimentele care urmau să aibă loc.

Indienii îşi continuau înaintarea spre est de când zădărniciseră eforturile armatei de a-i ţine închişi în Idaho. Înaintaseră constant spre valea Bitterroot, iar acum îşi ridicaseră tabăra pe pajiştea de la Big Hole. Soldaţii îşi făcuseră griji că poate ceata de indieni se va întoarce în marş forţat în Idaho, făcându-i să-i urmărească nebuneşte şi să-i atragă într-o capcană. Însă cercetaşii se întorseseră cu vestea că indienii traversaseră într-adevăr cumpăna continentală a apelor şi se îndreptau spre est.

Lui Zane nu îi plăcea cum suna asta. Dacă mergeau drept spre est, indienii aveau să ajungă în regiunea în care se afla ferma surorii sale. Nu avea timp să-i avertizeze, nici pe ea şi nici pe ceilalţi care locuiau în direcţia aceea. Asta îl făcea să dorească cu şi mai mare disperare ca armata să-şi continue marşul, să ajungă tribul din urmă şi să-l reprime.

Acum, în timp ce aşteptau perpelindu-se să se lumineze de ziuă ca să atace tabăra indienilor Nez Perce, Zane nu putea să nu retrăiască atâtea alte atacuri. Aşteptarea celor ce aveau să urmeze îl însufleţea, dar îl şi îngrozea. Ştia că în acest trib se afla un grup de bărbaţi responsabili pentru uciderea coloniştilor albi. Mai ştia şi că aceştia – dacă nu întregul trib Nez Perce – nu se vor întoarce de bunăvoie în rezervaţie şi în faţa judecăţii omului alb.

— Locotenent Chadwick, îi spuse o voce şoptită – strânge-ţi oamenii. Era căpitanul lui Zane.

— Da, domnule. Se ridică în şezut, amorţit. Frigul nopţii îi provocase dureri de articulaţii.

— Lăsaţi tot ce nu este esenţial pentru luptă, îl instrui căpitanul în continuare. – Lăsaţi păturile, mantalele, hainele

de schimb. Lăsaţi totul. Oricum ne vom întoarce repede după ele.

Zane îşi trezi soldaţii şi le dădu instrucţiuni. – Dacă îi luăm prin surprindere, poate că nu va fi nimeni rănit.

— Vrei să zici nimeni din tabăra noastră, nu-i aşa, domnule locotenent? îl întrebă unul din oamenii săi, pe un ton amuzat. Zane nu răspunse.

Toţi erau pe jos, în afară de colonelul Gibbon şi aghiotantul Woodruff. Coborând de-a lungul Trail Creek, se întoarseră să meargă pe la poalele dealurilor. Zane văzu imediat focurile indienilor. Dăduseră de tabăra lor – exact aşa cum ştiuseră că va fi.

Oprindu-se înainte de a ajunge la mlaştina care îi despărţea de tabără, soldaţii aşteptară în linişte exact până la ora patru – cel puţin aşa văzu Zane la ceasul său de buzunar. Linia de trăgători porni apoi prin zona mlăştinoasă cu apă rece care le ajungea până la talie unora dintre ei. După această zonă, desişul de răchită îi determină să rupă rândurile. O situaţie primejdioasă, remarcă Zane, dar nu aveau ce face.

Îşi auzea inima bubuind în urechi în timp ce soldaţii înaintau. Nădăjduise că vor căuta să negocieze cu şeful Joseph şi cu ceilalţi şefi de trib, dar armata era dornică să obţină control complet asupra situaţiei. Niciun compromis. Niciun fel de tratative.

Fără de veste, se auziră patru focuri de armă. Apoi prăpădul fu cert. Undeva în faţă se auziră împuşcături. Oamenii lui Zane înaintară mai rapid, oprindu-se chiar lângă tabără. Ghemuindu-se, aşteptară un moment, în timp ce una din celelalte companii o luă înainte.

— Băieţi, trageţi în corturi, jos şi constant. Îi vom prinde

în somn, strigă cineva.

Zane se ridică în picioare şi le făcu semn oamenilor săi. Dar nici nu făcuse un pas, când simţi că îl loveşte o piatră în cap. Cel puţin aşa i se păru, că e o piatră. Însă, când vederea i se înceţoşă şi o durere dogoritoare îi cuprinse faţa, ştiu că fusese împuşcat. După o secundă mai încasă două gloanţe în picior, apoi se prăvăli în beznă.

Cu toate măsurile de precauţie luate la fermă, nimeni nu fu mai mirat decât Cole când fratele lui Koko, la Mulţi-Cai, apăru în casă neanunţat şi nevăzut.

La vederea războinicului Picior Negru, Faith scoase un ţipăt şi scăpă tava pe care o ungea. – Vai, ce m-ai speriat, exclamă ea. – În prima clipă nu te-am recunoscut.

Dianne rupea fasolea verde la masă şi aproape că sări de pe scaun când auzi ţipătul lui Faith.

– Nu te aşteptam, spuse ea în semn de salut. Dar tremurul din voce nu lăsa nicio urmă de îndoială că se speriase la fel de tare ca Faith.

la Mulţi-Cai se încruntă.

– Îmi pare rău că v-am speriat. Sunt în drum spre nord.

— Credeam că eşti deja în nord, spuse Dianne, lăsând lucrul. – Ţi-e foame?

Faith îşi luă tava când Portia dădu buzna înăuntru cu un revolver. Îl îndreptă direct spre la Mulţi-Cai.

– Îl voi ucide pe păgân – dă-te la o parte, Dianne!

Dianne se aşeză între ea şi la Mulţi-Cai.

– N-o să faci nimic de felul acesta. E fratele lui Koko.

Expresia Portiei deveni dură.

– Nu contează. E indian.

— Lasă arma jos, Portia, zise Cole, intrând în bucătărie după la Mulţi-Cai. Nu părea deloc mişcat de această scenă.

– Du-te şi vezi-ţi de treburile dumitale, Portia.

Femeia păru deosebit de deranjată că fusese trimisă la plimbare. Dianne nu putu să nu se simtă mândră de modul în care Cole ţinuse situaţia sub control. Se puse între soţul ei şi fratele lui Koko.

– Sunt sigură că ai destule de cârpit, căci Faith n-are nevoie de ajutorul dumitale aici, declară ea.

Portia se întoarse în sfârşit să plece.

– Nu mi se pare că suntem păziţi prea bine dacă un indian poate ajunge până în bucătărie, mormăi ea, ieşind afară.

Dianne nu avusese timp să se gândească la asta. Se uită la Cole şi clătină din cap.

– Nu suntem păziţi prea bine, nu-i aşa?

— V-am văzut călăreţii, zise la Mulţi-Cai înainte ca Cole să-i poată răspunde. S-a întâmplat ceva?

— Indienii Nez Perce fac război şi fireşte că Taurul-Aşezat şi oamenii săi n-au fost prinşi încă. Se zvoneşte că nu-i trib în tot teritoriul care să nu pună la cale uciderea noastră în somn, răspunse Cole. Noi nădăjduiserăm să punem paznici pe perimetru, ca să nu fim atacaţi pe nepusă masă.

— Dacă atacul vine de la un popor întreg, probabil că veţi avea destule avertizări, zise la Mulţi-Cai, zâmbind. – Dacă sunt doar câţiva bărbaţi ca mine, vă va fi greu să-i prindeţi.

— Iar câţiva bărbaţi ca tine ne-ar putea da foc, lăsându-ne morţi pe toţi, zise Dianne fără să se gândească.

— Nu ştiam că ai o părere aşa de proastă despre mine, zise indianul, cu un zâmbet şiret.

— Ştii ce-am vrut să zic, răspunse ea. – Ştii să te strecori neobservat, ai mulţi ani de experienţă în asta. Majoritatea indienilor pot face la fel.

— Ei bine, n-o să stau mult aici. Trebuie să-mi văd de drum. Mă urmăreşte armata – vine în direcţia asta.

— E regimentul lui Zane? întrebă Dianne cu speranţă în glas.

— Nu ştiu. Mă urmăresc de două săptămâni. Sunt considerat ostil. Zâmbi strâmb, în felul lui caracteristic.

— De ce-ai venit? îl întrebă Cole.

— Am nevoie de provizii şi voiam s-o văd pe Koko.

— O să pregătesc ceva, zise Faith, dând fuga la cămară.

— Koko e în spate. Te conduc, zise Dianne. Văzu expresia de pe chipul lui Cole şi îşi dădu seama că nu era încântat de acest ultim musafir. Se întrebă dacă îşi făcea griji despre cum va fi perceput lucrul acesta – mai ales când va veni armata.

– Ai noroc. E singură. Sora mea e altundeva, aşa că n-o s-o tulburi.

— Nu înţeleg, spuse la Mulţi-Cai.

Dianne clătină din cap. – Nu-i timp ca să înţelegi acum. Îţi voi explica mai târziu.

Însă nu avură mult timp ca să se gândească la asemenea griji. Vizita lui fu scurtă – nu ţinu mai mult de un ceas. Koko tânjea ca el să rămână, la fel ca Jamie, care îşi admira mult unchiul. În tot acest timp, Dianne se rugă ca Ardith să rămână unde era, ajutând-o pe Charity să împletească carpete. Se temea că, la vederea lui la Mulţi-Cai, biata fată va avea din nou coşmaruri.

— Trebuie să plec. Armata va ajunge aici într-o zi sau două.

— Mi-aş dori să pot merge cu tine, zise Jamie, bosumflat.

— Trebuie să rămâi ca să ai grijă de mama şi de sora ta, îl mustră la Mulţi-Cai. – Ele vor avea nevoie ca tu să fii tare în

zilele ce vin.

Ieşiră cu toţii afară ca să-şi ia rămas bun de la el. La Mulţi-Cai nu părea dornic să plece, însă Dianne ştia că va dispărea la fel de rapid precum apăruse. Nu dorea să creeze necazuri fermei, şi fără îndoială că se simţea deja vinovat pentru că venise.

— Dacă dispare vreun cal din ţarcul de colo, zise Cole în şoaptă – n-o să-mi fac griji pentru el. Mai ales negrul – e deosebit de rapid.

la Mulţi-Cai îl privi în ochi şi încuviinţă din cap. Dianne nu putea decât să se roage ca toţi oamenii ei să fi primit vorbă că omul acesta e prietenos şi că nu e cercetaşul vreunui grup războinic.

— Vă mulţumesc pentru ajutor, le spuse la Mulţi-Cai, cu ochii fixaţi asupra lui Dianne. – Trebuia să-mi văd familia, dar îmi pare rău dacă v-am pus în pericol cu armata.

— N-o să păţim nimic. Numai pleacă de aici înainte să vină ei, îi spuse Cole pe un ton aspru.

După o zi şi jumătate, armata îşi făcu apariţia aşa cum prezisese la Mulţi-Cai. Dianne fu uşurată că nu era încă şapte dimineaţa. Portia nu se trezise ca să îi informeze de sosirea lui.

— Bună ziua, zise Dianne, întâmpinând micul grup de cavalerişti. Avea o puşcă pe care o ţinea în faţă şi se străduia să pară foarte calmă. Cole şi o parte dintre oamenii lui se grăbiră să vină spre casă, în timp ce căpitanul începu să o ia pe Dianne la întrebări.

— Suntem pe urmele unei cete de renegaţi Picioare Negre.

— Eu n-am văzut niciun renegat Picior Negru, răspunse

Dianne sinceră.

— Am dat de urma a cel puţin unui om la ferma asta.

— Un om? întrebă Cole. – Are timp armata să urmărească un singur om?

De-acum Koko şi copiii ei, împreună cu Ardith şi Winona, ieşiseră pe verandă alături de Dianne.

— Femeia asta e o *squaw* şi o renegată, declară căpitanul, arătând-o pe Koko. Ea şi copiii ei trebuie să vină cu noi. Unul din oamenii mei o va duce înapoi în rezervaţie.

— Ba să-mi fie cu iertare, zise Dianne, aruncând o privire spre Koko. Femeia părea de-a dreptul trăsnită, iar Jamie părea gata să se ia la bătaie. Dianne îi aruncă o privire prevenitoare înainte de a-şi întoarce din nou faţa spre căpitan. – Dumneaei e mătuşa mea. N-o vei duce nicăieri.

Winona se ridică de unde o pusese Ardith pe verandă. Învăţase să meargă numai la un an, dar deja umbla peste tot. Căpitanul făcu semn unui caporal din stânga sa.

– Ia copilul ăla. E duşman.

Koko se aşeză între Winona şi soldatul care se apropia. Nu spuse nimic, dar privirea pe care o aruncă omului îl opri.

— Căpitane? întrebă el, uitându-se la comandantul său.

— Dacă nu cedaţi de bunăvoie, vă vom lua cu forţa, declară bărbatul, mijindu-şi ochii.

Ardit veni în faţă.

— Unde erai când m-au luat ostatică indienii Sioux? ţipă ea. Unde erai dumneata şi toţi oamenii dumitale când am fost luată împotriva voinţei mele? începu să vorbească şi mai tare. Vreţi să luaţi femei şi copii nevinovaţi din casa lor – să-i duceţi cu forţa în rezervaţii, dar n-aţi putut salva o femeie albă când a fost atacată?

Căpitanul se uită de la Ardith la Dianne şi apoi din nou la

Ardith.

— Doamnă, n-am nici cea mai vagă idee de ce te amesteci în această problemă, dar te sfătuiesc să te dai la o parte din calea caporalului meu.

— Pentru că ţi-ai trimis omul să-mi ia fiica, sâsâi Ardith. Se duse lângă Koko. Ea e mătuşa mea. E pe jumătate albă. Fiica mea e pe jumătate albă. Nu le poţi obliga să trăiască într-o rezervaţie.

— Legea spune altceva. Şi-n plus, n-am de unde să ştiu că e adevărat ce spui.

— Nu-mi pasă ce ştii dumneata că-i adevărat, îşi puse Ardith mâinile în şolduri, privindu-l chiorâş. Nu-mi pasă ce se întâmplă cu ceilalţi indieni pe care-i strângeţi dumneata şi oamenii dumitale. Voi fi fericită să-i văd pe toţi în rezervaţii, unde nu pot face rău nimănui. Dar asta e familia mea şi va trebui să mă omori pe mine înainte să-i poţi lua.

Dianne păşi înainte.

— Şi pe mine. Cole făcu la fel, cuprinzând-o cu braţul.

Căpitanul îşi încleştă fălcile. Păru să cântărească o clipă situaţia.

— Caporal, înapoi pe cal. Aşteptă până când tânărul îi urmă ordinul, apoi îşi fixă privirea asupra lui Cole. Aţi întâlnit vreun renegat Picior Negru?

Cole clătină din cap.

— Nu.

— Deocamdată mă opresc aici, zise căpitanul pe un ton coborât şi ameninţător – dar ne vom întoarce. Toţi indienii trebuie să fie în rezervaţii, fără nicio excepţie. Dacă nu ne-am îndrepta spre vest, i-aş lua acum cu forţa.

— Femeia asta şi copiii ei trăiesc ca albi, protestă Cole. – N-ai niciun motiv să-i iei cu forţa.

— N-au decât să trăiască şi ca urşi grizzly, ripostă bărbatul. – Asta nu înseamnă că sunt. Eu am primit ordine. Ni s-a ordonat să căutăm şi să prindem orice renegaţi ostili care au plecat din rezervaţie ori au refuzat să se mute pe terenul stabilit. În valea Big Hole, colonelul Gibbon şi oamenii lui s-au luptat cu indienii Nez Perce. Gibbon a fost învins şi indienii vin încoace. Noi am dat de urma renegaţilor Picioare Negre şi, din direcţia în care merg, cred că s-ar putea uni cu Nez Perce, ca să lucreze împreună. Dacă se va întâmpla aşa, vă veţi face vinovaţi de sângele oamenilor mei şi de sângele vecinilor voştri.

— Nicidecum, căpitane. Eu vă susţin deplin pe dumneata şi pe oamenii dumitale. Mă bucur de protecţia dumneavoastră. Dar femeia asta şi copiii ei nu sunt duşmani. Au trăit în mod paşnic aici mulţi ani. De fapt, femeia a fost măritată cu proprietarul acestei ferme.

Căpitanul clătină din cap.

– Nu există căsătorie legală cu o *squaw*. Ar trebui să ştii asta la fel de bine ca oricine. De îndată ce-mi termin campania în vest, voi avea grijă ca renegaţii ăştia să ajungă înapoi în rezervaţie. Rânji către Dianne şi adăugă: Dacă nu, voi avea grijă să-i văd morţi.

În mintea lui Dianne deja se învălmăşeau gândurile din cauza veştii despre colonelul Gibbon. Zane făcea parte din acel regiment – dacă era mort? *Oh*, *Doamne*, *Te rog păzeşte-l*.

Căpitanul plecă împreună cu oamenii săi, lăsând-o pe Dianne îngheţată până în măduva oaselor din pricina confruntării.

— Nu-mi vine să cred că cineva poate fi aşa de crud. Cole, crezi că se va întoarce?

— De obicei, oamenii ca el au grijă să facă ceea ce şi-au propus. Cred că s-ar putea întoarce.

— Ce vom face ca să-i protejăm pe Koko şi pe copii? întrebă ea. Se uită dincolo de Cole, la Jamie şi Susannah care stăteau lângă perete, lipiţi unul de altul. Frica din ochii lor spunea mai multe decât puteau spune cuvintele.

— Nu ştiu. Presupun că nu ne va fi de niciun folos să mergem la autorităţi, bombăni Cole.

— Dar nu putem sta cu mâinile în sân, aşteptând să vedem ce se va întâmpla. Trebuie să primim ajutor. Trebuie să-i protejăm.

— Dianne, sunt întru totul de acord. Doar că nu ştiu ce putem face în privinţa asta. Lasă-mă să mă gândesc, spuse Cole, evident iritat.

Ea se uită la mătuşa şi la sora ei. – Nu-i voi lăsa să vă facă rău. Niciuneia dintre voi.

— Vremurile sunt tot mai grele. Koko clătină din cap. – Am sentimentul că va fi mult mai rău înainte ca situaţia să se liniştească din nou. Oamenii se tem. Eu nu urăsc armata pentru ceea ce face, dar mă tem că asta nu va aduce schimbările pe care ei le speră. Vor muri oameni. Soldaţi şi indieni.

Ardith se întoarse şi îi puse mâna pe umăr.

— Mulţumesc pentru ce ai făcut. Ştiu că m-am purtat urât cu tine, dar cu toate astea ţi-ai riscat viaţa pentru Winona.

Koko zâmbi.

– Ai trecut prin multe. Nu te-am învinuit pentru ce simţi. Dacă eram în locul tău poate că aş fi făcut la fel. Te iubesc la fel cum o iubesc pe Winona. N-aş vrea niciodată să vi se întâmple ceva rău.

Ardith dădu din cap.

— Mulţumesc!

— Ce-o să facem, şefu’? întrebă Gus din spatele lui Dianne.

Cole şi Dianne se uitară unul la altul. Dianne şi-ar fi dorit să poată vedea răspunsuri în ochii soţului ei, dar era conştientă că nici el nu ştia mai mult decât ea despre cum să îndrepte această situaţie.

— Mda, ce-o să facem? întrebă Levi. – Cred că toţi pierdem din vedere marea problemă. La Mulţi-Cai a ajuns fără nicio greutate în casă, la femei şi copii. Apoi armata vorbeşte despre urmărirea unei cete de renegaţi Picioare Negre – asta înseamnă că sunt mult mai mulţi războinici prin zonă, care s-ar putea să nu se poarte prea bine cu noi.

— Da, asta e o problemă, fu de acord Cole. Dar unui om care lucrează singur îi este mai uşor să rămână nedetectat. Dacă indienii atacă, nu vor veni pe rând. Vom aştepta câteva zile ca să vedem ce aflăm despre Nez Perce. Dacă sunt prinşi sau pleacă din zonă, mă voi duce la Butte ca să cer ajutor pentru Koko şi copii.

— Şi dacă vin direct spre noi? întrebă Levi.

Cole îşi dădu pălăria jos şi coborî de pe verandă.

— Atunci vom lupta.

Dianne clătină din cap, încercând cu disperare să alunge imaginea încăpăţânată a coşmarului ei. Femei şi copii morţi – şi soldaţi. Cole, Luke şi micuţul Micah. Parcă se luptau cu morile de vânt împotriva unei forţe nevăzute care era hotărâtă să-i nimicească.

CAPITOLUL 9

Octombrie 1877

Toţi păreau să-şi ţină răsuflarea aşteptând veşti despre Nez Perce şi activităţile lor războinice. Lui Dianne îi displăceau zilele lungi şi fierbinţi fără veşti de la fratele ei. Zane scria mereu regulat – cel puţin când timpul îi permitea şi când avea unde să pună scrisoarea la poştă. Dar anul acesta nu mai primise deloc veşti de la el. I se părea că după Little Big Horn, Zane scrisese tot mai rar, de parcă nu mai suporta să împărtăşească altora ce se întâmpla. Şi poate că avea dreptate să nu povestească totul, se gândi ea. Îşi amintea deseori descrierea vie făcută de el masacrului care avusese loc pe râul Marias în 1870. Uneori îşi dorea să nu fi tras cu urechea la conversaţia lui cu unchiul lor; alteori era bucuroasă că o făcuse. Ştiind la ce orori fusese expus Zane, avea mai multă înţelegere şi compasiune pentru fratele ei. Asta o făcea să-şi dorească ca el să renunţe la soldaţie şi să se întoarcă acasă la Diamond V.

Încetul cu încetul ajunseră la ei veştile că Nez Perce fuseseră în cele din urmă opriţi lângă frontiera canadiană, în regiunile estice ale Teritoriului Montana. Unii fugiseră în nord, dar cei rămaşi, femei, copii şi bătrâni, fuseseră luaţi în cea mai mare parte de armată după ce şeful Joseph se predase.

Dianne răsuflă uşurată, la fel ca majoritatea celor din vale. La un moment dat păruse că Nez Perce vor trece pe pământul lor, urcând spre valea Madison şi trecând prin trecătoarea Bozeman, în drumul lor spre est, ca să se alăture prietenilor lor, indienii Crow. În loc de asta, se duseseră în sud, în zona parcului naţional Yellowstone, şi în est. Ştiind că Morgan, geamănul lui Zane, se afla acolo, nu

putea să nu-şi facă griji şi pentru el. Morgan nu ţinea aproape deloc legătura cu ea – era norocoasă dacă îi scria o dată pe an. Când Nez Perce trecură prin regiune fără incidente.

Dianne îi mulţumi lui Dumnezeu pentru îndurarea Lui şi continuă să se roage pentru siguranţa tuturor.

Apoi ziarele fură inundate de informaţii despre capturare. Pe drum avuseseră loc câteva încăierări, în care indieni şi soldaţi fuseseră ucişi înainte de asediul final şi capitularea de lângă frontiera canadiană. Având în vedere că venea iarna, Dianne era bucuroasă că Nez Perce fuseseră prinşi. Simţea o oarecare tristeţe pentru pierderea pe care o sufereau fiind trimişi în rezervaţii, dar în acelaşi timp tânjea doar după siguranţa fratelui şi a familiei ei.

— Nu cred că le vor permite indienilor să se întoarcă pur şi simplu în rezervaţie, fără nicio pedeapsă, zise Faith, terminând de spălat vasele de la cină.

— Nu, probabil că nu, zise Dianne încet.

Se uită la ceas. Era aproape două. Cole ar fi trebuit să fie acasă deja. El, împreună cu câteva ajutoare de la fermă, dusese o cireadă de vite la Fortul Ellis săptămâna trecută, dar îi făgăduise să se întoarcă în dimineaţa zilei de doisprezece. Asta era azi. Ea îl implorase să o lase să meargă cu el la fort, în caz că aveau veşti despre Zane. Însă Cole rămăsese ferm pe poziţie, că locul ei e acasă, cu copiii şi, cu toate că ea era de acord cu asta, tot era supărată că el îi refuzase această cerere simplă.

— Să nu-ţi închipui că el va ajunge aici mai repede dacă stai cu ochii pe ceas, spuse Faith în felul ei jovial.

— Pur şi simplu nu înţeleg de ce n-a sosit încă.

— Îngrijorarea ta nu schimbă situaţia. Trebuie să ai

credinţă că bunul Dumnezeu veghează asupra lui. Am avut parte de o perioadă bună de pace şi trebuie să cred că totul se va termina cu bine.

Situaţia se mai relaxase la fermă, iar pentru asta era recunoscătoare. Micah părea să fi scăpat de colici, iar ceilalţi copii erau sănătoşi. Acestea erau desigur binecuvântări.

Portia continua să le dea dureri de cap, dar, cu asigurarea că oamenii se vor întoarce curând la Fortul Ellis şi la Fortul Shaw, acum, că indienii Nez Perce fuseseră prinşi, Dianne se rugă ca tatăl Portiei să vină degrabă şi să o ia. De fapt, Cole trăsese nădejde să afle cât de curând se vor întoarce soldaţii, astfel încât să-i aducă vestea Portiei şi poate chiar să-i aranjeze întoarcerea la Bozeman. Dianne ştia că era la fel de nerăbdător ca oricare dintre ei să o vadă plecată de la fermă.

— Cred că mă voi duce călare să văd dacă nu-i zăresc venind, zise ea, dându-şi jos şorţul.

— Cole n-o să aibă o părere bună despre asta, zise Faith, fermă. Se întoarse cu faţa la ea, privind-o sever. – Trebuie să-l laşi pe omul ăla să conducă. Dacă nu-l vei asculta şi te vei îndepărta călare de casă, nu-i vei face nicio bucurie.

— Nu-mi ţine predici, se răţoi Dianne. – Nu mai e niciun pericol să fim atacaţi – cel puţin deocamdată. Nu se poate întâmpla niciun rău dacă mă duc călare pe vârful dealului. Doar mă poate vedea oricine de acolo.

— Dar el nu asta ţi-a cerut să faci, răspunse Faith, fără a părea mişcată de tonul tăios al lui Dianne.

— M-am săturat să fac cum vrea el, recunoscu Dianne. – Unchiul Bram a avut încredere că ştiu cum să rezolv lucrurile. Mi-a dat mie ferma, ştiind că sunt capabilă. Dar

Cole se poartă cu mine de parcă aş fi o nătăfleaţă firavă care nu poate face nimic în afară de a-şi îngriji copiii.

— Asta e o responsabilitate extrem de mare, remarcă Faith.

Dianne ştia că cei trei copii ai lui Faith – Mercy, Daniel şi micuţa Lucy – erau bucuria ei fără graniţe. Faith îl adora pe fiecare în parte ca pe cel mai scump dintre daruri.

— *Este* o responsabilitate mare şi îi iubesc pe Luke şi pe Micah din toată inima, începu Dianne – dar îmi iubesc şi fraţii, ferma şi prietenii. Vreau să fiu utilă şi nu vreau să fiu tratată ca un copil.

— Atunci poate că n-ar trebui să baţi din picior şi să te porţi ca un copil răzgâiat, zise Faith cu un zâmbet.

Dianne îşi încrucişă braţele. Ştia că Faith are dreptate, dar nu dorea deloc să-şi răcorească călcâiele păşind încoace şi încolo prin bucătărie. O clipă nu spuse nimic. – Frăţioare! Se trânti pe un scaun, cu braţele tot încrucişate.

— Nu te mai frământa. Va veni înainte să-ţi dai seama, zise Faith, venind la ea. O atinse blând pe umăr. – O să fie bine. Vei vedea.

— El nu mă înţelege, zise Dianne încet. Uneori relaţia ei cu Cole era aşa de bună. Erau căsătoriţi de şase ani. N-ar trebui ca relaţia să înceapă să meargă mai lin? – Câteodată e aşa de greu să fii soţie.

Faith izbucni în râs. – Nu te mai agita atâta pentru că el nu te înţelege. Nu cred că Malachi are idee prea clară despre mine.

— Dar Cole nici măcar nu pare să-şi dea seama cum mă răneşte.

— Te răneşte?

Dianne clătină din cap. – Nu mă răneşte fizic, dar îmi

răneşte inima. Nu-mi cere părerea în privinţa conducerii fermei. Nu mă întreabă despre una şi alta, aşa cum făcea înainte.

— E bărbat, Dianne. Trebuie să conducă ferma asta prin puterile lui, altfel angajaţii nu-l vor respecta niciodată.

— Asta îmi spune mereu. Crede că îi subminez autoritatea.

— Şi are dreptate?

Dianne oftă.

— Sunt situaţii când eu ştiu mai bine cum ar trebui făcut un lucru. Fac asta de mult mai multă vreme decât el.

— Însă el trebuie să înveţe din propriile greşeli. O să se descurce foarte bine. Dă-i o şansă.

— Dar el nu-mi dă niciodată o şansă, protestă Dianne. – Faith, oi fi eu nevasta lui, dar asta nu înseamnă că mi-am pierdut abilitatea de a gândi sau de a judeca. Unchiul Bram m-a învăţat foarte multe. Sunt la fel de pricepută la creşterea vitelor ca unii dintre bărbaţii din valea asta. Cu siguranţă ştiu la fel de multe despre ferma asta ca oricine. Pur şi simplu vreau ca Cole să se gândească la sentimentele şi părerile mele când ia decizii. Asta-i tot ce cer.

Faith clătină din cap.

— Mi se pare că ceri mult.

Zece minute mai târziu, Cole intră pe uşa din spate. Era plin de praf, iar pe faţa lui se vedea că s-a întâmplat ceva. Dianne sări de pe scaun şi dădu fuga la el. – De ce-ai venit aşa târziu?

Cole o cuprinse în braţe şi o strânse tare.

— Am fost îngrijorate, îi spuse ea la ureche.

El o strânse câteva clipe, apoi o sărută pe frunte. – Am

fost reţinut la fort. N-am crezut că va dura atât de mult. Îmi pare rău că te-am făcut să te îngrijorezi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, dezlipindu-se de el.

— Aveau informaţii despre răniţii din bătălia de la Big Hole, zise el grav. – Zane a fost rănit, dar se va face bine.

— Poftim? 4 Dianne clătină din cap. – Cum? Când? Era la fort? O, ştiam eu c-ar fi trebuit să merg.

— Linişteşte-te. Nu era la fort. Se pare că a fost rănit în timpul luptei din august, răspunse Cole. – A fost cam bolnav o vreme. L-au dus la spital în Deer Lodge şi chirurgii l-au cusut la loc.

— Unde-i acum? Vreau să-l văd. Trebuie să-l aducem aici.

— Stai aşa, zise el, întinzând mâna ca să o potolească. – De-aia am întârziat. Am vrut să aflu unde e şi să fac chiar asta.

— Şi? Nu se putea gândi la altceva decât la fratele ei care zăcea în pragul morţii, fără a avea nici măcar un prieten sau un membru al familiei ca să-l ţină de mână. Nu conta că poate se simţea mai bine acum. Trebuia să vadă cu ochii ei.

— Va pleca din armată. Termenul i se termină în noiembrie, dar s-a luat decizia să fie eliberat mai devreme pe motive medicale/

— Mi se pare un lucru rezonabil, zise Faith, venind lângă Dianne. – Vezi? Totul va fi bine.

— Îl vreau aici. Vreau să ajungă aici înainte ca valea să fie îngropată în zăpadă! insistă ea. – Unde-i acum? Cum putem ajunge la el?

— E în Butte. M-am gândit că m-aş putea duce acolo ca să-l aduc, zise Cole. – Dacă te-ai calma un minut, ţi-aş da detalii.

— Sunt calmă! aproape că strigă Dianne, dându-şi seama

pe loc că nimic nu putea fi mai departe de adevăr.

Faith izbucni în râs. – Da, domnule. E foarte calmă. Cam la fel de calmă ca un vârtej din Missouri.

Cole zâmbi, fără a-şi lua ochii de la Dianne. Reacţia lui nu făcu decât să o irite şi mai tare.

— Cole, e o problemă serioasă. Trebuie să mergem la el.

— Eu voi merge la el/

— Merg şi eu.

El clătină din cap. – Nu. Tu trebuie să stai aici. Micah suge, iar Luke are şi el nevoie de tine.

— Îi putem lua cu noi, zise Dianne, aproape isterică la gândul că îi refuza această cerere.

— Nu, Dianne. Vremea e foarte imprevizibilă. Mă duc eu la Butte ca să-l găsesc pe Zane, apoi voi vorbi cu judecătorul ăla despre care am auzit – cel care poate face ca Koko şi copiii să stea aici în siguranţă. Ar trebui să ajungem înapoi înainte ca ninsorile să fie prea abundente.

Dianne ştia că e o luptă pierdută, dar mânia ei deveni mai mare la refuzul lui Cole. – Vreau să merg. Sunt o bună călăreaţă. Vom lăsa copiii aici. Ardith îl poate alăpta pe Micah.

— Vai de mine, tu te auzi ce zici? o întrebă Faith. – Nu e deloc raţional ce spui.

— Puteam să-mi dau seama că-i vei lua partea, zise Dianne, îndepărtându-se de amândoi. – S-ar putea să ai nevoie de ajutor, Cole – s-ar putea ca el să fie prea rănit ca să meargă călare. Te-ai gândit măcar la asta?

— Da! răspunse Cole grav. – Dacă va fi aşa, voi angaja un om în Butte. Probabil că sunt mulţi cowboy-i care n-au de lucru peste iarnă. Sunt sigur că pot găsi ajutor dacă am nevoie. Păşi către ea. – Te rog ascultă ce am de zis. Nu fac

asta ca să te fac să suferi sau ca să te enervez. Asta e calea cea mai bună. Tu nu gândeşti clar din cauza iubirii şi grijii tale pentru Zane. E de înţeles, dar el nu şi-ar ierta niciodată dacă ţi s-ar întâmpla ceva. Ştii că aşa e.

Dianne trase adânc aer în piept. În acel oftat se auzea resemnarea… Acesta e ultimul tău cuvânt?

— Da. Vreau să stai aici, unde eşti în siguranţă.

— Fie aşa cum vrei, zise ea, ştiind că zidul pe care îl ridica între ei era unul care va fi greu de dărâmat. Plecă fără a se obosi să privească în urmă. Mânia din inima ei – mânie faţă de Cole – era ceva nou şi copleşitor. Se mai certaseră şi înainte, avuseseră momente de nervi, dar niciodată nu mai fusese aşa de furioasă pe el. Niciodată nu dorise atât de mult să-l sfideze şi să refuze să facă cum spune el.

Ar trebui să plec pe furiş şi să mă duc singură la Butte. Să plec înainte ca el să-şi dea seama ce s-a întâmplat.

Nu era sigură de unde venea această sfidare. Poate că erau încordarea şi îngrijorarea legate de starea lui Zane. Poate că era frica ce se acumulase din cauza întârzierii cu care se întorsese Cole. Orice ar fi fost, nu era deloc plăcut. O apăsa ca o pătură grea pentru cai.

Era tot mânioasă şi după ce îi puse pe băieţi la culcare. Micah îi sesizase furia în timp ce sugea. Asta îi făcuse pe amândoi să se simtă neplăcut, dar, oricât încercase ea să se relaxeze şi să scape de încordare, nu reuşi. În cele din urmă copilul căzu într-un somn odihnitor, însă Dianne rămase cu un profund sentiment de vină după această experienţă.

Luke dormea liniştit în colţul dormitorului, dar ea nu se purtase ca de obicei cu băiatul, iar el se agitase şi plânsese

până când se răstise la el să tacă. În seara aceea, o străină se ocupase de copiii ei. Nu ştia de unde să înceapă cu rezolvarea emoţiilor care o încercau.

Nu era vorba doar de faptul că Cole refuzase să o lase să meargă. Totul o deranja. Toate lucrurile care veniseră să o obsedeze de un an încoace. Dragostea pe care o simţise cândva pentru pământ era acum mânjită de frică şi îngrijorare. Pacea pe care o avusese în inimă era la fel de departe ca locul în care părea să se ascundă Dumnezeu de ea.

Când se deschise uşa şi Cole intră înăuntru, ea îşi aţinti privirea în podea. Se legănă în balansoar în tăcere când el începu să se dezbrace şi să se pregătească de culcare. Nu mai vorbiseră de când avuseseră neînţelegerea. Dianne refuzase să se ducă la cină, lucru pe care acum îl regreta, iar Cole nu venise după ea.

— Speram că poate te-ai calmat până acum, dar văd că eşti încă nervoasă, spuse el încet.

Ea îşi ridică ochii şi îl privi, în timp ce el îşi puse cămaşa pe spătarul unui scaun. – Sunt mai mult rănită decât nervoasă.

— Rănită? * Păru sincer nedumerit la aceste cuvinte.

— Da, rănită. Ţie nu-ţi pasă de sentimentele mele. Ai devenit autoritar şi critic, pretenţios şi tiranic. Înainte îţi păsa ce simt – ce vreau. Acum nu-ţi pasă decât să faci cum vrei tu.

Cole se uită la ea de parcă îl informase că vânduse ferma. – Tu chiar crezi asta? **

— Ce altceva aş putea crede? Se pare că în ultimul timp n-ai încercat cu adevărat să-mi înţelegi nevoile. Nu faci decât să-mi spui ce să fac şi unde să mă duc. N-am crezut

că viaţa noastră împreună va fi aşa.

— Singurul meu scop în aceste ultime câteva luni a fost să te ţin în siguranţă. Nu se poate să nu fi văzut asta. **

Ea se ridică în picioare şi se duse la fereastră. – Mi-ar fi plăcut mai mult dacă ai fi discutat cu mine. **

— Sunt soţul tău. E de datoria mea să am grijă de tine – să mă asigur că ai ce-ţi trebuie. Dar se pare că de fiecare dată când încerc să iau în serios această îndatorire, tu cabrezi ca un mânz nedresat. **

Lui Dianne îi displăcea adevărul din cuvintele lui. Ştia că are dreptate, dar nu avea de gând să recunoască asta. – Dacă m-ai iubi – dacă ţi-ar păsa cu adevărat de sentimentele mele – m-ai lăsa să vin cu tine la Butte.

— De asta e nevoie ca să îndrept lucrurile? Să-ţi fac pe plac? ** o întrebă el fără emoţie.

Dianne ştiu că trăsese o linie. Ridicându-şi privirea ca să vadă expresia sobră a soţului ei, zise: – Nu e vorba de a-mi face pe plac, ci de faptul că trebuie să-ţi pese mai mult de sentimentele mele decât de a avea ultimul cuvânt. **

— Asta crezi tu despre mine? Că ţi-am zis nu doar ca să fac pe şeful? Să te pun la locul tău?

Ea dusese cearta prea departe ca să mai dea înapoi. Cu toate că ştia că nu e aşa, nu se putu abţine să nu dea din cap.

Cole o fixă cu privirea câteva momente. Ei i se păru că vede dezamăgire în ochii lui, însă inima îi era împietrită şi mândria nu o lăsa să o înmoaie.

— Bine, ** zise el în cele din urmă. – Poţi să mergi cu mine la Butte.

Era o victorie găunoasă. Deschise gura că să-i mulţumească, dar Cole ridică mâna. – Nu mai adăuga nimic.

Nu cred că aş putea suporta.

Îşi luă cămaşa şi se duse la uşă. – Plecăm în zori.

Trenton nu era fericit că sora lui se ducea la Butte cu Cole, dar tensiunea dintre cei doi fusese suficientă ca să-l determine să nu spună nimic. Nu ştia ce se întâmplase între ei, dar era ceva care îl mâhnea. Dianne şi Cole erau ca cele două faţete ale unei monede, iar el nu-şi putea imagina că unul ar fi bun de ceva fără celălalt. De fapt, de multe ori, văzându-şi sora cu Cole, se simţise încurajat să spere că într-o bună zi ar putea exista o dragoste adevărată şi pentru el. Dar când asemenea gânduri îi umpleau capul, inima îi amintea că trecutul i-ar zădărnici probabil orice şanse de a se căsători şi a avea o familie. Va trebui să se mulţumească cu familia surorii sale – să fie un unchi bun.

Cu aceste gânduri, făgădui să aibă grijă de fermă şi să vegheze asupra femeilor şi copiilor, în timp ce Dianne o instruia pe Ardith cu privire la îngrijirea lui Micah şi Luke. O asemenea atitudine rezonabilă nu semăna deloc cu perioada lui de om în afara legii.

Mă întreb ce-ar spune bătrânu' Jerry despre mine acum, se gândi el când îşi aminti de banda de nelegiuiţi. Alungă aceste gânduri. Acum nu mai erau – erau de domeniul trecutului. Nu-i mai puteau face rău... Sau cel puţin aşa nădăjduia.

Cole şi Dianne nu erau plecaţi nici de trei zile când pacea relativă a lui Trenton fu tulburată de Portia Langford. Ştiuse el că ea va fi cea mai mare sursă de neplăceri.

— Vreau să mă duc la Bozeman, îl anunţă ea.

— Nu. Continuă să se uite la ziarul vechi de o săptămână din faţa sa, trăgând nădejde că enervanta femeie va pleca.

— Nu-mi poţi spune nu. Am dreptul să mă duc la Bozeman. Cole a zis că tata se întoarce acolo săptămâna asta. Vreau să fiu acolo.

Trenton lăsă ziarul jos şi îşi ridică ochii spre chipul exotic. Nu se putea nega că Portia Langford era o frumuseţe. Din fericire pentru el, ştia că frumuseţea ei era doar la nivelul pielii, nu mai adânc. – Nimeni n-are timp să te ducă la Bozeman. Dacă vrei să iei un cal şi să te duci singură, n-ai decât. Ridică din nou ziarul şi încercă să o ignore.

— Ar trebui să te porţi mai respectuos cu mine.

— Ar trebui să-i spun surorii mele să te pună să-ţi faci bagajele.

— Dacă aş fi un om cu un trecut tumultuos – un trecut despre care nu ştie nimeni prea multe, zise ea sarcastică – eu n-aş fi înclinată să-mi fac duşmani.

Trenton simţi un fior rece pe şira spinării. Puse iarăşi ziarul jos, apoi îl dădu deoparte. – Ce tot îndrugi acolo?

Portia se hlizi, ridicând uşor din sprâncene. – Măi, măi, măi. Acum avem de gând să fim politicoşi.

— N-am de gând să fiu nimic – mai ales politicos. Nu când e vorba de tine.

— Se pare că nu mă pot aştepta la maniere din partea unui jefuitor de bănci.

Trenton sări ca ars şi veni în cealaltă parte a camerei, unde stătea în picioare Portia. – Nu ştiu ce tot îndrugi acolo, dar te-aş sfătui să ai grijă.

— O, nu te juca cu mine, domnule Chadvick. Am cerut să fii investigat cu multă vreme în urmă. Ştiu totul despre trecutul dumitale. Despre jocurile de noroc şi despre bănci – despre banda lui Wilson cu care ai fugit. Ştiu asta şi mult, mult mai multe.

Trenton îşi ţinu mânia în frâu. Rămase cu privirea fixată asupra ei, ştiind că o face să se simtă neplăcut prin tăcerea lui. Cum de reuşise să afle aşa de multe despre trecutul lui era un mister. Zisese că pusese să fie investigat, dar cât de mult ştia cu adevărat? Şi oare avea dovezi care ar fi putut face ca trecutul să se năpustească asupra viitorului său?

— Nu cred că-mi vei da dureri de cap, zise Portia, cu un ton care nu mai era aşa de sigur ca acum câteva minute.

— Nici eu nu cred că-mi vei da dureri de cap, zise el pe un ton ameninţător. – Dacă nu vrei să te uiţi peste umăr la fiecare pas. Nu prea avea cu ce să-şi susţină ameninţarea, în afară de hotărârea de a-şi împiedica familia să afle adevărul. – Ţi-ai jucat greşit mâna, doamnă Langford. Doar nu crezi că te voi lăsa să povesteşti asemenea prostii familiei mele.

Ea păli. Doar puţin, însă el ştiu că se făcuse înţeles. Însă nu avură timp să-şi continue discuţia. O bătaie în uşa de la intrare îi făcu pe amândoi să înţeleagă că fuseseră prea absorbiţi ca să audă călăreţul care se apropia.

Trenton se duse la uşă şi o deschise. Portia era chiar în spatele lui.

— Unde-i Selby? întrebă bărbatul de la uşă, pe un ton poruncitor. Trenton fu luat prin surprindere de mânia din tonul său. – Poftim? – Cole Selby. Unde e?

Trenton îl examină un moment pe bărbatul îndesat. – Nu-i aici acum. Poate te pot ajuta eu. Sunt fratele lui Dianne Selby. Supraveghez ferma în lipsa lor.

— Supraveghezi şi hoţia de vite a băieţilor voştri?

— Domnul Chester Lawrence, nu-i aşa? întrebă Portia, venind mai aproape. – Cred că ne-am mai întâlnit, dar a trecut multă, multă vreme de atunci.

Lawrence dădu din cap. – Îmi amintesc că am făcut cunoştinţă cu dumneata, doamnă. Plângerea mea n-are legătură cu dumneata.

— Domnule Lawrence, n-am idee cine eşti sau ce problemă ai, zise Trenton, menţinându-şi poziţia.

— Problema mea e că ajutoarele de la Diamond V îmi fură vitele. Poate că vouă vi se pare în regulă să strângeţi vite care nu vă aparţin, dar eu nu voi accepta aşa ceva.

— Dacă vreuna din vitele dumitale a ajuns în cireada noastră, poţi să o scoţi afară. Nu mai e mult până mutăm cireada la păşunile de iarnă şi va fi destul de uşor să-ţi recunoşti semnul.

— Sunt sigur că le-aţi marcat cu semnul vostru, răspunse sarcastic omul. – Vă spun că, dacă nu-mi daţi vitele înapoi azi, voi avea grijă să fiţi spânzuraţi cu toţii ca hoţi de vite. Mă duc la Bozeman şi mă întorc cu potera dacă e nevoie.

Portia îşi puse mâna pe braţul domnului Lawrence. – Sunt aşa de încântată că-ţi aduci aminte de mine. Flutură din gene şi zâmbi sfioasă, exact aşa cum făcuse cu Ned. – Ziceai că te duci la Bozeman?

Lui Trenton îi fierbea sângele în vine. Nu ştia pe cine e mai mânios – pe Portia pentru că-i amintise de trecut sau pe Lawrence pentru minciunile lui.

Chester fu captivat pe loc de femeie, dându-i timp lui Trenton să chibzuiască. Portia îşi văzu mai departe de flirtul ei, atingând tacticoasă braţul şi apoi pieptul lui Chester.

— Când ne-am întâlnit în oraş, mi s-a părut că eşti cel mai chipeş bărbat pe care l-am văzut vreodată. Sper că vei lăsa la o parte cearta cu familia Selby – măcar până când ne vom cunoaşte mai bine. Eu mor să ajung în Bozeman şi nimeni de aici nu are timp să mă ducă. Scumpul meu tătic

trebuie să se întoarcă la fort şi mi-e tare dor de el. Oare ai putea să mă duci dumneata?

— Păi s-ar putea să-ţi pot fi de ajutor, zise Lawrence pe un ton considerabil mai blând. Se întoarse la Trenton, cu toate că vocea sa îşi mai pierduse din tonul mânios. – N-am terminat. Băieţii voştri ar face bine să aibă grijă ce fac.

— Ţi-a trecut cumva prin minte că poate indienii sau nişte oameni de nimic pleacă cu vitele dumitale? Diamond V are vite destule, n-avem nevoie de ale dumitale, răspunse Trenton cu certitudine.

— Te poţi ocupa de asta mai încolo, zise Portia aproape şoptit, aplecându-se mai aproape de Lawrence. – El va fi aici şi săptămâna viitoare. Zâmbi, seducându-l din priviri. Trenton mai văzuse toate acestea şi înainte. – Acum… să vorbim despre drumul la Bozeman.

— Mă… mă voi întoarce, zise Lawrence, bâlbâindu-se. Era limpede că fusese captivat complet de farmecele Portiei.

Deocamdată lui Trenton nici că-i păsa de cei doi. Să se ducă la plimbare – să facă ce-or vrea. Ceea ce nu avea de gând să suporte erau ameninţările. Nu din partea Portiei. Şi cu siguranţă nu de la nu ştiu ce fermier de doi bani.

— Cine era? îl întrebă Levi, venind în spatele lui.

— Chester Lawrence. Unul din fermierii din zonă. Zice că-i furăm vitele.

Levi clătină din cap.

– Tot felul de oameni.

Trenton închise uşa.

– Aşa se pare. Portia încearcă să-l convingă s-o ducă la Bozeman. Sper să reuşească.

— Nici eu nu m-aş supăra deloc, fu de acord Levi. Tot timpul încearcă să creeze probleme între băieţi. Totdeauna

flirtează şi îi face să se certe între ei. Ştiu că nu-i interesată de niciunul dintre ei, dar cred că-i place să vadă cearta care urmează după ce ea îi face să se enerveze unii pe alţii.

— Aşa e felul ei. Aşa ceva n-am mai văzut. Stătea acolo, pisicindu-se pe lângă domnul Lawrence, şi nu l-a întâlnit decât o dată. Dar voia să ajungă la Bozeman şi nu-i păsa ce trebuie să facă pentru asta. Asta mă deranjează cel mai tare la muierea asta. E în stare să facă orice ca să obţină ce vrea. Ameninţările ei îi răsunau încă în urechi.

— Apropo, Billy Joe şi Gabe s-au întors din Virginia City. Au adus corespondenţa. Levi îi întinse un teanc de scrisori. – Trebuie să mă întorc ca să ajut cu proviziile. Ieşi pe uşa de la intrare, lăsând-o deschisă suficient de mult pentru ca Trenton s-o vadă pe Portia care încă se agăţa de domnul Lawrence. Părea să vorbească repede şi cu furie.

Trenton răsfoi scrisorile din mână. Cele mai multe îi erau adresate lui Dianne, dar una, în mod destul de surprinzător, îi era adresată lui. Părea să fie de la R.E. Langford, tatăl lui Ned.

Uimit, dădu repede la o parte celelalte scrisori şi deschise misiva. Parcurgând rapid cele două pagini ale scrisorii, fu copleşit de nelinişte.

— *Am motive să cred* – citi el cu glas tare, accentuând fiecare cuvânt – că *nevasta lui Ned a avut ceva de-a face cu moartea lui. Să îndrăznesc să rostesc cuvântul crimă*?

Trenton îşi ridică privirea, cu dinţii încleştaţi de mânie. – Ştiam eu. Ştiam eu că-i pusă pe rele.

Continuă să citească.

Ţi-aş fi foarte recunoscător dacă m-ai putea ajuta să strâng dovezi care să ducă la condamnarea Portiei. Te voi

plăti bine.

Restul scrisorii era lipsit de însemnătate. Trenton fierbea la gândul că temerile lui pentru Ned fuseseră bine întemeiate. Dacă şi tatăl lui o credea responsabilă pe Portia… el avea de gând s-o vadă plătind pentru faptele ei.

— Ştiam că vei înţelege, îi spuse Portia lui Chester. – Familia asta e aşa de obişnuită să conducă, încât nu prea îi interesează nevoile altora.

— De ce-a plecat Selby?

Portia era deja plictisită de conversaţie, dar simţea că omul acesta ar putea fi foarte bine răspunsul la toate problemele ei.

— El şi Dianne au plecat să-l aducă înapoi pe fratele ei, care e soldat şi a fost rănit într-o luptă recentă cu indienii.

— Cât va lipsi?

— Asta n-am de unde să ştiu, răspunse sincer Portia. Cred că depinde de vreme şi de indieni.

— Uite, ce-ai zice dacă-ţi făgăduiesc să te duc la Bozeman pe la sfârşitul săptămânii? Trebuie să mă ocup de nişte treburi care nu suferă amânare.

Portia zâmbi şi se întoarse ca să intre în casă.

Chester îi zâmbi şi el cu viclenie şi încredere în sine.

CAPITOLUL 10

Butte creştea repede, transformându-se într-un oraş impresionant. Potenţialul de dezvoltare se realiza deja zi de zi sub forma intereselor miniere şi de afaceri. Dianne nu ştiuse că în Montana putea exista o asemenea prosperitate. Era de departe cel mai mare oraş pe care îl văzuse de ceva

vreme.

— Trebuie să ne întâlnim cu judecătorul în zece minute, zise Cole pe un ton plat. Puse la loc ceasul de buzunar şi se întoarse să-şi ia pălăria.

Dianne se strâmbă la tonul lui rece. Abia îi adresase câteva vorbe de când plecaseră la drum. – Sunt gata, zise ea, potrivindu-şi pălăria de culoarea prunei. Se potrivea bine cu costumul de călătorie. – Iar Zane va lua cina cu noi, nu-i aşa? Se străduia din răsputeri să pară voioasă şi lipsită de griji. Nădăjduia să-l scoată pe Cole din starea de apatie fără a trebui să-şi ceară scuze.

— Aşa scria în biletul pe care l-a trimis.

— Mi-aş dori să fi rămas aici ca să se întâlnească cu noi, în loc să umble haihui cu un străin.

— Se pare că el nu era aşa de dornic să te vadă cum ai fost tu să-l vezi pe el. Cole o privea fix, cu o mină stoică.

— Nu-i corect. Zane nu ştia că voi fi aici. Îşi luă geanta, încercând să treacă peste propria frustrare. – Cred că-l voi vedea destul de curând.

Porniră să se întâlnească cu judecătorul Adams. Acesta îi fusese recomandat lui Cole în Virginia City ca un om care ar fi putut fi în stare să-i influenţeze pe oficiali, pentru ca Koko şi copiii ei să rămână în casa lor. Dianne nu putea decât să se roage ca el să dorească să-i ajute; în definitiv, gândurile celor mai mulţi nu erau binevoitoare când venea vorba de indieni.

După un drum scurt, sosiră exact la ora unsprezece şi fură conduşi într-un birou somptuos, unde un om pleşuv, destul de corpolent, şedea în spatele unui birou masiv de mahon.

Un bărbat înalt şi slab le anunţă sosirea, iar Cole făcu un

pas înainte şi zise: – Domnule judecător, sunt Cole Selby, iar aceasta e soţia mea.

Omul se căzni să se ridice în picioare şi întinse mâna scurtă şi grăsuţă. – Încântat de cunoştinţă, Selby. Cu ce te pot ajuta?

Dianne nu era obişnuită să fie ignorată şi nici să se treacă la subiect atât de repede. Cu toate acestea, luă loc atunci când Cole îi făcu semn să facă astfel. Nu avea niciun rost să facă o scenă când omul acesta ar fi putut fi foarte bine capabil să-i ajute.

— Avem o situaţie delicată, începu Cole, cu glas ferm şi autoritar. – Am o fermă în valea Madison, la sud de vechiul Gallatin City. Dianne se zbârli când văzu cum o exclude din conversaţie, dar îşi ţinu gura, îşi concentră atenţia la şirurile de cărţi aliniate în mod impresionant pe rafturile de stejar fin din spatele judecătorului. Era de mirare cum putea cineva să citească atâtea cărţi.

Judecătorul dădu din cap, atrăgându-i atenţia lui Dianne. – Înţeleg. Ia loc şi explică-mi situaţia care te-a adus aici. Cei doi bărbaţi se aşezară, iar judecătorul făcu semn omului care îi condusese în birou. – Ocupă-te de hârtiile alea, Simmons. Vorbim mai târziu.

Omul ieşi din birou şi închise uşa. Judecătorul îi făcu semn lui Cole. – Continuă, te rog.

— Ferma a fost moştenită de soţia mea la moartea unchiului ei. Soţia şi copiii unchiului nu au putut moşteni din cauză că sunt în parte indieni Picioare Negre, aşa că înainte să moară el a făcut-o parteneră la fermă pe soţia mea.

— Înţeleaptă alegere. Aşadar, care este problemă? Pune cineva sub semnul întrebării validitatea transferului?

Cole clătină din cap. – Nicidecum. Problema este cu soţia

şi copiii indieni. Acum câteva luni a venit la noi armata, în drum spre altă destinaţie. Au insistat să-i ducă într-o rezervaţie.

— Nu prea înţeleg care e problema.

— Problema, îi întrerupse Dianne, incapabilă să păstreze tăcerea – este că ferma este la fel de mult căminul lor ca şi al meu. Nimeni n-ar trebui să aibă voie să-i ia cu forţa pe mătuşa şi verii mei din casă.

Şi Cole şi judecătorul se uitară un moment la ea, apoi judecătorul îşi reîndreptă atenţia spre Cole. – Dumneata doreşti ca femeia aceasta şi copiii ei să rămână la fermă?

— Da, zise Cole, uitându-se în ochii lui. – Sunt oameni buni. Noi i-am făgăduit unchiului soţiei mele că vom avea grijă de ei. Îmi fac griji că armata se va întoarce şi va insista să-i ia. Apoi mai avem încă o complicaţie, cu o copilă care a fost rezultatul torturării cumnatei mele. Nici pe ea n-aş vrea s-o văd luată.

— Asta nu e o problemă simplă. Guvernul pur şi simplu nu e interesat să arate bunătate indienilor. Little Big Horn s-a petrecut abia acum un an şi chiar lângă noi am avut de-a face cu Nez Perce care i-au sfidat pe soldaţii noştri la Big Hole. Nu, domnule, e o vreme în care e greu să vezi că se acordă vreo consideraţie acestor oameni.

— Dar ea n-a făcut nimic rău. E pe jumătate albă, copiii ei sunt pe trei sferturi, protestă Dianne. – Nepoata mea este pe jumătate Sioux, pe jumătate albă, dar cu certitudine n-a ales ea să fie aşa. Sora mea a fost atacată şi aşa a apărut copilul. Ea îl iubeşte pe copil, chiar dacă îi urăşte tatăl. Doar n-aţi vrea să vedeţi un copilaş smuls din braţele mamei care îl iubeşte?

— Doamnă, pe mine nu mă privesc legăturile materne ale

surorii dumitale. îşi roti uşor ochi în direcţia tavanului, apoi se uită iar la Cole, oftând. – Femeile sunt fiinţe atât de emotive. Nu m-am gândit că voi avea de-a face cu una astăzi.

— Nici eu nu m-am gândit că mă va însoţi, altfel v-aş fi anunţat, îi zise Cole, ca şi cum ar fi fost la fel de exasperat.

— Îmi cer scuze pentru ieşirea mea, spuse Dianne, dându-şi seama că părerea ei nu are nicio importanţă pentru judecător. Cu toate acestea, îşi făcea griji că s-ar putea ca el să le facă vânt, dezgustat de acţiunile ei. Cu acest gând, ştiu că trebuie să stea cuminte şi să-l lase pe Cole să vorbească în numele lui Koko. Îşi împreună mâinile înmănuşate şi se hotărî să păstreze tăcerea, indiferent de rezultat.

Judecătorul se plecă spre Cole. – Povesteşte-mi despre ferma dumitale, domnule.

Bărbaţii îşi continuară discuţia de parcă ar fi uitat complet de chestiunea arzătoare. Dianne nu se putea concentra la flecăreala lor banală despre mărimea cirezilor şi comunităţile tot mai mari. Evenimentele zilei, pe fondul certei ei cu Cole, o istoveau încetul cu încetul. Poate că fusese răsfăţată de mâna liberă pe care i-o dăduse unchiul. Bram o considerase capabilă aproape de orice, şi poate din cauza izolării în care trăiau nu îşi făcuse griji pentru acţiunile ei. Şi tatăl ei îi dăduse foarte multă libertate, dar atunci fusese mai tânără – mult mai tânără.

Lumea nu pare la fel de îngăduitoare, se gândi ea, încercând să-şi pună ordine în gânduri. Portia vorbea adesea de viaţa din Est şi cât de cuviincios se purtau femeile. Dianne remarcase în general că aici, în Vest, se aştepta ca femeile să fie la fel de robuste şi de utile ca

bărbaţii lor, dar poate că civilizaţia venea şi în Vest. Şi poate că, odată cu ea, femeile vor fi forţate să nu aibă niciun cuvânt de spus în chestiuni care le priveau.

— Mi-aş dori să vă pot oferi ceva mai substanţial, zise judecătorul, ridicându-se în picioare.

Se ridică şi Cole.

– Înţeleg. Frica e un puternic factor motivator. Îi întinse mâna lui Dianne. Ea îl privi o clipă, apoi îi îngădui să o ajute să se ridice.

— Doamnă Selby, sper că veţi fi în siguranţă în drumul spre casă, zise judecătorul cu amabilitate.

Dianne zâmbi.

– Mulţumesc.

Tocmai ieşeau în foaier, când un bărbat impresionant, mic de statură, intră de afară.

– Simmons! porunci el, trebuie să vorbesc cu Conrad! Îşi ridică ochii, frecându-şi ţăcălia stufoasă. – Îmi cer scuze, zise el, uitându-se direct la Dianne şi apoi la Cole. – Nu m-am gândit că judecătorul Adams va fi întreţinut în alt mod.

— Nu-ţi face griji pentru asta, domnule Clark, declară Adams, venind lângă ei., Aceasta este familia Selby din valea Madison. Domnule şi doamnă Selby, dumnealui este William Clark – cel mai important om din Butte.

Clark zâmbi.

– Unii ar protesta faţă de această remarcă, dar eu nu mă număr printre ei.

Dianne era uluită de cuvintele lui, dar şi mai fascinată de ochii lui. Reci şi pătrunzători.

— Şi ce vă aduce în oraşul nostru, domnule Selby? fu curios să afle Clark.

Cole nu apucă să răspundă. Au venit pentru nişte

probleme legate de indieni, cu voia dumitale, îl informă judecătorul. – Se pare că soţia are o mătuşă care e metisă. Soldaţii vor să o ducă, împreună cu copiii ei, într-o rezervaţie. Tocmai le-am explicat că în ziua de azi e greu să trezeşti multă simpatie pentru vreun indian/

— Foarte adevărat. Dar, pe de altă parte, se poate obţine aproape orice pentru preţul potrivit. replică Clark pe un ton calculat.

Dianne îi întâlni ochii şi îşi abătu privirea îndată. Avea o senzaţie de disconfort care o făcea să dorească să nu-l fi întâlnit niciodată pe domnul Clark. Cole o luă de braţ şi o conduse pe lângă omuleţul acela direct.

— Vă mulţumesc că ne-aţi primit, domnule judecător. Bună ziua, domnule Clark.

După ce ieşiră din biroul judecătorului, Dianne clătină din cap. – M-a făcut să mă simt foarte neplăcut.

— William Clark este cunoscut pentru asta, zise Cole pe un ton practic.

— Nu ştiam că ai auzit de el.

Cole o privi cu ochi serioşi. – Sunt multe pe care nu le ştii.

O jumătate de oră mai târziu, Dianne stătea vizavi de el într-un restaurant din apropiere. Sorbea cafea cu frişcă şi se întreba ce era de făcut în continuare. Viitorul era foarte nesigur şi o oarecare frică îi apăsa faţada dură, lăsând-o cu un sentiment de îndoială şi nesiguranţă. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca Cole să-i fie duşman, dar mândria rănită părea un obstacol greu de învins.

Afirmaţia lui de mai devreme îi dăduse motiv să-şi reevalueze atitudinea. El avea dreptate. Erau multe pe care ea nu le ştia – foarte multe pentru care nu-i recunoscuse meritul. Era greu de ştiut, ca să nu spunem mai mult, cum

să rezolve problemele dintre ei, mai ales că ea dovedise cât de puţină încredere are în soţul ei.

— Îmi pare rău că n-am putut obţine ajutor pentru Koko, zise el.

Dianne îşi ridică privirea. – Şi mie. Lăsă ceaşca jos şi îşi îndreptă umerii. – Îmi pare rău.

Cole se rezemă de spătar. – Ce vrei să spui?

Ea îşi înghiţi nodul din gât. – Nu vreau ca tu să fii duşmanul. Sunt destui duşmani înjur pentru o viaţă întreagă.

— De acord.

— Am greşit impunându-mi voinţa în această călătorie. Am greşit că m-am îndoit de tine şi că am fost supărată pe tine când n-ai cedat în faţa mea. Se aplecă înainte. – Simt că s-au schimbat aşa de multe în viaţa mea. Simt că doar ieri oamenii îmi admirau sincer abilitatea de a gândi, de a da sfaturi înţelepte. Oamenii veneau la mine şi asta mă făcea să mă simt importantă.

— Eşti importantă, zise el încet.

— Dar nu mă simt importantă. Tu conduci ferma fără să vorbeşti cu mine despre ce se întâmplă. Unchiul Bram mă includea în fiecare discuţie importantă.

— Dar asta a fost înainte să fii soţie şi mamă.

— Înţeleg asta, dar eu n-am încetat să am creier numai pentru că m-am măritat şi am devenit mamă.

Cole zâmbi. – Nimeni nu zice asta.

Dianne clătină din cap. – Nu înţelegi ce încerc să spun. Azi, în biroul judecătorului, m-am simţit mai mică decât praful de pe covoarele lui. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie de părerea mea. Se purta de parcă nu eram nimic mai mult decât o pacoste.

— Cred că există mulţi bărbaţi pe lumea asta care au această părere despre femei, recunoscu el – dar eu nu sunt unul dintre ei.

— Dar mă faci să simt că eşti.

— Eu credeam că-ţi uşurez povara, zise el, întinzând mâna ca să o atingă pe a ei. – N-am vrut să fii nevoită să munceşti aşa de greu ca în trecut. Vreau să te răsfăţ şi să te cocoloşesc. Aş vrea să ai o viaţă confortabilă.

Fu rândul ei să zâmbească. – Dar asta nu e ceva realist în ţara asta – şi nici ce vreau eu cu adevărat. Îmi place să lucrez cot la cot cu tine. Simt că e nevoie de mine. Îmi place să-mi cresc copiii, dar îmi place şi să fiu soţia ta.

— Atunci nu încerca să-mi iei slujba.

Dianne se încruntă. – Ce vrei să spui?

— Acum eu sunt protectorul şi întreţinătorul familiei. Nu tu. Tu te-ai chinuit, ai suferit şi ţi-ai ţinut ferma şi familia laolaltă, dar acum asta e responsabilitatea mea. Nu putem să ne asumăm amândoi aceleaşi responsabilităţi. Se opri şi o privi în ochi. – Nu ai încredere că voi face treabă bună?

Ea înţelese că ce spunea el era adevărat. Faith îi vorbise exact despre acelaşi lucru. Era o chestiune de încredere? Crezuse la început că poate este, dar acum nu mai era aşa de sigură. *Nu*, se gândi ea, *e mândrie – pur şi simplu*... Am încredere în tine.

— Atunci putem găsi o cale de a îndrepta lucrurile între noi?

— Vreau asta, Cole. Mai mult decât vei şti vreodată. Dar te rog nu mă lăsa pe dinafară. Nu suport asta. Fratele meu ştie mai multe despre ce se întâmplă la fermă decât mine. Nu vreau să fie aşa. Trebuie să ştiu ce se întâmplă. Ţin la fermă mai mult decât ar putea înţelege cineva. I-am făcut o

făgăduială unchiului meu şi trebuie să o împlinesc până la capăt.

— Înţeleg... poate pentru prima oară, recunoscu el. – O vom lua de la capăt şi vom face lucrurile altfel.

Dianne se uită în ochii lui. – Mulţumesc. Te iubesc, să ştii. Mă detestam pentru că te-am făcut să suferi.

El clătină din cap. – Nu trebuie. Căsnicia nu e lucru uşor. Amândoi trebuie să dăruim şi să primim. Eu n-am fost aşa de atent cu dăruitul, cel puţin nu aşa cum aveai tu nevoie. Voi încerca să fiu mai înţelegător, pentru că şi eu te iubesc.

În seara aceea, Zane veni la restaurantul în care se împăcaseră Cole şi Dianne. După părerea lui Dianne, arăta îngrozitor. Era mult mai slab decât ultima dată când îl văzuse şi mergea şchiopătând, sprijinindu-se în cârjă.

— O, Zane, credeam că s-ar putea să nu te mai văd! zise ea, dând fuga să-l îmbrăţişeze.

— Nu ştiam că vii şi tu, zise el, îmbrăţişând-o scurt.

— Am cam venit cu forţa în călătoria asta, zise ea, dezlipindu-se de el. – Sunt sigură că e greu de crezut.

Colţurile gurii lui Zane se ridicară. – Mda, nu mi te pot închipui insistentă. Se întoarse să-l salute pe Cole. – Mă bucur să te văd. Mulţumesc că aţi venit, dar s-ar putea să fi venit degeaba.

— Ce vrei să spui? îl luă Dianne la întrebări.

— Haideţi să luăm cina şi vă voi explica. Am rugat pe cineva să ia cina cu noi. Sper că nu vă deranjează. Va veni în curând.

Dianne se strădui din greu să nu-şi arate dezamăgirea. – Cine?

— Se numeşte Marcus Daly.

— Am auzit de el, zise Cole. – Şi-a făcut un nume în

industria minieră. Am citit că e expert în evaluarea filoanelor. Şi-a ales minunat proprietăţile. Mina Emma din Utah l-a pus pe hartă pentru argint.

Zane dădu din cap cu entuziasm, în timp ce Dianne tăcea, consternată. Când avusese Cole timp să afle toate acestea?

— Daly a găsit argint şi aici. Are proprietăţi în zona filoniană Rainbow şi cantitatea de argint extrasă de un an încoace nu e mică, le spuse Zane.

— Mai ales din mina Alice, adăugă Cole.

— Da, frumuseţea aia mică şi-a dovedit utilitatea.

— Habar n-am avut că voi doi sunteţi atât de interesaţi de minerit, zise Dianne după ce îşi regăsi limba.

Înainte ca Zane să continue, se aşezară la o masă de unde se vedea bine uşa. – Nu ştiam ce vreau să fac după ce ies din armată.

— Şi… acum ştii? îl întrebă ea şovăitoare.

— Da.

Dianne nu îşi putea imagina că cineva ar putea alege să sape gropi în pământ în loc să îşi petreacă zilele în aer liber în văile munţilor. – Vrei să extragi argint?

Zane clătină din cap. – Nu. Nicidecum. M-am hotărât să încep o afacere în domeniul transportului de marfă şi speram că tu şi Cole m-aţi putea ajuta cu un sprijin financiar. Aş vrea să încep la scară mare. Poate mai mare decât ar trebui, dar este de lucru din belşug.

— Ce fel de lucru? îl întrebă Cole.

— Transport de minereu. Fără cale ferată, singurul mod de a-l duce în Utah, unde se află investitorii lui Daly, este cu căruţa.

Dianne nu putu să nu se gândească la riscuri. – N-ar fi

primejdios?

Zane îşi ridică ceaşca în momentul în care un ospătar îi oferi cafea. – Nu mai primejdios decât orice altă muncă. Toate lucrurile au un grad de pericol. Cea mai mare parte a traseului e pe vechea şosea dintre Corrine şi Virginia City – cea pe care am lucrat cu Morgan. O cunosc ca pe buzunarul meu, iar restul traseului îl pot învăţa din mers.

— Dar sigur calea ferată va ajunge în Butte, zise Cole gânditor. – Parcă-mi aduc aminte că în ’71 s-a început o linie în direcţia asta.

— Da, dar s-a închis din cauza panicii din 1873 şi suporterii ei n-au noroc în repornirea ei. Chiar şi administraţia teritorială pare neinteresată de continuarea ei.

— Asta-i fără doar şi poate pentru că linia e îndreptată spre Butte, nu spre Helena, spuse Cole foarte amuzat.

— Poate că aşa e. A, uite-l pe Marcus. Să vă fac cunoştinţă. Zane se ridică în picioare şi şchiopătă spre uşă. Vorbi un pic cu bărbatul îndesat înainte de a se întoarce la masă.

Dianne nu se putu abţine să nu se întrebe dacă Marcus Daly era asemenea lui William Clark, dar când cei doi se apropiară văzu că nu semăna deloc cu celălalt. Zâmbind larg, Daly întinse mâna şi îi salută cu cordialitate.

— Sunt încântat să vă cunosc. Zane mi-a povestit multe despre voi.

Dianne fu surprinsă de accentul său irlandez. Părea să fie un om atât de simplu, de lipsit de pretenţii. Voinic şi musculos, însă fermecător de deschis, Marcus Daly o făcea pe Dianne să se simtă binevenită.

— Doamnă Selby, sunteţi foarte frumoasă. Domnule

Selby, sunteţi un bărbat norocos, spuse el, luând loc.

— Te rog spune-mi Cole.

Daly dădu mâna cu el. – Aşa voi face.

— Le-am povestit despre dorinţa mea de a începe o afacere cu transportul de mărfuri, zise Zane, luând loc din nou. – Cumnatul meu este deja impresionat de isprăvile dumitale. A citit multe despre dumneata.

— Pfiii! exclamă Daly, clătinând din cap. – Probabil minciuni. Zâmbi. – Singurul lucru pe care se pare că l-au înţeles corect e că sunt irlandez.

Izbucniră cu toţii în râs şi începură să discute confortabil după ce comandară cina. Dianne începu să-şi dea seama cât era de importantă noua afacere pentru Zane în timp ce el continua să vorbească despre situaţia din Butte. Ştia că îl pierduse din nou – şi chiar când crezuse că s-ar putea să vină acasă pentru o vreme.

Fireşte că ferma nu fusese niciodată cu adevărat căminul lui, îşi aminti ea. *Niciodată n-a fost mulţumit ca mine acolo*. *Şi unchiul Bram ştia asta*. Acesta fusese şi motivul pentru care Bram nu se gândise niciodată să le lase ferma lui Zane sau lui Morgan. Dianne se hotărî să nu pizmuiască fericirea fratelui ei. Îi plăcea să-şi aibă familia aproape, dar ştia că n-ar fi niciodată mulţumită ca ei să fie nefericiţi numai pentru a o face pe ea fericită.

Când cina luă sfârşit, Cole era dornic să-l vadă pe Zane pornind noua afacere, la fel ca ea. Tot suferea ştiind că el va rămâne departe, însă era sigură că e lucrul potrivit pentru el.

— Dacă te poţi lipsi de fratele dumitale, mai avem nişte treburi de discutat, declară Daly când ieşiră afară.

— Ne vedem dimineaţă, zise Zane, întorcându-se către

Dianne. – Nu veţi pleca la prima oră, nu-i aşa?

Ea se uită la Cole şi zâmbi. – Cred că trebuie să-l întrebi pe Cole despre asta.

Cole zâmbi. – Vom mai sta o zi sau două. Dianne vrea să petreacă un timp cu tine, iar mie mi-ar plăcea să aud cum a fost lupta cu Nez Perce.

Zane se încruntă. – Nu e ceva ce merită discutat. Mă bucur că am terminat cu toate astea. O sărută pe Dianne pe obraz. – Ne vedem la micul dejun.

Dianne îl privi cum pleacă şchiopătând, ţinând isonul cu bastonul pasului lui Marcus Daly. Nu putea să nu se întrebe unde fusese rănit. Nu prea ştia nimic despre ce i se întâmplase şi abia acum îşi dădu seama că nu se discutase despre asta la cină.

Cole o cuprinse cu braţul şi o trase lângă el. Se aplecă să îi şoptească ceva la ureche: – Acum suntem numai noi doi.

Dianne se înfioră la tonul său. Îşi ridică ochii spre el. – E prima dată când suntem singuri de când s-a născut Luke.

— Chiar la asta mă gândeam şi eu. Mă gândeam şi la nopţile irosite pe drum.

Ea zâmbi. – Sunt întru totul pentru recuperarea timpului pierdut.

El râse în gura mare. – Măi, ce fetişcană îndrăzneaţă avem aici. Mări pasul, trăgând-o după el. – Mă bucur că m-am însurat cu o fată care ştie ce vrea. Da, doamnă. Foarte tare.

CAPITOLUL 11

Ardith se uita la Winona, care mergea cu pas şovăitor pe pajiştea întinsă, cu Rusty, unul din câinii de la fermă. Rusty

era alături de ea la fiecare pas, jucând rolul de protector al copilaşului.

Winona se putea descurca probabil şi fără protector, cugetă Ardith. Copila părea lipsită de orice frică, explorând cu ochişorii ei negri orice groapă, orice bolovan şi orice fir de iarbă uscată. Era greu de crezut că copilul pe care îl dispreţuise atât de tare în timpul sarcinii devenise un colac de salvare pentru ea după viaţa petrecută cu indienii Sioux. Se temuse întotdeauna că de fiecare dată când o va privi pe Winona toate amintirile şi experienţele urâte se vor întoarce ca să o obsedeze, dar nu fusese aşa.

Trecuse mai bine de un an de când soldaţii, şi prin urmare Zane, o găsiseră la Little Big Horn. Mai bine de un an de când Umblă-în-întuneric nu o mai abuza fizic. Tot mai reuşea să o rănească emoţional câteodată, dar din ce în ce mai puţin, pe măsură ce trecea timpul. Învăţa repede cum să dea la o parte acele amintiri. Dianne îi spusese despre un verset din Biblie care spune să ne facem gândurile roabe.

Aşa cum m-a înrobit el, *eu voi înrobi acele amintiri*, se hotărî ea. *Numi mai poate face niciun rău*.

Îşi tot spunea asta, dar era greu să o accepte ca pe o realitate. În definitiv, habar nu avea unde se afla Umblă-în-întuneric. Poate că o urmărise până aici, deşi raţiunea îi spunea că nu e aşa. Niciodată nu valorase atât de mult pentru el. El o cumpărase numai pentru că îl jignise respingându-i avansurile. Căsătoria forţată nu fusese decât un mijloc de a-şi vărsa mânia şi răutatea asupra ei.

— Mama… mama, strigă Winona.

Ardith zâmbi. Fetiţa de un an şi patru luni începuse să vorbească doar de curând. De fapt, Ardith îşi făcea griji că

ceva nu e în regulă cu fiica ei, dar apoi, fără veste, Winona începu să gângurească. Acum spunea *mama*, *cuţu* şi *căluţ*, deşi ultimul suna mai mult ca – tăluţ. Mai erau şi alte cuvinte mai greu de înţeles, dar Ardith ştia că nu va trece mult şi va începe să vorbească desluşit.

— Ce-i mai place să se joace afară, spuse Levi, venind din spatele lor.

Ardith tresări. O speriase, iar ea ştia că frica i se oglindeşte pe faţă. Se strădui să îşi relaxeze repede trăsăturile, însă Levi deja îşi cerea scuze.

— Scuze. Credeam că m-ai auzit venind.

— Nu. Eram dusă pe gânduri.

El zâmbi. – Gânduri bune sper.

— Gândurile despre Winona sunt întotdeauna bune, spuse ea. Îşi strânse şalul tricotat gros mai strâns pe ea. Vremea era caldă în ultimul timp, dar nu ştiai niciodată când vor începe să bată vânturile aspre de la miazănoapte. Dar de această dată nu frigul o făcu să caute căldura şalului.

Era emoţionată sub privirile lui Levi. Era un bărbat frumos, nu se putea nega asta, însă interesul pe care îl arătase faţă de ea de un an încoace o făcuse mult prea conştientă de ceea ce nu se putea întâmpla.

— E o fetiţă aşa de puternică şi sănătoasă, zise Levi, mutându-şi privirea de la Ardith. – Şi drăguţă, la fel ca mama ei.

Winona veni în fugă la ei şi, spre mirarea lui Ardith, îl cuprinse pe Levi de picioare. Rusty nu era departe în urma ei şi începu să latre în semn de salut când ajunse lângă ei. Levi râse şi o ridică pe copilă în aer. Winona chicoti de bucurie când el o aruncă în sus şi o prinse iar.

Ardith încercă să nu se lase copleşită de stinghereală. Se temea că, dacă acceptă prea mult interacţiunile lui cu Winona, s-ar putea să-i lase lui Levi o impresie greşită.

Levi o ţinea pe Winona în braţe şi îi dădu la o parte părul negru albăstrui de pe faţă. – Te distrezi?

— Nu! zise Winona entuziasmată.

Acesta era cel mai nou cuvânt pe care îl învăţase şi părea să-l folosească interschimbabil pentru acceptarea şi respingerea tuturor lucrurilor care îi ieşeau în cale.

— Nu? o întrebă Levi, gâdilând-o. – Nu vrei să spui că da?

— Nu!

Ardith nu se putu abţine să nu zâmbească. – Ăsta-i noul ei cuvânt pentru toate cele.

El o privi şi zâmbi în felul acela năzdrăvan care îi făcea inima să tresalte. – Ca atunci când totul era cuţu?

Ardith simţi că i se încing obrajii. – Da, reuşi ea să spună, dar constată că îi era cu neputinţă să mai adauge ceva.

— Se va face frig, zise Levi, lăsând-o jos pe Winona. Ea începu imediat să alerge cu Rusty pe lângă ea.

— Poimâine vom duce vitele la păşunile de iarnă. Voi rămâne acolo toată iarna, împreună cu Gabe şi vreo doi alţi băieţi.

Ardith dădu din cap, neştiind cum să răspundă. Ştia că îi va fi dor de el, dar mai ştia şi că nu îi poate spune asta. Îşi privi mâinile, în nădejdea că-şi va potoli emoţiile.

— Îmi va fi dor de tine şi de Winona, zise el încet. – Ştiu că tu probabil nu simţi la fel, dar mie mi-au plăcut cele câteva conversaţii pe care le-am purtat.

Ardith ştia că trebuie să fie fermă şi să pună capăt acestei situaţii. – Levi, nu trebuie să ţii la mine, îi zise ea fără ocolişuri. Îşi ridică ochii şi dădu de ochii lui căprui şi

expresia blajină. O altă femeie – una care nu trecuse prin atâtea – s-ar fi putut pierde cu uşurinţă în ochii aceia… acele gene negre… acel zâmbet dulce.

— De ce nu pot să ţin la tine?

— Nu se cade, iar tu ştii asta.

Levi se întoarse cu faţa complet spre ea. – Nu ştiu nimic de felul ăsta. Eşti interesată de altcineva?

— Nu! declară ea. Se uită la Winona, care se juca, şi încercă să găsească cea mai bună modalitate de a explica ce voia să spună. Adevărul părea atât de evident, dar se pare că Levi nu înţelegea. Poate că nu îşi dădea seama ce se întâmplase în trecut. În ce o privea pe ea, i se părea că toată lumea ştia, dar poate că Levi, în felul lui simplist, nu înţelegea.

— Ardith, vrei te rog să vorbeşti cu mine şi să-mi spui de ce nu pot ţine la tine şi la Winona?

Ea îşi umezi buzele uscate. – Levi, trecutul – trecutul meu – nu e foarte frumos. Nu sunt… ei bine… nu sunt acceptabilă pentru foarte mulţi oameni.

— Atunci oamenii ăia sunt nebuni.

— Ba nu sunt nebuni. Nu vezi? Clătină din cap şi dădu să plece, însă el o prinse de braţ. Ea îşi ridică ochii, chinuindu-se să-şi reţină lacrimile. – Trebuie să înţelegi adevărul, Levi. Winona e fiica mea – nu că pentru aşa am vrut, ci pentru că am fost forţată. Am fost forţată să mă mărit împotriva voinţei mele.

— O căsnicie indiană. Şi ce-i cu asta? Nu înseamnă nimic.

Ardith clătină din cap. – Nu sunt castă. Nu merit să-ţi baţi capul cu mine. Eu n-aş fi acceptată sau dorită pentru niciun lucru cuviincios de alţi bărbaţi albi, iar felul lor de gândire este şi felul de gândire al restului lumii.

— Eu nu aşa văd lucrurile. În plus, nu trebuie să ştie nimeni ce ţi s-a întâmplat.

— O vor vedea pe Winona şi vor şti. E fiica mea şi nu o voi renega.

— Nu ţi-am cerut niciodată să faci asta, îi răspunse el indignat. – În plus, sigur există oameni care sunt de aceeaşi părere.

— Mă îndoiesc serios de asta, zise ea, uitându-se iar în pământ. – Când m-a găsit fratele meu… soldaţii s-au purtat aşa de urât. Credeau că sunt indiancă şi voiau să mă omoare din cauza celor făcute de indieni prietenilor lor. Când au aflat că sunt albă, toţi au zis că ar fi mai bine dacă aş muri. Am crezut că Zane va trebui să se bată cu fiecare în parte.

— Şi eu m-aş bate pentru tine.

— Doar pentru că eşti prieten cu mine probabil că s-a ajuns chiar la asta.

— Ba nu s-a ajuns. Oamenii de aici sunt cu adevărat bucuroşi că te-ai întors. Să ştii că după ce te-ai pierdut am fost destul de mult cu Dianne. Se învinovăţea pentru că n-a fost destul de rapidă ca să te prindă din urmă. Se simţea aşa de vinovată… eu ţineam foarte mult la ea pe vremea aia, la fel cum ea ţine foarte mult la tine.

— Poate că familia mea poate ierta trecutul – soarta Winonei – dar alţii nu vor fi la fel de binevoitori. Ţi-aduci aminte de soldaţii care au fost aici astă-vară? Voiau s-o ia pe Winona. Porni spre locul unde se juca Winona cu Rusty. Levi o urmă pas cu pas.

— Nu poţi fugi de asta. Vreau să-ţi fiu prieten. Aş vrea să-ţi fiu mai mult de atât. Plec pe timpul iernii şi aş vrea să ştiu că vei mai fi aici la primăvară – că nu-ţi vei dărui inima

altuia.

— N-o să-mi dăruiesc inima nimănui, declară ea fără emoţie. O luă pe Winona în braţe şi se întoarse din nou spre el. – Nu pot lăsa pe nimeni să poarte povara dragostei pentru mine şi Winona.

— Tu n-ai niciun cuvânt de spus în privinţa asta, Ardith. N-ai cum opri omul să iubească pe cineva.

— Ba am cum. Trebuie. Porni înspre ţarcuri, rugându-se ca el să nu se ducă după ea.

— Nu-mi pasă! strigă el după ea.

Ardith se întoarse repede la el. – Nu vorbi aşa de tare – te va auzi toată lumea.

El zâmbi. – Nu-mi pasă cine mă mai aude, câtă vreme tu auzi ce am de spus.

Winona se întinse la Levi, dar Ardith o trase înapoi. – N-am nevoie să te aud ca să ştiu că ceea ce vrei e imposibil. Trecutul meu o face cu neputinţă.

— Nu-mi pasă de trecutul tău, domnişoară Chadwick, ** zise el, trăgând-o în braţe. Winona se foi între ei, dar el le ţinu strâns pe amândouă. – Trecutul n-a fost alegerea ta, dar viitorul este. ** Cu asta, o luă prin surprindere sărutând-o lung şi pasional.

Când îi dădu drumul, o privi o clipă cu o mină serioasă. – Poate că asta îţi va da ceva de gândit de-a lungul iernii lungi şi singuratice. ** Plecă, lăsând-o pe Ardith uitându-se după el. Numai asta putea face ca să nu o ia la fugă după el.

Când i-am dat inima mea? *Când l-am lăsat să treacă prin zidul pe care l-am ridicat în jurul inimii mele*? Nu ştia cum să explice ceea ce tocmai se întâmplase, şi dintr-odată viaţa stoică pe care şi-o crease cu multă grijă se prăbuşea

de parcă era pe nisipuri mişcătoare.

— Tăticu’! anunţă Winona.

Ardith îşi privi fiica cu neîncredere. Acum sigur nu era momentul potrivit ca să înveţe acest cuvânt. Fără îndoială că îl auzise de la copiii lui Dianne.

— Sst, copilă, zise ea, trăgându-şi fata aproape. – Levi nu e tăticu’ tău. Nu poate fi tăticu’ tău.

Morgan Chadwick se ridică în picioare şi examină zona din jur. Sub el se învolbura o mare cascadă, care se prăvălea într-o vale prea frumoasă pentru a ne-o putea imagina. Pini înalţi străjuiau pereţii canionului, părând că ţâşneau chiar din stâncă. Zona aceea, denumită muntele Lookout de unii şi Prospect Point de alţii, devenea rapid un loc favorit pentru turişti, încă de când preşedintele Grant pusese acest pământ deoparte ca parc naţional în 1872, Morgan văzuse cum oamenii se înghesuiau să vadă priveliştea. Se vorbea chiar să se facă o platformă pentru vizitatori, însă el spera că nu vor strica frumuseţea naturală prin intervenţii umane asupra peisajului. Era magnific în puritatea şi perfecţiunea sa, iar el îl adora aşa cum nu adora niciun alt loc.

Toată viaţa lui se simţise chemat să exploreze teritorii necunoscute. Citise cu mare interes isprăvile lui Lewis şi Clark din timpul călătoriei pe fluviul Missouri pentru a explora Louisiana Purchase. Cu fiecare carte sau ziar pe care putuse pune mâna, cunoscuse fiorul îmbătător al descoperirii, îşi îndreptase interesul chiar spre citirea relatărilor despre Pacific Fur Company a lui John Jacob Astor şi fondarea Astoriei, împreună cu relatări ale altor exploratori, cum ar fi Nathaniel Wyeth şi Joseph Walker. De

fapt, încă dorea să se ducă în California ca să vadă giganticii sequoia despre care povestise Walker în călătoria din 1833.

Odată încercase să-şi convingă fratele geamăn, pe Zane, să-şi înfiinţeze propria companie de explorare. – Am putea lucra pentru guvern, îi spusese fratelui său cu mare entuziasm. – Am putea explora teritorii necunoscute, întocmind hărţi şi conducând grupuri pentru cei care doresc să studieze terenul.

Însă Zane nu se arătase interesat. Fusese de acord cu fratele său că a merge spre vest sună bine, însă nu ca să lucreze pentru guvern sau pentru oricine altcineva. Dar când veniseră în sfârşit în vest cu convoiul de căruţe din Missouri, Zane ajunsese să lucreze tot pentru guvern.

Ce ciudat, cugetă Morgan, *Zane n-a părut niciodată genul care să se facă soldat*. *Nu mi-l pot închipui primind ordine de la nimeni şi trăind cu reguli aşa de stricte*. *Eu n-aş putea trăi niciodată aşa*.

Cu toate acestea, Morgan era bucuros de existenţa armatei. Conflictele cu indienii aduseseră necazuri în regiunea Yellowstone. Cu numai câteva luni în urmă, în august, indienii Nez Perce trecuseră ca o furtună pe aici, luând ostatici şi ucigând şi rănindu-i pe mulţi dintre vizitatorii care veniseră să vadă parcul.

Morgan fusese cu partenerii săi, Jackson DeShazer şi Marley Tumquist, în zona de sud a parcului. Încheiau o vară de cartografiere când primiră vorbă că în regiune au apărut necazuri cu indienii.

Nez Perce nu zăboviseră acolo, şi până când bărbaţii se întoarseră să dea o mână de ajutor, indienii porniseră spre est. Cum era şi normal, majoritatea turiştilor fuseseră foarte

descurajaţi şi îngroziţi de cele întâmplate. La urma urmelor, îşi văzuseră însoţitorii ucişi şi proviziile furate. Erau vremuri tulburi, se gândi Morgan, dar problemele vin şi pleacă. Oamenii nu se pot aştepta să vină într-un loc atât de izolat, de exotic, fără a da de greutăţi de vreun fel sau altul. Doar el suportase viscole şi cutremure, indieni şi turişti. Tot timpul apărea câte o problemă.

Oftă. Nu putea suferi faptul că trebuia să părăsească măreţia acestui loc, dar îi promisese lui Jackson că se va întoarce în tabără la lăsarea serii. Până la sfârşitul săptămânii trebuiau să decidă unde vor ierna. În munţi deja ninsese şi temperaturile scăzuseră. Nu va trece mult până ce toată zona va fi acoperită de o groasă plapumă albă, şi până atunci Marley nădăjduia să-şi stabilească echipajul în altă parte.

— Dar unde? se întrebă Morgan cu voce tare.

Îndreptându-se înapoi spre tabăra şi calul lui, îşi aminti de distanţa în timp şi kilometri de familia lui. Fusese un corespondent nevrednic. Timpul trecea fără ca el să observe. Uita şi în ce zi a săptămânii este şi, dacă nu ar fi trebuit să ţină înregistrări minuţioase, ar fi uitat şi în ce lună este.

Dar, la fel de repede cum îi venea în minte gândul la familie, făcându-l să se hotărască în inima lui să scrie, o mireasmă de pin sau mirosul de grizzly îl atrăgea înapoi în vraja hipnotică a Yellowstone-ului şi îşi uita din nou obligaţiile. Parcă sălbăticia l-ar fi posedat. Nu putea explica acest lucru – şi nici măcar nu încerca. Acesta era căminul lui şi în niciun alt loc nu se simţea la fel.

— Dianne mă va ierta, murmură el când termină de pus ultimele provizii pe cal. – L-a iertat pe Trenton pentru toţi

acei ani fără nicio veste. Gândul la fratele său mai mare îl făcu să simtă un mic îndemn de a se duce acasă. Poate că se va duce. Poate că va ierna la fermă. Poate că va sugera să ierneze cu toţii la fermă. În definitiv, probabil că Dianne îi va primi cu braţele deschise pe toţi trei, dacă asta însemna să-l revadă pe el.

— O să-i spun lui Marley, îşi zise el. Calul nechează, ca şi cum i-ar fi confirmat planul. Morgan încălecă şi bătu uşurel cu palma grumazul calului înainte de-a mai arunca o ultimă privire spre frumoasa privelişte. Oftă. – Se pare că trebuie să ne întoarcem.

Reveni în tabără în mijlocul haosului. Jackson stătea afară din cortul mare în care locuiau toţi. Mormăind şi trăgând din pipă, roşcovanul, care era de obicei un om de treabă, nu era prea fericit.

— Jackson, m-am întors, aşa cum am promis.

Jackson îi aruncă o privire, punându-şi mâna streaşină la ochi. – Probabil vei dori să-ţi întorci mârţoaga şi să te duci înapoi.

Morgan descălecă şi izbucni în râs.

— Ce te-ar putea face să spui… Se opri cu fraza neterminată la auzul unui glas de femeie care venea din cort.

— Nu! strigă ea. – Dumneata eşti cel care nu înţelege.

— O turistă?

— Nicidecum. Ar fi fost mult mai simplu dacă era.

Femeia ieşi valvârtej din cort, ca un vânt din apus înaintea unei furtuni. Era o făptură micuţă, frapantă, cu bucle blonde care i se revărsau pe spate.

Marley Tumquist ieşi după ea, ridicându-şi mâinile spre cer, ca şi cum ar fi cerut intervenţia divină.

— Eşti încăpăţânată ca un catâr! strigă el după femeie.

Morgan stătea pe loc, vrăjit de tânăra femeie. Era îmbrăcată într-un costum de călărie, cu o pălărie de pai, dar hotărârea şi focul de pe chipul ei erau cele care îl fermecau.

— Poate că-i de vină sângele meu suedez, spuse ea sarcastică, întorcându-se spre Marley. – Ani de zile m-ai lăsat să vin cu dumneata în călătoriile dumitale. Atunci nu-ţi păsa ce crede lumea.

— Erai un copil atunci, declară omul mai vârstnic. Marley Tumquist avea doar patruzeci şi cinci de ani, dar părea să îmbătrânească înaintea ochilor lui Morgan în timp ce se confrunta cu tânăra furioasă.

— Acum ai douăzeci de ani, continuă el.

— Voi împlini douăzeci şi unu în ianuarie, protestă femeia. – Sunt destul de mare ca să decid ce vreau de la viaţă şi asta vreau. Nu suport să locuiesc în Chicago cu mama. Iar Anna a devenit imposibilă de când s-a măritat cu Stanley Newcomer. Acum tot ce vor ele e să mă mărite cu unul din vechii peţitori ai Annei.

— Nu ţi-ar strica să te măriţi şi să te aşezi la casa ta!

— Mai bine mănânc un grizzly viu cu lingura! Acum era foarte furioasă.

Dar la fel era şi Marley. Morgan îl văzu ajungând nas în nas cu fata. – Dacă nu eşti atentă, voi avea grijă să nu pierzi ocazia.

Rămaseră o clipă fără să mai spună nimic. Amândoi gâfâiau şi nu erau conştienţi de cei din jur. Jackson îşi ridică privirea, cu o mină jalnică.

— Nu se mai opresc, zise el, scoţându-şi pipa din gură. – O ţin aşa de două ceasuri. Arăta ca un om care caută o cale de scăpare.

— Cine e?

Jackson nu apucă să răspundă.

— Angelina Tumquist, zise Marley, amenințând-o cu degetul – te vei duce înapoi.

— Ba rămân aici, ripostă ea, înfigându-se în fața lui și făcându-l să se retragă. – Am muncit prea mult ca să ajung aici și, la nevoie, voi găsi pe altcineva cu care să stau în cort. Intră valvârtej înapoi în cort și Marley după ea, mormăind un șuvoi de obscenități cum Morgan nu mai auzise niciodată.

Jackson se ridică în picioare și își scoase pipa din gură. – Bătrânul vânător de blănuri a adus-o aici pe la prânz. La început Marley a fost destul de bucuros s-o vadă, dar apoi a început cearta și nu s-au mai oprit.

— Deci asta e fiica lui. E drăguță.

— Drăguță? Ai văzut ce rochie are? Dacă se poate numi așa. În viața mea n-am văzut așa ceva. Cred că poartă pantaloni pe sub haina aia lungă.

Morgan zâmbi și ridică din umeri. – Dar un bărbat tot și-ar putea pierde inima destul de ușor în fața uneia ca ea.

— Nu ți-aș recomanda să pierzi ceva în fața acestei mâțe sălbatice. Te-ar mânca pe pâine la micul dejun și te-ar scuipa afară la prânz. Nu, domnule. Eu nu mi-aș pierde nimic în preajma ei.

CAPITOLUL 12

— Marley, cred că asta e cea mai bună soluție pe care o avem. La urma urmelor, chiar dumneata ai zis că se pare că în vreo două săptămâni vine iarna aici, îi spuse Morgan partenerului său. – Sora mea are loc destul. N-o să-i pese că mai are încă câteva persoane în casă. Putem ierna acolo, ca

să ne fie şi nouă mai uşor măcar o dată. Dacă vrem, putem chiar să cartografiem locul.

Marley dădu din cap. – Ai dreptate. E cam singura soluţie rezonabilă. Acum n-am nicio posibilitate s-o trimit pe Angelina înapoi la maică-sa. Asta dacă nu vreau să merg călare ca să ajung la tren, iar asta înseamnă două, poate trei săptămâni de călătorie grea.

Morgan era bucuros că Angelina nu era prin preajmă ca să protesteze contra deciziei luate fără ea. Se scălda într-unul din pâraiele reci ca gheaţa, în timp ce bietul Jackson stătea de pază la o oarecare distanţă. Lui Morgan îi era milă de oricine ar fi încercat să o hărţuiască pe domnişoara Tumquist. Femeia era ca o vijelie care abia aştepta să-şi dezlănţuie furia. Cu toate acestea, zâmbi când se gândi la ea. Avea un spirit care îi plăcea întru totul. Probabil că de aceea se îndrăgostise de ea la prima vedere. Acum, dacă ar fi putut să-şi petreacă iarna zăvorât cu ea la Diamond V, poate că ar fi putut să o convingă şi pe Angelina să simtă la fel.

— Putem porni la drum chiar acum. Până acum vremea a fost bună, îi aminti Morgan. – Putem parcurge pe loc aproape douăzeci de kilometri dacă ne grăbim.

Marley oftă. – Mda. Cred că aşa vom face. Sper din toată inima că ai dreptate în privinţa surorii dumitale. Soţia mea n-ar primi defel musafiri nepoftiţi.

— Lui Dianne îi place să aibă musafiri nepoftiţi. Aşteaptă şi vei vedea.

Dianne nici că ar fi putut fi mai fericită la gândul de a-l avea pe Morgan acasă toată iarna. Decizia lui Zane de a rămâne în Butte fusese aşa o dezamăgire, dar asta o compensa.

Acum, că problemele cu indienii se mai liniştiseră şi oamenii începuseră să se relaxeze din nou, toţi cei de la fermă se întorseseră la locuinţele lor. Singurul oaspete din casă era Portia Langford şi chiar şi ea era vorba să plece după Crăciun. Sam Brady, tatăl Portiei, scrisese, spunând că va veni să o ia la fort cu două zile înainte de Crăciun. Dianne avea de gând să-l încurajeze să rămână până după sărbători, aşa încât bătrânul soldat să aibă timp să se odihnească şi să se bucure de viaţa de familie departe de fort. Nu ştia dacă el va fi de acord cu ideea, dar spera că va fi.

Portia îşi trase ciorapii şi îi prinse cu jartiere. Se gândea la viitor. Tatăl ei va veni curând să o ia înapoi la Bozeman, doar că acum nu mai era sigură că voia să se ducă. Să rămână la familia Selby era în favoarea planurilor ei, iar domnul Lawrence se dovedise foarte util.

Îşi vârî picioarele în nişte pantofi fini de brocart şi se strâmbă. Aceştia erau ultimii pantofi cu adevărat frumoşi pe care îi avea. Se gândi la cuferele cu haine frumoase pe care le lăsase în Baltimore. Dacă bătrânul domn Langford n-ar fi fost aşa de dificil. Scrisorile sale, care puneau la îndoială moartea lui Ned şi o obligau să retrăiască sinuciderea lui, o enervau la culme.

— Prostănac de om, mormăi ea.

Ned se lăsase prea mult dominat de tatăl lui. Din păcate, ea nu remarcase acest lucru la timp. Viaţa în Baltimore fusese o serie de confruntări, dar nu între Ned şi bătrânul domn Langford, ci între ea şi tatăl lui Ned.

El o acuzase într-una că umblă după avere. Portia îi spusese nu o dată că are o situaţie materială foarte frumoasă, dar Langford nu păruse convins. Când aflase că

bătrânul angajase pe cineva ca să o investigheze, pe ea şi contul ei bancar, Portia ştiuse că va trebui să facă ceva cu soţul ei.

— Nişte molâi. Toţi. Proşti şi slabi, la fel ca toţi bărbaţii din viaţa mea. Îşi aminti de Trenton Chadwick. Uite un bărbat capabil. Din păcate, nu o putea suferi. Cu toate acestea, era genul de bărbat pe care îl putea măcar admira. El nu se făcuse mic la ameninţările ei, ci le parase cu ale sale. Deocamdată îl va lăsa în pace. De fapt, s-ar putea să fie amuzant să vadă cum vor evolua lucrurile.

Desigur, trebuia să se ocupe de prostuţa aia de femeie cu numele de Tumquist. Repede se mai hotărâse să se ataşeze de fiul cel mare al familiei Chadwick. Dar nu îşi făcea griji pentru asta. Ştia că, dacă se hotăra să-l facă pe Trenton al ei, nu era decât o chestiune de timp până reuşea. Nimeni nu o refuzase până acum – cel puţin nu pentru multă vreme.

Dar Chester Lawrence se dovedea a fi de folos, şi în el vedea un camarad de arme. El ura familia Selby, la fel ca ea.

— Sunt convinsă că ne putem ajuta reciproc, spuse ea, uitându-se pentru ultima dată în oglindă. – Ne putem ajuta chiar foarte mult.

Săptămânile trecură cu planuri plăcute pentru Crăciun. Dianne urmărea cu speranţă felul în care Morgan o simpatiza pe tânăra domnişoară Tumquist. Era limpede că nutrea sentimente puternice pentru frumoasa blondă, dar nu părea că Angelina simte la fel. De fapt, dacă Dianne n-ar fi ştiut mai bine, ar fi crezut că e mult mai interesată de Trenton.

— Sper că nu vă deranjăm, doamnă, spuse Marley

Tumquist când Dianne intră în bucătărie cu un teanc de feţe de masă.

— Nicidecum, domnule Tumquist. După cum poţi vedea, avem loc destul şi ne place foarte mult compania. Aici suferim câteodată de singurătate/

— Pot înţelege asta foarte bine, zise el, întorcându-se la sobă, unde se pregătise să-şi toarne o ceaşcă de cafea. – Însă eu am trăit o bună parte din viaţă în marele oraş şi ştiu că te poţi simţi singur şi acolo. De fapt, au fost momente când m-am simţit cel mai singur chiar când stăteam într-o cameră plină de oameni/

Dianne întinse feţele de masă. – Totuşi, suntem bucuroşi că vă puteţi petrece Crăciunul şi iarna cu noi. Aşa îl pot vedea pe Morgan, că de când a plecat ca partener al dumitale şi al domnului DeShazer, n-am avut posibilitatea aceasta.

— Suntem într-adevăr ocupaţi, zise Marley, întorcându-se cu ceaşca de cafea.

— Te rog să te simţi ca acasă, îl îndemnă Dianne. – Eu mă bucur în mod deosebit de compania fiicei dumitale. Oricând e plăcut să aflu veşti din Est şi să ştiu ce mai e la modă. Aici primim ziare şi câte un periodic ocazional, dar a fost mai plăcut să discutăm cu orele la ceai şi prăjituri astfel de subiecte, prefăcându-ne că suntem la zi cu toate informaţiile/

— Cred că şi Angelinei îi place. Ea nu a fost niciodată un copil ca toţi ceilalţi. Eu sunt de vină pentru asta. Am vrut un băiat, iar când primul meu copil a fost fetiţă am fost dezamăgit, dar n-am renunţat la visul de a avea un băiat. Apoi a apărut Angelina şi doctorul a zis că nu vom mai avea alţi copii. Eu m-am gândit că pot face un fiu dintr-o fată la

fel de bine ca dintr-un băiat. Zâmbi. – Dar cred că în loc de asta am făcut o pisică sălbatică.

Dianne râse. – Pofta ei de viaţă o va ajuta să fie tare aici. Trebuie să ai această pasiune – acest entuziasm – căci altfel ţara asta te va devora cu totul.

— Angelina n-ar accepta aşa ceva.

Dianne îşi luă feţele de masă. – Nu, nu cred că ar accepta.

Sam Brady îşi făcu apariţia cu câteva zile înainte de Crăciun, aşa cum făgăduise. Portia făcu mare tam-tam cu aşa-zisa bucurie de a-l vedea. Adevărul era că se săturase să-l aştepte. Cu toate acestea, răgazul de la fermă îi oferise un timp de libertate. Nu era obligată să cheltuiască niciun ban – ban pe care nu îl avea datorită tatălui zgârcit al lui Ned. Nu trebuia să muncească prea mult, cu toate că ştia că se aştepta mult mai mult de la ea decât oferea.

Sincer, Portia avea o situaţie foarte acceptabilă la familia Selby, deşi nu îi plăcea de ei – nici măcar de unul. Copiii erau enervanţi. Dianne era prea pretenţioasă, iar Cole se dovedise neafectat de flirturile ei. Restul erau la fel de nesuferiţi. Detesta familia de negri, iar acea *squaw* Picior Negru şi odraslele ei nu erau cu nimic mai buni. Fusese o mare uşurare când plecaseră cu toţii înapoi la casele lor.

— Te ascunzi aici? o întrebă tatăl ei când veni la ea în salonul din faţă. Ea alesese această odaie pentru că era în general mai răcoroasă aproape friguroasă. Ceilalţi se strângeau în salonul principal, cu şemineul lui mare, dar nu şi ea. Nu dacă nu era nevoită.

— O, tată. Doar ştii. Mie-mi place odaia asta. E foarte odihnitoare.

Sam Brady se uită în jur şi dădu din cap. – Cred că aşa e.

— Poţi să mi te alături.

Tatăl ei îşi frecă bărbia un moment, apoi îşi trase unul din scaunele din păr de cal. – M-am gândit eu că pot. Pentru că ceilalţi sunt ocupaţi cu împodobirea bradului de Crăciun, m-am gândit că aş putea discuta cu tine, ca să văd care e situaţia ta.

Portia lăsă cartea jos şi se prefăcu mirată. – Ce vrei să spui?

— Ce cauţi aici?

Întrebarea lui o luă pe nepregătite. Fusese aşa de sigură de prestaţia ei.

Nu făcuse nimic pentru a se da de gol – pentru a-i sugera că motivele ei nu sunt tocmai curate.

— Ţi-am zis că vreau să-mi repar greşelile. Vai de mine, doar nu crezi că m-aş sechestra aici, în Teritoriul Montana, dacă n-aş fi sinceră?

Sam clătină din cap.

– Ca să fiu sincer, Portia, te-am văzut suportând multe lucruri chinuitoare ca să obţii ce-ţi doreşti. Îmi cam aduc aminte că luni de zile n-ai mâncat aproape nimic, în afară de nişte porţii mici de tot de legume, ca să obţii talia subţire pe care o doreai pentru nuntă.

— O, tată, chicoti ea. – Ce tot spui acolo? Orice fată ar face asta. E din cauză că vrem să fim drăguţe pentru bărbaţii noştri. Mama a înţeles asta.

— Da, mama ta te-a înţeles întotdeauna mai bine decât mine. Tonul lui serios o neliniştea pe Portia. Întotdeauna vorbea pe tonul acesta când disciplina sau corecta. Detesta acest ton.

— Poate că asta era pentru că mama era cu mine şi dumneata nu, zise ea, schimbând tactica. Se forţă să

producă nişte lacrimi – metodă pe care o învăţase din copilărie. – Alţi copii au avut un tată care trăia sub acelaşi acoperiş cu ei. Alţi copii au fost binecuvântaţi să crească văzându-şi taţii zi de zi.

— Poate că taţii altor copii n-au trebuit să lupte în războaie sau să apere libertăţi pentru a-i ţine pe oameni în siguranţă.

Portia ar fi vrut să îi facă o observaţie usturătoare, dar se abţinu. – O, n-ai idee ce greu ne-a fost fără dumneata. Mama a suferit îngrozitor. Eu la fel. De multe ori ne era teamă şi ne simţeam atât de singure.

— De-aia am vrut să vă mutaţi cu mine la fort când am acceptat postul din Kansas. În schimb, tu ai declarat sus şi tare că te-ai îndrăgostit nebuneşte de William Travers şi, la nici şaptesprezece ani, te-am condus la altar ca să-i fii mireasă.

— Păi mi-am pierdut inima pentru singurul bărbat care era acolo ca să-mi primească dragostea, zise ea încetişor. – M-am măritat cu William pentru că el mi-a arătat afecţiunea de care aveam nevoie disperată de la dumneata. îşi şterse lacrimile şi se ridică în picioare. – Conversaţia asta mă întristează foarte tare. Te rog să mă scuzi.

Trebuia să plece. Era aproape mai mult decât putea suporta. Dacă mai stătea încă un minut aici, ca să vadă chipul stoic al tatălui ei, avea să urle. Omul acesta habar nu avea de rănile pe care i le provocase.

— Dar va afla, murmură ea, îndreptându-se spre odăia sa. – Va afla.

Trenton o văzu pe Portia ieşind din salon şi urcând scările. Ştia că discutase cu tatăl ei, pentru că îl văzuse pe Sam intrând în încăpere cu doar câteva minute mai devreme.

Sam părea un om echilibrat şi chibzuit, genul de om în care putea avea încredere, iar din cauza scrisorii lui R.E. Lanford avea de gând să apeleze la ajutorul lui. *Dacă va vrea să asculte ce am de spus*.

— Sper că nu te deranjez. spuse el, intrând înăuntru. Observă că Sam părea dus pe gânduri.

— Nu. Nu prea.

— Oare am putea vorbi? Poate pe verandă, unde am fi singuri. Doar că acolo e frig, adăugă zâmbind.

— Frigul nu mă deranjează pe mine, fiule. Am dormit afară pe o vreme mai rea ca asta. Sunt sigur că fratele dumitale ţi-a povestit despre cazuri în care la minus treizeci şi cinci sau patruzeci de grade nu aveam decât un cort care să ne protejeze de frig. Se ridică în picioare. – Cred că paltonul meu e pe veranda din spate.

— Şi al meu, zise Trenton.

Ieşiră afară, unde Sam îşi umplu imediat pipa.

– Fumezi? întrebă el, oferindu-i pipa.

— Nu, ăsta-i un năravcare nu s-a prins de mine.

Sam ridică din umeri şi îşi aprinse pipa.

– Uneori mă alină. Cred că e un obicei care mă ajută în momente ca cel de acum.

Trenton se încruntă. – Ce vrei să spui?

— Portia. Sunt sigur că mă minte, dar nu-i pot pricepe jocul nici dacă mă pici cu ceară. Niciodată n-am putut.

Asta era o binecuvântare neaşteptată în ceea ce-l privea pe Trenton. Poate că, dacă îl lăsa pe Sam să spună ce are pe inimă, va putea să aducă vorba despre scrisoarea lui Langford fără a se simţi ca un ticălos.

— De ce spui asta? îl întrebă încet.

— Portia şi-a petrecut întreaga viaţă având grijă de o

singură persoană: ea însăşi. Şi-a iubit mama, dar chiar şi relaţia aceea a fost încordată din cauza demonilor lăuntrici ai Portiei. Clătină din cap. – Fata asta n-a fost niciodată mulţumită pe deplin de viaţă. Nimic nu părea să fie vreodată exact aşa cum voia ea, aşa că a început să pună cu forţa piesele la locul lor. Dacă prietenele ei o supărau, se descotorosea de ele.

— Cum?

Sam ridică din umeri. – În orice mod care credea ea că-i serveşte scopurile. Odată a avut o prietenă – sau cam aşa ceva. Fata era drăgălaşă şi blajină, şi câţiva băieţi de prin partea locului erau amorezaţi de ea. Unul mai ales se considera gata să-i facă curte, dar Portia decisese deja că îl vrea pentru ea. A pus-o pe fată într-o situaţie nefavorabilă, astfel încât a fost nevoită să se mărite cu altul ca să-şi salveze reputaţia. Ţine minte că fata abia împlinise şaisprezece ani şi Portia doar cincisprezece. Clătină din cap. – A fost urât, iar fata a murit foarte nefericită.

Trenton îşi ciuli urechile la auzul cuvântului moarte. – Cum a murit?

— La naştere. A murit fără a putea naşte copilul, iar doctorul fusese reţinut în altă parte. Eu am crezut sincer că poate Portia se va căi din cauza morţii fetei – că poate va fi mişcată, astfel încât să-şi schimbe modul de a pretinde ceva şi de a forţa împlinirea acelui lucru.

— Dar nu s-a schimbat?

— Nu. De fapt, a continuat să manipuleze oamenii până când l-a convins pe un tânăr înstărit să se însoare cu ea şi să plece în Europa, unde ameninţarea înrolării pentru război nu-l putea atinge. Portia părea mulţumită de situaţie. William Travers era un om cu o oarecare poziţie socială, iar

când au plecat în Europa au făcut-o în stil mare.

— Ce s-a întâmplat cu soţul ei? întrebă Trenton, dornic să afle adevărul despre trecutul Portiei.

— A murit. În mod ciudat, a fost călcat de o căruţă cu marfă. Abia se luminase în Londra şi William a murit în mijlocul străzii. Vizitiul nu l-a văzut decât atunci când era prea târziu, iar roţile i-au zdrobit ţeasta. Niciodată nu m-aş fi gândit că Travers va avea un asemenea sfârşit.

— De ce nu? îl întrebă Trenton, dezamăgit că moartea nu fusese mai misterioasă.

— Nu era beţiv când era aici, în America. De fapt, omul era mai mult un abstinent hotărât. Susţinea întru totul mişcarea temperanţei. De fapt, tatăl sau bunicul său a fost unul din primii fondatori ai Asociaţiei Britanice pentru Promovarea Temperanţei. Când familia a venit în America, au dus cauza mai departe. Familia lui era destul de fermă în privinţa alcoolului. Probabil că a început să bea din cauza Portiei. Nu-mi pot imagina să-mi petrec patru ani de zile cu ea, zi şi noapte, fără a ajunge la aceeaşi concluzie.

Trenton zâmbi, dar îşi întoarse faţa în sus, ca şi cum s-ar fi uitat la stele, în nădejdea că Sam nu-i va vedea reacţia. – Este într-adevăr obositoare, zise el, sperând că Sam nu se va supăra.

— Mi se pare că dumitale îţi poartă pică în mod deosebit, zise Sam, luându-l prin surprindere. – Dacă aş fi în locul dumitale, m-aş păzi.

Trenton se întoarse şi îl privi ţintă. Lumina care venea de la ferestre şi se reflecta pe zăpadă îi oferea o imagine destul de clară a chipului lui Sam. Omul vorbea serios. – De ce spui asta, Sam?

— Oamenii au obiceiul să moară subit când sunt în

preajma fiicei mele. Travers, apoi McGuire.

— Al doilea bărbat al ei? Scoţianul?

— Da. Era mult mai în vârstă, dar sănătos ca un cal. Cel puţin aşa am auzit că se spunea. Era proprietar funciar – creştea oi şi lucruri de genul ăsta. Nu mi s-a părut genul de om care să moară de la o pneumonie. Dar aşa mi-a zis Portia. Doar că eu n-o cred.

Trenton îşi dădu seama că sosise momentul. – Sam, trebuie să te întreb ceva – şi trebuie să păstrezi bine secretul. Având în vedere ce mi-ai spus acum, trebuie să cred că te îngrijorează acelaşi lucru ca pe mine.

— Ce te îngrijorează?

Trenton trase adânc aer în piept. – Am primit o scrisoare de la tatăl lui Ned Langford.

— Continuă.

— Omul crede că Portia a fost amestecată în moartea fiului său. M-a rugat să strâng informaţii ca să încerc să dovedesc asta.

Sam rămase tăcut câteva minute. Trase din pipă şi suflă un inel de fum spre cerul înstelat.

În cele din urmă scoase pipa din gură şi spuse: – N-am nicio îndoială că ea l-a omorât. N-am nicio îndoială că i-a omorât pe toţi.

— Dar de ce, Sam? De ce să-i omoare? Erau bogaţi. Aveau putere să-i dea tot ce-şi dorea. Ned a avut probleme din cauza panicii din ’73, dar averea familiei sale nu avut chiar aşa de mult de suferit. Era încă un om bogat.

— Portia nu suportă să fie ţinută sub control. Eu bănuiesc că în fiecare caz s-a întâmplat ceva care i-a făcut pe bărbaţii ei să-i spună nu. Asta-i tot. Probabil că s-a gândit că, dacă ei mor, ea le va moşteni averea şi va putea să-şi

controleze singură băierile pungii. Asta-i bănuiala mea. Portia n-a suferit pe nimeni care i-a stat în cale – nici măcar pe mine. E unul din motivele pentru care am fost bucuros s-o mărit.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Trenton, privindu-l cercetător.

Sam se uită în ochii lui. – Spun că am fost sigur că Portia a căutat să mă ucidă şi pe mine. De fapt, încă sunt convins că ăsta-i planul ei.

Lui Trenton îi fusese frig şi înainte, dar la declaraţia lui Sam un fior rece cum nu mai cunoscuse – nici măcar când îşi aşteptase execuţia pentru o crimă pe care nu o comisese – îl trecu pe şira spinării, aproape paralizându-l. – Sam, eşti sigur?

— N-are niciun alt motiv pentru a fi aici, Trenton – şi în mod sigur niciun alt motiv pentru a aştepta un an întreg şi mai mult de atât. Pune ceva la cale. Ori tu, ori eu – sau poate amândoi. Nu ştiu pentru ce-ţi poartă pică, dar ceva e.

— Îmi poartă pică pentru că i-am spus adevărul în faţă, răspunse Trenton categoric. – Mi-am dat seama că e o actriţă care joacă un rol din prima zi în care s-a prefăcut că leşină, sperând că o va prinde Ned Langford. Dar mi-a revenit mie onoarea. Am ştiut de la început că nu şi-a pierdut cunoştinţa mai mult decât mi-o pierdusem eu. Am încercat să o înfrunt de câteva ori şi am încercat mult să-l fac pe Ned să se răzgândească şi să nu se însoare cu ea. Portia m-a urât pentru asta. Aproape îl convinsesem pe Ned ca măcar să mai aştepte un timp, dar ea a reuşit să ţească o plasă mai mare decât am putut eu deşira.

— Atunci ar putea fi oricare dintre noi. Am de gând s-o iau înapoi la Bozeman a doua zi după Crăciun. Asta ţi-ar putea oferi o oarecare protecţie, dar eu aş fi precaut în locul

dumitale. Portia îşi face duşmani pe viaţă. Nu uită niciodată când poartă pică cuiva şi întotdeauna găseşte o cale de a-l face să plătească pentru răul perceput de ea. Dacă nu va încerca să-şi ia revanşa acum, va încerca mai târziu.

— Dar cum rămâne cu dumneata, Sam?

Omul ridică din umeri şi îşi vârî pipa în gură. – Viaţa mea a cam luat sfârşit în ziua când Mary a mea a murit. Portia nu-mi mai poate face niciun rău.

Trenton constată că cuvintele lui Sam îi apăsau inima. Portia reprezenta un pericol – poate mai mare decât îşi dăduse el seama. Lucrul care îl îngrijora cel mai tare în legătură cu această femeie care semăna cu păianjenul – văduva neagră11 era că o adusese în mod necugetat acasă, la familia lui. Era o ameninţare pentru orice făptură vie – pentru fiecare persoană pe care Trenton o iubea mai mult decât viaţa.

— Voiai să vorbeşti cu mine? îl întrebă Cole, luându-şi pe el haina groasă, în timp ce intra în grajd.

Trenton trimisese după el, ştiind că sosise timpul să-şi mărturisească trecutul. – Trebuie să-ţi spun anumite lucruri. Despre mine şi ce am făcut înainte de a veni aici.

Cole se încruntă, unindu-şi sprâncenele. – Ştii că nu contează.

— Ştiu că tu şi Dianne probabil mă veţi ierta, dar a apărut un nou pericol din trecutul meu şi nu pot risca să nu vă spun despre el înainte de a ameninţa siguranţa celor dragi mie.

CAPITOLUL 13

Aprilie 1880

Dianne călărea pe o iapă energică de patru ani pe nume

Daisy şi privea ferma din vârful dealului ei preferat. Dolly, mama lui Daisy, fusese împuşcată cu un an înainte, după o căzătură urâtă. Se speriase de un urs şi de aceea îşi pierduse echilibrul pe un teren accidentat. Cel puţin aşa trăseseră ei concluzia când o găsiseră. Dianne fusese deprimată multe zile din pricina pierderii bunei sale prietene.

Daisy era un animal bun, care avea toată drăgălăşenia lui Dolly alături de un spirit înfocat care se datora tatălui ei, un cal de prăsilă pe nume Fulger şi, desigur, tinereţii ei. Dar, cu toate trăsăturile ei minunate, Daisy nu era Dolly, iar moartea acesteia o lăsase pe Dianne simţindu-se cam nelalocul ei.

Multe schimbări avuseseră loc în anii de când venise la Diamond V. Printre ultimele schimbări se număra mica comunitate care se încropise la numai opt kilometri de ei. Se numea Madison şi deja dădea semne de orăşel în toată regula.

Spre lauda sa, oraşul fusese ideea lui Chester Lawrence. Datorită iniţiativei sale, se înfiinţase un soi de post de comerţ, iar restul începu să prindă contur. În curând apăru un oficiu poştal – deşi era situat în colţul unui magazin universal – şi o bancă, iar foarte de curând se adăugară o biserică şi o şcoală, ambele conduse de Ben şi de Charity.

Charity chiar trimisese vorbă că dr. Buffer îşi aranjase un mic cabinet în noua sa locuinţă de acolo. Nu era cine ştie ce, spunea ea, dar cu toate acestea era un cabinet medical în toată legea. Gândul acesta o făcu pe Dianne să zâmbească, pentru că doctorul jurase să nu mai practice medicina, şi uite că acum asta făcea. Montana ştia cum să determine pe cineva să se răzgândească – ea ştia asta din

proprie experienţă.

— Ne civilizăm, nu-i aşa, Daisy?

Chiar şi ferma se schimba. Se extinseseră mult, îmbunătăţind şi mărind cireada, dezvoltând noi metode şi progresând. Caii erau din rasele cele mai bune, iar armata avea mereu nevoie de cai. Această afacere, care începuse fără prea multă planificare – mai mult ca un hobby – le aducea un venit foarte frumos.

Pe lângă asta, Cole investise în nişte afaceri miniere în Butte, iar acestea aduceau un profit frumos. Erau bogaţi. Cel puţin atât cât îşi imagina ea că poate fi cineva. Niciodată nu aveau probleme cu hrana şi îmbrăcămintea. Nevoile tuturor erau împlinite. Pentru ea, asta era adevărata bogăţie.

Dădu cu ochii de două căruţe încărcate cu lucrurile de la fierăria lui Malachi. El şi Faith se mutau cu familia în Madison. Deşi Dianne ştia că nu erau decât opt kilometri până acolo, era devastată de pierderea a încă unei prietene. Mai întâi plecase Charity, iar acum Faith. Ele erau mentorii ei – îi erau ca nişte mame – şi acum plecaseră sau urmau să plece în curând.

— E o prostie, ştiu, îi spuse ea lui Daisy – doar nu sunt aşa departe. O plimbare de opt kilometri ne-ar face bine la amândouă. Dar nu-i acelaşi lucru. Înainte traversam doar curtea şi ajungeam la ele. Aproape, şi la îndemâna mea. Chicoti. – Ce egoistă am devenit.

În realitate era foarte bucuroasă pentru Faith. Malachi va avea acum propria afacere. Va fi un om important în comunitate, având mai mult de lucru decât putea ţine pasul. Deja Faith îl încuraja să angajeze vreo două ajutoare. Faith nu va mai găti pentru oamenii de la Diamond V, iar

asta va face necesară angajarea unei noi bucătărese. Ştia că Cole se ocupa deja de asta, aşa că se străduia să nu-şi facă griji.

De când cu neînţelegerea lor din Butte, simţise o dorinţă profundă să aibă încredere în bărbatul ei şi să-l lase să ia deciziile privitoare la fermă, însă Cole, spre lauda lui, venea mai des la ea pentru sfaturi. Îi povestea des amănuntele deciziilor pe care le avea de luat. Îi asculta observaţiile şi gândurile, iar asta, mai mult decât aproape orice altceva, o făcea să simtă că e iubită şi apreciată.

Viaţa era frumoasă. Avea o viaţă minunată cu soţul şi copiii ei. Dumnezeu le dăruise trei băieţi sănătoşi – John Ephraim Selby venise pe lume cu doar un an în urmă. Ea sperase să aibă o fată, dar nu era o problemă că era tot băiat. Primise numele celor doi bunici ai săi, cu toate că tatăl lui Cole folosise mereu al doilea nume, nu cel de John. Micuţul John era un copil blajin – nu semăna deloc cu Micah, al cărui stomac cu colici îl făcuse nefericit cu lunile după ce venise pe lume. John chiar făcuse primii paşi luna trecută. Familia ei creştea rapid.

Nu îşi putea imagina o viaţă mai bună, în ciuda problemelor şi complicaţiilor. În ciuda faptului că bunele ei prietene se mutau. Dumnezeu îi dăruise multe – paharul ei dădea pe deasupra.

Întorcându-se acasă, fu mirată să vadă că fratele lui Koko reuşise din nou să îşi facă apariţia. Nu mai era aşa de tras la faţă şi pe jumătate mort de foame cum fusese la ultima vizită. Când ajunse la grajd, la Mulţi-Cai era adâncit în conversaţie cu nepotul său. Îşi ridicară ochii şi îi făcură cu mâna când ea se apropie.

— Ce surpriză! exclamă ea, coborând de pe Daisy.

— Asta nu-i iepşoara aia pe care te-am ameninţat că ţi-o luăm cu atâţia ani în urmă, când ţi-ai câştigat numele de Femeia-Vitează, zise la Mulţi-Cai, luând hăţurile.

— Nu, e mânza lui Dolly, Daisy. Pe Dolly a trebuit s-o împuşcăm anul trecut, când a căzut, spuse ea, bătând iapa uşurel pe grumaz. – Dar e leită Dolly, are aceeaşi culoare gălbuie, cu coama şi coada negre. E ceva mai temperamentală, dar cu timpul cred că va deveni un cal de nădejde.

— O duc eu, zise Jamie, luând hăţurile de la unchiul lui. – Poate că unchiul o să-ţi spună despre ce am discutat şi mă poţi ajuta. Se uită la ea plin de speranţă.

— Depinde ce aţi discutat, spuse ea, zâmbind. – Ştiu eu ce-ţi poate pielea. Dar îţi mulţumesc că te ocupi de Daisy.

Jamie îi zâmbi la rândul său, cu ochi negri strălucitori. Semăna aşa de mult cu Bram, încât uneori o lua prin surprindere.

După ce băiatul plecă, Dianne se întoarse spre la Mulţi-Cai. Nu mai avea mult până la patruzeci de ani. Vreo doi ani, cel mult. Era un bărbat chipeş, cu trăsături bine definite de indian, domolite de moştenirea albă.

Am fost în rezervaţie, zise el încet. – Oribilă viaţă.

— Am auzit povestindu-se despre ea. Speram că nu e aşa.

— E probabil mai rău decât ai auzit.

Dianne clătină din cap. – Guvernul a promis atâtea lucruri. Alimente, îmbrăcăminte, adăpost. Nu înţeleg de ce nu se dau.

— Ba se dau, spuse el, cu ochii scăpărând de mânie. – Sub formă de carne cu viermi şi pături şi haine infectate cu boli. Picioarele Negre au suferit de variolă, pojar, oreion şi

alte boli. Nu sunt animale de vânat – cel puţin nu ca înainte. Bărbaţii ies din rezervaţie ca să aducă carne şi apoi dau de bucluc pentru asta. Carnea care vine de la guvern nu e bună de nimic. Cred că dau carnea bună coloniştilor albi şi iau carnea lor stricată pentru indieni.4*

Dianne nu-şi putea închipui că e adevărat, dar nu spuse nimic. – Şi tu? Cum de-ai venit aici?

— Eu mă furişez afară din rezervaţie şi apoi mă strecor înapoi, zise el, dând din umeri. – Nu m-am înregistrat niciodată. E ca şi cum ei n-ar şti că exist. Dar ştiu că-şi amintesc de mine – ştiu că încă ne caută, pe mine şi pe prietenii mei.

— Cel puţin s-au mai liniştit lucrurile. Prietenii tăi nu se vor revolta, nu-i aşa? Vor mai fi ucideri şi răzmeriţe?

— Poporul meu e obosit şi bolnav. Oamenii sunt pe jumătate morţi de foame. Cum să lupte?

Dianne îi sesiză amărăciunea din glas. – Cu ce vă putem ajuta?

El clătină din cap. – Cu nimic.

— Trebuie să putem face ceva. Am putea cumpăra pături neinfectate. Am putea cumpăra încălţări şi haine, trimite mâncare. Aş putea vorbi cu Cole; poate că am putea trimite vite ca să-i ajutăm să se ocupe de creşterea vitelor. Ziceai cândva că încearcă să devină fermieri.

— Le-ar fi luate. Nu ştii cum merg lucrurile. Agenţii guvernului vor pretinde că o parte a contractului a fost încălcată şi le vor fura animalele drept plată. Nu poţi face nimic pentru a îndrepta lucrurile.

— Mi s-a părut că-ţi aud glasul, George, spuse Koko, ieşind din casă. – Eu sădeam în grădină. îl îmbrăţişă strâns şi îl sărută pe obraz. – Ce mult a trecut. Mi-a fost dor de

tine, frate.

Dianne era uimită de lipsa de emoţie dintre cei doi fraţi. Păreau să privească cu sânge rece îndelungile lor despărţiri, în timp ce ea se simţea disperată uneori să-şi vadă fraţii.

— Şi mie mi-a fost dor de tine. De-aia am venit. Câteodată merită să risc ca să-mi văd familia şi pe cei dragi. Am vorbit cu Jamie. N-are stare. M-a rugat să-l iau cu mine când plec.

— Are aproape treisprezece ani, spuse Koko băţoasă. – Aproape treisprezece ani şi nu are un tată care să-l crească şi să-l înveţe să fie bărbat. Ai putea prelua tu această slujbă – dacă ai alege să rămâi aici şi să faci asta. la Mulţi-Cai clătină din cap. – Viaţa la fermă nu-i pentru mine. – Nici viaţa în rezervaţie, se amestecă Dianne.

— Asta aşa e, căci amândouă nu-s decât nişte închisori de un fel sau altul. Eu n-am fost creat ca să trăiesc îngrădit. Am văzut că unii fermieri ridică şi garduri. Ăsta nu-i felul poporului meu.

— Felul poporului tău – al strămoşilor noştri – nu mai e, a dispărut, declară Koko. – Şi tu vei dispărea dacă nu înveţi să fii flexibil. Jamie are nevoie de tine aici. Ai putea face multe cu băiatul.

— Ce să-l învăţ? Nedreptatea legilor albilor, care-i refuză dreptul de a moşteni ferma tatălui său? Să-l învăţ că indienii sunt nişte sălbatici care nu-s mai buni decât animalele şi trebuie închişi în cuşcă? Dar, fiindcă noi suntem în parte albi şi ne putem tăia părul şi îmbrăca adecvat, poate că-i vom putea fraieri pe oameni să creadă că suntem la fel de buni ca ei?

— Suntem la fel de buni, răspunse Koko.

— Da, sunteţi, fu de acord Dianne. – Ştii că eşti binevenit

aici. Koko are absolută dreptate. Jamie are nevoie de tine. Cole nu poate ţine pasul cu el. Are şi el trei băieţi de care să aibă grijă.

la Mulţi-Cai zâmbi. – Trei băieţi, zici? Eu ţi-aş fi dat zece fii până acum.

Dianne roşi şi îşi abătu privirea. Omul acesta se pricepea foarte bine să schimbe subiectul, ca să îndepărteze discuţia de la persoana sa spre altcineva.

— Eu îţi cer ajutorul numai cu un fiu, spuse Koko serioasă. – Propriul tău nepot. Carnea şi sângele tău. Cum poţi sta în faţa celor din poporul nostru, spunându-le că ai tăgăduit nevoia propriei familii?

La aceste cuvinte, el rămase înlemnit, evident stânjenit. – Lui Jamie nu i s-a permis să ia pământul tatălui său. Nu i se permite să ia nici pământul poporului mamei lui. În ambele cazuri, guvernul albilor a avut grijă de asta. Ce sugerezi să-l învăţ? Amărăciunea? Furia? Pentru că, soră, astea-s lucrurile pe care le ştiu cel mai bine. Chipul i se schimonosi în timp ce continuă.

— Eu sunt un proscris. Sunt vânat, iar într-o bună zi voi fi găsit şi ucis. Sângele meu va cădea asupra mâinilor mele. Voia şi deciziile mele mă vor fi adus în acel punct. Vrei asta şi pentru Jamie? Să-l învăţ aceleaşi lucruri?

— Sigur că nu, şopti Koko. Cuvintele lui o supăraseră vizibil.

— Poporul nostru e pe moarte, Koko. Moare de foame şi de frig. Nu are nimic. Nu i se dă nimic. Nu am cum să-ţi cer să înţelegi cât e de sumbră situaţia – sau ororile cu care se confruntă oamenii ăia. Tu eşti norocoasă că ai fost luată de soţie de Bram. A fost un om bun. L-am iubit ca pe un frate. Ai oameni buni aici chiar şi acum. Oameni care nu se întorc

să plece din locul ăsta pentru că o *squaw* şi copiii ei locuiesc aici. Rosti cuvântul *squaw* cu atâta ură încât Dianne se cutremură.

— Mă bucur că nu vei fi niciodată nevoită să trăieşti în rezervaţie, spuse la Mulţi-Cai, clătinând din cap. – Pentru că nu e altceva decât un loc în care să aştepţi moartea.

— Mamă, vreau să mă duc cu unchiul, spuse Jamie, venind înapoi. – Acuma sunt bărbat şi vreau să cutreier pământul şi să învăţ căile Picioarelor Negre.

— Tu eşti alb, spuse Koko cu sinceritate. – Deşi eu preţuiesc poporul mamei mele şi chiar v-am învăţat multe, copii, despre Picioarele Negre, nu voi permite să-ţi dezonorezi tatăl alegând modul lor de viaţă în defavoarea modului său de viaţă.

— Mie nu-mi place cum e tratat poporul nostru, declară Jamie. – Mi-ai povestit despre lucrurile astea. Poate că pot ajuta.

— Da, poate că poţi, spuse ferm la Mulţi-Cai. – Dar nu alergând prin ţară cu un renegat. Poţi sta aici, învăţând şi devenind avocat pentru poporul adevărat.

Jamie se încruntă. – Nu-mi place şcoala. Cititul e greu şi nu pot suferi aritmetica. Mai bine vin cu tine.

— Nu ai posibilitatea de alegere, spuse Koko pe ton poruncitor. – Acum du-te înăuntru şi fă-ţi temele. Vin şi eu imediat să te verific.

— Dar eu vreau…

— Nu îţi cinsteşti mama, îl întrerupse la Mulţi-Cai. – Du-te.

Jamie păru că ar fi vrut să mai spună ceva, dar o privire severă din partea unchiului său îl făcu să plece fără să mai scoată o vorbă.

Dianne îşi scoase mănuşile de piele şi le lovi de picior. –

Eşti binevenit să stai cât îţi place. Am camere de oaspeţi libere, şi vreo două cabane vechi. Cina se serveşte la şase.

— Voi rămâne câteva zile. Poate că în acest timp îl pot convinge pe Jamie ce lucruri mari poate face ca alb care ajută Picioarele Negre.

Koko zâmbi. – Mulţumesc. Aş fi bucuroasă de aşa ajutor. Doar să nu-i umpli capul cu tot felul de poveşti despre zilele tale de glorie şi bravură. Va fi timp destul pentru aceste lucruri când va fi destul de mare ca să-şi cunoască locul în lumea asta.

Plecă, lăsându-i pe la Mulţi-Cai şi pe Dianne din nou singuri. – Intră, îl îndemnă Dianne.

Când intrară în casă în tăcere, Dianne nu se putu abţine să nu se întrebe unde fusese la Mulţi-Cai, ce văzuse şi ce făcuse. Lucrurile pe care le menţionase despre rezervaţie erau îndeajuns ca s-o determine să nu ceară detalii, dar nu putea să nu-şi facă griji pentru bunăstarea lui. Poate că îl vor convinge că locul lui e la Diamond V.

— Casa asta parcă se măreşte tot timpul, spuse el când intrară.

— Am mai adăugat câteva camere în spate, recunoscu ea. – Sora mea, Ardith… Se opri la mijlocul propoziţiei. – Vai de mine. Ea nu ştie că eşti aici. Ştie de existenţa ta, dar dacă te va vedea s-ar putea să aibă un şoc.

la Mulţi-Cai o privi ciudat. – De ce?

— Ne-a fost adusă după lupta cu indienii Sioux de la Little Big Horn. Ea e sora mea care a căzut în râu când am venit încoace cu familia. Credeam că s-a înecat, dar au găsit-o indienii Pawnee. A stat la ei o vreme, apoi indienii Sioux au atacat satul şi au luat-o ostatică. A fost maltratată şi apoi dată unui războinic. Ea îl ura şi el s-a purtat foarte rău cu

ea. Are o fetiţă de la el.

— Înţeleg, răspunse el., Arată-mi unde ai vrea să stau. Voi aştepta acolo până vei putea vorbi cu ea. Apoi poţi veni să mă chemi.

Dianne încuviinţă din cap… Aşa ar fi cel mai bine.

Se îndreptară spre scări, dar nişte desene în cărbune de pe perete îi atraseră atenţia lui la Mulţi-Cai. – Sunt copiii tăi?

— Da. Un tânăr minunat pe nume Charlie Russell a venit prin părţile noastre. Era foarte talentat la desen şi mi-a făcut aceste două desene. Ne-a plătit ospitalitatea în felul său.

la Mulţi-Cai examină desenele câteva minute. – Foarte frumoşi.

— Da. Am fost impresionată de lucrările lui.

— Nu, mă refer la băieţii tăi. Sunt nişte fii mai buni decât ţi-aş fi putut da eu.

Dianne simţi că îi iau foc obrajii. – Ăăă… păi… ştii că astfel de vorbe mă stânjenesc. Începu să urce scările.

El râse în barbă şi porni după ea. – Nu credeam că există ceva care o poate face să se simtă stânjenită pe Femeia-Vitează – mai ales adevărul.

Dianne se opri şi se uită înapoi la bărbatul care nu-şi ţinea secretă dragostea pentru ea. – Adevărul mă face deseori să mă simt stânjenită, recunoscu ea. – Dar îl prefer minciunii. Cu toate acestea, unele lucruri mai bine rămân nespuse.

El o privi în ochi şi pentru o clipă pasiunea din ochii lui fu aproape mai mult decât putea suporta. Cum putea să ţină atât de mult la ea când ştia că e a altuia?

El oftă. – Îmi pare rău. Ai dreptate. Unele lucruri mai bine

rămân nespuse.

În tonul lui se simţea un regret profund care atenua prin tristeţe bucuria din inima lui Dianne. Voia să spună ceva pentru a-l încuraja să nu dispere pentru ceva ce nu fusese niciodată. Însă chiar când se gândea ce ar putea să spună, ştiu că sfatul ei anterior era cel mai bun – să-l lase nespus. Fără alte cuvinte, începu din nou să urce scările.

Portia Langford îşi încheia tacticoasă nasturii bluzei, privindu-l pe Chester Lawrence cum îşi trage cizmele în picioare. El se îndreptă, apoi îşi luă vestonul pe el.

— Îmi place că aceste cabane din munţi ne permit puţină intimitate de după-masă, spuse ea cu prefăcută sfioşenie. – Doar că mi-aş dori să fie puţintel mai ospitaliere.

Chester izbucni în râs. – N-au fost făcute pentru ospitalitate, ci pentru adăpost. Deşi mi se pare că nici prea mult adăpost nu oferă.

— Mă bucur că tata a fost de acord să se stabilească în Madison acum, că a terminat cu armata. Veni la el şi îşi plimbă degetele pe pieptul lui tare ca piatra. Pentru vârsta lui, era remarcabil de bine făcut.

Chester o privi o clipă. – Tare mai poţi obosi un bărbat, dar sunt sigur că voi face faţă. Mi-ai adus vreo informaţie nouă?

Portia ridică din umeri. – Nu-s multe de spus. Diamond V a mai adăugat peste o sută de viţei în primăvara asta. Armata cumpără cel puţin atâţia ca juncani, dar adevărata ştire cred că sunt caii. Se pare că prăsesc o rasă numită *steeldust*. Cel puţin aşa le zice tata. El şi Trenton Chadwick se întâlnesc aproape săptămânal. ** îl privi o clipă, apoi adăugă: – Ai auzit de caii aceştia? **

— O rasă incredibilă. Frumoşii ăia au rezistenţa calului

berber şi viteza pur sângelui englez. **

Portia îşi dădu ochii peste cap la entuziasmul din vocea lui. I se părea curată nebunie ca un bărbat să se ambaleze aşa pentru un cal. Se întoarse înapoi la patul grosolan şi se aşeză. Trăgându-şi ciorapii, decise că a venit timpul să îi dezvăluie lui Chester puţin din istoria familiei Selby-Chadwick.

— Ştiu că cochetezi cu ideea de a alunga familia Selby de pe teritoriul acesta. Am auzit ceva interesant când am stat la ei. Ceva ce cred că ai putea folosi în avantajul tău.

— Ce?

Portia se uită peste umăr în timp ce îşi prindea ciorapii. – Eu ce folos voi avea din asta? **

— Dacă informaţia este aşa de valoroasă precum spui, îţi voi da preţul pe care îl ceri. Am de gând să iau valea asta în stăpânire. Selby îmi stă în cale. Dacă ai un mijloc prin care-l pot elimina pe omul ăsta, cu familia lui, îţi voi da orice-mi ceri.

Portia zâmbi şi-şi prinse şi cel de-al doilea ciorap. – Ferma a fost la început a lui Brăm Vandyke, unchiul doamnei Selby. El era însurat cu o *squaw* indiancă şi ştia că ea nu poate moşteni pământul. Se ridică în picioare şi se îmbrăcă pe îndelete cu fusta. – Se pare că Vandyke a aflat că singura cale de a păstra ferma în familie era să o pună pe Dianne pe actul de proprietate şi să o facă parteneră. Fratele ei, Trenton, nu era în zonă atunci, iar ceilalţi fraţi nu erau interesaţi de viaţa de fermier.

— Nu văd ce folos pot avea eu din asta, zise Chester, încruntându-se la ea.

Portia clătină din cap. – Ce-ar fi dacă actele care o fac parteneră nu sunt legale? Ce-ar fi dacă n-au fost

completetate corect sau întocmite corect? De fapt, ce-ar fi dacă n-ar exista nicio dovadă că ele există?

— Ai motiv să crezi că asta e adevărat?

Am motiv să cred că ai bani destui ca să faci să fie adevărat, zise ea cu un zâmbet viclean.

Chester o privi consternat pentru un moment, apoi începu să zâmbească. – Cred că s-ar putea să ai dreptate. Poate că a sosit timpul să fac nişte săpături la tribunalul din Virginia City.

— Poate că da, spuse ea, gândindu-se deja ce va cere de la el când îşi va vedea visul împlinit.

CAPITOLUL 14

Trenton nu avea niciun chef să aibă de-a face cu Angelina Turnquist, dar femeia nu se lăsa cu una, cu două. Şi mai era şi drăguţă pe deasupra. Drăguţă şi deşteaptă şi nu se temea de nimic. Nu avea cum să nu o admire, dar trecutul nu îi îngăduia să se îndrăgostească. Din motive pe care el nu le înţelegea, Portia Langford păstrase tăcerea în legătură cu viaţa lui de dinainte de a veni la Diamond V. El aştepta permanent momentul când va veni careva să-l ia la întrebări pentru faptele lui, dar până acum nu se întâmplase nimic. Fără doar şi poate că ea aştepta momentul cel mai prielnic ca să se năpustească asupra lui şi să-l distrugă. Exact aşa cum făcuse, fără îndoială, cu răposaţii ei bărbaţi.

— Eşti ocupat? 1 îl întrebă Angelina, intrând în birou.

— Da. Trenton îşi ridică ochii din registre. – Consemnez informaţii pentru Cole. Ai nevoie de ceva? Se străduia să nu pară afectat de aspectul ei. I se păruse cea mai frumoasă

femeie din lume când o cunoscuse, acum aproape trei ani.

— Mă gândeam că am putea vorbi. Tata are de gând să plece mâine. E nerăbdător să le arate investitorilor săi din Est ce a descoperit. Insistă să merg cu ei, dar m-am gândit că poate dumneata mă vei ajuta să-l fac să se răzgândească?

Trenton clătină din cap. – Să se răzgândească şi să nu se mai ducă în est?

— Nu… zise ea, venind mai aproape de birou – să nu mă ia pe mine cu el.

Trenton se rezemă de spătarul fotoliului şi nu spuse nimic. Nu făcu decât să îi privească cercetător chipul – arcul delicat al sprâncenelor blonde, nasul cârn şi buzele pline. Era îmbrăcată cu o rochie albastră, rezistentă, cu un ornament împletit, negru, la tivuri. Părea aproape manierată, dar ştia el mai bine. Femeia asta nu era deloc aşa.

— Ar trebui să te duci să-ţi vezi familia. Cât timp a trecut de când nu ţi-ai mai văzut mama şi sora?

Angelina se încruntă. – Nu vreau să stau cu ele. Vreau să stea cu dumneata.

Îndrăzneala ei îl lăsă fără grai. Ştia că arăta la fel de şocat cum se simţea, dar nu făcu nimic pentru a-şi ascunde reacţia.

— Ştiu. După părerea dumitale, nu avem nimic în comun. Crezi că sunt prea tânără ca să ştiu ce vreau. Crezi că mă potrivesc mai bine cu Morgan.

— Sunt tare bucuros că *dumneata* ştii ce cred eu, pentru că în clipa asta eu mă simt destul de bulversat, zise el în cele din urmă.

Angelina bătu din picior şi îşi puse mâinile în şolduri. – Ştii

exact ce vreau să zic. Am sentimente pentru dumneata de când te-am cunoscut. Ştiu că şi dumneata simţi la fel. Îmi dau seama de asta.

— Şi ce dacă simt la fel? Ce-i cu asta? o luă el la întrebări. – Tatăl dumitale vrea să se întoarcă în Est şi dumneata ai familia acolo. Locul dumitale e alături de dumnealui.

— Locul meu ar putea fi alături de dumneata.

Trenton se ridică în picioare. Ocolind biroul fără grabă, se opri drept în faţa ei şi o prinse de braţe. Ea închise ochii şi îi oferi buzele, ca şi cum ar fi aşteptat să o sărute. Preţ de o clipă, el fu foarte tentat să facă asta.

Înghiţi greu. – Deschide ochii, Angelina.

Ea se supuse, cu o mină derutată. – Care e problema?

— Asta e problema. Noi suntem problema.

— Ba nu, nu e nicio problemă. Nu vezi?

Trenton oftă. – Nu ştii nimic despre trecutul meu. Mă cunoşti doar ca frate al lui Morgan. Eu n-am dus întotdeauna o viaţă respectabilă. Am făcut lucruri de care mi-e foarte ruşine şi am fost învinuit pe nedrept şi pentru lucruri mai rele. N-ai vrea să te pricopseşti cu unul ca mine.

— Dar toate astea sunt de domeniul trecutului, nu-i aşa?

— Şi ce-i cu asta?

Ea zâmbi. – Domnul îţi uită trecutul şi nu şi-l mai aminteşte. Aşa spune Biblia. Dumnezeu te poate ierta pentru relele făcute şi te poate curăţa.

— S-ar putea ca Dumnezeu să facă asta, dar mă îndoiesc că legea va fi de aceeaşi părere.

Angelina clătină din cap. – Trenton, nu mă alunga. Eu te iubesc.

El dădu înapoi de parcă l-ar fi pălmuit. – Nu ştii ce spui. Nici nu mă cunoşti.

— Te cunosc destul de bine. În ’77 şi ’78 am petrecut o iarnă întreagă împreună. Apoi fiecare an de când venim aici măcar pentru o scurtă vizită. De fiecare dată te-am putut cunoaşte mai bine şi am ajuns să ţin mult la dumneata. Dacă ne-am căsători, aş putea rămâne aici definitiv şi n-ar trebui să mă întorc cu tata la Chicago.

— Deci acum mă ceri în căsătorie? Clătină din cap şi se întoarse la birou. Simţea nevoia să pună o barieră între ei.

— Dumneata nu vrei s-o faci, aşa că m-am gândit s-o fac eu. E o sugestie chiar aşa de rea? Sunt o partidă chiar aşa de proastă?

Se uită la ea de parcă i-ar fi vorbit în greacă. – Cum poţi spune aşa ceva? Cred că orice bărbat ar fi extrem de norocos să te aibă ca nevastă.

— Orice bărbat în afară de dumneata, nu?

Trenton se lăsă greu în fotoliul de piele. – Angelina, trebuie să pleci. Noi n-ar trebui să purtăm această discuţie.

— Ba eu cred că-i bine să purtăm această discuţie. Cred că simţi la fel ca mine.

Trenton nu putea nega adevărul afirmaţiei ei. Ţinea la ea şi, dacă el ar fi fost un alt fel de om, i-ar fi primit cererea în căsătorie. Îşi luă tocul şi îl înmuie în cerneală. – Pleacă, Angelina. Du-te cu tatăl dumitale şi uită-mă. Nu pot fi bărbatul pe care ţi-l doreşti.

Îşi aţinti privirea în registru, sperând că ea va înţelege că acesta e ultimul său cuvânt. Nu dorea să o rănească şi se rugă ca ea să nu înceapă să plângă. Asta sigur l-ar fi descumpănit.

— Dacă aşa doreşti, zise ea, ducându-se la uşă – aşa să fie. Deocamdată. După ce ea plecă, Trenton puse tocul jos, dându-şi seama că îi tremură mâna. Se frecă la ochi şi trase

aer adânc în piept. Expirându-l în liniştea din birou, se forţă să nu alerge după ea. Era mai bine aşa.

Dar, auzind o bătaie în uşă fu sigur că se întorsese. Ridicându-se în picioare, se luptă cu propriile sentimente. Cum s-o lase să intre în viaţa lui, când Portia cunoştea ce făcuse în trecut? Femeia aia nu s-ar da înapoi de la nimic pentru a-l răni – pe el şi pe Angelina – pentru greşelile pe care considera ea că le făcuse.

Deschise uşa, nădăjduind că va avea puterea de a o trimite pe Angelina pe drumul ei o dată pentru totdeauna, dar în schimb dădu cu ochii de Sam Brady.

— Sora dumitale mi-a spus că te voi găsi aici, spuse bărbatul mai în vârstă, zâmbind.

Trenton încercă să-şi ascundă surprinderea. – Pofteşte înăuntru, spuse, deschizând uşa mai multe. – Credeam că e altcineva.

— Portia a insistat să venim în vizită. S-a declarat interesată de cumpărarea unui cal. M-am gândit că putem îmbina plăcerea cu afacerile într-o singură călătorie.

Trenton se întoarse la birou. – Făceam nişte consemnări pentru Cole, dar mă pot opri negreşit. Să aduc nişte cafea?

— Nu, spuse Sam, privind peste umăr. Se întoarse şi închise uşa. – M-am gândit că mi-ai putea spune ce progrese ai făcut în strângerea informaţiilor.

Trenton clătină din cap. – N-am găsit nimic care să merite osteneala. Dar ultima scrisoare primită de la domnul Langford mi-a dat multe detalii despre moartea lui Ned. Se pare că s-a împuşcat în timp ce stătea în pat. Domnul Langford crede că Portia l-a ucis în somn. Dacă stai să te gândeşti, cine se îmbracă de culcare, se urcă în pat şi se înveleşte, iar apoi îşi pune pistolul la tâmplă, în timp ce

nevastă-sa doarme dusă lângă el?

Sam îşi frecă bărbia. – Într-adevăr suspicios.

Trenton scoase ultima scrisoare dintr-un sertar lateral, unde o ţinea împreună cu celelalte. O deschise şi citi: – *Numai Portia era în odaie atunci*, *iar ea pretinde că dormea*. *Focul de armă a trezit toată casa*, *iar Portia a început să urle cumplit*. *Am dat fuga în odaia lor şi l-am găsit pe Ned mort*. *Patul era plin de sânge*, *dar pe Portia nu era niciun strop*, *nici măcar o picătură de sânge pe cămaşa ei albă de noapte*.

Trenton se opri şi îşi ridică ochii. – Cum putea să fie în pat lângă el când s-a împuşcat şi să nu aibă măcar puţin sânge pe ea?

Sam se aşeză în fotoliul din faţa lui Trenton. – N-am nicio îndoială că ea l-a împuşcat. Întrebarea este, cum dovedim?

— Langford zice că, dacă ai putea-o duce înapoi în Baltimore, el a convins poliţia s-o aresteze. A angajat chiar şi un specialist în asemenea treburi. Omul a studiat toată situaţia – chiar şi cadavrul, din câte am înţeles.

— După atâţia ani? întrebă Sam, nevenindu-i să creadă.

— Aşa se pare. Stai să-ţi citesc ce spune. Trenton răsfoi paginile şi căută partea pe care voia să i-o citească. – *Credem că informaţiile puse cap la cap de domnul Grissom sunt sub*... *substanţiale* – se bâlbâi el. Încă nu citea prea grozav. – *Dovezile arată că*, *din unghiul glonţului şi rana în punctul de intrare*, *Ned nu putea fi cel care a tras*.

Trenton lăsă scrisoarea jos. – E sigur că o vor putea face pe Portia să plătească pentru faptele ei.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci trebuie să am grijă să se întoarcă în Baltimore.

— Langford sugerează că şi-ar putea pune avocatul să-i

trimită o scrisoare. Va spune că domnul Langford a fost de acord să-i dea o parte însemnată de bani din averea lui Ned. Se pare că a putut pune un fel de sechestru pe ea în toţi aceşti ani. A zis că el va cere să se scrie scrisoarea dacă noi vom face ce se poate face ca s-o ducem acolo.

— Cred că, dacă Portia va crede că o aşteaptă o mică avere, nu-i va fi greu să consimtă să se întoarcă în Baltimore, spuse Sam, cu umerii căzuţi. – Nu-mi vine să cred că purtăm această discuţie. Fiica mea e o criminală. O ucigaşă cu sânge rece. Cum e posibil aşa ceva?

Trenton clătină din cap. – Nu ştiu. Ştiu că pe mine disperarea m-a determinat să fac lucruri pe care nu voiam să le fac. Lucruri rele. Dar ca cineva să ducă o viaţă de huzur, cu lucruri bune şi oameni care să ţină cu adevărat la ea, iar apoi să se întoarcă împotriva lor şi să-i omoare… nici pentru mine n-are sens.

— Trimite-i scrisoarea, spuse Sam cu tristeţe. – Spune-i că voi avea grijă ca ea să ajungă cât mai repede acolo.

Trenton împăturи scrisoarea şi se uită la chipul trist al lui Sam. – Cel puţin asta o va opri să mai ucidă.

— Să ne rugăm ca lucrul ăsta să fie adevărat.

Lângă uşa biroului, Portia ardea de mânie. Auzise aproape fiecare cuvinţel spus de cei doi bărbaţi dinăuntru. Se prefăcuse că o doare capul, iar Dianne o condusese amabilă într-una din camerele de oaspeţi. Apoi, imediat ce putu, Portia coborâse pe scările din spate, ducându-se la uşa pe care văzuse că intrase tatăl ei.

Furişându-se înapoi la adăpostul camerei de oaspeţi, îşi încleştă dinţii atât de tare încât o durură fălcile. Închise uşa şi se rezemă de ea, cu pumnii strânşi şi trupul ţeapăn.

— Cum îndrăznesc ei să unelteasсă împotriva mea? Am

fost mai mult decât îndurătoare păstrând secretul despre trecutul lui Chadwick, dar acum gata. Mâine mă voi duce la şerif şi voi spune totul. Apoi mă voi ocupa de tata.

Rămase agitată toată ziua, iar când tatăl ei fu gata să se întoarcă la Madison, se forţă să pară că totul e în regulă. Concentrată la planurile ei, nu spuse prea multe în drum spre casă.

Trebuia să recunoască că avea multe motive ca să se ascundă în Montana. Ameninţarea lui Langford, că va dovedi că îi omorâse băiatul, era prima pe listă. *N-ar fi trebuit să-l împuşc*, îşi zise ea. *Ar fi trebuit să-l otrăvesc la fel ca pe ceilalţi şi apoi să mă ocup de amănunte*.

Ştia din experienţă că otrăvirea era foarte greu de dovedit. Mai ales când foloseai otrăvurile pe care le încercase ea. William fusese aşa un găgăuţă, cu dedicarea lui faţă de temperanţă şi alte prostii de felul acesta. Mai rău de atât, fusese un necioplit. Manierele lui erau dezgustătoare şi o făcea de ruşine deseori. Fusese foarte uşor să-l otrăvească, apoi să-l stropească cu whisky. Mai greu a fost să găsească un om destul de disperat ca să-i accepte banii, să nu pună întrebări şi să treacă cu căruţa de marfă peste cadavrul soţului ei.

Cu Angus fusese şi mai greu. Avea o minte ageră şi era foarte intuitiv, făcând-o să creadă că îi poate citi gândurile. Angus decisese că era timpul ca ea să-i dea o familie. Fusese de-a dreptul inuman în dorinţele lui. Şi acum se cutremura gândindu-se la asta. Otrava pe care i-o dăduse provoca probleme respiratorii. Plămânii i se umpluseră cu lichid şi nu mai puteau funcţiona. Doctorul, aşa cum sperase, fusese sigur că e pneumonie; nerodul scoţian nu avusese nicio idee că putea fi altă cauză.

Dar acum Ned Langford ieşise din groapă ca un spectru ca să o bântuie. *Ei bine*, *nu-l voi lăsa să mă distrugă*.

Văzând că se apropie de răspântia ce ducea spre ferma Lawrence, luă o decizie. – Tată, aş vrea să o vizitez pe Cynthia Lawrence. I-am făgăduit că voi trece pe la ea de cum îmi va îngădui timpul. Ce-ar fi să te duci acasă, iar eu să vin mai târziu?

Sam o privi cu suspiciune. Îl ura pentru asta. Întotdeauna se uitase la ea de parcă ar fi încercat să desluşească ce rău mai pune la cale. Alţi taţi îşi iubeau la nebunie fiicele, dar nu şi Sam Brady. Nu, sergentul Brady gândea ce-i mai rău despre copilul lui şi acum avea de gând s-o şi dovedească.

— Nu-mi place să călăreşti neînsoţită, îi spuse el în cele din urmă. – Nu mi se pare cuviincios?

— Multe lucruri în viaţa asta par necuviincioase! răspunse ea, străduindu-se din răsputeri să nu-şi dea în vileag amărăciunea. – Ne vedem la cină?

Trase hăţurile calului spre stânga şi îi dădu pinteni. Cu puţin noroc, se gândi ea galopând spre Walking Horseshoe Ranch, ea şi Chester vor găsi o cale de a-i termina pe Trenton şi pe tatăl ei înainte de a trece ziua.

— Încetează cu îngrijorarea, îi spuse Lawrence Portiei, care măsura odaia în sus şi-n jos. – Pot rezolva problema până mâine după-masă. Le voi trimite câte un mesaj la fiecare, ca din partea celuilalt. Ce anume i-ar face să se întâlnească fără să se întrebe dacă bileţelul nu-i fals?

Portia zâmbi. – Am mesajul perfect.

— Sam Brady vrea să mă întâlnesc cu el lângă prăpastia unde vânau indienii bivoli în masă, spuse Trenton, uitându-se pe bileţel. Băiatul care-l adusese se întorsese deja în oraş, altfel i-ar fi cerut mai multe informaţii. I se părea

ciudat că Sam voia deja să discute despre situaţie, când ştia prea bine că Trenton trebuia să primească mai întâi o scrisoare de la Langford. – Nu-mi pot închipui de ce ar vrea să se aventureze aşa departe.

Dianne ridică din umeri. – Greu de spus. Poate că e în căutare de pământ în direcţia aceea şi vrea să-ţi ceară părerea.

Trenton ştia că nu e aşa.

Drumul călare fu liniştit, dar Trenton se săturase să-l aştepte pe Sam să apară. Aproape că renunţase, când bărbatul mai în vârstă îşi făcu apariţia, venind pe vechea cărare a indienilor, pe care călărise şi Trenton un ceas mai devreme. Ieşindu-i în întâmpinare, Trenton avu o senzaţie de nelinişte. Ceva nu era în regulă.

— Ai trimis după mine? îl întrebă Trenton când ajunse la el.

— Nu. Dumneata ai trimis după mine. Am primit biletul dumitale acum vreo două ore.

Trenton clătină din cap. – N-am trimis după dumneata, Sam. Cred că ni s-a întins o cursă.

Chiar atunci se auzi un foc de armă. Zgomotul se auzi tare în liniştea locului deschis, apoi păru să ricoşeze dinspre dealul stâncos. Sam îşi duse mâna la gât şi privi fix, cu ochi goi, înainte de a cădea de pe cal.

Când Trenton se aruncă jos de pe cal, un glonţ îi ajunse în braţ, apoi altul în piept. Îşi pierdu suflarea şi căzu grămadă la pământ. Ultimul lui gând fu că Portia reuşise cumva să se descotorosească şi de tatăl ei şi de el printr-un singur şiretlic isteţ.

Portia izbucni în plâns când şeriful, însoţit de Chester Lawrence, veni acasă la ea ca s-o anunţe că tatăl ei fusese

găsit mort, cu un glonţ în gât. O întrebă dacă ştia ce duşmani ar putea avea tatăl ei şi ea răspunse îndată.

— Trenton Chadwick. Îi purta pică tatii. Chiar l-a ameninţat ultima oară când am fost la fermă.

Şeriful îl privi pe Chester Lawrence. – Chadwick e mort. Probabil că s-au ucis reciproc. Se uită în podea. – Îmi pare rău, doamnă Langford.

— Vai, e teribil, suspină Portia. În mintea ei alergau mii de gânduri. Voia – avea nevoie – să afle cum muriseră cei doi. – Ce s-a întâmplat?

— Tatăl dumitale a încasat un glonţ în gât. Pesemne că Chadwick l-a aşteptat între stânci şi apoi l-a împuşcat. Când Chadwick a coborât, se pare că tatăl dumitale nu era încă mort, aşa că l-a împuşcat pe Chadwick de câteva ori.

— Unde e tata acum? întrebă ea, ştergându-şi delicat lacrimile cu batista.

— La doctorul Bufibrd. Zicea că-i va pregăti trupul pentru înmormântare.

— Şi domnul Chadwick?

— L-am pus pe unul din băieţii mei să-i ducă trupul înapoi la Diamond V. M-am gândit că ei vor dori să se ocupe de el.

— Sunt sigură că draga mea prietenă Dianne va fi absolut devastată. E prea oribil şi să vorbim despre asta, murmură ea şi izbucni din nou în plâns.

— Îmi pare rău pentru pierderea dumitale, spuse şeriful, ducându-şi degetele la pălărie în semn de salut şi ieşind pe uşă afară.

Acum, că şeriful aştepta afară, Portia îşi ridică privirea şi îl văzu pe Lawrence urmărind-o atent. – Mulţumesc, şopti ea.

— Poţi să-mi mulţumeşti mai târziu, zise Lawrence pe un

ton scăzut şi grav.

Portia zâmbi. – Aşa voi face.

CAPITOLUL 15

Evenimentele din ultimele patruzeci şi opt de ore o lăsară pe Dianne stupefiată. Sosirea lui Zane coincise cu vizita şerifului, care voia să ştie dacă cineva de la Diamond V ştia de ce pornise Trenton cu puşca după Sam Brady.

Angelina era de neconsolat, jelind după Trenton. Când auzise de moartea lui, tatăl ei amânase călătoria de întoarcere la Chicago. Nu voia decât să-şi consoleze fiica, dar nu exista consolare. Zane şi Morgan păreau complet devastaţi de această veste şi nu putură decât să clatine din cap când şeriful îi întrebă despre motivele lui Trenton.

— Nu ştiu cât de multe ştii despre trecutul fratelui dumitale, spunea şeriful Ferris Tibbot – dar era faimos în Vestul Mijlociu. Fărădelegile lui erau suficiente ca să fie spânzurat de mai multe ori.

— Asta nu-i adevărat, protestă Angelina Tumquist. Se ridică în picioare şi se proţăpi în faţa şerifului. – Trenton Chadwick a fost un om bun. N-ar face rău cuiva de bunăvoie.

Tatăl ei veni să o ia de acolo. – Haide, Angelina. Omul încearcă doar să-şi facă datoria.

— Astea sunt minciuni născocite ca să-l pună într-o lumină proastă, dar eu ştiu că a fost un om bun.

Angelina se aşeză şi începu să plângă iar. Auzindu-i jalea, Dianne fu descumpănită. Era evident că era îndrăgostită de Trenton şi nu avea de gând să-i vadă amintirea mânjită. Dianne fusese şocată de multe dintre informaţiile pe care li

le comunicase şeriful. Ea cunoscuse dorinţa lui Trenton de a răzbuna moartea tatălui lor – de a se răzbuna pe Uniune, pe care o considera vinovată. Dar nu-l putea crede capabil de crimă sau de jefuirea băncilor, aşa cum era acuzat.

— Ne dăm seama că nu se pot face multe acum, continuă Tibbot. – Evident că Chadwick l-a rănit mortal pe domnul Brady şi domnul Brady l-a împuşcat pe fratele dumitale. Tot ce speră doamna Langford este să înţeleagă mai bine motivele fratelui dumitale.

Dianne se săturase până în gât. Ştia că nu e locul ei să-l mătrăşească pe şerif, dar se săturase să audă detaliile şi să fie întrebată la nesfârşit de ce ar fi comis fratele ei o crimă. Inima ei ardea de mânie. O mânie care cerea răzbunare.

— Domnule şerif, sunt convinsă că te mai aşteaptă şi alte treburi. Noi suntem în doliu şi trebuie să ne ocupăm de înmormântarea fratelui meu. Te-aş ruga să respecţi asta şi să pleci.

Cole nu spuse nimic, stând protector în spatele scaunului ei. Dianne era bucuroasă că nu încerca să o liniştească sau să o contrazică.

— Doamnă, îmi pare rău pentru pierderea dumitale, spuse şeriful, ridicându-se în picioare.

Dianne era sigură de un lucru – omului acesta nu îi părea rău deloc. Nu putea să nu se întrebe ce rol jucase el mai exact în ambuscada întinsă fratelui ei şi a lui Sam Brady. Tibbot fusese numit de Chester Lawrence, iar ea nu avea nicio îndoială că era bine plătit ca să se uite în altă parte când îi convenea lui Lawrence.

Îşi potoli nervii şi se ridică în picioare. O clipă se uită în podea, nedorind să întâlnească privirea şerifului. Îi era aşa de teamă să nu se trădeze – să nu îi dea mai multe

informaţii decât trebuia să ştie.

— Mulţumesc că ai venit, spuse ea încet. Îşi cântărea fiecare vorbă cu mare grijă. – Ştiu că fratele meu n-a fost ucigaş. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai încerca să afli adevărul din această situaţie, în loc să accepţi cuvântul celor care l-au urât.

— Doamnă, nu prea înţeleg ce vrei să spui.

Dianne fierbea. Îşi ridică brusc capul. – Spun că ar trebui să cauţi adevărul din această situaţie. Fratele meu şi Sam Brady au fost buni prieteni. Sam a vrut să discute cu Trenton la ultima sa vizită la noi. N-a încercat să-l evite, aşa cum a sugerat Portia. Cred că ţi-ar prinde bine să te întorci şi să încerci să afli adevărul de la doamna Langford.

Tibbot clătină din cap. – Femeia aia plânge tot timpul. Nu pot scoate de la ea nicio vorbă care să nu fie înăbuşită şi îngăimată din cauza plânsului. Nu mă poate ajuta în momentul ăsta.

— Şi nici noi nu putem, spuse Cole, venind lângă Dianne. – Toată povestea asta o îndurerează pe soţia mea şi mie nu-mi place s-o văd aşa.

Şeriful păru că ar vrea să protesteze, dar nu o făcu, ci îşi luă pălăria şi porni spre uşă. Dianne nici nu se clinti. Nu avea de gând să-l urmeze şi să fie interogată în continuare.

Angelina suspina la pieptul tatălui ei. Dianne nu putea să nu fie mişcată de mâhnirea fetei. – Ce-ar fi s-o duci la cabană? îi sugeră ea lui Tumquist. Acum patru săptămâni, când veniseră, le dăduse una din micile cabane, pentru a locui liniştiţi. Acum, având în vedere împrejurările, era bucuroasă că făcuse astfel.

Marley fu de acord şi o ridică în picioare pe Angelina. – Haide, fata mea.

Dianne îi urmări ieşind din cameră şi ducându-se spre partea din spate a casei, de unde aveau să iasă prin bucătărie. Fără altă vorbă adresată fraţilor ei, Dianne îşi strânse fustele şi urcă scările. Străbătu coridorul lung de la camerele de oaspeţi, apoi trecu pe lângă dormitorul ei şi cel al băieţilor. Morgan şi Zane se duseră după ea, ştiind că se ducea în camera în care fusese dus Trenton.

Deschiseră uşa în linişte şi intrară în camera întunecată. Koko, care îl îngrijea pe Trenton, îşi ridică ochii spre ei. Zane închise uşa după ei, iar Dianne respiră adânc.

— Şeriful ne-a povestit multe despre trecutul tău, îi spuse ea lui Trenton.

— Îmi pare rău, răspunse el. – Ar fi trebuit să le auzi din gura mea.

— Cum sunt rănile? întrebă Dianne, încă nesigură că poate accepta faptul că Trenton se făcea vinovat de atât de multe lucruri.

— Dacă oamenii şerifului nu l-ar fi legat în pătura aia şi nu l-ar fi legat de spinarea calului, probabil că ar fi sângerat de moarte – sau cel puţin n-ar mai fi respirat, spuse Koko. – Cred că înghionteala i-a salvat viaţa, iar funiile strânse l-au împiedicat să piardă prea mult sânge.

Dianne dădu din cap. – Ce e de făcut?

— Voi pleca, firește, răspunse Trenton. – Sunt mort, ai uitat?

— Unde-o să te duci? îl întrebă Morgan, stând pe pat lângă fratele său.

Trenton se crispă, apoi ridică din umeri. – Mă voi duce în Seattle sau poate în Canada. Nu mă tem că mă voi pierde în pustietate.

— Angelina e devastată, anunţă brusc Dianne. – Cred că

ar trebui să-i spunem că eşti bine.

— Nu! Răspunsul lui Trenton fu ferm. – Nu vreau să mai ştie nimeni. Doar voi cei de aici şi Cole. Ajunge. Trebuie s-o iau de la capăt, iar Trenton Chadwick trebuie să rămână mort şi îngropat. Nu pot face asta dacă Angelina ştie adevărul.

— Dar suferă, protestă Dianne. – Nu-i corect s-o faci să sufere.

— Mai bine să sufere acum, crezându-mă mort, decât să sufere mai târziu, ducând o viaţă de fugară.

— Nu e cinstit, spuse Dianne, luându-l de mână. – Te-am mai pierdut o dată şi acum trebuie să te pierd din nou. Simţea o strânsoare în piept. Cel puţin era în viaţă, îşi spuse. Va trăi şi va fi sănătos dacă va adopta o nouă identitate.

Zane îşi drese glasul. – Vin cu tine la Seattle. Am treabă acolo. Te pun în căruţa mea ca să te scot de aici. Şansele de a te ţine ascuns sunt mai mari dacă facem aşa.

— Eu voi rămâne aici ca să mă ocup de Angelina, spuse Morgan, uitându-se serios la fratele său mai mare. – Ştiu că e îndrăgostită de tine, dar eu sunt îndrăgostit de ea. Dacă pot, voi avea grijă să fie alinată de dragostea mea.

— Mă bucur, spuse Trenton. – Ştiu că eşti un om mai bun decât voi fi eu vreodată. Să ai mare grijă de ea.

— Voi avea.

— Va trebui să-ţi schimbi numele, spuse Dianne, încercând să se gândească la detalii.

— M-am gândit deja la asta. Voi folosi al doilea prenume – Nicolaas. Şi numele de familie al străbunicului nostru – Mercer. Voi fi Nicolaas Mercer din Omaha, Nebraska. Am trăit acolo o vreme şi pot descrie locul la fel de bine ca pe

oricare alt loc.

— Deci ai plănuit deja totul, spuse Dianne încet.

Trenton se uită în ochii ei – cu o mare compasiune reflectată pe chipul său. – Ştiu că ţi-e greu şi nu cred că am regretat vreodată ceva la fel de mult ca faptul că trebuie să părăsesc viaţa care-mi place aşa de mult. Dar, dacă rămân, mă vor spânzura pentru moartea lui Sam, şi Portia va ucide după bunul plac. Tu şi gemenii trebuie să găsiţi o cale ca s-o opriţi. Trebuie s-o duceţi la tatăl lui Ned şi în faţa legii la Baltimore.

— Vom face ce vom putea, răspunse ea, ştiind că nu va fi uşor.

— Cât mai e până voi putea călători, după părerea dumitale? întrebă Trenton, uitându-se la mătuşa lui.

— Aş zice că vreo trei, poate patru zile. Nu e bine să-ţi forţezi vindecarea. Pentru că mergi cu căruţa, şi nu călare, probabil că vei putea pleca ceva mai curând – dar numai dacă Zane te poate proteja de zdruncinături.

— Voi avea grijă, răspunse Zane.

Dianne oftă. Era aşa de bucuroasă că Trenton e viu. Nu avea de gând să-L ia la întrebări pe Dumnezeu pentru cele întâmplate ori să strige la El cât e de nedreaptă era această oribilă situaţie. Nu putea decât să-şi aducă aminte că îl văzuse pe omul şerifului aruncând trupul lui Trenton, înfăşurat în pături, la pământ şi declarându-l mort după un schimb de focuri cu Sam Brady. Încă simţea cum se aşezase vestea peste ea ca o apă adâncă, lăsând-o fără suflare şi zdrobind-o din toate părţile.

Cel puţin este în viaţă, îşi spuse. *E în viaţă şi va pleca din locul acesta ca să înceapă o viaţă nouă*. Apoi îşi aminti de Portia Langford. Femeia asta trebuia să plătească pentru ce

făcuse. Dianne nu ştia dacă ea fusese cea care trăsese cu arma, dar oricum, va avea grijă să plătească.

Morgan o găsi pe Angelina stând în balansoarul de pe veranda din faţă. Era palidă şi slabă. Nu mai plângea întruna, dar tot nu mânca mare lucru. Tatăl ei plănuise deja plecarea la Chicago. Trebuiau să se reîntâlnească cu toţii în iulie, în Parcul Yellowstone. Acolo vor afla ce finanţare reuşise să primească Marley de la universităţile din Est. Poate că atunci el va avea timp să construiască o nouă relaţie cu Angelina.

— Vrei să facem o plimbare? o întrebă când ajunse la ea.

— Nu. N-am chef de companie.

— Ştiu. Mi-ai mai spus asta de câteva ori. Nu vreau să te deranjez; m-am gândit că poate ai vrea să schimbi peisajul. Nu trebuie să vorbeşti dacă nu vrei.

Angelina îşi ridică privirea şi o clipă Morgan fu sigur că va spune nu, dar ea îl luă prin surprindere ridicându-se în picioare.

— Bine. Dar nu vreau să vorbesc.

El încercă să o ajute să coboare treptele verandei, însă ea refuză să îl ia de braţ. Îşi strânse şalul în jurul corpului şi porni spre câmpul din spatele casei.

Morgan ţinu pasul cu ea. Era apăsat de vina pe care o simţea pentru că nu îi dezvăluise supravieţuirea lui Trenton. Nu voia nimic mai mult decât să-şi petreacă viaţa cu această femeie, dar cum putea să se gândească la asta ştiind ce simte pentru Trenton?

— Nu-mi vine să cred că el nu mai e, spuse ea încetişor.

Morgan nici nu era sigur că spusese ceva, dar când ea continuă şi cuvintele se revărsară din ea ca un potop, începu să asculte.

— Ştiu că am fost o pacoste pentru el, spuse ea. – Vorbesc prea deschis, sunt prea îndrăzneaţă. De fiecare dată când încercam să vorbesc cu el, avea expresia unui animal prins în cuşcă. Probabil că, având în vedere trecutul său, credea că nu l-aş putea ierta.

— Nu multe femei ar putea face asta, spuse Morgan şovăielnic. Nu voia să facă nimic care s-o facă să nu mai vorbească.

— Dacă ar fi îndrăgostite de el, ar ierta şi ar uita totul, răspunse ea. – Era un om bun. Era generos, dăruia din inimă. L-am văzut lucrând cu oamenii – cu tinerii nou angajaţi care habar nu aveau cum să-şi facă treaba. Era aşa de răbdător şi bun. Cu tot aerul său morocănos şi trecutul de proscris, Trenton Chadwick era un om blajin.

— E adevărat că avea încredere în Domnul, spuse Morgan, ştiind că viaţa lui lăsa mult de dorit în domeniul acesta. – Mi-a spus odată că numai având încredere în puterea de iertare a lui Iisus putea face faţă fiecărei zile. Atunci nu înţelegeam ce vrea să spună – nu-i cunoşteam trecutul. Dar îi dădea negreşit pace sufletească.

Angelina rămase tăcută câteva minute, iar Morgan îşi făcea griji că vorbise prea mult. – Dacă Trenton considera că e important să aibă încredere în Iisus, atunci presupun că şi eu trebuie să aflu mai multe despre El. Niciodată nu m-a prea interesat religia, dar sigur mi-ar prinde bine nişte pace sufletească.

Morgan fu nevoit să recunoască că nici lui nu i-ar fi stricat. I se strângea stomacul la gândul că Angelina tânjea după un bărbat care era încă în viaţă – dar care dorea ca ea să-l creadă mort. Asta îi provoca gânduri contradictorii. Pe de o parte ar fi vrut să-i spună Angelinei adevărulla urma

urmelor, doar nu putea să alerge după Trenton. El era hotărât să dispară. Pe de altă parte, o cunoştea suficient de bine pe Angelina Tumquist ca să ştie că un lucru atât de simplu nu o va împiedica să se ducă după bărbatul iubit.

Vârându-şi mâinile adânc în buzunare, îşi înghiţi sentimentul de vinovăţie şi încercă să se gândească cum ar putea să o convingă să-l iubească pe el. Trebuia să existe o cale.

Portia păşea încoace şi încolo în căsuţa în care locuise cu tatăl ei. Era îngrijorător să ştie că tatăl lui Ned ştia unde se afla ea. Şi mai îngrijorător era gândul că fusese mereu suspicios cu privire la moartea lui Ned şi că nu precupeţise niciun efort pentru a încerca să-i dovedească vina.

Mânia pe tatăl ei şi pe Trenton o făcuse să acţioneze repede ca să-i vadă eliminaţi, dar poate că se mişcase prea repede. Nu simţise nicio mulţumire de pe urma morţii lor. Uşurare da, dar niciun sentiment de împlinire. Tot mai era problema cu Langford şi anchetatorul angajat de el.

— Nu ştiu ce-ar trebui să fac în continuare, mormăi ea. – Nu am cum rămâne aici, riscând ca Langford să trimită pe cineva după mine.

Apoi îi veni o idee. Dacă Langford ar fi crezut-o moartă, nu ar mai fi avut niciun motiv să ducă lucrurile mai departe. Dar cum să-l convingă de acest lucru?

Se opri din păşit. – I-aş putea scrie o scrisoare. Dar o voi scrie ca şi cum aş fi Dianne Selby. O să-i povestesc despre moartea fratelui meu – cum l-a ucis pe Sam Brady şi… pe fiica sa, Portia.

Zâmbi. Straşnică poveste. Dacă Langford o credea moartă, nu ar mai fi trimis pe nimeni să o acuze ori să o aducă înapoi în Baltimore. Şi nici n-o va suspecta că se va

întoarce să se răfuiască cu el, nici nu se va păzi.

— Tăntălăul. Crede că mă poate opri – crede că mă poate învinui pentru moartea tăntălăului de fiu-său. Ar trebui să se gândească mai bine.

CAPITOLUL 16

— Dar sunt absolut sigură că Portia e în spatele crimelor. îi spuse Dianne lui Charity Hammond.

Charity turna ceai pentru ea şi Dianne. – Dar nu ai nicio dovadă.

— Am suspiciunile tatălui lui Ned Langford. Scoase o scrisoare din buzunar. – Domnul Langford a corespondat cu Trenton referitor la presupusa sinucidere a fiului său. Credea că Portia a provocat moartea lui Ned şi voia ca Trenton să-l ajute să-i dovedească vinovăţia. După moartea tatălui Portiei şi... plecarea lui Trenton, spuse ea, coborând glasul – i-am scris domnului Langford ca să-l informez de cele întâmplate. Nu i-am spus de Trenton. M-am gândit că există riscul ca scrisoarea să fie interceptată.

— Mi-aş dori să pot face ceva ca să-ţi ofer mângâiere, spuse Charity, amestecând frişca în ceai.

Dianne fu surprinsă de cuvintele prietenei sale. – Nu vreau mângâiere; vreau s-o văd pe femeia asta în spatele gratiilor. Dacă a ucis câţiva bărbaţi, merită să fie spânzurată.

— Mânia dumitale e de înţeles, dar nu prea poţi să aperi cauza fratelui dumitale alergând după Portia Langford. Ai trei băieţi mici care au nevoie de dumneata. Ai un bărbat care are nevoie de dumneata. Cole n-ar fi niciodată de acord să te implici în ceva atât de primejdios.

Dianne se încruntă. – Cineva trebuie să facă ceva. Altfel

Portia va scăpa cu faţa curată. Ştiu că ea e cea care a pus la cale moartea lui Trenton şi a lui Sam, indiferent dacă ea a apăsat pe trăgaci sau nu. Dianne se ridică în picioare, mai să doboare tava de ceai. – Dacă ar fi fratele dumitale? Ce-ai face?

Charity lăsă jos linguriţa. – Cred că aş fi la fel de pătimaşă ca dumneata. Cu toate acestea, aş spera să am o prietenă – o prietenă foarte bună – care s-ar strădui să mă convingă să nu fac vreo prostie.

Dianne simţi îngrijorarea din cuvintele ei şi se adânci înapoi în fotoliu. – Mă simt deznădăjduită. Dacă nu fac ceva, Sam a murit în zadar. Şopti cuvintele, ca nu cumva să fie auzită de cine nu trebuia. Căsuţa era aproape de strada principală din Madison şi nu se putea şti cine trecea pe acolo. Dezvăluise familiei Hammond adevărul despre Trenton. Fusese necesar să facă asta, întrucât Ben oficiase ceremonia la înmormântarea falsă. Se putea avea încredere în Charity, Dianne ştia asta, dar mai ştia şi că Charity îi va da sfaturi bune şi înţelepte. Şi de aceea venise la ea.

— Ce mai ştii de Portia? N-am mai văzut-o de mai bine de o lună, de la înmormântare.

Charity ridică din umeri. – Nu pare a fi în doliu, dacă asta vrei să ştii. Umblă ţanţoşă prin oraş de parcă ar fi proprietatea sa. N-a mai venit la biserică de la moartea tatălui său, dar bineînţeles că ştii asta.

Dianne dădu din cap. Nu pierduse nicio slujbă de când Ben declarase biserica deschisă pentru închinare publică. Cea mai mare parte a comunităţii se alăturase micii biserici din buşteni – unii dintr-o dorinţă reală de a avea părtăşie cu alţi creştini, alţii din plictiseală. Apoi mai erau cei despre care Dianne credea că vin numai pentru a sta cu ochii pe

ceilalţi. Cum erau Portia şi familia Lawrence.

— Hai să nu ne facem griji pentru Portia şi ce face ea. Prefer să nu-mi petrec timpul bârfind şi ştiu că şi tu gândeşti la fel.

Luându-şi ceaiul, Dianne oftă. – Doar că nu ştiu ce ar trebui să fac.

— Ba bineînţeles că ştii, spuse Charity cu un zâmbet blajin. – Trebuie să te rogi. Dumnezeu este cel care are dreptul să caute răzbunarea. El va avea grijă ca lucrurile să fie îndreptate, chiar dacă tu nu vei găsi o cale de a o face. Poate chiar în pofida încercărilor tale.

— Mă simt neajutorată. Adică… se uită pe fereastră şi apoi din nou la Charity – dacă l-ai fi văzut.

— Sunt sigură că a fost absolut oribil.

— Am crezut că e… ştii dumneata/

— Dar nu a fost. Asta trebuie să ţii minte. Dumnezeu a fost îndurător cu dumneata şi cu familia dumitale. Bietul Sam era singur singurel pe lume – poate că şi rapiditatea morţii sale a fost îndurare.

— Dar crima nu e o îndurare, protestă Dianne.

— Nu, nu zic că este, spuse Charity înainte de a sorbi lung din ceai. Puse ceaşca jos şi rămase gânditoare câteva momente.

— Îmi plăcea mult de Sam Brady, dar omul se simţea singur şi tânjea după ziua în care va pleca din această lume. Şi-a iubit foarte mult soţia şi i-a fost greu s-o piardă. Apoi necazul acesta cu Portia sigur îl împovăra. – Nu-mi pot închipui ce aş simţi dacă Luke sau unul din ceilalţi băieţi ar creşte şi ar deveni criminal, spuse Dianne, clătinând din cap. – Mi s-ar rupe inima.

— Şi fără îndoială că şi Sam avea inima frântă. Mi-aş dori

să pot spune că totul se va rezolva, dar uneori răului i se permite să înflorească. Ce ştiu însă e că în cele din urmă se va cere socoteală pentru orice faptă rea. Dumnezeu nu se lasă batjocorit.

— Dar uneori această răfuială nu are loc în timpul vieţii noastre, nu-i aşa?

— Toate la timpul rânduit de Dumnezeu.

Dianne inspiră adânc şi expiră încet. – Simt atâta mânie în mine. Nu ştiu cum să las lucrurile să se petreacă la timpul rânduit de Dumnezeu.

— Trebuie să te rogi şi să-ţi faci toate gândurile roabe. Niciodată nu este uşor să stai contra unui vând puternic fără să cazi… sau cel puţin să nu te epuizezi în luptă. Când aceste gânduri vin la tine – gânduri de răzbunare şi de mânie – trebuie să le înrobeşti. Refuză să le permiţi să aibă putere asupra ta.

— N-o să fie uşor.

Charity ridică ceainicul pentru a-şi mai turna o ceaşcă de ceai. – Nu, nu e niciodată uşor. Să faci ce e drept este adesea greu.

Dianne ştia că e adevărat. Îşi lăsă bărbia în jos şi se zgâi la scrisoarea pe care o pusese pe masă. R.E. Langford o rugase să continue ce începuse Trenton. Ea nu ştia deloc cum putea face asta fără a-i trezi bănuielile Portiei. Mai rău decât atât, nu ştia deloc cum să o facă fără a-l îngrijora pe Cole, fără a-şi atrage dezaprobarea sa.

Când plecă de la Charity, aproape o oră mai târziu, Dianne era hotărâtă să termine cumpărăturile şi să-i găsească pe Levi şi pe Cole. Veniseră în oraş pentru a-şi lucra ceva la Malachi şi sigur că terminaseră până acum.

Nu se putea abţine să nu se gândească la cuvintele lui

Charity. Erau aproape aceleaşi sugestii pe care i le făcuse Faith. Nu avusese de gând să-i spună lui Faith adevărul despre Trenton, dar îi scăpase pur şi simplu în timpul conversaţiei. Faith fu uşurată să afle că fratele ei era viu şi în siguranţă, dar o dojeni să nu înceapă o campanie ca să o prindă pe Portia Langford ca parte responsabilă.

— Fără doar şi poate că a avut ajutor pentru a reuşi aşa ceva, îi spusese Faith. – Ar trebui să ai grijă cine îţi taie calea. Băieţii Lawrence sunt mai răi decât un dulău pe care-l dor dinţii. Tatăl lor e şi mai rău şi pare a fi în relaţii foarte bune cu Portia.

Dianne nu se întâlnise niciodată cu băieţii familiei Lawrence şi nici nu-şi dorea să se întâlnească. Era destul de rău că Cole avea de furcă aproape săptămânal cu Chester Lawrence. Întotdeauna căuta să acuze ferma lor de o infracţiune sau alta. În ultimul timp era un protest fără măsură legat de numărul de viţei gemeni fataţi de vacile de la Diamond V.

— Doamnă Selby, văd că arăţi bine, remarcă sarcastică Cynthia Lawrence.

Dianne îşi ridică ochii, uimită să o vadă pe femeie proţăpită în calea ei. Ce ironie că tocmai se gândise la familia ei când dăduse nas în nas cu ea.

— Bună ziua, doamnă Lawrence. Se căznea să vorbească calm.

— L-am văzut pe soţul dumitale la fierărie. Fără îndoială că cheltuieşte banii câştigaţi cu vitele fermei noastre.

— Poftim?

Cynthia Lawrence rânji. – Niciun poftim. Ne jefuiţi la sânge.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse Dianne, canonindu-

se să nu-şi piardă cumpătul. Din zvonurile pe care le auzise, bănuia ce vrea să spună doamna Lawrence, dar voia să o audă cu urechile ei.

— Ajutoarele de la ferma dumitale ne fură viţeii după ce vacile sunt ucise sau fug. Am fost norocoşi să avem un viţel de la o vacă din cinci.

— Îmi pare rău să aud asta, dar nu prea văd de ce-mi acuzi oamenii de furt.

— Vacile dumitale au produs un număr neobişnuit de mare de gemeni anul ăsta – cel puţin asta l-am auzit pe soţul dumitale spunând.

Dianne îşi dădu seama în ce direcţie e îndreptată conversaţia. – Da. Am avut mulţi gemeni, dar în fiecare caz a fost clar care sunt viţeii şi care e mama. N-am avut viţei rătăciţi.

— Mi-e imposibil să cred asta.

Dianne dădu din umeri. – Nu prea cred că asta e treaba mea. Nu te pot obliga să crezi adevărul.

Chiar atunci două tinere veniră la Cynthia. Dianne le cunoştea doar din vedere. Erau Mara şi Elsa Lawrence, singurele fiice ale Cynthiei şi ale lui Chester. Elsa era leită mama ei, cu temperament cu tot, dar Mara nu era aşa de neplăcută.

— De ce vorbeşti cu ea? întrebă Elsa dezaprobator.

Cynthia o ameninţă cu degetul. – Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, domnişorico. Am avut destule de suportat aici. N-o să mă ia acuma la întrebări carne din carnea mea şi sânge din sângele meu.

Elsa îşi puse mâinile în şolduri. – Ne furaţi vitele, o acuză ea pe Dianne – şi avem de gând să cerem legii să facă ceva în privinţa asta.

Dianne observă sclipirea înfocată din ochii fetei. Nu avea mai mult de paisprezece ani, dar deja avea un aer sfidător. Fără îndoială că asta i se trăgea de la tatăl şi mama ei, care păreau hotărâţi să vorbească de rău familia Selby de câte ori aveau ocazia.

— După cum i-am spus mamei tale, nu vă furăm vitele. N-avem nevoie să facem asta; suntem deja foarte prosperi. De ce ne-ar interesa câteva capete de vaci englezeşti costelive, când avem rase zdravene din Texas şi Scoţia?

— Cireada noastră e la fel de puternică şi solidă ca a voastră! protestă Elsa.

— Fata are dreptate, răspunse Cynthia mânioasă. – În cireada noastră nu-s decât rase bune, de nădejde.

— De-aia vă mor aşa de multe vaci şi viţei iarna? spuse Dianne, incapabilă să-şi reţină sarcasmul din glas. – Se pare că vitele voastre nu-s capabile să se adapteze. Poate că ar trebui să mergeţi spre sud, unde clima e mai caldă.

— Am venit aici ca să rămânem – ai face bine să ţii minte asta, spuse Cynthia, făcând un pas către Dianne. – Avem de gând să vă vedem alungaţi de pe pământul vostru înainte de Crăciun. Avem legea de partea noastră.

Dianne nu-şi putea imagina la ce se referă femeia. Cum puteau aduce problema asta pe tărâm juridic? Ei nu făcuseră nimic ilegal. Cu siguranţă nu era împotriva legii să creşti vite de soi mai bun.

În acest moment, Mara interveni. – Mamă, nu-ţi face bine să te ambalezi aşa. Se uită spăsită la Dianne. – Nu uita ce-a spus doctorul.

Dianne nu ştia de ce boală ar fi putut suferi doamna Lawrence şi, sincer, nici că-i păsa în această clipă, dar spre marea ei disperare Portia Langford venea direct spre ele.

— Mă tem că va trebui să lăsăm această discuţie pe altă dată, spuse ea, strângându-şi fustele. – Trebuia să mă întâlnesc cu soţul meu şi deja am întârziat.

— Vom discuta asta negreşit, strigă Cynthia după ea. – Chester duce problema în faţa legii şi a Asociaţiei Crescătorilor de Vite, pe care a înfiinţat-o recent. N-o să scăpaţi cu asta.

Dianne ar fi vrut să se întoarcă şi să riposteze, dar ştia că e mai bine să-şi ţină gura. Dacă se oprea să spună ceva, i-ar fi oferit Portiei ocazia să comenteze şi nu voia deloc una ca asta. Dacă Portia ar fi început să se vaite de trista pierdere a tatălui său şi că crede că Trenton e răspunzător, ştia că nu va putea să tacă din gură.

Dar nici la fierăria lui Malachi nu era mai bine. Când intră, îl găsi pe Cole nas în nas cu un bărbat care nu putea fi descris decât ca o versiune mai tânără şi mai răutăcioasă a lui Chester Lawrence. Omul rostea un şir de obscenităţi care o făcură pe Dianne să facă ochii mari.

— Ne-ai luat viţeii pentru ultima oară, Selby.

— N-avem nevoie de viţeii voştri. Cum i-am spus şi tatălui tău, n-aveţi decât să veniţi şi să inspectaţi viţeii. Veţi vedea clar că n-au nicio legătură cu cireada voastră.

Omul îşi miji ochii. – Prin părţile astea, hoţii de vite o păţesc. Am auzit de un om care a fost târât de un cal aproape zece kilometri pentru că a furat. Nu m-aş supăra deloc dacă ţi s-ar întâmpla acelaşi lucru.

— Cole, calu’ tău e gata, spuse Malachi, venind lângă cei doi. Dianne răsuflă uşurată. Malachi avea braţele ca nişte trunchiuri de copac şi pumnii cât jamboanele. Dacă începea o încăierare, ştia de partea cui va fi fierarul.

— Dă-te la o parte din calea mea, mârâi tânărul,

împingându-l pe Malachi. Uriaşul nici nu se clinti. – Am zis dă-te din calea mea. Duse mâna dreaptă la revolver.

— Ai de gând să-l împuşti cu sânge rece, Jerrod?

Dianne se întoarse şi îl văzu pe Chester Lawrence intrând înăuntru cu paşi mari. Nu ştia dacă să se simtă uşurată sau să se îngrijoreze şi mai tare.

— Vom lăsa legea să se ocupe de problema asta, spuse Lawrence, venind lângă Dianne. – Doamnă Selby, spuse el, atingându-şi pălăria. – Hai, băiete. Avem treabă de făcut.

Jerrod luă fără tragere de inimă mâna de pe revolver şi ieşi valvârtej din fierărie. Chester îl privi dur pe Cole. – Am pus problema asta în mâinile legii, ca să ştii. Am contribuit la formarea noii Asociaţii a Crescătorilor de Vite pentru a se ocupa de situaţii de felul ăsta. Fermele mai mici nu văd cu ochi buni când li se fură vitele.

— Dacă vrei să spui ceva, spuse Cole pe un ton care făcu ca părul de pe ceafa lui Dianne să se ridice – vino şi spune-mi în faţă.

— Pentru început, am de gând să fac să fii acuzat de furt de vite, spuse Lawrence, sigur pe sine. – Şi am de gând să te văd alungat din valea asta înainte de venirea iernii.

Ieşi din fierărie cu paşi apăsaţi, cam la fel ca fiul său. Dianne îl privi derutată pe Cole. – Şi soţia lui mi-a spus acelaşi lucru. A zis că le-am luat viţeii după ce le-am omorât mamele sau le-am alungat.

— Lawrence nu ştie nimic despre creşterea vitelor în Montana. Nu are experienţă decât în Est. Din câte-am auzit, bunicii lui englezi s-au mutat în America şi au început să crească vite în Massachusetts. Părinţii lui şi-au încercat puterile, apoi Chester a aflat de marile concesiuni de pământ care sunt date aici pentru pământ deşertic.

— Proprietatea Lawrence nu se prea poate numi deşert. Doar nu s-a calificat pentru Legea pământului deşertic.

— Nu sunt chiar aşa de sigur, răspunse Cole cu ochii tot la uşa pe care ieşiseră Lawrence şi fiul său. – Dar dacă a existat o cale de a fraieri guvernul şi a lua păşuni bune, sunt sigur că Lawrence a descoperit-o.

Dianne dădu din cap. Toată familia Lawrence era o pacoste, nu se îndoia deloc de asta – cu toate că Mara păruse foarte cumsecade şi făcuse de fapt pe împăciuitoarea între ea şi Cynthia. Poate că exista speranţă măcar pentru un membru al familiei Lawrence.

CAPITOLUL 17

După câteva luni, familia Selby încă aştepta concretizarea ameninţărilor lui Lawrence. Parcă erau sub asediu – se uitau, aşteptând venirea atacului. Nu puteau vedea inamicul, dar cu toate acestea el exista.

— Ce crezi că au de gând să facă? Ne ameninţă de luni de zile – şi totul pentru că strângerea vitelor din primăvară n-a mers după placul lor. Acum vine iarăşi toamna şi încă ne ameninţă, dar nu fac nimic. Ce înseamnă asta? îl întrebă Dianne pe Cole în timp ce stăteau cu Koko în salonul principal, bucurându-se de seara aceea. Băieţii dormeau şi momentul părea potrivit pentru a înţelege situaţia referitoare la Chester Lawrence şi familia lui.

Lângă ei se afla o tavă cu cafea şi ceai fierbinte. Ridicându-se în picioare, Cole se duse la băuturi şi luă o ceaşcă. Părea dus pe gânduri în timp ce îşi turna cafeaua. – Habar n-am ce pune la cale Lawrence. Am auzit nişte zvonuri îngrijorătoare, dar m-am gândit să le ignor.

— Ce zvonuri? îl întrebă Koko. Şi ea îşi trimisese copii la etaj, ca să se pregătească de culcare.

— Se spune că Lawrence îi ameninţă pe fermierii din zonă. Mai ales pe cei care deţin ferme mai mici. Vrea ca toţi să intre în Asociaţia Crescătorilor de Vite pe care a înfiinţat-o, şi se pare că unii, cum ar fi Whitson Farley şi G.W. Vadercamp, au refuzat.

— Din cauză că noi suntem împotriva ei?

— Probabil. Ştiu că Whit a discutat foarte serios cu mine acum vreo două luni, iar când i-am atras atenţia că toţi cei aflaţi la putere prin părţile astea beneficiază într-un fel sau altul de pe urma lui Lawrence, cred că şi-a dat seama ce periculoasă ar putea fi situaţia. Mi-a zis că n-are de gând să intre în nicio organizaţie condusă de omul ăla.

— Şi Lawrence l-a ameninţat?

Cole dădu din cap şi sorbi lung din cafea. Dianne îşi dădu seama din tonul său că era îngrijorat. Era iritabil şi dificil de câteva luni – mai ales de la întâlnirea cu Lawrence şi fiul lui în Madison.

— Crezi că…

Rusty începu să latre nebuneşte. Cole sări în picioare şi întinse mâna după puşca agăţată de uşă. Dianne se duse după soţul ei până la uşa de la intrare, luând din mers o lampă de pe masă.

— Stai aici. S-ar putea să fie iar urşii.

Dianne dădu din cap. Koko era la nici doi paşi în spatele ei. Femeile se priviră îngrijorate, dar nu spuseră nimic. Dianne se duse la uşă şi ridică lampa. Imaginea pe care o văzu o făcu să înlemnească.

— Whitson? întrebă Cole, lăsând puşca jos ca să-l ajute.

Dianne vedea că Whitson Farley arăta groaznic. Stătea pe

cal, părând că fusese bătut, cu faţa umflată şi însângerată. În loc să descalece, se clătină şi căzu spre Cole.

— Pregăteşte repede un pat, spuse Cole, ridicându-l pe umăr.

Dianne dădu fuga să facă ce-i spusese. – Cred că dormitorul din capul scărilor e cel mai potrivit.

— Mă duc să aduc geanta cu leacuri şi nişte apă caldă, zise Koko, ducându-se în bucătărie.

Dianne fugi sus pe scări, iar Cole urcă repede după ea. Abia avu timp să tragă la o parte cuverturile când Cole îl lăsă pe Whitson Farley pe pat.

Dianne icni. Era mult mai rău aici, la lumina din cameră. Omul era greu de recunoscut. Îi lipseau câţiva dinţi şi ochii îi erau umflaţi încât nu vedea nimic. Hainele îi erau zdrenţuite, ca şi cum ar fi fost tras de un cal.

— Whit, cine ţi-a făcut asta?

Omul abia îşi putea mişca buzele umflate – … ar… ance.

Cole clătină din cap şi se uită la Dianne. Ea ridică din umeri.

Cole îngenunche lângă pat. – Whit. Ce s-a întâmplat? Unde-i Maggie?

Dianne nici măcar nu se gândise la soţia lui. Puse lampa pe noptieră şi aprinse repede o alta pentru a avea mai multă lumină.

— Băieţii… ar… ance. I se tăie răsuflarea. Sunetul şuierat o lămuri pe Dianne că are ceva la plămâni. Îşi aminti de un sunet similar când unul din cowboy îşi perforase un plămân.

— Băieţii Lawrence? îl întrebă Cole.

Dianne rămase ţintuită pe loc. Cuvintele aveau sens după ce le rostise Cole.

Whit dădu din cap, abia mişcându-l.

— Chester era cu ei?

Whit inspiră greu. – Nu.

— Au venit la fermă? îl întrebă Cole.

— Da?

— Ce ţi-au făcut?

— Tras… de… se opri, crispându-se de durere – … cal. Se opri iar. – Bătut… cu… lopata.

Dianne icni.

— Maggie e rănită? îl întrebă Cole.

— Moartă.

Dianne se ţinu de tăblia patului. Se simţea ameţită. Koko veni înăuntru şi se duse în cealaltă parte a patului.

— Maggie e moartă? îl întrebă Cole incredul.

Whit dădu din cap şi închise ochii.

— Whit, băieţii familiei Lawrence au ucis-o pe Maggie?

Whit dădu iar din cap.

Cole se uită la Dianne. – Iau câţiva băieţi şi mă duc la fermă. Îl trimit pe Levi după doctorul Bufford şi familia Hammond – pentru orice eventualitate?

Dianne crezu că va leşina când Koko dădu la o parte fâşiile cămăşii lui Whit. Pieptul lui sângera puternic. Câte răni îngrijise şi câţi cowboy răniţi bandajase, nu văzuse niciodată ceva atât de grav.

— Dar dacă băieţii lui Lawrence sunt încă acolo? şopti ea.

— N-or să fie acolo, zise Cole, ridicându-se în picioare. – Nu l-ar fi lăsat pe Whit să plece. Pesemne că s-au gândit că-i mort – la fel ca Maggie.

Dianne se uită înapoi la pat. – De ce să-i fi făcut una ca asta?

Whit dădu să deschidă gura ca să zică ceva, dar dintre fălcile sluţite nu ieşi niciun cuvânt. – Probabil că s-au dus

să-i bage în sperieţi – să-i facă să plece. E clar că situaţia a scăpat de sub control! Expresia stoică a lui Cole o făcu pe Dianne să se cutremure lăuntric. Cum putea să se ducă acolo – în primejdiile nopţii? Cum putea ea să-l lase să plece? Dacă familia Lawrence îl aştepta acolo? Dacă era doar o capcană?

— Te rog nu te duce, zise ea, dând fuga lângă el. – Poate vor vrea să te omoare şi pe tine?

— Voi avea oameni destui cu mine. Voi lăsa câţiva şi aici. Ţine uşile încuiate. Staţi înăuntru. Lăsaţi să intre doar pe doctor şi familia Hammond.

Dianne ştia că nu are rost să se contrazică. Era clar că el se hotărâse.

— Dianne, te rog vino să mă ajuţi! îi ceru Koko.

Dianne îl privi pe Cole în ochi. Tânjea să îl sărute, să îl strângă în braţe, dar mânia pe care o simţi în glasul lui o împiedică să facă asta. El ar fi putut să o atingă, dar, în loc de aşa ceva, ţinea pumnii strânşi pe lângă corp. Ea făcu un pas înapoi. – Te rog, fii atent.

Cole încuviinţă din cap şi plecă fără a mai spune ceva. Dianne se duse la uşă şi îl privi cum coboară grăbit scările. Auzi uşa deschizându-se şi închizându-se şi simţi o dorinţă copleşitoare de a alerga după el.

— Trebuie să rămâi aici şi să aştepţi, îi spuse Koko încet. – Am nevoie să mă ajuţi cu Whit.

Dianne ştia că are dreptate, dar se simţea atât de neajutorată. – Dar dacă-l aşteaptă acolo? Dacă nu-i decât un şiretlic, ca să-l atragă pe Cole acolo singur?

— Doar ţi-a zis că nu se duce singur. Acum vino şi ajută-mă.

Porunca autoritară din glasul lui Koko o trezi din

contemplaţia ei buimacă. – Ce să fac?

Făcură tot ce putură pentru Whit, dar el muri după aproape un ceas de când îşi făcuse apariţia la Diamond V. Dianne se uită cum Koko trage cearşaful pe faţa măcelărită a bietului om şi izbucni în lacrimi pentru prima dată în seara aceea.

— Cum e posibil să fie morţi amândoi? I-am văzut la biserică chiar săptămâna trecută. Am zis că luna viitoare vom face o petrecere pentru a sărbători recolta.

Koko îşi spălă mâinile şi braţele de sânge. – Se pare că cei din familia Lawrence au decis să ia lucrurile în mâinile lor, să nu mai aştepte intervenţia legii.

— Crezi că acum vor să ne facă nouă de petrecanie?

Koko se şterse pe mâini. – Noi nu suntem singuri, cum a fost familia Farley. Lawrence ştie că avem o grămadă de oameni.

Dianne auzi voci de la parter. Deschise uşa dormitorului şi se repezi în capul scărilor, ca să vadă ce se petrece. Spre mirarea ei, Levi îl îndruma pe doctor spre scări în acelaşi timp în care îl reţinea pe şerif.

Dianne se întâlni cu Bufford la mijlocul drumului. – Ne-a părăsit, spuse ea încet.

Expresia miloasă a doctorului aproape o făcu să clacheze. – Îmi pare rău. Dacă nu te deranjează, mă voi duce să-l văd.

— Te poţi duce. Koko e cu el. Bufford dădu din cap şi urcă scările, în timp ce ea întâlni privirile întrebătoare ale oamenilor de jos.

— Ce-o să faci în privinţa asta? îl întrebă ea pe şerif.

Tibbot păru surprins. – Am venit, nu-i aşa? Am venit să-l arestez pe Farley pentru moartea soţiei sale. În seara asta s-au certat oribil.

Dianne râse cu cinism. – Maggie şi Whit nu s-au certat deloc. Băieţii familiei Lawrence au ucis-o pe ea şi apoi aproape l-au omorât în bătaie pe Whit. A murit acum câteva minute.

— Ce păcat, zise Tibbot. – Mi-ar fi făcut plăcere să-l agăţ în ştreang.

— N-ai ascultat ce-am zis. Whit ne-a spus totul. Dianne se duse spre el, dar Levi o opri.

— Ai vreo veste de la Cole? o întrebă el, prinzând-o de braţ.

Ea se uită în ochii lui negri şi clătină din cap. – Nu. Sunt îngrijorată că fraţii Lawrence îl vor ucide şi pe el.

— Uşurel, doamnă Selby. Îţi spun cu mare siguranţă că fraţii Lawrence n-au avut nicio legătură cu această crimă.

Dianne îl privi în ochi. – Whit ne-a spus că fraţii Lawrence au ucis-o pe Maggie. Eşti liber să te duci să-i vezi trupul şi apoi să-mi explici cum a ajuns aşa dacă nu din cauza lor. Nu-mi pot închipui că Maggie l-a putut bate aşa de rău. Fără doar şi poate că a fost târât de unul din caii lor.

— Se înşală. Nu puteau fi ei.

— Şi de ce nu? Pentru că Chester Lawrence te plăteşte pe ascuns ca să spui că n-au fost ei?

Tibbot îşi încleştă fălcile şi se încruntă. – Mă acuzi de minciună?

— Eu nu te acuz de nimic. Îţi spun că un om aflat în pragul morţii ne-a spus exact ce s-a întâmplat şi că dumneata nu faci nimic în privinţa asta.

— N-au fost ei. Au fost cu mine toată ziua şi seara am fost toţi la Walking Horseshoe. N-au fost ei. Rosti cuvintele cu mare dispreţ.

Dianne se îmbătoşă, dându-şi seama că fraţii Lawrence

vor scăpa basma curată. – De unde-ai ştiut că Maggie a fost omorâtă, dacă ai fost toată seara la ferma Lawrence?

Tibbot miji ochii. – Am plecat din cauza altei probleme. Am ajuns acolo chiar când soţul dumitale sosea cu oamenii lui.

— Cole era teafăr?

— N-avea nimic. Am vorbit despre ce s-a întâmplat. A zis că Whit e aici şi că e rănit. Am găsit-o pe Maggie moartă şi n-am avut niciun motiv să cred că altcineva în afară de Whit e responsabil.

— Ei bine, dacă omul ăsta e responsabil, zise doctorul, coborând scările – atunci cineva l-a făcut praf după ispravă. E făcut bucăţi. E de mirare că a putut călări de la ferma lui până aici.

— Păi asta nu-i problema mea.

Se auzi o căruţă şi ieşiră toţi pe verandă. Erau Ben şi Charity. Dianne nu mai fusese niciodată aşa de fericită să vadă pe cineva. Simpla lor prezenţă era o mângâiere.

— Am venit cât am putut de repede, spuse Ben, ajutând-o pe Charity să coboare.

— Cum se simte Whit? întrebă Charity.

Dianne clătină din cap. – S-a dus. Şi Maggie la fel. Şeriful n-are de gând să facă nimic în privinţa asta. Se uitară cu toţii la el.

Tibbot deveni neliniştit. – N-aveţi nicio dovadă că fraţii Lawrence au fost implicaţi. Eu eram cu ei şi voi depune mărturie pentru asta dacă veţi încerca să dovediţi altfel. Se întoarse nervos şi se duse în locul în care îşi legase calul. – Dacă aş fi în locul vostru, declară după ce încălecă – nu m-aş băga. Vă vor ajunge problemele voastre când judecătorul va decide cu privire la valabilitatea dreptului vostru asupra

Diamond V. Dacă aş fi în locul vostru, mi-aş face bagajele.

Dianne se simţi de parcă ar fi primit o palmă. – Ce vrei să spui?

Tibbot râse cu cruzime. – Vei afla curând. N-ar fi trebuit să minţi că ai moştenit ferma de la unchiul dumitale. Adevărul este că omul a murit fără să lase vreun testament.

— N-avea nevoie de niciun testament ca să-mi lase ferma, ripostă Dianne cu mânie. – Mi-a adăugat numele pe actul de proprietate.

— Păi noi nu asta am aflat. Era un singur act şi un singur nume. Bram Vandyke. Realitatea e că şi actul e dubios. Aşteptăm să vedem ce părere are judecătorul despre asta, apoi ne vom întoarce ca să ne ocupăm de voi aşa cum se cuvine. Trase tare hăţurile spre stânga şi plecă, lăsându-i pe toţi cu ochii mari după el.

CAPITOLUL 18

Ardith stătea cu Charity, în timp ce Dianne îi explica lui Cole cele întâmplate în seara aceea. Ardith se minuna de puterea surorii sale, întotdeauna admirase asta la Dianne. Chiar şi în copilărie, Ardith simţise nevoia să facă pe băieţoiul ca să arate că nici ea nu se teme de viaţă. Dar fusese îngrozită de atâtea lucruri.

— Ne pot lua ferma?

Ardith sesiză îngrijorarea din vocea surorii sale. Toate îşi îndreptară ochii spre Cole, în aşteptarea unui răspuns. El clătină din cap. – Avem prieteni în administraţie. Chiar până sus, la guvernatorul teritoriului. Nu vă faceţi griji. Nimeni nu ne va lua ferma asta.

Ardith ar fi dorit să se lase alinată de cuvintele lui, dar

ştia că atâtea puteau merge prost. Viaţa avea un fel al ei de a face cotituri greşite. Acesta era unul din motivele pentru care nu putuse spune da cererilor în căsătorie pe care i le făcuse Levi – nu conta că Winona îl vedea ca pe un tată. Nu conta cât de mare nevoie aveau amândouă de el.

— Şi ia spune, te-a convins Levi al nostru să te măriţi cu el? o întrebă Charity, în timp ce Dianne şi Cole îşi continuară discuţia despre planul lor. – E îndrăgostit de dumneata de când te cunoaşte.

Ardith deveni rigidă. – Ar trebui să uite de asta.

Charity se încruntă. – Nu-l placi? Nu-i destul de bun? Părea sincer jignită.

Ardith clătină tare din cap. – Nu e aşa. Eu nu-s destul de bună pentru a/.

— Prostii! spuse Charity puţin cam tare. Cole şi Dianne se întoarseră ca să vadă ce este, apoi îşi reluară repede discuţia. Coborând glasul, Charity continuă. – De ce spui aşa ceva? Levi vă adoră, şi pe dumneata şi pe Winona. Ar fi un soţ şi un tată bun.

— Da, dar eu n-aş fi o soţie bună. El merită ceva mai bun.

Charity râse. – Copilă, nu există nimic mai bun decât să te căsătoreşti cu femeia pe care o iubeşti. Levi pur şi simplu se topeşte după dragostea dumitale. De ce-l respingi? Ştiu că-l iubeşti.

Lui Ardith nu îi venea să creadă că femeia mai vârstnică punea asemenea întrebări. Evenimentele din trecutul ei erau atât de recente şi de puternice în mintea ei, încât nu îi venea să creadă că nu sunt la fel de evidente pentru toţi ceilalţi.

— E adevărat că-l iubesc, recunoscu ea, mirându-se că e atât de deschisă faţă de Charity Hammond. – Dar nu mă pot

mărita cu el.

— Asta-i bună. Ai o idee mai bună?

Ardith se hotărî să vorbească în pofida conversaţiei îngrijorate dintre sora ei şi Cole. – Îl iubesc, dar vreau să aibă parte de lucruri bune în viaţă. Vreau să se însoare cu o femeie care n-a fost… folosită… ca mine.

Charity îi luă mâna într-a ei. – Ştii foarte bine după cele întâmplate aici mai devreme – cele care se întâmplă aici acum – că viaţa de aici e grea. Le fură copiilor copilăria şi femeilor speranţa. Nu există un singur fel de a-ţi pierde inocenţa în acest teritoriu.

— Dar îmi fac griji că, dacă mă mărit cu el, într-o bună zi îmi va purta pică pentru trecutul meu – că-i va purta pică Winonei. Ştiu că Dianne nu va simţi niciodată aşa. Mă va lăsa să stau aici mereu; deja mi-a spus asta.

— Dragă copilă, Levi nu-ţi va purta niciodată pică. Bietul băiat are şi el trecutul lui şi multă vreme l-a purtat cu ruşine. Rămas orfan, fără familie, simţea că nu are nicio valoare. Nimeni nu se putea pune chezaş pentru el, iar în Est ştii ce înseamnă asta. Nu poţi găsi o slujbă cumsecade dacă nu te susţine cineva. Eu şi Ben l-am iubit ca şi cum ar fi fost unul dintre copiii noştri – dar acum e timpul ca dumneata să-ţi asumi această responsabilitate.

— Mă tem.

Charity zâmbi. – Toţi ne temem de ceva, dar omul nu trebuie să se teamă niciodată de dragoste.

— Ce fel de fiu eşti tu? Nu eşti bun de nimic, spuse Chester Lawrence. Joshua, al treilea fiu al său, stătea în faţa sa.

Chester dădu la o parte hârtiile la care lucra şi îi făcu

semn băiatului să ia loc. – Tot timpul eşti cu nasu’ într-o carte pentru proşti. Eu am nevoie de ajutoare la fermă, nu de cărturari.

— Nu-s bun de fermier, tată. Ştii asta.

— Nu-mi întoarce vorba, băiete. Nu voi tolera asta. Trebuie să-ţi ajuţi fraţii.

— Să-mi fie cu iertare, domnule, dar ei nu vor ajutorul meu.

— Nu vor să audă văicărelile şi prostiile tale. Du-te şi ajută-i să facă boxele ălea. Nu mă face să-ţi mai spun o dată. După ce termini cu asta, poţi să-i ajuţi să strângă juncanii ăia pe care vrem să-i vindem.

Joshua dădu din cap, dar Chester vedea că băiatul nu era deloc ascultător în acest sens. Nu semăna deloc cu fraţii săi, Jerrod şi Roy. Era moale şi blajin. Slab.

— Ieşi afară şi treci la muncă!

— Da, domnule/ Joshua nu încercă să îl contrazică şi Chester fu bucuros pentru asta. Deja era pus pe harţă şi nu avea nevoie de o scuză ca să explodeze. Judecătorul îi spusese că familia Selby se bucura de preţuirea oamenilor în valea asta şi că Bram Vandyke fusese chiar şi mai stimat decât ei. Avea să fie greu să îşi ducă la îndeplinire planul, dar judecătorul credea că cu timpul – poate în vreo câţiva ani – ar putea fi posibil.

— Nu vreau să aştept ani de zile, spuse Chester, lovind cu pumnul în birou. Se ridică în picioare şi îşi luă centura pentru armă. Şi-o puse şi porni cu paşi mari spre uşa de la intrare.

— Presupun că te duci iar la ea, îi strigă Cynthia Lawrence din capul scărilor.

Chester se întoarse în timp ce-şi lua pălăria. – Ce fac eu e

treaba mea, femeie. Ai face bine să nu uiţi asta.

— Ce nu uit eu e că banii mei te-au ajutat să ajungi unde eşti. N-am de gând să ajung de râsul lumii în timp ce tu umbli cu ea în spatele meu.

— Păi atunci, poate c-ar trebui s-o aduc acasă cu mine. Vrei să-i pregăteşti o odaie?

Cynthia se încruntă şi se apropie de el. – Poate c-ar trebui să faci şi un bordel în oraşul ăsta caraghios pe care l-ai înfiinţat.

El o plesni cu putere peste faţă, dar fu luat prin surprindere când ea ripostă la fel. O prinse de încheietura mâinii şi îi răsuci braţul la spate şi într-o parte. – Să nu care cumva să mă mai atingi vreodată, femeie. Ai auzit?

Ea se căzni să se elibereze din încleştarea lui, însă Chester o strânse şi mai tare. – Aştept să-mi răspunzi.

— Am auzit, răspunse ea, mai să cadă pe spate când el îi dădu drumul.

— Bun. Acum nu vreau să mai aud nimic. Nu mă aştepta cu cina.

Portia măsura în sus şi în jos mica baracă de la fermă, aşteptând ca Chester să termine cu îmbrăcatul. – Nu mai suport. Să te văd doar din când în când, în câte-o după-masă, e aşa de greu pentru mine. Vreau să te însori cu mine.

Chester mârâi de-a binelea. – Nu uiţi un mic amănunt? Sunt deja însurat.

— Dar asta se poate schimba, spuse ea mieroasă. Nu ştia de ce era Chester aşa de prost dispus, dar nici măcar timpul petrecut împreună nu îl ajutase să se binedispună. – Adică… s-ar putea schimba foarte curând.

Chester se opri cu bretelele în mână, uitându-se la ea. Miji ochii. – Ce vrei să spui?

Ea ridică din umeri şi îşi înclină capul într-o parte. – S-ar putea întâmpla ceva. Oamenii se mai şi îmbolnăvesc, mai şi mor. Şi Cynthia ar putea păţi ceva.

Chester se relaxă şi dădu din cap. – Nu se simte prea bine. Cred că ai dreptate.

Portia veni la el. – Mi s-a părut mie că nu arată prea bine.

— Viaţa de aici nu i-a priit niciodată. A ajuns de se duce săptămânal la doctorul Bufford.

— Ce păcat, zise ea, plimbându-şi degetele de-a lungul maxilarului lui cu favoriţi. – Eşti un bărbat aşa de plin de viaţă. Sunt sigură că ţi-e greacă te simţi singur – cu o soţie bolnăvicioasă.

Chester o prinse de încheietura mâinii. O strângea tare, aproape dureros, dar ea nu spuse nici pâs. Omul acesta era puternic – destul de puternic ca să-i ofere ce-şi dorea ea. Şi, cu puţintel noroc, va avea Diamond V până la Crăciun, triplându-şi bogăţia. – Nu ştiu ce se petrece în căpşorul ăla al tău, dar dacă sugerezi că s-ar putea întâmpla ceva – ceva care să grăbească trecerea Cynthiei pe lumea cealaltă – atunci… nu te baza pe mine.

Ei îi căzu faţa. Nădăjduise că Chester dorea acelaşi lucru ca ea. Nădăjduise că ademenirile ei şi întâlnirile ocazionale pentru o după amiază de plăcere furată îi vor da un motiv să dorească să scape de nevastă-sa.

— Nu pot suporta oamenii care numai gura e de ei. Dacă ai de gând să te ocupi de asta, atunci fă-o. Nu vorbi. Dacă ea nu mai e, mă însor cu tine.

Portia aproape că rămase fără aer. Îi spusese asta atât de direct, încât o luase pe nepregătite. Când îi dădu drumul,

nu putu decât să îl privească fix, în timp ce el îşi vedea de îmbrăcat. Nu îi păsa dacă ea îi omora nevasta. Doar că nu voia să ştie despre asta sau să ia parte la asta. Iar ei îi convenea de minune. Niciodată nu-i plăcuse să-i implice pe alţii în planurile ei.

— Ai de gând să rămâi prost dispusă? o întrebă Morgan pe Angelina în timp ce călăreau prin vale ca să caute cai. Tatăl Angelinei voia ca el să-i aleagă nişte cai de la Diamond V. Trebuiau să fie iuţi şi puternici, întrucât Marley voia să ajungă repede în Utah, unde-i aşteptau proviziile în gara din Corrine. Trebuiau să facă acest drum şi să fie înapoi la Diamond V înainte să înceapă ninsorile grele în trecătorile din munţi.

— Te-am întrebat dacă ai de gând să stai prost dispusă.

— Te-am auzit.

Morgan se întoarse şi dădu din umeri. – Păi n-ai spus nimic şi citirea gândurilor nu face parte din numeroasele lucruri pe care le-am învăţat de la tatăl dumitale.

Ea se încruntă. – Cum poţi să te porţi aşa? Fratele dumitale a murit, împuşcat în mod tragic. Cum te poţi preface că nu s-a întâmplat nimic?

Morgan înghiţi greu. Nu suporta să o mintă. Voia să se însoare cu ea – o iubea mai mult decât iubise vreodată pe cineva sau ceva. Inclusiv propria libertate.

— Trenton n-ar vrea ca noi să jelim. A fost un om care s-a bucurat de viaţă.

Angelina îşi abătu repede privirea şi Morgan fu sigur că plânge iar. Câteva minute niciunul nu mai spuse nimic.

El detesta faptul că nu putea fi sincer cu fata în ceea ce îl privea pe Trenton. Voia să îi spună adevărul de cel puţin zece ori pe zi, iar dacă nu ar fi existat posibilitatea ca

ucigaşul să afle că Trenton e în viaţă, poate că ar fi rupt tăcerea.

Dar nu pot să-i spun. Nu fără a vorbi mai întâi cu Dianne. Am făgăduit că nu voi spune nimic şi aşa voi face.

— Când mă scol dimineaţa, el e primul la care mă gândesc, zise ea în cele din urmă, cu glas abia auzit. – Apoi, în timpul zilei nu mă pot împiedica să nu-mi amintesc lucruri legate de el. Prostioare mărunte. îşi şterse ochii cu mâna înmănuşată. Apoi, când văd că se termină ziua, mă simt mai rău ca niciodată. Mă gândesc cum juca uneori şah sau dame. Aproape că-l aud vorbind despre îmblânzirea unui cal sau altul. Sunt atât de recunoscătoare pentru timpul petrecut împreună – pentru iarna pe care am petrecut-o la Diamond V – dar n-a fost destul.

— Presupun că nu e niciodată. *Exact aşa cum iubirea mea pentru dumneata nu e suficientă ca să şteargă amintirea lui Trenton*. Clătină din cap. *Dar cum să mă iubească, când eu o mint în legătură cu aşa ceva? M-am gândit că poate, dacă Trenton nu mai e, ea îşi va da seama că de fapt mă iubeşte pe mine, dar ei îi e tot mai dor de el. Cum să continui să mint*?

— Niciodată n-am intenţionat să te rănesc, Morgan, zise ea încetişor.

Asta nu făcu decât să înrăutăţească situaţia. El îşi întoarse calul. – Cred c-ar trebui să ne uităm pe acolo. O luă la trap, fără a se obosi să se uite înapoi. Ştia că ea va veni după el – mai devreme sau mai târziu.

În seara aceea, după ce aleseseră caii, Morgan şi Angelina se alăturară familiei la cină. Morgan fu surprins să îşi audă sora dojenind-o pe Angelina pentru că era tristă. Nu era felul lui Dianne să fie aşa de dură.

— Viaţa e grea prin părţile noastre, ca să nu spun mai mult. Trebuie să admiţi asta – poate chiar să te întorci la Chicago, unde lumea e mai civilizată.

— Nu pot suferi Chicagoul. Mama n-ar face decât să încerce să mă mărite cu un alt pretendent.

— Poate că aşa ar fi cel mai bine, răspunse Dianne.

Morgan se juca cu furculiţa de argint. Sora ei pusese masa frumos aproape la fel de elegant ca în hotelurile în care stătuseră o dată, când fuseseră la Denver.

Angelina se ridică în picioare, făcându-i pe toţi să se uite la ea. – Pur şi simplu nu înţeleg cum de puteţi sta toţi aici, fără să vă pese. Trenton nu mai e şi, chiar dacă pentru voi e destul de uşor să uitaţi asta, mie mi se pare puţin mai greu. Sarcasmul din cuvintele ei era evident pentru toată lumea.

— Nimeni nu pretinde că e uşor fără Trenton, spuse Cole. – Era mai priceput decât oricine la îmblânzirea cailor – chiar şi decât mine. Şi era unul din cei mai buni oameni cu care să stai de vorbă. Eu îi spuneam ce idei am, iar el mă asculta atent şi se gândea dacă ar da rezultat.

— Şi mie mi-e dor de el, spuse Ardith încetişor. – Mi-ar plăcea să o vadă pe Winona crescând.

— Tuturor ne este dor de el, zise Dianne, nepărând a fi în apele ei. – Dar s-a dus, şi ultimul lucru pe care l-ar fi dorit ar fi fost ca noi să renunţăm să ne trăim viaţa. Trebuie să mergem mai departe – dacă nu din alt motiv, măcar pentru a cinsti viaţa sa.

Angelina lăsă capul jos. – Eu merg mai departe cu viaţa mea, dar nu pentru că aşa vreau. Plecă fără să aştepte vreun răspuns, şi Morgan ştiu că trebuie să obţină acordul lui Dianne să-i spună adevărul.

— Dianne, vreau să vorbesc cu tine – acum.

Sora lui îşi ridică ochii. – Suntem încă la masă.

— E ceva important, altfel nu te-aş deranja.

Dianne se uită la Cole şi apoi din nou la Morgan. – Nu poate aştepta? – Nu. Te rog.

— Du-te, spuse Cole, făcându-i semn către uşă. – Mă ocup eu de băieţi. – îl ajut şi eu, se oferi Ardith.

Morgan o luă de braţ. – Haide.

Ieşiră afară, unde întunericul îi înfăşură ca un şal. Nu era lună şi lumina era puţină. Morgan era aproape bucuros. Nu voia să fie nevoit să o privească pe Dianne în ochi şi să-şi piardă curajul. Ea era întotdeauna aşa de raţională, aşa de capabilă. Întotdeauna i se păruse dificil să trăiască la umbra ei. Ştia că ea n-ar fi înţeles niciodată asta, însă chiar şi călătoria spre vest dovedise mai mult abilităţile ei decât ale lui. Era tare în atât de multe puncte în care el nu era. Dar, desigur, tema asta trebuia să aştepte o altă zi. Acum trebuia să o facă să înţeleagă ce important era să-i mărturisească adevărul Angelinei.

— Trebuie să-i spunem adevărul Angelinei.

— Nu. Asta doar l-ar pune pe Trenton în pericol.

— E bolnavă de mâhnire. Şi nu se face bine. Zi de zi trebuie să trăiesc cu gândul că ea suferă aşa de mult – destul ca să o bage în pământ.

— N-o să se sinucidă – e mult prea puternică pentru asta.

— Tu auzi ce spui? O prinse de umeri. – Angelina e o femeie bună. N-o să-i facă nicio problemă lui Trenton, dar s-ar putea să moară de inimă rea. Nu te-ar mustra conştiinţa dacă s-ar întâmpla asta? Ştiu că te-ar mustra.

— Morgan, nu vorbi aşa. Angelina e tare – vei vedea. Va fi bine.

— Dianne, m-am străduit din greu să nu te contrazic,

indiferent ce ai decis şi ce alegeri ai făcut. Întotdeauna ai părut să ştii exact ce e de făcut şi te-am respectat pentru asta. Dar n-o să mai fac asta. Ori vii cu mine ca să-i spui adevărul – ori mă duc singur.

Simţi că umerii surorii sale se pleoştesc. – Dar asta ar putea crea tot felul de probleme. Te-ai gândit la asta? Eu da.

— M-am gândit la posibilitatea – nu, probabilitatea ca ea să vrea să se ducă la el.

— Şi dacă se duce? Cum te vei împăca cu gândul de a o pierde, când o iubeşti aşa de mult?

Morgan îi dădu drumul. Cuvintele ei îl împunseră şi o clipă nu dori decât să plece şi să uite această discuţie. Dar nu făcu asta, ci rămase pe poziţie. – Nu poţi pierde ce n-ai avut niciodată.

Dianne nu putu să-l convingă pe Morgan să renunţe şi, după o scurtă discuţie cu Cole, fură de acord că cel mai bine ar fi să-i explice Angelinei situaţia. Dianne îşi făcea griji pentru reacţia pe care o va avea fata. Nu exista o cale simplă de a-i spune care e realitatea şi ea avea să se înfurie pentru că îi ascunseseră adevărul.

Când apăru Morgan cu Angelina, Dianne ar fi vrut să dea înapoi. Îşi făcea griji că, chiar dacă numai încă o persoană afla adevărul, asta ar putea însemna că şi Portia Langford îl va afla.

— Morgan a zis că vrei să-mi spui ceva? o întrebă Angelina.

— Da, te rog ia loc aici, lângă mine, zise Dianne, arătându-i celălalt capăt al divanului. – Nici nu ştiu cum să încep.

Morgan se aşează vizavi de ele şi Dianne văzu în ochii lui

un amestec de regret şi de uşurare. Îi părea atât de rău pentru el. O iubise pe Angelina de când o văzuse întâia oară. Dar cam tot de atunci Angelina îl iubise pe Trenton şi nu se prefăcuse deloc că n-ar fi aşa.

— Câteodată lucrurile nu sunt aşa cum par, iar noi le facem să fie aşa pentru a evita lucruri şi mai rele, începu Dianne. – Am decis să fac ceva pentru a împiedica ceva şi mai rău.

Angelina clătină din cap. – Ce vrei să spui?

Dianne îşi muşcă buza, neştiind cum să continue.

— Trenton nu e mort, îi scăpă lui Morgan.

Angelina păli şi se uită la el, apoi la Dianne. – Poftim? Abia reuşi să rostească cuvântul.

— Ce încearcă să spună fratele meu este că, din cauză că cineva a încercat să-l omoare pe Trenton şi având motive să credem că va încerca şi altă dată, am lăsat să se creadă că atacul a reuşit. După cum ştii, rănile lui au fost aşa de mari încât oamenii care l-au găsit nu şi-au dat seama că e încă în viaţă. Dar s-a vindecat repede şi l-am dus într-un loc sigur.

Angelina sări în picioare. – Cum aţi putut să-mi ascundeţi asta? Ştiţi că-l iubesc. Ştiţi că tot ce mi-am dorit a fost să mă mărit cu el!

Dianne încuviinţă din cap. – Ştiu ce simţi pentru fratele meu, dar nu e mai bine să ştii că e în viaţă? Nu e mort, aşa cum ai crezut. Lasă asta să-ţi fie mângâierea şi vezi-ţi de viaţa dumitale.

— Nu fără el. Vreau să mă duc la el. Angelina se întoarse şi începu să păşească prin odaie. De fiecare dată când se întorcea, rochia vişinie i se răsucea la spate în falduri. – Unde e?

— Nu-ţi pot spune unde e. Nici eu nu ştiu prea bine.

Pentru siguranţa lui am făcut aşa.

— N-o să stau aici cu mâinile în sân. Vreau să fiu cu el.

— Dar el nu vrea să fii cu el, zise Dianne.

Angelina se opri. – Ce vrei să spui?

— Eu am vrut să-ţi spun adevărul de la bun început. Credeam că Trenton ar vrea să ştii că e în viaţă, însă el nu m-a lăsat. Văzu că Angelina se schimbă la faţă. – Ascultă-mă. Asta n-a avut nimic de-a face cu dumneata şi totul de-a face cu Trenton. Înainte de a veni în Montana a făcut nişte lucruri de care îi e foarte ruşine – lucruri care l-au scos în afara legii.

Angelina clătină din cap. – Nu vreau să trăiesc fără el, strigă ea cu glas încărcat de emoţie. – Ştiu ce-a spus şeriful, dar mie nu-mi pasă ce-a făcut în trecut – eu îi vreau doar viitorul. Ce s-a făcut s-a făcut, dar ştiu că am putea avea o viaţă frumoasă împreună.

Dianne ştia că e sinceră şi o parte din ea era convinsă că Trenton ar fi binecuvântat să o aibă pe Angelina în viaţa sa. Dar o altă parte din ea îşi făcea griji, întrebându-se ce fel de viaţă va fi asta pentru Angelina.

— Nu vei putea folosi numele lui adevărat şi nu-ţi vei putea duce viaţa fără a te uita într-una peste umăr. Nu vei putea niciodată să-ţi trăieşti viaţa din plin.

— Dar nici aşa nu pot să trăiesc, zise Angelina. Se aruncă la picioarele lui Dianne. – Te rog. Te rog nu-mi face asta. Nu-mi reda speranţa ca mai apoi să mă ţii departe de el. Nu ştii cât de mult m-am rugat că aşa să stea lucrurile. Nu ştii ce greu mi-a fost. Dumneata ai ştiut că el e în viaţă şi ţi-ai putut mângâia inima cu faptul că într-o bună zi l-ai putea vedea din nou – dar eu n-am avut această mângâiere. Acum o am şi dumneata vrei să mi-o iei.

— Eu nu vreau decât ca el să fie în siguranţă. Nu vreau decât ca el să poată trăi şi să poată ajunge la bătrâneţe, zise Dianne, ştiind că pierde bătălia.

— Şi eu vreau să îmbătrânesc cu el.

Dianne clătină din cap. – Cine te va duce? E cale lungă şi o femeie nu poate călători nicidecum singură.

— O duc eu, spuse Morgan fără ezitare.

Femeile se întoarseră către el. Femeia pe care o iubea Morgan îl voia doar pe fratele său. Nu îşi va reveni uşor după această pierdere.

— Dacă aşa doreşti, spuse Dianne, înduplecându-se în cele din urmă.

Morgan zâmbi trist. – Cel mai important e ce doreşte ea.

— Putem să vorbim? întrebă Levi, în timp ce Ardith amesteca în apa de spălat.

Winona se juca cu Rusty şi părea mulţumită să-i lase în pace pe Ardith şi pe Levi. Ardith oftă şi îşi ridică ochii ca să vadă chipul blând al lui Levi.

— Despre ce?

Levi se rezemă de stâlpul verandei. – Despre noi.

Ardith se opri din amestecat şi se duse să mai aducă lemne pentru foc. Levi dădu fuga să o ajute. – Ştiu că crezi că n-avem nicio şansă, dar te înşeli. Ne iubim. Ştiu că mă iubeşti. Îmi dau seama după felul în care te uiţi la mine – din ceea ce spui.

Ardith se îndreptă brusc de spate. – Nu ţi-am zis niciodată că te iubesc, declară ea.

Levi zâmbi. – Nu mi-ai zis niciodată nici că nu mă iubeşti.

Descurajată, ea se aplecă repede ca să strângă lemnele crăpate. Cum putea continua să se lupte cu propriile

emoţii? Cum putea să se lupte şi cu ea însăşi şi cu bărbatul acesta?

— Vreau să mă însor cu tine, zise Levi, ajutând-o să pună lemne pe focul de sub cazanul cu rufe.

Ardith nu spuse nimic. Cum ar fi putut? Şi ea dorea la fel de mult să se mărite cu el. *Aşa că de ce nu-i accept cererea în căsătorie*? *De ce nu mă pod dezbăra de trecut şi nu pot accepta că Dumnezeu mi-a dat ceva mai bun*? De ce îi era aşa de uşor să creadă că Dumnezeu dă pedepse, dar nu era la fel de sigură că ar da şi binecuvântări?

— Ardith, ştiu că te temi. Ştiu că bărbatul celălalt a fost crud cu tine – că te-a rănit. Dar îţi făgăduiesc că nu voi fi ca el. Îţi făgăduiesc că voi aştepta până vei fi pregătită. Îţi făgăduiesc că te voi trata deosebit şi că-ţi voi lua mereu sentimentele în considerare.

Lui Ardith îi dădură lacrimile. Se întoarse cu spatele la el, prefăcându-se că pregăteşte alte haine pentru spălat. Nimeni nu o mai făcuse să se simtă aşa – aşa de iubită, aşa de protejată. Şi nu doar pe ea. El o iubea mult şi pe Winona. Se juca cu ea în fiecare seară după cină. Nu trecea zi fără ca el să nu facă ceva deosebit cu fetiţa. Într-un fel, o curta pe ea prin Winona.

Levi o prinse de braţe şi o întoarse lin cu faţa la el. – N-o să spun că trecutul nu contează, pentru că e evident că ai suferit mult. Dar vreau să ştii că ce putem avea împreună va fi mult mai bun decât ce s-a întâmplat în trecut. Te iubesc şi o iubesc pe Winona. Te rog, mărită-te cu mine.

CAPITOLUL 19

Luna septembrie păstra amintirea unei veri plăcute. În

mijlocul căldurii era şi o părere de răcoare – mai ales noaptea. Zilele se scurtau, dar totul era încă frumos, în tonuri de verde şi auriu. Fusese un an prosper pentru Diamond V. Recolta de fân fusese excepţională şi familia Selby îşi putuse asigura o provizie frumuşică pentru iarnă pentru cai şi vacile de lapte. Cireada se îngrăşase peste vară, familia era sănătoasă şi o ducea bine şi chiar şi grădinile de legume dăduseră o recoltă bogată. Aveau multe de sărbătorit.

Dar poate că cel mai bun lucru din această vară târzie era faptul că Ardith acceptase în sfârşit să se căsătorească cu Levi. Dianne era mai mulţumită decât ar fi putut spune. Levi tânjise atâţia ani după ea, dar când Ardith venise să locuiască cu ei totul se schimbase. Levi le iubea clar pe ea şi pe Winona şi toţi erau încântaţi să vadă acest cuplu căsătorit.

— Vreau să fac un anunţ, zise Cole cu vocea lui tunătoare de bariton. Nunta abia începuse, dar veselia era deja în floare.

Ardith şi Levi se opriră din conversaţia lor cu Charity şi Ben şi îl priviră pe Cole, aşteptându-i declaraţia.

— Ştiu că s-a discutat mult unde vor locui proaspeţii căsătoriţi, dar eu şi Dianne am cam luat problema în mâinile noastre. Doamnele au fost ocupate toată săptămâna. Dianne făcu schimb de priviri conspirative cu Koko şi Charity şi chiar şi cu Faith. Femeile zâmbiră. Chiar şi John, băieţelul de un an, râse şi bătu din palme în poală la Dianne.

Cole continuă zâmbind. – Şi noi, domnii, am fost ocupaţi. Am făcut nişte mobilă şi ceva reparaţii şi adăugiri la cabana din spatele fermei. Eu şi Dianne am dori să le-o dăruim lui

Levi şi Ardith ca dar de nuntă. E modul nostru, al tuturor, de a vă ajuta să vă începeţi căsnicia cu dreptul.

– Nu ştiu ce să zic, spuse Ardith, ştergându-şi lacrimile cu palma.

Dianne era foarte mândră de înfăţişarea surorii sale. Ea îi făcuse rochia de mireasă, petrecând multe ore cosând şi făcând planuri de viitor. Rochia nu era elegantă, ci mai degrabă practică. Lâna de un albastru pudrat se asorta bine cu părul şi ochii negri ai lui Ardith. Rochia îi va fi de folos în anii care vor veni, dar deocamdată avea să fie rochie de duminică. Ardith radia pur şi simplu.

— Vă mulţumim pentru tot ce aţi făcut pentru noi, spuse Levi, dându-şi pălăria pe spate. – Nu mă aşteptam să am parte de o cale aşa de uşoară.

— Păi, nu ţi-o facem chiar uşoară. Există o condiţie, anunţă Dianne. Se uită mai întâi la Cole, apoi la Gus. Omul îmbătrânea repede şi era timpul să se pensioneze. Avea să-şi trăiască restul zilelor la Diamond V – cel puţin câtă vreme ferma rămânea a lor.

— Ce fel de condiţie? întrebă Levi, uitându-se la Ardith. Când ea dădu din umeri şi clătină din cap, el se uită iar la Dianne şi zâmbi. – Ce pui la cale?

— Gus a decis să ne urmeze în sfârşit sfatul şi să dea frâiele de supraveghetor în mâinile altcuiva, anunţă Dianne. – N-a fost o decizie uşoară, dar credem că merită şi el să se odihnească şi să se bucure puţin de viaţă. Unchiul Bram s-a putut baza pe el şi noi suntem binecuvântaţi să-l avem în familia noastră.

Gus roşea din ce în ce mai tare, dar nu spuse nimic. Cole continuă de unde rămăsese Dianne. – Am vrea să-i oferim postul lui Levi.

Zâmbetul lui Levi se lărgi. – Voi fi bucuros să accept postul, dar numai dacă Gus îşi va amâna pensionarea completă şi mă va supraveghea în acest post. El m-a învăţat din prima mea zi aici, la Diamond V, şi eu n-am altceva decât cel mai mare respect pentru el.

— Dacă domniţa Dianne şi Cole nu se supără, eu aş fi bucuros să accept oferta. Nu-i corect ca omul să stea cu mâinile în sân, fără să facă nimic.

Dianne dădu din cap, apreciind maniera îndatoritoare în care Levi îi permisese lui Gus să se simtă important. Vedea cum se umfla de mândrie pieptul lui Gus în acel moment care ar fi putut fi dificil pentru el, dar a cărui dificultate fusese atenuată cu dragoste.

— Acum, dacă ne-am pus cu toţii de acord, zise Cole, trăgând-o aproape pe Dianne – propun un toast în cinstea fericitului cuplu, a noii lor familii, a noii lor case şi a noului post al lui Levi la fermă.

— Trăiască! strigară toţi la unison, ridicându-şi paharele cu punci.

Urmară alte toasturi şi alte daruri, însă Dianne ştia că Ardith ar fi fost la fel de fericită şi dacă s-ar fi terminat totul cu momentul în care Ben îi declarase soţ şi soţie. Încă nu se simţea în largul ei în prezenţa multor oameni şi, pentru că veniseră şi unele familii din zonă, reuniunea era destul de mare.

— Haideţi Luke, Micah, spuse Dianne, ridicându-se şi sprijinindu-l pe John pe şold. – Haideţi să facem o plimbare pe malul râului, ca să vedem dacă mai sunt flori de vară.

— Dacă sunt, le putem culege? întrebă Luke.

— Culege, îl imită Micah.

Dianne zâmbi.

— Sigur. Le culegem şi le ducem în cabana cea nouă a mătuşii Ardith şi a unchiului Luke. Asta păru a fi pe placul băieţilor.

Dianne se bucură de plimbare, ştiind că aceste momente de linişte alături de copiii ei sunt mai preţioase pentru ea decât toate vitele şi toţi caii din lume. Băieţii erau leiţi tatăl lor, cu toate că erau momente când vedea în ei şi un strop de Chadwick. Cole nici că ar fi putut fi mai mândru. Băieţii erau bucuria lui pură şi simplă. Îi plăcea să îi înveţe să călărească şi să aibă grijă de animale şi nu se sătura niciodată să se joace cu ei când îi permitea timpul. *Viaţa e frumoasă*, se gândi ea. *Mult mai frumoasă decât mi-aş fi putut imagina*.

Cu toate acestea, erau şi momente triste. Teama de ceea ce s-ar fi putut întâmpla cu ferma îi dădea târcoale. Iar gândul la familia Lawrence îi trezea amintiri oribile despre cele întâmplate cu Maggie şi Whitson, cu Trenton şi Sam.

Petrecerea nu era aşa de veselă cum ar fi fost dacă ar fi participat şi ceilalţi. Lui Dianne încă nu îi venea să creadă că nu mai sunt. Prin părţile astea oamenii veneau şi plecau zilnic, dar câţiva temerari nu plecau. Prinseseră rădăcini adânci şi supravieţuiseră în pofida furtunilor. Whit şi Maggie n-ar fi plecat niciodată de bunăvoie. Erau îngropaţi pe proprietatea lor – unul lângă altul, ţinându-şi tovărăşie în moarte aşa cum îşi ţinuseră în viaţă. Trenton era ca şi mort – nu se mai putea întoarce. Cel puţin nu ca Trenton Chadwick.

— Îmi pari puţin tristă, spuse Ardith, luând-o prin surprindere.

— Oh, ce m-ai speriat. Mă tem că eram dusă pe gânduri. Dianne îl legănă pe John, văzând că i se închid ochii. Îl

strânse în braţe şi îşi ridică privirea spre sora ei.

– Eşti fericită?

— N-am crezut niciodată că voi fi iar fericită, dar sunt. Înainte, când am sosit aici, eram doar uşurată că scăpasem de viaţa aia de coşmar. Când am văzut cât de izolată e ferma, m-am gândit că e un loc bun în care să mă ascund de lume. Dar se pare că lumea a venit să mă caute. Zâmbi şi îi luă mâna lui Dianne.

— Îţi sunt recunoscătoare că ai avut grijă de mine şi de Winona. M-am gândit aşa de des la familia mea când mă ţineau indienii. Prin bune şi rele, îmi închipuiam mereu cum va fi dacă vă voi regăsi. Noaptea stăteam trează şi mă gândeam că o voi vedea pe mama şi ce va spune ea. Mă gândeam cum arătaţi toţi – dacă tu şi Betsy veţi fi măritate.

Dianne se gândi la zilele dureroase pe care le trăise după dispariţia lui Ardith. – O, Ardith, a fost atât de greu când te-am pierdut. Mi-e ciudă pe anii pierduţi. Încerc să înţeleg de ce a îngăduit Dumnezeu un asemenea lucru, dar nu pot. Charity zice că noi nu putem cunoaşte gândurile lui Dumnezeu – că gândurile Lui nu sunt gândurile noastre, căile Lui nu sunt căile noastre. Zice că vremurile grele sunt vremuri în care trebuie să învăţăm – vremuri când trebuie să avem încredere, cu credinţă, că El încă veghează asupra noastră şi are grijă de noi la fel de mult ca atunci când vremurile sunt bune.

— Şi eu încerc să cred asta, răspunse Ardith. – Am vorbit des cu Dumnezeu când eram prizonieră. El mi-a dat o mare pace, dar în acelaşi timp m-a înfuriat. Are vreo logică?

— Perfectă. Parcă îmi citeşti gândurile.

Ardith îşi înclină capul într-o parte. – Cum aşa?

— Trenton. Am o mare pace cu privire la îndurarea lui

Dumnezeu şi la eliberarea dată de El. Aruncă o privire în jur, îngrijorată că ar putea-o auzi cineva. John se trezi şi începu să se zbată ca să-l lase jos, la fraţii lui, care se jucau ceva mai încolo.

Văzând că nu mai e nimeni, Dianne continuă. – În acelaşi timp, sunt furioasă că El permite asemenea tragedii şi suferinţe. Nu pricep de ce trebuie să sufere Trenton aşa de mult.

Ardith chicoti, surprinzându-şi sora. – Trenton mi-a zis că îl prinde din urmă trecutul. A zis că a fost o minune că aşa ceva nu s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Părea aproape uşurat să-l lase să moară pe Trenton Chadwick.

Dianne ştia că e adevărat; Trenton îi spusese şi ei asta. Voia un nou început. O viaţă nouă în care să nu fie nevoit să târască după el bagajul pe care îl adunase în tinereţe. Oare aceasta era o îndurare chiar şi mai mare în planul lui Dumnezeu? Pentru toată lumea, în afară de familia sa, Trenton Chadwick era mort şi îngropat împreună cu trecutul său. Nimeni nu se sinchisea de Nicolaas Mercer. Dar totuşi, oare era greşit ca Trenton să trăiască o minciună? Chiar dacă asta îi salva viaţa?

— Dumnezeu va netezi chiar şi acest loc aspru, zise Ardith, părând foarte înţeleaptă în ochii lui Dianne.

— Există foarte multe locuri aspre în teritoriul acesta. Aşa de multe încât poate că nici măcar Dumnezeu nu va avea timp să le netezească pe toate.

Ardith ridică din umeri. – Dacă Dumnezeu nu are grijă de ele, atunci poate că nu trebuie să ne facem nici noi griji pentru ele. El nu se lasă batjocorit. Chiar tu mi-ai spus asta de atâtea ori. El îi va răzbuna pe ai Săi – la timpul Lui. Nu asta spuneţi mereu, tu şi Charity? Dacă e valabil pentru

mine şi pentru ce am păţit eu, atunci trebuie să fie valabil şi pentru Trenton.

— Ştiu că ai dreptate, spuse Dianne, zâmbind. – În plus, e ziua nunţii tale şi nu vreau să continuăm cu această discuţie. Ar trebui să sărbătorim, şi chiar asta am de gând să fac!

— Uite, mămico, am găsit flori pentru mătuşa Ardith, spuse Luke.

Dianne izbucni în râs. – Vezi, chiar şi băieţii ştiu că e timpul pentru bucurie şi fericire… şi flori.

— Şi iubire, adăugă Ardith. – Mulţumesc că mă iubeşti în ciuda trecutului. Şi mulţumesc că o iubeşti pe Winona.

— Cum aş putea să nu vă iubesc? Dianne îi văzu pe ceilalţi băieţi venind la ele cu mâinile pline de flori de câmp. – Iubirea face ca totul să fie mai bun. Vindecă rănile vechi şi trece cu vederea greşelile. Băieţii îi întinseră ofrandele lui Ardith.

Ea zâmbi şi întinse mâna să le ia. – Ce frumoase sunt. Vă mulţumesc că le-aţi cules.

Luke îşi şterse mâinile murdare pe cămaşă. – Tăticu' a zis că o să ningă curând. O să moară dacă nu le culegem.

— Şi, dacă nu le-aţi fi cules, eu n-aş fi avut ocazia să mă bucur de ele. Ştiu că le vor plăcea şi Winonei şi lui Levi.

Ardith se uită din nou la Dianne. – Sper că într-o bună zi voi avea băieţi la fel de minunaţi că ai tăi.

— Vei avea. Ştiu eu asta, zise Dianne încetişor. – Ştiu eu.

— Mă bucur că ai putut veni azi la ceai, spuse Portia cu glas mieros. Le zâmbi Cynthiei Lawrence şi celor două fiice ale sale. Aici, în Vest, noi, femeile, trebuie să fim unite. Altfel am putea muri de dorul prieteniei feminine.

Puse o tavă de argint pentru ceai pe un cărucior de ceai stilat. Ambele erau daruri de la Chester, dar Cynthia Lawrence nu va afla niciodată asta. Portia luă ceainicul şi începu să toarne.

– Câteodată tânjesc să pot povesti cu altă femeie despre noua modă şi astfel de lucruri.

— Aici n-avem prea mult timp pentru modă – nici nouă, nici veche, răspunse sarcastică Cynthia. – Dumneata nu eşti soţie de fermier, aşa că poate îţi e mai uşor.

Portia se abţinu să dea un răspuns la fel de sarcastic şi spuse în schimb: – Ai dreptate. Viaţa mea aici, în oraş, e mult mai simplă. Vai, timpul petrecut la Diamond V mi-a dovedit măcar asta, dacă nu altceva. Desigur, Dianne Chadwick n-a trebuit niciodată să muncească din greu, cum sigur munciţi dumneata şi fetele. Îi oferi Cynthiei o ceaşcă cu ceai şi apoi le turnă şi Marei şi Elsei.

— Doamna Chadwick nu trebuie să muncească din greu? întrebă Elsa. – Cum aşa?

Portia dădu din mână şi minţi: – Vai de mine, femeia aia are mulţi servitori. Nu trebuie să ridice un deget. O, chiar vara trecută au adus o bucătăreasă pentru casă şi o alta pentru ajutoarele de la fermă. Are şi fete în casă. Banii nu înseamnă nimic pentru ei. Îi cheltuiesc de parcă i-ar scoate dintr-o fântână nesecată din curtea lor.

— Păi, asta nu va ţine mult, spuse Cynthia, aruncând o privire spre Mara. – În curând vor pleca de pe pământul lor, iar noi vom fi noii proprietari.

Mara se uită în altă parte, evident stânjenită de conversaţie. Portiei nu-i păsa de niciuna din fiicele lui Chester şi avea de gând să le mărite cât mai repede posibil, dar pe Mara o displăcea chiar mai mult decât pe Elsa. Elsa

era impetuoasă ca tatăl ei şi purta trăsăturile personalităţii lui ca pe o mănuşă care îi venea perfect. Dar Mara era moale. Era bună şi blajină. Şi ea şi fratele ei, Joshua, erau aşa, iar Portia ştia că asta îl mâhnea pe Chester. Băiatul nu avea niciun viitor ca crescător de vite nemilos.

Băură ceaiul şi mâncară prăjiturelele pregătite de Portia. Însă conversaţia secă cu mult înaintea ceştilor delicate de porţelan şi, dacă n-ar fi fost natura pusă pe harţă a Elsei, Portia ar fi murit de plictiseală.

— N-am putea să ne plimbăm prin oraş până staţi de vorbă? se văită Elsa după ce nu ajunse nicăieri cu cererea de a termina ceaiul şi a pleca acasă.

— Da, mamă, fu de acord Mara – te rog, ne laşi să ne plimbăm puţin? Şi poate să facem nişte cumpărături?

Cynthia miji ochii. – Presupun că ar fi bine să mergeţi să vă uitaţi la nişte materiale noi de rochii, dar să nu fiţi frivole. Spuneţi-i vânzătoarei să le pună în contul tatălui vostru şi să nu lipsiţi mai mult de zece minute.

Fetele se ridicară imediat în picioare. – Mulţumesc pentru ceai, doamnă Langford, spuse Mara, ducându-se în spatele scaunului mamei sale. – Mi-a plăcut foarte mult.

— Cu multă plăcere, Mara. Portia se întoarse spre Elsa şi adăugă: – Cu multă plăcere, Elsa.

Elsa se încruntă şi se duse lângă sora ei. – Ceaiul ar fi putut fi mai fierbinte.

Portia înţepeni… Data viitoare voi încerca să-mi aduc aminte.

Fetele se duseră la uşă şi o deschiseră. – Mamă, zise Elsa, făcându-i semn să vină – trebuie să-ţi spun ceva.

Cynthia Lawrence păru să sesizeze importanţa şi, în loc să-şi contrazică fata, se duse la ea. Portia se folosi de

prilejul dat de duşmancele întoarse cu spatele ca să toarne o fiertură otrăvitoare, dar fără gust, în ceaşca Cynthiei. Turnând apoi nişte ceai, zâmbi când Cynthia reveni şi fetele ieşiră din casă.

— Îşi făceau griji pentru cadoul de ziua tatălui lor, zise Cynthia, ducând ceaşca la gură. – Uneori sunt sentimentale. Sorbi lung şi puse ceaşca pe farfurioară.

Portia ştia că otrava va acţiona destul de repede şi nădăjduia să pună capăt întrevederii, astfel încât femeia să se prăbuşească în altă parte – îmi pare foarte rău că sunt nepoliticoasă şi pun capăt timpului nostru împreună, spuse Portia, încruntându-se – dar m-a luat brusc o durere de cap. Oare ne-am putea reîntâlni în altă zi – curând?

Cynthia clătină din cap. – Mă îndoiesc de asta. Am venit azi aici doar ca să-ţi dau un sfat.

Portia se prefăcu mirată. – Un sfat? în ce privinţă?

— Soţul meu.

— Nu înţeleg.

Cynthia se ridică în picioare.

– Ba eu sunt sigură că înţelegi. Stai departe de Chester. E însurat cu mine şi eu n-am de gând să schimb situaţia.

— Vai, Cynthia Lawrence, habar n-am despre ce vorbeşti. Mă acuzi de ceva?

— N-am timp de acuzaţii. Consideră-te avertizată.

Portia se ridică în picioare şi se duse la uşă după Cynthia. – Sunt sigură că te înşeli. Nu mă interesează bărbaţii căsătoriţi.

Cynthia se uită în ochii Portiei fără să clipească. Ochii ei parcă erau de cremene.

– Eu nu mă joc, doamnă Langford. Dacă nu-mi asculţi sfatul, vei regreta.

Portia zâmbi. – Acum şi dumneata! Niciuna dintre noi nu ne dorim să regretăm ceva. O văzu pe Cynthia strâmbându-se. Fără îndoială că deja începuseră crampele stomacale. – În ce mă priveşte, filosofia mea e să-mi trăiesc viaţa fără regrete.

— Totuşi, stai departe de Chester.

Portia îşi încleştă dinţii şi o privi în ochi. – Sper că vom lua ceaiul împreună curând, reuşi ea să spună în cele din urmă.

— La revedere, doamnă Langford.

— La revedere, doamnă Lawrence.

După câteva zile, Dianne primi vorbă că doamna Lawrence murise subit. Charity stătea cu ea în salon, dându-i singura informaţie pe care o avea în această chestiune.

— Ben a oficiat mica ceremonie. A fost prezentă doar familia. A zis că niciunul nu părea prea trist sau îngrijorat, în afară de Mara. Ea părea devastată.

— Cynthia nu era chiar aşa de bătrână, nu-i aşa? Parcă am auzit pe cineva zicând că nu avea nici cincizeci de ani. Nu-i aşa? întrebă Dianne. Deja se întreba care era contribuţia Portiei Langford la acest eveniment.

— Aşa cred. Dar, deşi nu era bătrână, era bolnăvicioasă. Mie mi-a cerut de două ori leacuri pentru stomac. Eu m-am rugat cu ea în ambele dăţi, dar nu mi s-a părut că era prea impresionată de abilităţile lui Dumnezeu.

— Ce trist că a murit aşa de tânără şi aşa de subit, zise Dianne, cântărind încă situaţia, în speranţa că va descoperi un indiciu necunoscut. Trenton vorbise foarte clar despre interesul Portiei faţă de Chester Lawrence şi flirturile ei. Dacă voia să îl facă al ei, sigur nu ar fi avut mustrări de

conştiinţă în legătură cu eliminarea singurei persoane care îi stătea în cale – soţia lui.

— Ce ciudat sună, zise Dianne, clătinând din cap. – Ştiu că ţinutul acesta e aspru cu oamenii, dar am sentimentul straniu că greutăţile pământului au avut prea puţină legătură cu moartea Cynthiei.

— Ce vrei să insinuezi? întrebă Charity.

— Nu sunt sigură, răspunse Dianne. Am nişte gânduri în privinţa asta, dar nu le pot rosti acum. Mă rog doar să descoperim adevărul înainte ca cineva să mai moară în chip misterios.

Sub ameninţarea ninsorii, Morgan şi Angelina ajunseră în sfârşit la o mică cabană izolată din Teritoriul Washington. Morgan vedea că Angelina abia se putea stăpâni. Le fusese greu să găsească drumul şi, fără ajutorul câtorva pădureni, poate că nu l-ar fi găsit niciodată pe Nicolaas Mercer.

Morgan coborî de pe cal şi ţinu frâiele pentru Angelina până ce ea descălecă. După cum părea, cineva era acasă. Lumina de la fereastră arăta clar asta.

— Crezi că e aici? şopti Angelina.

Un vânt rece bătea printre pinii înalţi şi Morgan se cutremură. Se resemnase faţă de inevitabilitatea acestui moment, dar, cu toate bunele sale intenţii, încă îl durea inima să o dea pe femeia care îi era dragă unui alt bărbat. Chiar dacă acel bărbat îi era frate.

— E cineva aici şi, din câte spuneau oamenii, nu cred că locuieşte cu altcineva.

Angelina se duse după Morgan când el se duse să lege caii. – Cred că o să ningă.

Morgan ştia că încearcă să pară lipsită de griji. La fel ca

în toate lunile în care îl căutaseră pe Trenton. Cele mai multe femei şi-ar fi făcut griji pentru reputaţia lor – că trebuie să călătorească cu un bărbat cu care nu sunt căsătorite. Dar Angelina părea preocupată doar să-l găsească pe Trenton.

Dându-şi seama că era probabil ultima lor ocazie de a discuta, Morgan se întoarse spre ea. – Uite, ştii ce simt pentru dumneata – ce am simţit de când te-am văzut prima oară.

Abia îi putea desluşi trăsăturile în lumina ferestrei, dar o văzu dând din cap. Îşi scoase mănuşa din mână şi îi atinse obrazul. Ştia că pentru ea nu înseamnă nimic, dar trebuia să o facă.

— Am făcut asta numai pentru că te iubesc. Te iubesc destul de mult ca să te dau lui Trenton, ştiind că el e singurul care te va face fericită. Dar vreau să ştii că, dacă el nu te vrea, dacă refuză să te lase să rămâi, eu sunt aici.

Angelina întinse mâna şi îi atinse şi ea faţa. Acest gest îi încălzi tot corpul, trezindu-i emoţii pe care ar fi preferat să le evite.

— Eşti un om bun, Morgan. N-am vrut să te rănesc. Trebuie să ştii asta.

— Ştiu.

— Îmi pare rău că asta ţi-a provocat atâta durere. Vreau să ştii că voi ţine întotdeauna la dumneata. Lăsă mâna jos şi trase adânc aer în piept. – Indiferent ce se va întâmpla, îţi mulţumesc că m-ai adus aici.

Morgan îi dădu repede drumul şi dădu din cap. – Hai să vedem dacă e aici.

Trenton deschise după ce Morgan bătu în uşă. Era greu de spus care era mai mirat – Morgan la vederea

munteanului bărbos sau Trenton la vederea fratelui său şi a Angelinei.

— Ce căutaţi aici? întrebă Trenton cu glas tare.

Angelina păşi înainte şi se puse între el şi Morgan. – Nicolaas Mercer, am venit ca să mă mărit cu dumneata. E ger afară, aşa că te rog lasă-ne să intrăm şi să ne încălzim.

Trenton făcu un pas înapoi şi ea intră fără a mai spune ceva. Morgan nu se putu abţine să nu zâmbească văzând chipul mirat al fratelui său.

— A trebuit să-i spunem, zise el în cele din urmă. – Abia mai trăia fără tine. O să te consider cel mai mare idiot dacă o trimiţi înapoi. Şi probabil că va trebui să-ţi dau câţiva pumni în faţa aia păroasă dacă vei îndrăzni să mă certi pentru că am adus-o aici.

Angelina se întoarse, dându-şi jos gluga mantiei. Strălucea de bucurie că îşi vede în sfârşit preaiubitul. Morgan tresări şi se uită în altă parte.

— Cine-a zis că mă voi gândi s-o trimit înapoi?

— Bun, îi zise Morgan – văd că ne înţelegem.

Trenton îl cuprinse de umeri. Morgan îşi ridică privirea şi văzu compasiunea din ochii fratelui său. – Cred că înţelegem amândoi… Mulţumesc.

CAPITOLUL 20

Ianuarie 1881

— Cred că ştiţi cu toţii de ce am convocat şedinţa asta, spuse Cole, când mulţi dintre fermierii locali se adunară ca să ia loc în salonul lui. Le trimisese pe femei la etaj şi le rugase să rămână acolo în seara aceea. Ştia de multă

vreme că era necesar să-i strângă pe fermierii despre care ştia că vor lua poziţie împotriva lui Chester Lawrence şi a băieţilor lui, dar evenimentele din ultimele câteva luni făcuseră necesar ca lucrul acesta să se întâmple urgent.

— Lawrence obţine controlul în valea noastră cu ajutorul banilor şi angajaţilor lui. Primarul, şeriful şi mulţi alţii sunt în mâna lui, aşa că rezolvarea lucrurilor pe cale legală va fi în cel mai bun caz dificilă. Mulţi dintre voi v-aţi plâns că vă lipsesc vite, că aveţi probleme cu apa şi că sunteţi ameninţaţi, aşa că este clar că nu putem lăsa lucrurile aşa cum sunt.

— Dacă legea nu ne ajută, atunci ce-ar trebui să facem? întrebă G.W. Andercamp. Ferma sa era cam la douăzeci şi cinci de kilometri nord-nord-est de Diamond V. – Chester Lawrence mi-a venit la uşă de mai multe ori decât mi-ar fi convenit. Mă tot presează să-i vând ferma. Ca să fiu sincer, el şi băieţii lui le bagă în sperieţi pe femei.

— Familia Lawrence e într-adevăr supărătoare, fu de părere un altul de la o mică fermă de oi dinspre sud, dar mă îndoiesc că sunt chiar aşa de periculoşi. Se auziră câteva murmure de aprobare.

Cole ştia că venise timpul să le spună adevărul.

— Nu ştiu exact ce aţi auzit fiecare dintre voi despre moartea lui Whitson şi Maggie Farley, dar cred că a sosit timpul să spunem adevărul. Whit n-a omorât-o pe Maggie şi nici invers. Whit a apărut la uşa mea aproape omorât în bătaie. Pe patul de moarte mi-a spus că băieţii lui Lawrence au fost la el. L-au târât cu un cal până a rămas aproape mort, apoi l-au bătut cu lopata.

Oamenii începură să vorbească între ei. Lui Cole i se părea că se întrebau unii pe alţii dacă să creadă o

asemenea poveste.

— Am găsit lopata cu sânge şi păr lipit de ea.

— Dar cum poţi şti sigur că au fost băieţii lui Lawrence? întrebă un alt fermier.

Cole strânse mai tare în mână bucata de hârtie pe care o adusese cu el la şedinţă.

– Whit mi-a spus că ei au fost. Ce motiv ar putea avea un om care e pe moarte să mintă în privinţa ucigaşilor săi?

— Poate că le purta pică, sugeră cineva.

— Dacă avea cineva dreptul să poarte pică cuiva, Whit era acela. N-am spus asta nimănui altcuiva – numai cei câţiva bărbaţi care au fost cu mine în noaptea aia la Whit ştiu adevărul – dar Maggie Farley a fost siluită înainte de a fi ucisă. Bărbaţii care fac aşa ceva trebuie opriţi. Bărbaţii ăia sunt încă în libertate. Cred că avem motive întemeiate să ne facem griji pentru siguranţa femeilor şi copiilor noştri.

— Nimeni n-o să creadă că fraţii Lawrence au avut ceva de-a face cu moartea lui Whit şi Maggie, zise G.W., clătinând din cap. – Nu, domnule. Omul lui Chester n-o să-i arunce băieţii după gratii.

— Probabil că nu, răspunse Cole. – Şi de aceea trebuie să ne gândim ce avem de făcut. Lawrence ameninţă să-mi fure ferma prin mijloace legale. L-a ucis pe Whit ca să-i ia pământul. Cât va mai trece până se va năpusti şi asupra voastră? Deocamdată doar vă sâcâie zi de zi ca să vindeţi. Ce se va întâmpla când îşi va pierde răbdarea şi va decide să ia lucrurile în mâinile lui, ca să grăbească procesul?

— Chiar a fost siluită? întrebă un om mai în vârstă. – Numai un animal ar face una ca asta.

Cole încuviinţă din cap. – Exact asta e şi părerea mea. Cei care sunt responsabili de moartea lui Whit şi a lui Maggie

nu sunt mai buni decât animalele.

— Ei bine, prin părţile astea prindem în cursă animalele dăunătoare şi le omorâm, declară Slim Smith, un bărbat scund şi vânjos. Avea o mică fermă cam la cinci kilometri sud de Madison.

— Nu putem omorî oameni – asta nu ne-ar face mai buni decât ei, zise Cole, încercând să ţină sub control şedinţa. – Ce trebuie să facem e să-i ducem de aici într-un oraş mai mare, unde Chester să nu poată corupe legea.

— Cu bani destui poţi corupe aproape orice, spuse trist G. W.

Cole îşi privi cu asprime prietenul. – Te-ar putea corupe şi pe tine, G. W?

Omul se îndreptă puţin de spate. – Nu. N-ar putea. Oricâţi bani mi-ar oferi.

Cole zâmbi. – Am sentimentul că cei mai mulţi dintre cei de aici simt la fel.

Toţi dădură din cap a încuviinţare, vorbind între ei şi transformând discuţia într-o cacofonie.

— Oameni buni, ascultaţi-mă! strigă Cole ca să acopere larma din ce în ce mai mare. Bărbaţii tăcură şi se uitară la el. – Avem foarte puţine opţiuni. Ce trebuie să facem acum este să ne gândim cine va face cel mai mult şi va lucra cel mai bine pentru noi.

— Cred c-am face bine să începem cu o rugăciune, interveni Ben Hammond.

Cole se uită la el. – Avem nevoie de aşa ceva.

Când temperatura scăzu la câteva grade şi apoi sub zero, Dianne începu să dispere că nu se va mai face cald niciodată. Îşi făcea griji pentru băieţi şi se străduia să ţină

mereu aprins un foc bun în şemineul din dormitor. John încă dormea în camera părinţilor săi, unde focul era mereu aprins pentru ca el să poată trage câte un pui de somn. Avea aproape doi ani, dar era mic pentru vârsta lui şi Dianne se frământa că ar fi putut suferi mai mult decât ceilalţi copii.

Chiar şi acum, când îl înveli cu o blană călduroasă de castor ca să doarmă, îşi făcea griji. Unele ierni erau blânde, dar altele erau reci şi aspre. Câteodată ningea, câteodată nu, dar întotdeauna era o luptă să-i ţină pe copii feriţi de boli. Vecinii pierduseră copii din cauza bolilor. Faith aproape că o pierduse pe mezina ei, mica Lucy, din cauza scarlatinei. Moartea era peste tot în jurul lor – mai cu seamă iarna.

— A adormit? întrebă Cole, intrând în dormitor.

— Da. S-a trezit agitat, dar l-am legănat un pic şi l-am pus iar la culcare. Probabil că a avut un vis urât, răspunse Dianne, sperând şi rugându-se ca John să nu se îmbolnăvească. – Cum a mers a doua şedinţă? Aţi găsit vreo cale prin care să-i opriţi pe cei din familia Lawrence să ia în stăpânire valea?

— Nu prea. Dar câţiva oameni au spus că nu s-a mai întâmplat nimic. Se pare că şi familia Lawrence s-a ghemuit în casă din cauza frigului.

Dianne îşi privi soţul neîncrezătoare. – Deci n-o să faceţi niciunul nimic pentru că e frig?

Cole se încruntă. – N-am spus asta.

— Păi mie mi se pare că bărbaţii cred că totul a revenit la normal. Situaţia n-o să fie niciodată normală aici câtă vreme ucigaşii umblă ca oameni liberi.

— Dianne, n-am zis să nu facem nimic. Ţi-am spus doar

ce s-a vorbit.

— Ştiu, dar mai ştiu şi că Maggie şi Whit trebuie răzbunaţi. De fapt şi Sam şi Trenton. E foarte posibil ca Portia să-i fi folosit pe fraţii Lawrence ca să-i facă treburile murdare.

— Dar nu ştii asta, zise Cole, aşezându-se obosit.

— Ştiu că domnul Langford crede că Portia i-a ucis fiul. Ştiu că Trenton îl ajuta să strângă informaţii şi Portia probabil a aflat asta. Probabil că a decis să ia lucrurile în mâinile ei.

— Cu probabil-urile nu faci mare lucru la tribunal.

Dianne îşi puse mâinile în şolduri. – Cineva trebuie să facă ceva. Nu e corect că după atâta timp încă nu plăteşte nimeni pentru moartea lui Sam şi atentatul la viaţa lui Trenton. Cei mai mulţi sunt fericiţi să creadă că s-au omorât unul pe altul.

— Dianne, n-am ce face în privinţa asta. Nu putem forţa lucrurile... Portia e mână în mână cu Lawrence – cel puţin aşa se pare. Ben zice că e la ferma Walking Horseshoe aproape de fiecare dată când le face o vizită. Dacă Lawrence e responsabil pentru cele întâmplate lui Whit şi Maggie...

— Dacă? Ai zis *dacă*? Ştii că el e responsabil pentru moartea lor. Le voia pământul, şi ce să vezi? Acum e al lui. Ştia că tonul ei devenise dur, dar nu se putea abţine.

— Fratele meu a trebuit să părăsească confortul casei sale, adăugă ea, coborând glasul până la şoaptă. – E acolo – numai Dumnezeu ştie unde. Poate că e pe jumătate mort de frig sau de foame. N-am de unde să ştiu.

— N-ai avut de unde să ştii nici în toţi acei ani când a fost în afara legii. E om în toată firea şi e capabil să-şi poarte de

grijă şi lui şi Angelinei dacă o lasă să rămână cu el.

— Dar el merită atenţia noastră, să ne ocupăm de rezolvarea problemei.

— Deci de fapt e vorba de Trenton şi a-l răzbuna pe el?

— E vorba de ei toţi, spuse ea mânioasă. – Evident că nu-ţi pasă.

— Eu am adunat oamenii, nu-i aşa? îşi miji ochii. – Ştii ce greu a fost să-i aduc aici pe oamenii ăia – să le propun să facem ceva pentru a lua legea în mâinile noastre? Acum aproape douăzeci de ani am fost într-o întrunire asemănătoare şi rezultatul n-a fost prea bun, dacă vrei să-ţi aduci aminte.

Justiţia comitetelor vigilenţei o fi larg acceptată în Vest, dar eu aş prefera să-i văd pe vinovaţi judecaţi la tribunal, nu spânzuraţi de vecinii lor.

Dianne îşi aminti ce îi povestise el despre unica lui participare la un comitet al vigilenţei. Femeia pe care o iubea fusese împuşcată din greşeală de tatăl său. Asta ridicase un zid între cei doi pentru mulţi ani şi lăsase o rană dureroasă în inima lui Cole.

— Eu nu vreau decât să se facă dreptate, zise Dianne, străduindu-se să ignore durerea din ochii bărbatului ei.

— Nu vrei decât s-o vezi pe Portia Langford moartă.

— Păi, având în vedere că e responsabilă de moartea atâtor oameni, ce-i rău în asta? întrebă ea cu încăpăţânare. Nu-şi mai putea nega ura pentru Portia şi da, voia să o vadă cu gâtul în ştreang. Gândul acesta o sperie. *Când am devenit atât de lipsită de inimă*?

— Crezi că dacă Portia e găsită vinovată şi executată sau închisă, Trenton se va putea întoarce la fermă, nu-i aşa?

— Păi, de ce nu?

— Pentru că Chester Lawrence ştie fără doar şi poate totul despre trecutul lui, la fel ca lacheii lui. Trenton nu se poate întoarce aici – nici acum şi nici altă dată – nu înţelegi? Decât dacă eşti gata să depăşeşti orice limită şi să-i omori pe toţi cei cărora le-a spus Portia adevărul despre fratele tău.

Dianne simţi că îi dau lacrimile. Ştia că Cole are dreptate, dar suferea atât de mult pentru că nu-l putea avea pe Trenton aici, unde îi era locul. Portia Langford stricase totul.

Cole traversă camera şi o luă în braţe. – Ştiu că ţi-e greu. Şi mie mi-e dor de el. Simt că mi-am pierdut cel mai bun prieten.

— Nu-i cinstit. Ea e aici şi el e departe. Nu-i drept.

— Dar nu ne putem amesteca, nu putem încălca legea ca să schimbăm situaţia.

— Ştiu, zise Dianne, suspinând şi reţinându-şi lacrimile. – Dar mi-aş dori să putem.

— Nu, nu-ţi doreşti asta. N-ai nicio fibră de nelegiuită în tine. N-ai face rău nimănui – nici măcar Portiei.

— Să nu fii aşa de sigur, răspunse ea. – Simt multă amărăciune faţă de femeia asta.

Amărăciunea se întinde şi împânzeşte totul, ca buruienile din grădină, cu care te lupţi tot timpul. Dacă amărăciunea îţi umple inima şi omoară tot ce e frumos, ce va fi cu mine şi cu băieţii?

Dianne închise ochii. – Pe tine şi pe băieţi îi iubesc. Pe Portia o urăsc.

— N-ai cum s-o urăşti pe ea şi să menţii iubirea pentru noi necontaminată. Nu se poate. Ştiu. Eu l-am urât pe tata pentru ce i-a făcut lui Carrie. Ura aia m-a ros până când n-am mai putut iubi pe nimeni – era să renunţ şi la dragostea

pentru tine din cauza ei.

— Nu văd cum n-aş putea s-o urăsc. E atât de uşor s-o urăsc dacă mă gândesc la toate lucrurile în care a fost implicată.

— Trebuie să mergi cu asta la Dumnezeu, zise Cole, mângâindu-i părul. O sărută pe frunte. – Trebuie să-L laşi să te iubească şi să-ţi arate cum chiar şi asta se va rezolva, dar la timpul Lui. El nu se lasă batjocorit, Dianne. Nu-şi va părăsi copiii. Dumnezeu se va ocupa de Portia şi de Chester – poate că nu aşa cum ne-ar plăcea nouă, dar o va face.

Dianne aranjă pernuţele de pe divan şi se ridică să vadă dacă totul era la locul lui pentru o după-amiază de cusut. Le invitase pe Charity şi pe Faith la fermă, împreună cu Koko şi Ardith. Sperau să poată începe un cerc de cusut.

— Uite, Luke, strigă Winona de la fereastra îngheţată în faţa căreia stătea în picioare pe scaun. – Pot să desenez. îşi plimbă degetul prin gheaţa rece şi desenă un fel de pisică. – Uite, pisu. Mama zice că peste câteva săptămâni o s-avem o grămadă de pisicuţe mici.

— Îhî. şi noi o s-avem viţeluşi la primăvară, zise Luke cu mândrie. – Iar tăticu' zice că mă pot duce să ajut la strângerea vitelor, da' tu nu poţi pentru că eşti fată.

Dianne se abţinu să nu râdă. – Haide, Luke, nu fi răutăcios. Winona a făcut un desen foarte frumos. Ce-ar fi să te duci şi tu la cealaltă fereastră ca să desenezi nişte viţei?

— Să te ajut? întrebă Micah. La trei ani şi jumătate, era umbra fratelui său.

Luke dădu din umeri. – Cred că da. Poţi să le desenezi picioarele. Da' să ştii c-or să fie mulţi.

Micah dădu din cap, cu o mină serioasă, înţelegând

seriozitatea sarcinii sale. – Pot s-o fac.

Dianne râse şi băieţii se puseră pe treabă. Winona, ca să nu fie întrecută, începu să deseneze alte pisicuţe.

La auzul unei căruţe, Dianne se uită la ceas. Era aproape unsprezece. Sosiseră chiar la ţanc. Îşi desfăcu şorţul şi îl puse pe un scaun. Apoi, netezindu-şi rochia, se duse la uşă.

Deschise uşa chiar când Levi îşi făcu apariţia ca să o ajute pe Charity să coboare din căruţă. – Ce frig e azi, nu-i aşa, Levi? zise ea, îmbrăţişându-l. – Vai, dar soţia aia a ta cred că te hrăneşte bine. Cred că ai pus cel puţin cinci kilograme pe tine.

— Găteşte bine, asta-i sigur. Întinse mâna ca să o ajute şi pe Faith să coboare, apoi, când ea ajunse cu bine jos, le ajută şi pe Mercy şi pe Lucy.

— Mă ocup eu de cai. Intraţi în casă, spuse Levi.

— O, ce-au crescut fetele! exclamă Dianne în timp ce grupul se grăbea spre casă.

— Păi Mercy va împlini zece ani în aprilie, zise Faith. – Încă nu-mi vine să cred.

— Nici mie, zise Dianne, închizând uşa după ce toţi ajunseră înăuntru – înseamnă că şi eu sunt măritată de zece ani. Se minună cât de repede trecuse timpul. – N-au cum să fie zece ani, nu-i aşa? Se uită la chipul amuzat al lui Faith şi fu nevoită să râdă. – Cred că majoritatea femeilor se pricep mai bine la asta, zise ea, clătinând din cap – dar eu chiar am pierdut noţiunea timpului.

— Eu am patu, zise Lucy, ridicând mâna ca să arate patru degete.

Dianne râse. – Da, ştiu că ai patru ani. Am fost la ziua ta, îţi aduci aminte?

Lucy dădu din cap. – Mi-ai dat o păpuşică cu rochiţă roşie.

Lui Dianne nu-i venea să creadă că fetiţa îşi amintea. – Da, chiar aşa. Te mai joci cu ea?

Lucy clătină din cap, legănându-şi coada împletită. – Are picioru' rupt.

Dianne se uită la Faith, care se grăbi să explice cum putea avea o păpuşă de cârpă un picior rupt. – Mă tem că Bart, căţelul nostru, s-a hotărât să o guste pe Miss Dolly. Trebuie s-o reparăm. E printre proiectele mele de cusut de azi.

— Păi atunci am face bine să trecem la treabă, nu-i aşa?

Charity se întoarse spre Ardith şi o îmbrăţişă. – Ce mai face fata noastră? îl faci fericit pe Levi?

— Vai, ai obrajii aşa de reci – vino lângă foc, spuse Ardith, trăgând-o pe Charity după ea. – Şi da, suntem amândoi foarte fericiţi.

Se adunară în salonaşul mai mic, care se încălzea mai bine. Dianne luă loc şi scoase un coş cu lucruri de cusut.

— Şi ce noutăţi mai sunt în Madison? A venit noua croitoreasă din Denver?

— A sosit chiar înainte de prima ninsoare mai mare de săptămâna trecută, îi răspunse Charity. – A doua zi după ce s-a măritat Portia cu Chester Lawrence.

— S-au căsătorit în sfârşit? Ce i-a reţinut până acum? Cynthia a murit de cel puţin cât – patru, cinci luni? întrebă Dianne sarcastică.

— Păi, măcar nu trăiesc în păcat, afirmă Charity. – Prefer să-i văd pe oameni căsătoriţi legal. Ben a oficiat ceremonia. A zis că n-a fost cine ştie ce, dar ei păreau fericiţi. Însă copiii nu păreau prea încântaţi. Nu cred că le place să aibă o mamă vitregă care e mult mai tânără decât tatăl lor.

— Poate că doar n-o plac pe Portia, răspunse Dianne.

Încerca să se concentreze la cusut, dar vechea mânie i se strecura în inimă.

— Ei bine, lăsând asta la o parte, treaba s-a făcut. Căsuţa ei a fost închiriată croitoresei. De fapt, de aceea m-am gândit la asta, zise Charity, începând să coasă la o cuvertură.

— Cei din familia Lawrence sunt oameni răi, spuse Faith, dându-le fetelor ei o broderie la care să lucreze. – Malachi s-a certat cu băiatul cel mare – Jerrod. Băiatul are o fire aprinsă şi nu se sfieşte să vorbească urât cu oricine îl supără.

— Cu ce l-a supărat Malachi? întrebă Ardith.

Faith ridică din umeri., Jerrod adusese nişte cai la potcovit. Malachi i-a potcovit şi apoi Jerrod a început să tune şi să fulgere că potcoavele nu sunt bine făcute – că Malachi nu lucrează bine. A zis că n-o să-l plătească, aşa că Malachi a început să dea jos potcoavele. Jerrod şi-a pierdut cumpătul atunci şi a început să arunce cu tot ce i-a venit la mână. Până la urmă Malachi i-a zis că ori plăteşte şi pleacă, ori îl lasă să scoată toate potcoavele.

— Şi ce-a făcut? întrebă Dianne, nădăjduind că nu se certaseră pentru asta.

— Jerrod a dat înapoi. A plătit şi a plecat. A fost auzit mormăind obscenităţi până la ieşirea din oraş.

Charity clătină din cap. – Este evident că familia aceea suferă. Bunul Dumnezeu are nevoie de un loc mai bun în inima lor.

— Dumnezeu n-are nevoie de un loc mai bun, replică Dianne sarcastică. – Mai întâi trebuie să intre acolo.

— Haideţi să nu bârfim, zise Charity, zâmbindu-i afectuos lui Dianne. – Mai bine povesteşte-mi despre băieţii

dumitale. Ce mai fac?

Dianne îşi dădu seama că era probabil mai bine să lase deoparte discuţia despre Portia şi familia Lawrence. – Lui John îi dau iar dinţii.

Micah e tot timpul după Luke, iar Luke se duce după bietul Jamie ca un căţeluş care şi-a regăsit stăpânul după multă vreme.

Charity râse. – Parcă-i văd.

— Mă tem că Jamie nu vede cu ochi prea buni adoraţia lui Luke. Koko luă o piele tăbăcită şi adăugă: – De multe ori fuge de băiat ca să muncească. Lucru pe care nu credeam că-l voi vedea vreodată.

Doamnele izbucniră în râs şi Dianne trebui să recunoască că se simţea mult mai bine împărtăşind umorul din viaţa lor în locul tristeţilor.

— Ce alte veşti plăcute mai avem? întrebă Faith, începând să lucreze la Miss Dolly.

Ardith îşi drese glasul şi îşi puse cusătura în poală. – Eu am nişte veşti. Toate îşi ridicară ochii. Ea zâmbi şi ridică o cămăşuţă albă de bebeluş, din flanelă. – Eu şi Levi vom avea un copil.

Dianne îşi coborî privirea la cămaşa pe care o făcea pentru Luke. Ardith îi destăinuise ştirea acum câteva zile. Bebeluşul aşteptat părea să-i dea lui Ardith o poftă de viaţă cum nici măcar Levi şi Winona nu reuşiseră.

Charity era încântată. – O, am sperat să fie aşa. Nu voiam să se întâmple prea curând, dar, dacă mă gândesc mai bine, pentru mine nu poate fi prea curând. Simt că parcă voi fi din nou bunică.

— Da, vei fi bunica bebeluşului nostru. Eu şi Levi am decis deja asta.

— Sunt aşa de bucuroasă pentru dumneata, Ardith, zise Faith. – Dar ştiţi ce înseamnă asta, doamnelor. Trebuie să dăm la o parte alte cusături şi să facem lucruşoare pentru bebeluşul acesta.

— Exact, fu de aceeaşi părere Koko. – Vei avea nevoie de multe lucruri.

— Când va veni copilul? întrebă Charity.

Ardith roşi. – Din câte-mi pot da seama, în august.

Charity bătu din palme. – Bun. Un bebeluş de vară. Sunt cei mai buni prin părţile astea. Va avea ocazia să pună un pic de grăsime pe el până vine iarna.

— Vorbeşti despre copil de parcă ar fi un viţel, zise Dianne, râzând.

— Poate că da, dar prin părţile astea e mai bine să intri în iarnă cu câteva kilograme în plus decât cu câteva în minus.

— Sunt de acord cu Faith, zise Dianne, terminând cusătura pe care o făcea. – Cred că trebuie să facem planuri să ne întâlnim cel puţin o dată pe lună pentru a face hăinuţe pentru bebeluşul lui Ardith.

— Şi poate şi alte doamne ni se vor alătura, adăugă Charity. – Ştiu că puţine sunt dispuse să plece la drum pe frigul ăsta, dar poate la primăvară.

— La primăvară vom strânge cireada şi vom însemna viţei. Ştii ce ocupaţi suntem atunci, răspunse Dianne. – Vom fi norocoase dacă vom avea timp să ne odihnim puţin, nu să petrecem o după-amiază cosând.

— Poate că ar trebui să ajutăm toate la strângerea vitelor, propuse Ardith. – Ne-am putea duce să gătim şi să le ţinem companie. S-ar bucura şi copiii.

Dianne dădu din cap, simţind un fior de entuziasm. – N-am mai fost la strângerea vitelor de multă vreme. S-ar

putea să fie exact ce ne trebuie. Cole deja spunea că-l va lua pe Luke, aşa că poate nu îl va deranja dacă vine toată familia.

— Va veni şi Malachi. Cole deja l-a rugat să vină şi să se ocupe de orice e nevoie. Nu cred că se va supăra dacă venim şi noi cu el, zise Faith, zâmbind. – Nu dacă ştie că e pentru o cauză bună.

— Voi vorbi cu Ben, iar dacă el e de acord, voi da de ştire la biserică ca să afle şi nevestele altor fermieri, afirmă Charity. – Aşa poate că vor veni şi alte doamne cu noi.

Pentru Dianne planul era o binecuvântare amestecată. Îşi făcea griji că va veni şi Portia cu fiicele lui Lawrence, chiar dacă Cole şi Levi păscuseră vitele cât puteau de departe de Walking Horseshoe.

Totuşi n-ar trebui să împrumut necazul zilei de mâine, se dojeni ea. *Mama zicea mereu că necazul vine singur să te caute*, *fără să-l inviţi*. *Se pare că avea dreptate*. *Doar că nu mi-a zis că numele necazului e Portia Langford Lawrence*.

CAPITOLUL 21

Viaţa Portiei ca soţie a lui Chester Lawrence nu era deloc aşa cum se aşteptase. În primul rând, era trezirea dis-de-dimineaţă, la insistenţele lui Chester. Acesta n-avea de gând să-şi lase nevasta să lenevească în pat când ziua deja începuse. Portia îl contrazisese că au menajeră şi bucătăreasă care să se ocupe de nevoile familiei şi că ea nu trebuia să-şi piardă somnul pentru aşa ceva. Dar Chester nici nu voise să audă.

În plus, erau necazurile aduse de băieţii cei mari ai lui Chester, Jerrod şi Roy. Niciunul din copiii lui nu o plăcea, dar

Jerrod şi Roy erau de-a dreptul primejdioşi. Nu era mare lucru pentru ei să treacă pe lângă ea pe hol şi să o dea la o parte din calea lor. Într-o dimineaţă, înainte să se ducă la o plimbare călare, chiar găsi chinga de la şa tăiată suficient încât să se rupă în două dacă ar fi mers la galop. Nu avea cum să dovedească că cei doi făcuseră asta, dar era convinsă că ei erau de vină.

Al treilea fiu, Joshua, era ceva mai bun. Era singurul spirit blajin dintre fraţi. Avea o inimă de poet, după părerea ei. Citea foarte mult şi îi plăcea să discute pe teme intelectuale. Era amabil cu Portia, însă purtarea lui o irita.

Apoi mai erau Mara şi Elsa. Niciuna dintre ele nu voia să aibă de-a face cu Portia, iar asta nu o deranja. Mara era măcar politicoasă, dar Elsa era beligerantă şi ostilă. Tot timpul o bătea la cap că îi furase tatăl şi că din cauza ei îi murise mama. Desigur, Portia ştia că fata nu ştie adevărul. Nimeni nu-l ştia. Moartea Cynthiei Lawrence fusese pusă pe seama problemelor intestinale. Doctorul bănuise chiar o ocluzie intestinală.

Singurul lucru cu adevărat plăcut era că Walking Horseshoe era o fermă minunată. Casa nu era nici pe departe la fel de maiestuoasă ca Diamond V, dar Portia era răbdătoare, ştiind că în curând vor prelua casa şi pământurile familiei Selby. Gândul o înviora cu totul şi, în timp ce călărea prin vale în această zi plăcută de aprilie, îndreptându-se spre dealuri, simţea că toate planurile ei prindeau în sfârşit contur. – Trebuie să existe o cale de a scăpa de copiii lui, murmură ea. Îi sugerase lui Chester că băieţii sunt prea mari ca să mai stea acasă, că ar trebui poate să solicite un pământ al lor de la guvern şi să întemeieze un imperiu chiar şi mai mare. Dar atunci soţul ei

îi explicase că tocmai asta făcuseră. Fiii lui aveau pământ alături de Walking Horseshoe. Chiar lucrau ca să dovedească că merită concesiunea şi ca să îndeplinească cerinţele pentru fermele acordate coloniştilor.

Dar gândul că bestiile acelea vor sta lângă ea multă vreme o împiedica pe Portia să se bucure de realizările ei. Pe fete le putea mărita. Erau destui cowboy şi alţi tineri buni de însurătoare ca să le mărite de câteva ori. Femeile erau puţine prin părţile astea. Portia primise cel puţin zece cereri în căsătorie pe lună de când venise în Montana după moartea lui Ned.

Ned.

Simplul gând la el o irita. Nu putea să nu fiarbă când se gândea la planurile lui Trenton Chadwick şi R.E. Langford de a o duce înapoi în Maryland. Sentimentul de trădare îi făcea inima şi mai îngheţată decât înainte. Cum putea un tată să facă asemenea planuri împotriva propriului său copil?

Trase de frâu şi se opri când dădu cu ochii de Jerrod şi Roy, care veneau dinspre vest. Se gândi să se întoarcă iute la fermă, dar apoi decise că nu avea de gând să-şi trăiască viaţa în frică. Nu avea niciun rost.

Îi aşteptă, fără a se deranja să coboare dealul ca să le iasă în întâmpinare. Jerrod scuipă tutunul din gură şi îşi opri armăsarul roib la niciun metru de ea. Roy făcu la fel cu negrul său. Dar calul părea speriat de armăsar şi tropăia încoace şi încolo între el şi calul Portiei.

— Ce vreţi? îi întrebă ea, punându-şi ca din întâmplare mâinile înmănuşate pe corn.

— Ce vreau eu e să dispari tu din viaţa noastră, mormăi Jerrod. – Nu mi-ai fost niciodată de folos şi cu atât mai puţin acuma.

— Poate că l-ai orbit pe tata, declară Roy – dar noi te vedem aşa cum eşti.

Portia se prefăcu indiferentă. – Şi cum ar fi asta? întrebă ea, de parcă o plictisea conversaţia.

— Vrei banii lui, răspunse Roy – dar ai venit prea târziu. Tata îşi va lăsa proprietatea şi banii copiilor. Nu nevestelor. Nici măcar mama nu era moştenitoare.

Portia se căzni să nu pară surprinsă de această informaţie. Aşa că îl privi dur pe Roy. – Crezi că tatăl vostru n-a discutat cu mine tot ce ţine de finanţele lui? Credeţi că sunt aşa de proastă ca să mă mărit cu un bărbat fără să ştiu cum stau afacerile lui? Faceţi-vă o favoare. Sunteţi amândoi destul de mari ca să vă faceţi o viaţă în altă parte. Ce-ar fi să vă găsiţi câte o nevastă şi să vă întemeiaţi o familie? Nu e treaba tatălui vostru să aibă grijă de voi şi să vă şteargă nasul mucos tot restul vieţii.

— Tu nu eşti nimic, decât o femeiuşcă înfumurată cu idei măreţe, declară Jerrod, pe un ton plin de mânie. Îşi miji ochii şi se aplecă înainte. – Ai face bine să ne asculţi avertismentul, cucoană. Nu te vrem aici. Nu vrem să furi de la noi. De ce nu-ţi faci o favoare anulând această farsă de căsătorie?

Portia ridică din sprânceană şi zâmbi sardonic. – Şi ce te face să crezi, chiar şi pentru o clipă, că e o farsă? Eu îl fac foarte fericit pe tatăl tău, dar pe voi doi vă pot face în egală măsură nefericiţi.

— N-ai tu tupeul să ne faci pe noi în niciun fel. Ai grijă. Într-o bună zi o să călăreşti pe aici şi o să ai un accident, spuse Roy, întorcând calul. – Hai, Jerrod, n-o mai pot suporta.

Jerrod dădu să zică ceva, apoi se opri, ca şi cum ar fi uitat

ce voia să spună. În schimb îşi îndreptă degetul înmănuşat spre ea, apoi răsuci armăsarul şi începu să coboare dealul.

— Monstruleţi abominabili, spuse ea cu scârbă. Ştia din experienţă că asemenea situaţii trebuiau rezolvate de la început. Jerrod şi Roy o hărţuiau de luni de zile. Acum era timpul să le dea o lecţie.

— *Ai grijă. Într-o bună zi o să călăreşti pe aici şi o să ai un accident*. – Vorbele lui Roy îi răsunau în minte.

— Bineînţeles, murmură ea, zâmbind. – S-ar putea să am.

Trebuia să plănuiască totul cu grijă. Dacă cădea prea tare, s-ar fi putut răni cu adevărat. Dacă nu cădea destul de tare, nu se va răni suficient de tare.

Forţându-şi calul să alerge, trecu pe lângă pini şi aflorimente stâncoase. Ştia locul perfect în care să-şi pună planul în aplicare. Acum două zile aproape făcuse un salt mortal acolo.

Ocoli câţiva plopi şi un pin înalt. Când trecu pe lângă ultimul copac, îndreptându-se spre un mic val de pământ, trase tare de hăţuri, speriind calul şi făcându-l să cabreze. Atunci îşi dădu drumul de pe spatele lui, prăvălindu-se la pământ. Căzu rău, mult mai rău decât intenţionase.

Neputând să-şi încetinească mişcarea de cădere, se izbi de un bolovan, lovindu-şi faţa într-o parte şi umărul drept. O clipă văzu stele verzi şi îi fu teamă că se rănise mai tare decât avusese de gând.

Calul era bine antrenat şi rămase nemişcat la nici trei metri mai sus, pe coasta dealului. Portia ştia că va rămâne acolo în veci dacă nu-l alunga. Ridicându-se în picioare şi crispându-se de durerea unui şold învineţit şi a genunchilor juliţi, urcă clătinându-se dealul, unde calul o aştepta răbdător, păscând iarbă verde.

Îşi scoase unul din acele de la pălărie şi îl înfipse fără milă în coasta animalului. Acesta protestă zgomotos şi o luă la sănătoasa, ca şi cum ar fi fost urmărit de diavol. Portia zâmbi şi puse acul la loc, apoi îşi analiză hainele.

Erau murdare din cauza căzăturii, dar, cu excepţia unei mici rupturi, erau întregi. Începu să tragă de bluză ca să o facă să arate mult mai rău decât era.

— Când calul se va întoarce fără mine, cineva va veni să mă salveze. Şi, când o va face, sunt sigură că va fi mirat să audă că Jerrod şi Roy au încercat să mă bată înainte de a-mi fura calul şi a mă lăsa în urmă, rănită.

Zâmbi la simplitatea planului ei şi începu să meargă pe jos spre fermă – îi învăţ eu pe netoţii ăia să mă ameninţe.

Dar, după ce merse aproape un ceas, simţi că ea era netoata. Faţa şi umărul îi zvâcneau şi o durea corpul de la drumul lung şi greu pe jos. Nu doar atât, dar şi mândria îi era rănită pentru că nimeni nu-i sesizase lipsa.

După încă un sfert de oră, începu să se enerveze. Atunci dădu cu ochii de un călăreţ. Îi făcu înfrigurată cu mâna. Se pare că omul o văzu, pentru că porni în direcţia ei. Când ajunse cam la o sută de metri de ea, văzu că era Joshua Lawrence.

El veni până la ea. – Ce s-a întâmplat? o întrebă cu glas îngrijorat.

— O... o... a fost groaznic, zise ea, gâfâind. Îşi puse mâna pe calul lui ca şi cum ar fi vrut să se sprijine.

Joshua sări de pe cal şi o prinse chiar când ea se prefăcu că leşină. Nu-şi mai deschise ochii până când intrară în casă.

— Ce s-a întâmplat? mârâi Chester când Joshua trecu prin foaier.

— Nu ştiu. Am găsit-o mergând pe jos pe păşune, ruptă aşa cum o vezi, răspunse Joshua.

Portia îşi reveni suficient ca să-şi vadă soţul şi pe fiicele lui. – Vai. Ce mă bucur că eşti tu. N-o să-i laşi să-mi mai facă rău, nu-i aşa? scânci ea.

— Cine a făcut asta? întrebă Chester pe un ton poruncitor, luând o pe Portia de la fiul său.

— Jerrod… Roy. Abia le rosti numele. – Mi-au zis că nu-s destul de bună pentru tine. M-au bătut şi mi-au furat calul. Au zis… Tăcu şi se prefăcu că leşină o clipă din cauza durerii. – Vai… vai… ce frică mi-e. Examină expresia uluită a bărbatului ei şi ştiu că avea nevoie de un moment ca să înţeleagă situaţia pe deplin.

Întinzând mâna, se prinse de cămaşa lui Chester. – Au zis că nu-ţi pasă ce mi se întâmplă. Au zis că mă vor obliga să plec.

— Nu-mi vine să cred, răspunse Chester, uitându-se de la Portia la Joshua. – Erai cu ei?

— Nu, tată. Eram afară, verificând păşunea din nord, aşa cum mi-ai zis, şi am găsit-o umblând razna.

— I-ai văzut pe fraţii tăi?

Joshua clătină din cap. Elsa interveni. – Au plecat călare în zori. N-aveau cum să-i facă rău.

Portia ştia că va fi greu să o convingă pe Elsa, dar era sigură că Chester se va lăsa convins din pricina maniei lui de a controla şi a proteja ce era al lui. – Tot ce mă rog, şopti ea – e să nu fi pierdut copilul.

— Copilul? întrebară fetele la unison.

Chester îşi îndreptă faţa spre ea. – Vei avea un copil?

Portia dădu din cap şi îşi lăsă capul pe umărul lui. – Cel puţin aşa nădăjduiesc. Jerrod a fost aşa de brutal, iar Roy n-

a fost mai bun. Amândoi m-au lovit de câteva ori în stomac. Au zis că acolo nu se va vedea aşa de tare ca aici. îşi duse mâna la obraz.

— Îi omor, zise Chester, întorcându-se către fiicele lui. – Duceţi-vă şi luaţi cuvertura de pe patul nostru ca să o pun să stea confortabil. Joshua, du-te după doctor.

Portia se prefăcu fără vlagă în braţele soţului ei. Zâmbi, ştiind că nu o vede nimeni pentru că avea faţa îngropată în cămaşa lui.

Să văfie învăţătură de minte, *băieţi*. Ideea de a se preface însărcinată îi venise chiar înainte să ajungă acasă. Ştia că trebuia să îi vină menstruaţia şi, dacă venea ca de obicei, le va spune la toţi că a pierdut sarcina. Iar dacă nu venea, îl va lăuda pe Dumnezeul de sus că copilul a rămas nevătămat în timpul atacului. Era o minciună perfectă; nu avea cum să piardă.

Când Chester o puse în pat, gemu încet, pentru efect. Ce simplu era.

— Mara, du-te după doamna Fisher. Spune-i să vină să vă ajute, pe tine şi pe Elsa, să o dezbrăcaţi pe Portia de hainele astea murdare. Să aducă apă caldă şi bandaje.

— Da, tată, spuse Mara, fără să protesteze deloc.

Pe de altă parte, Elsa se zgâi cu ostilitate la Portia. – De ce nu putem aştepta ca să-l lăsăm pe doctor să facă asta? Nu mi se pare c-ar fi pe moarte.

— Domnişoară, m-ai auzit, răspunse Chester cu asprime. – Ori asculţi de poruncile mele, ori vei avea de furcă cu mine. M-ai înţeles? Elsa dădu solemn din cap. – E destul de rău că trebuie să am de-a face cu aşa ceva din partea fraţilor voştri. Nu vreau nicio obrăznicie din partea voastră, fetelor.

— Portia, mă ocup eu de situaţia asta – nu-ţi face griji. Ieşi cu paşi apăsaţi din cameră, ca un urs rănit şi supărat.

— E numai vina ta, mormăi Elsa. – Dacă n-ai fi venit aici, Jerrod şi Roy n-ar fi înnebunit.

Portia se gândi să o ameninţe pe fată, apoi decise că puţină dramă ar avea un efect mai bun. Se apucă de abdomen şi începu să gâfâie. – Vai, copilul. Cred că pierd copilul.

Elsa păli şi se îndepărtă de pat. – Nu ştiu ce să fac. Îţi trebuie un doctor. Ieşi în fugă din cameră, strigând-o pe Mara.

Portia aproape că izbucni în râs. Poate că acesta era un mod potrivit pentru a o ţine sub control şi pe Elsa. Putea oricând să o ameninţe că îi spune tatălui ei că nu a ajutat-o deloc. Mara nu va fi o problemă, dar Elsa trebuia avută în vedere. Oricum, Portia era sigură că tocmai câştigase acest mic joc.

Ardith se îndreptă de spate din pricina durerii care îi chinuia trupul. Frântă de durere că pierdea copilul lui Levi, se lupta cu contracţiile şi striga la Dumnezeu ca să pună capăt coşmarului.

Koko o ajută să îşi ridice capul şi îi dădu o ceaşcă cu ceai fierbinte. – Bea asta; te va ajuta cu durerea.

— De ce nu-mi poţi da ceva care să mă ajute să nu pierd copilul? strigă Ardith, refuzând ceaiul.

Dianne întinse mâna şi o luă de mână pe sora ei. – Îmi pare aşa de rău că se întâmplă asta, Ardith, dar eu sunt alături de tine. Nu te voi lăsa să suporţi asta singură.

— Nici eu, adăugă Koko.

Ardith clătină tare din cap. – Mi-am dorit aşa de mult copilul ăsta. Cum să-l pierd? De ce-mi face Dumnezeu aşa

ceva?

— Nu ştiu de ce se întâmplă asta, îi răspunse Dianne, dar ştiu că Dumnezeu e mâhnit pentru tine. Te iubeşte şi nu te va lăsa fără mângâiere.

Cuvintele acestea păreau goale chiar şi în auzul ei. Mâhnirea surorii sale era neîmblânzită. Văzuse acelaşi fel de tristeţe la Faith. Cu mulţi ani în urmă, când Faith venise la Diamond V, fusese copleşită de tristeţe. Faith va şti cum să o ajute pe Ardith.

Îi dădu drumul. – Mă întorc imediat. Fă ce-ţi spune Koko şi bea ceaiul. Te va ajuta.

Ieşi grăbită din odaie şi îl văzu pe Levi păşind în hol. – E… va… Nu părea a fi în stare să termine propoziţia.

— Va fi bine, Levi. Dar bineînţeles că-i e greu. Şi-a dorit aşa de mult acest copil.

— N-o să moară? în ochii lui căprui străluceau lacrimile.

— Nu. Cel puţin eu nu văd niciun motiv ca să cred asta. Zâmbi şi îl bătu prieteneşte pe umăr. – Acum vreau să-mi găseşti pe cineva care să dea fuga la Madison şi să o aducă pe Faith. Ea a trecut prin aşa ceva, dar eu nu. Ea o va putea alina pe Ardith aşa cum nimeni altcineva nu poate. Poţi trimite pe unul din băieţi?

— Mă duc chiar eu. Înnebunesc aşteptând aici. Dacă eşti sigură că nu va muri cât timp sunt eu plecat…

— N-o să moară, exclamă Dianne. – Acum te rog, grăbeşte-te. Spune-i totul lui Faith, ca să fie pregătită. Spune-i că eu te-am trimis – va înţelege.

— Bine. Să iau căruţa?

— Aşa ar fi cel mai bine, răspunse Dianne, ştiind că va fi bine ca el să fie ocupat. – Acum du-te repede şi adu-o pe Faith.

Când sosi Faith, ce era mai rău trecuse. Faith urcă pe scara principală târându-şi picioarele, amintindu-şi mult prea bine cum era să pierzi un copil. Avea inima copleşită de tristeţe pentru tânăra mamă. *O*, *Doamne*, se rugă ea, *dă-mi înţelepciune ca să spun cuvintele potrivite*. *Ardith şi Levi să fie consolaţi*.

În drum spre fermă, îi explicase lui Levi cu blândeţe, aproape ca o mamă, la ce se putea aştepta în săptămânile care urmau. Îi spuse că amândoi vor simţi profund pierderea şi că va trebui să se agaţe unul de altul ca să fie tari.

— Unele femei, ca mine, se răzbună pe bărbaţii lor. Eu l-am rănit foarte mult pe Malachi, cu toate că n-am vrut, îi spuse ea lui Levi.

— O să mă urască? o întrebă Levi cu tristeţe.

Faith clătină din cap, amintindu-şi de propria durere. – Se va urî pe sine.

Cuvintele încă îi răsunau în urechi când ajunse la uşa dormitorului.

Dianne o întâmpină la uşă şi îi aruncă o privire peste umăr lui Ardith. – Mulţumesc că ai venit. Ştiam că eşti probabil singura care o poate ajuta acum.

Faith dădu din cap. – Domnul o va ajuta. Eu voi fi doar slujitoarea Sa.

Dianne fu mirată să-l vadă pe Morgan venind călare către casă. Era devreme şi, pentru că băieţii încă dormeau, se hotărî să-i iasă în întâmpinare. Se întrebase adesea dacă îl găsise pe Trenton sau dacă Angelina se răzgândise. Ştia că Morgan are inima frântă din pricina pierderii femeii iubite, dar mai ştia şi că era lipsit de egoism în privinţa asta.

— Ce mă bucur să te văd. Ce faci? spuse ea când ajunse

aproape de el.

Morgan opri calul şi descălecă. – Sunt bine.

— Povesteşte-mi totul.

El inspiră adânc. – L-am găsit. E bine. Are o cabană sus în munţi şi taie lemne ca să-şi câştige traiul. A luat banii pe care i i-ai trimis şi a spus că-ţi e recunoscător şi că-ţi trimite dragostea lui. A zis că ţi-i va restitui într-o bună zi.

— Şi Angelina?

— A luat-o şi pe ea. S-au căsătorit imediat după Crăciun. Eu am fost cavalerul de onoare al lui Trenton.

Dianne simţi durerea din cuvintele lui. – Te admir mai mult decât pot spune în cuvinte. Ştiu că nu înseamnă nimic, dar vreau totuşi să ştii asta.

— Numai să nu-mi spui că va veni altcineva şi-mi va vindeca inima. Că mă voi simţi mai bine în cele din urmă şi că voi uita această perioadă din viaţa mea. Că ce am simţit pentru ea n-a fost de fapt dragoste.

Dianne îşi stăvili lacrimile şi clătină din cap. – Nu voi face asta. Promit.

— Mulţumesc.

CAPITOLUL 22

— Îmi pare rău, spuse dr. Bufford după ce o examină pe Portia. – Sângerezi.

Portia se prefăcu că plânge încetişor în pernă.

– Vai, cum voi putea îndura asta?

— Eşti încă destul de tânără ca să mai poţi avea copii. Nu cred că sarcina era înaintată. Cred că asta va trece repede. Dacă ai probleme, trimite pe cineva să mă cheme.

Portia dădu din cap, dar acum reuşind să pară că suspină.

Nu îi venea să creadă ce bine mergea totul. Toţi erau absolut convinşi de starea ei. – Vrei să… ai putea să… îi spui lui Chester? Nu suport să-i rup inima în felul acesta.

Doctorul îşi închise geanta.

– Desigur. Îmi pare rău, doamnă Lawrence.

O privi cercetător o clipă, lucru care o făcu să se simtă neplăcut. Se întoarse cu spatele, prefăcându-se că plânge şi mai tare, trăgând nădejde că nu-i va pune întrebări. *Poate că-şi dă seama că n-am fost însărcinată*, se gândi ea, temându-se că s-ar putea să-i dea la iveală înşelăciunea.

— Îmi pare rău pentru pierderea dumitale.

Ieşi din dormitor şi Portia zâmbi uşurată.

– Of, abia aştept să văd rezultatul. O auzise acum zece minute pe bucătăreasă spunându-i Elsei că băieţii veniseră acasă. Negreşit că mica obrăznicătură se dusese să-şi avertizeze fraţii, dar va fi nevoie de mai mult de atât pentru a-i scoate din harababura asta.

Se căzni să audă ce se întâmpla la parter, dar nu auzi nimic. Ducându-se la fereastră, îl văzu pe doctor plecând cu şareta. Poate că Chester va veni la ea ca să o consoleze şi să-i spună condoleanţe. Fugi repejor în pat pentru orice eventualitate.

— Ce v-a apucat să-i faceţi rău? lătră Chester. Glasul lui trecu uşor prin scândurile podelei.

Portia nu se putu abţine să nu zâmbească. Chester îi căzuse în plasă – înghiţise toată şarada. Bătaia. Copilaşul. O crezuse.

— N-am făcut nimic! urlă Jerrod la rândul lui.

— Minte! adăugă Roy.

— Ba nu, urlă Chester la ei. – Zace în pat, la etaj, pierzându-mi copilul. E toată vânătă şi zice că voi sunteţi de

vină. I-aţi făcut numai zile fripte de când m-am însurat cu ea.

— Asta aşa-i. O urăsc. A venit aicea ca o regină – să-i ia locul mamei. Portia nu-şi dădea seama dacă Roy sau Jerrod făcuse declaraţia. Fără îndoială că amândoi simţeau la fel.

— E soţia mea!

Portia simţi o senzaţie copleşitoare de satisfacţie. O durea faţa teribil, dar merita. Sigur Chester îi va da acum afară din casă pe băieţi. Uşa dormitorului se deschise, aşa că se apucă îndată de stomac şi începu să geamă.

Elsa intră în cameră cu o tavă. Portia văzu ceainicul şi clătină din cap.

– Nu vreau nimic.

— Doctorul i-a zis bucătăresei să ţi-l facă. Are medicamente în el şi trebuie să-l bei, ripostă fata. – E ca să te ajute pentru că pierzi copilul.

Portia nu ştia ce leac din plante fierseseră ei acolo, dar ultimul lucru pe care şi-l dorea era să fie drogată.

– Nimic nu mă poate ajuta.

Elsa puse tava pe noptiera de lângă pat şi se încruntă.

– Mă bucur că a murit copilul. Păcat că n-ai murit şi tu.

Portia uită pe moment ce rol trebuia să joace. O privi aspru pe fată.

– Ai face bine să fii atentă ce-ţi doreşti, fetiţo. Se pare că pe aici se întâmplă tot felul de lucruri rele.

— Îhî, de când ai intrat tu în viaţa noastră, ripostă Elsa, aparent netemătoare.

Portia clătină din cap şi îşi aminti că trebuia să aibă dureri mari. Se apucă iar cu mâinile de stomac şi se prefăcu că aşteaptă să treacă durerea înainte de a continua. – Am cunoscut cândva o fată, începu ea foarte lent. – Era… ăăă…

probabil de vârsta ta. A căzut în râu şi s-a înecat. Ce trist a fost. Nu era nimeni de faţă ca să ştie când sau unde s-a întâmplat. Într-o bună zi a dispărut pur şi simplu şi apoi trupul i-a fost aruncat la mal. O văzu pe Elsa făcând ochii mari. Ştia că fata înţelegea ameninţarea, dar voia să se facă bine înţeleasă.

— Chiar şi propria mea prietenă dragă a murit când nu era probabil cu mult mai mare decât sora ta, Mara. Se certase cu mine pentru băiatul pe care-l plăceam amândouă. Cred că era prea supărată ca să ştie cât poate fi de primejdioasă o fereastră deschisă. A căzut de la fereastra dormitorului ei de la etaj şi şi-a rupt gâtul. Îşi miji ochii. – Lucruri rele se întâmplă, mai ales oamenilor răi.

Elsa porni cu spatele către uşă. Pălise dintr-odată. Se strădui din răsputeri să pară sfidătoare, deşi glasul îi tremura.

— Atunci probabil că îţi vor veni mult mai multe lucruri rele în cale. Cu asta, fata fugi de parcă i-ar fi luat foc fusta.

Portia ar fi râs cu glas tare dacă uşa deschisă nu i-ar fi permis să-l audă pe Chester ameninţându-şi băieţii.

— Dacă se mai întâmplă aşa ceva – dacă îmi spune şi că v-aţi uitat chiorâş la ea – vă omor pe amândoi. Priceput?

— Da’, tăticule… protestă Roy.

— Nu vreau scuze sau tăgăduiri. Vreau ca tu şi fratele tău să vă faceţi bagajele şi să vă culcaţi în casa comună. Eu nu ţin animale în casă, şi oricine zvântă în bătaie o femeie, aşa cum aţi făcut voi cu Portia, merită să piardă confortul cu care v-aţi obişnuit aşa de mult.

— N-a fost nicio problemă când i-am dat o lecţie lui Maggie Farley.

— Eu nu sunt însurat cu Maggie Farley, răcni Chester. –

Ea era o terchea-berchea. Portia e nevasta mea şi o veţi trata cu respect.

Portia zâmbi şi se aşează comod în pat, cu mare satisfacţie. Acum, cu Elsa temându-se de ce i s-ar putea întâmpla şi Jerrod şi Roy având de furcă cu tatăl lor furios, simţea că are din nou avantajul. *Lasă-i să se lupte între ei*, se gândi ea. *Să fie dezbinaţi... pentru că aşa sunt mult mai uşor de distrus decât atunci când sunt uniţi*.

— Vrei să spui că Chester Lawrence ne-a furat viţeii? întrebă Dianne. Cole se întorsese de la strângerea vitelor abia cu o zi în urmă. Ei îi fusese greu să rămână acasă după ce plănuise luni de zile să fie cu toată lumea la strângerea vitelor, însă din cauza pierderii sarcinii lui Ardith fusese nevoie să renunţe la aventură. Acum Cole revenise şi o informase că numărul de viţei fătaţi vii era mult prea scăzut şi că nişte vite dispăruseră cu totul.

— Zic doar că e posibil, răspunse Cole, făcându-i semn cu mâna lui Koko că nu, când ea îi oferi a treia ceaşcă de cafea. Copiii îşi terminau micul dejun şi sporovăiau între ei. – Sunt o mulţime de vaci fără viţei şi nici urmă de animale moarte. De fapt... au fost câteva, dar nu destule pentru a explica capetele lipsă.

— Atunci ce altceva ar putea fi? întrebă Dianne. – Ai zis chiar tu că nişte oameni de-ai noştri i-au văzut pe băieţii Lawrence furişându-se prin zonă.

— Asta nu înseamnă că sunt hoţi. Poate că erau în acelaşi loc din alt motiv.

Mânia lui Dianne crescu. – Nu-mi vine să cred că inventezi scuze pentru ei.

— Eşti nervoasă pe tăticu'? îşi întrebă Luke mama, cu

seriozitate.

Dianne se simţi ruşinată de purtarea ei. De fiecare dată când era vorba de Portia sau de familia Lawrence, se enerva. – Mama e nervoasă doar din cauza situaţiei, Luke. Sunt nervoasă din cauza tuturor viţeilor care ne lipsesc.

Încercă să se calmeze înainte de a continua. – Ce-ai de gând să faci?

Cole ridică din umeri. – Nu pot face mare lucru, decât să mă duc la Walking Horseshoe şi să-l acuz pe om că mi-a furat vitele. Ştii că e mână în mână cu oamenii legii. Şeriful n-o să facă nimic în privinţa asta, iar Lawrence va avea satisfacţia de a ne arunca totul în faţă.

Dianne abia îşi ţinea în frâu furia. – Deci o să-l laşi să scape cu asta?

Cole se încruntă. – N-am spus asta, Dianne.

— Ei, dacă mi s-ar da mie voie să fiu stăpânul fermei tatălui meu şi s-o conduc, începu cu glas piţigăiat Jamie Vandyke – m-aş duce la ei şi le-aş cere să-mi dea înapoi ce-i al meu.

Dianne se uită de la băiat la soţul ei şi aşteptă un răspuns. Cole se jucă o clipă cu tacâmurile, apoi se uită la băiat. – Crezi că ţin acele animale la vedere, ca să le găsească oricine? Şi chiar dacă aş găsi cireada lui cu toţi viţeii mei, cum sugerezi să mă duc să dovedesc asta? Nu erau însemnaţi cu semnul nostru, iar eu nu prea pot duce cu mine toate vacile care au rămas fără viţel.

— Dar dacă el are un număr mare de viţei – să zicem o mulţime de gemeni, începu Dianne.

— Vrei să spui cum am avut noi anul trecut? o întrebă Cole pe un ton aproape sarcastic.

Dianne nu îl putea contrazice. Familia Lawrence afirmase

clar că, după părerea lor, ei le furaseră viţeii. – Doar că mi se pare o ironie că lucrul de care ne-au acuzat ei pe noi primăvara trecută e tocmai lucrul cu care ne confruntăm noi acum.

Jamie lovi cu palmele în masă. – Nu-i corect. Tatăl meu a muncit din greu ca să ridice ferma asta. O să stăm fără să facem nimic?

— Asta-i întrebarea mea, zise Dianne, uitându-se iarăşi la Cole.

— Tu ce-ai zice să facă, fiule? îl întrebă Koko pe Jamie.

El păru să se gândească o clipă la cuvintele mamei sale, amintindu-i lui Dianne de unchiul ei. Părul şi ochii negri ai lui Jamie erau singurele semne ale obârşiei sale indiene. Arăta mai mult ca un alb decât ca un picior Negru. Lui Dianne i se părea că e păcat că nu putuse moşteni el ferma. Poate că toată viaţa ei ar fi fost altfel dacă Bram s-ar fi însurat cu o albă în loc de o metisă.

— M-aş furişa şi aş găsi animalele. M-aş uita să văd dacă sunt aceeaşi aşa ca celelalte vite ale lui Lawrence sau dacă sunt vite de la Diamond V.

— Asta e o posibilitate. răspunse Cole. – Dar dacă Lawrence ne-a furat viţeii, sigur îi păzeşte bine ori i-a dus deja în altă parte.

Dianne ştia că soţul ei avea probabil dreptate. Lawrence nu era prost – el şi băieţii săi plănuiseră şi realizaseră prea multe.

Cole se ridică de la masă.

– Trebuie neapărat să ne rugăm pentru asta.

— Rugăciunile sunt pentru oamenii neputincioşi, protestă Jamie, ridicându-se şi el în picioare.

– Eu nu sunt un neputincios. Sunt un Vandyke şi noi

suntem oameni puternici.

— Da, eşti puternic, declară Cole – dar nu poţi fi niciodată aşa de puternic încât să n-ai nevoie de Domnul.

— Lui Dumnezeu nu-I pasă de indieni.

Dianne rămase înmărmurită auzind cuvintele lui Jamie. – De ce spui asta?

Jamie se întoarse cu înfocare spre ea.

– Cum să nu spun? Uite ce s-a întâmplat cu mama... cu unchiul meu... cu mine şi Susannah. Uite ce s-a întâmplat cu Picioarele Negre – tuturor indienilor. Dacă ăsta-i felul lui Dumnezeu de a-şi arăta grija, atunci sper că va uita de mine.

— Jamie, nu cred că vorbeşti serios. Tatăl tău a fost un om al lui Dumnezeu. Lui i-a păsat mult de scopul şi îndrumarea lui Dumnezeu în viaţa sa, răspunse Dianne.

— Tata a avut încredere în Dumnezeu şi acum e mort. De ce să am încredere în Dumnezeu?

Koko clătină din cap.

– N-am ştiut că aşa gândeşti, Jamie. Nu mi-ai mai spus niciodată asta.

Jamie se înmuie.

– Îmi pare rău, dar ştiam că te va întrista. M-am gândit că şi aşa eşti destul de tristă pentru că l-ai pierdut pe tata.

— Uneori sunt tristă din cauza morţii tatălui tău – chiar şi după toţi aceşti ani. Nu voi iubi niciodată un alt bărbat aşa cum l-am iubit pe tatăl tău. A fost un om bun şi ne-a iubit. De aceea sunt extrem de recunoscătoare că a avut grijă de noi dându-i ferma lui Dianne. Dacă n-ar fi fost ea şi Cole, acum am fi în rezervaţie.

— Aş prefera să fiu în rezervaţie. Cel puţin acolo aş fi bărbat – un Picior Negru, mândru şi sigur. Aici nu-s nimic.

Nu-s nici alb şi nici Picior Negru.

— Te înşeli, fiule. Picioarele Negre nu te-ar accepta. Te-ar considera alb. Fratele meu a fost acceptat numai pentru că a trăit din când în când cu tribul mamei mele. L-au acceptat pentru că a dovedit că gândeşte ca un Picior Negru. Tu nu gândeşti ca un Picior Negru.

— Dar aş putea!

— Jamie, tu eşti mai mult alb decât indian. Nu-ţi poţi tăgădui obârşia, protestă Dianne. – Ţi-ai dezonora tatăl dacă ţi-ai tăgădui obârşia albă.

Jamie îşi lăsă ochii în pământ. Rămase tăcut un moment.

– Şi tatăl meu s-a ruşinat de obârşia sa, altfel n-ar fi venit în vest. Mi-ai spus că şi-a părăsit poporul şi a venit în vest pentru că era nefericit cu ei.

— Aşa e, dar el n-a tăgăduit cine era şi nici tu nu trebuie s-o faci, îi răspunse Dianne.

— Dar îmi ceri să tăgăduiesc că sunt Picior Negru. Mânia lui era clară.

— Nu-ţi cere nimeni să tăgăduieşti asta, interveni Cole. – Doar că nu vrem să-ţi tăgăduieşti nici obârşia albă.

— Nu trebuie s-o tăgăduiesc eu, spuse Jamie cu ciudă – lumea o tăgăduieşte pentru mine. Cu asta, ieşi valvârtej din încăpere.

Koko se ridică în picioare ca să meargă după el, dar Cole clătină din cap.

– Lasă-mă să vorbesc eu cu el. Mie îmi poartă pică. Pe mine trebuie să-şi verse nervii.

Se duse după băiat, lăsându-le pe Koko şi pe Dianne singure cu copiii.

– Sper că va putea să-l lămurească.

Dianne clătină din cap.

– Habar n-aveam că e aşa de supărat.

Koko se întoarse la Susannah, care avea acum unsprezece ani. – Ce-ar fi să-i iei pe băieţi ca să vă spălaţi? apoi putem începe lecţiile. Fata făcu aşa cum i se ceruse, ajutându-l pe Micah să coboare de pe scaun în timp ce Luke coborî singur.

Luke se opri şi se uită la Dianne.

– Jamie e indian?

Dianne se uită la Koko. Pe chipul femeii mai în vârstă era un amestec de frustrare, frică şi tristeţe.

Dianne se uită din nou la fiul ei şi zâmbi.

– Jamie e un Vandyke. Tatăl său a fost unchiul meu. Mama lui e Koko, dar ştii deja asta.

Luke dădu din cap.

– De ce-i Jamie supărat?

Îi răspunse Koko.

– E supărat pentru că-i e dor de tăticul lui.

Luke păru să înţeleagă asta. – Şi eu aş fi supărat dacă tăticu' meu ar pleca. Tăticu' lui Jamie o să se întoarcă?

Dianne clătină din cap şi îi netezi cu mâna părul de culoarea nisipului.

– Nu. Tăticu' lui Jamie trăieşte acum în cer cu Dumnezeu.

Susannah deveni nerăbdătoare. – Hai odată, Luke Selby. Întotdeauna le spunea băieţilor şi numele şi prenumele când o iritau foarte tare.

Dianne se căzni să nu zâmbească când Koko îşi mustră fata.

– Nu trebuie să fii aşa de neîngăduitoare cu Luke. Îşi face griji pentru fratele tău.

— Oh, nu vă faceţi griji pentru Jamie. Zice că vine unchiul să-l ia cu el. O să fiu bucuroasă când va pleca, pentru că

mereu mă trage de păr.

Koko îşi miji ochii.

– Ce tot spui acolo?

— N-ar fi trebuit să-ţi spun, spuse Susannah, uitându-se în pământ.

— Păi ai face bine să-mi spui acum.

Fata se uită la Dianne.

– A zis că ne-ai furat ferma şi că se duce să-l aducă pe la Mulţi-Cai ca să-l ajute s-o ia înapoi, dar mai întâi trebuie să plece şi să înveţe să trăiască ca Picioarele Negre, ca să fie puternic.

— Nu-mi vine să cred, zise Koko, clătinând din cap. Şi chiar sub nasul meu. Nu-mi pot decât imagina de când pune la cale această mică aventură.

— Nu te supăra pe el, zise Dianne încet. Creşte – mai repede decât ne-am dat noi seama. Se simte rănit şi e normal – singurul lucru pe care l-a putut lăsa în urmă tatăl său nu poate fi al lui. Poate că-i va spune totul lui Cole.

— Dacă nu, îmi va spune mie în seara asta, spuse Koko pe un ton ferm.

— Ai furat ferma? o întrebă Luke pe Dianne, cu ochii mari de mirare.

— Nu, mama ta n-a făcut aşa ceva, declară Koko înainte ca Dianne să poată răspunde. Ea a salvat ferma. A salvat-o pentru noi toţi.

Luke zâmbi şi îşi puse braţele în jurul fustei mamei sale.

– Ştiam eu că n-ai face ceva rău.

Dianne îl luă în braţe, dându-şi seama că nu îl va mai putea ridica multă vreme pe băieţelul de cinci ani.

– Luke, toţi facem greşeli – facem lucruri rele. Eu nu sunt perfectă; niciun om de pe pământ nu este. Dar tăticu’ tău

are dreptate. Trebuie să ne rugăm şi să-i cerem lui Dumnezeu să ne ajute în tot ce facem. Dar mai ales să ne îndrume, astfel încât să luăm deciziile corecte.

— O să mă rog, fu Luke de acord. O să mă rog de două ori pentru că Jamie a zis că el nu vrea să se roage. Aşa că mă voi ruga şi pentru el.

Dianne zâmbi şi îi ciufuli părul. – Cred că ar fi minunat să faci asta.

— Şi eu, zise Koko. – Cred că şi Jamie ar fi mândru să ştie că ţii aşa de mult la el.

— E din familia mea, zise Luke cu seriozitate. Şi tăticu' zice că întotdeauna suntem alături de familia noastră – orice ar fi.

Dianne se uită în ochii mătuşii sale.

– Orice ar fi.

Morgan îşi pregăti calul pentru călătoria în regiunile glaciare din nord. Auzise nişte relatări nemaipomenite despre tărâmul minunat din părţile de nord-vest ale teritoriului. I se părea un loc bun pentru un nou început.

— Ce zi frumoasă ai ales ca să pleci, spuse Ardith, venind în spatele lui în grajd.

— Se pare că vremea va rămâne frumoasă. Să sperăm că voi avea un drum uşor. Se întoarse. – Cum te simţi?

— Bine. Tu?

Morgan îi zâmbi trist. – La fel de bine ca tine.

Ardith zâmbi şi se uită în pământ… Atunci te compătimesc.

— Suntem o pereche, hm?

— Probabil că nefericirii chiar îi place compania.

Morgan întinse braţele şi o strânse la piept. – Promit să

mă fac bine dacă şi tu promiţi.

Ardith îşi ridică privirea. – Vreau să mă fac bine. Vreau să fiu din nou fericită.

— Şi eu.

— Uneori e greu de înţeles de ce se întâmplă lucrurile astea, zise ea încet. – N-au nicio logică. Nu par genul de lucruri pe care le-ar permite un Dumnezeu iubitor. Dar, chiar când cred că ştiu cum este Dumnezeu, îmi dau seama cât de puţine ştiu.

Morgan încuviinţă din cap. – Eu niciodată n-am crezut că ştiu cum este Dumnezeu – n-am fost niciodată sigur unde să-L găsesc. Dar poate că ăsta e locul unde trebuie să mă duc acum. Poate că asta trebuie să explorez.

— Pe mine m-a ajutat să trec prin multe momente dureroase, spuse Ardith, zâmbind. – Chiar şi acum. Ştiu că fără El mi-aş pierde minţile şi probabil viaţa.

— Atunci sunt recunoscător că ţi-a dat putere, pentru că nu mi-ar plăcea să te pierd a doua oară.

— Vei avea grijă, da?

Morgan luă calul de frâu şi îl scoase afară din boxă. – Mă voi strădui.

— Mă voi ruga pentru tine.

El se uită în ochii surorii sale şi văzu sinceritatea din inima ei. – Aşa să faci, surioară. Roagă-te din răsputeri şi poate că lucrurile se vor îndrepta.

CAPITOLUL 23

Iulie 1881

Dianne asculta cântecele cântate la scripcă şi chitare. Se

formase o trupă improvizată ca să cânte în timp ce comunitatea dansa, sărbătorind ziua de 4 Iulie, Recunoscu melodia – Virginia Reel şi, întrucât numeroşi cetăţeni de prin părţile acelea erau foşti confederaţi, mulţimea părea foarte mulţumită de alegere.

Madison crescuse, devenind un orăşel cu vreo cincizeci de locuitori, dar când fermierii din vecinătate veniră cu familiile şi angajaţii lor, numărul lor crescu la cel puţin două sute. Magazinele deschiseseră mai devreme, pentru a servi cumpărătorii care probabil veneau şi de la treizeci de kilometri distanţă. Acum, când mesele pentru cină fură întinse cu tot felul de mâncăruri, aduse de fiecare familie pentru a le împărţi cu ceilalţi, oamenii îşi împărţeau timpul între mâncare şi dans.

Întreaga petrecere ar fi fost mai plăcută pentru Dianne dacă Portia nu ar fi fost implicată aşa de mult. Chester Lawrence se bucura de mai mult respect şi atenţie decât primarul ori şeriful. Era limpede că toată lumea ştia cine conduce realmente oraşul.

Dianne clătină din cap în timp ce o urmărea pe Portia Lawrence făcând paradă de poziţia ei în faţa soţiilor celorlalţi fermieri. Portia nu se potrivea în peisaj, oricât se străduia să o facă. Chiar şi rochia ei era nepotrivită pentru această sărbătoare. Majoritatea femeilor purtau rochii simple de stambă sau pânză. Câteva aveau rochii mai ornamentate, dar niciuna o rochie atât de sofisticată ca Portia. Îmbrăcată în mătase grena, pur şi simplu sclipea în lumina soarelui care apunea.

Rochia era elegantă, scoţând în evidenţă curbele feminine ale Portiei. Mânecile erau strânse pe încheietura mâinii şi tivite cu pliseuri, dantelă şi funde. Fidelă ultimei

mode din *Harper's Bazaar*, avea pliseuri peste turnură şi o cascadă de material cădea de la turnură până jos. Şi acesta era tivit cu dantelă şi funde delicate.

Zâmbea şi îşi flutura genele, flirtând cu orice bărbat care îi ieşea în cale. Avea părul coafat elegant, cu tot soiul de bucle şi împletituri, iar deasupra o pălărie complicată din funde de mătase şi pene. Pentru efect, îşi răsucea din când în când capul dintr-o parte într-alta ca să-şi legene buclele. Îi amintea lui Dianne de o fetişcană de şaisprezece ani, nu de o femeie care mergea pe patruzeci.

Cu toate acestea, Dianne trebuia să recunoască că se simţea îmbrăcată prost în comparaţie cu ea. Se uită la rochia ei cea nouă de un roz prăfuit. Era pe gât, tivită cu paspoal negru, iar corsajul era plisat, dar altfel era o creaţie simplă. O făcuse chiar ea, ştiind exact ce va fi util în viitor. Avusese ea vreodată o rochie doar pentru distracţie? O rochie frivolă cu zorzoane, ca cea purtată de Portia?

La ce mi-ar folosi? *Doar nu pot lucra la fermă şi nu pot ţine un cal îmbrăcată în mătăsuri*. Îşi încrucişă braţele şi se strădui să nu fie invidioasă. Era o prostie să fie invidioasă pe una ca Portia – o criminală.

— Pari foarte cufundată în gânduri, zise Cole, venind lângă ea.

Dianne se întoarse şi îi zâmbi. Toată ziua dorise să îi dea o veste şi acum i se părea un moment potrivit.

– Sunt foarte cufundată în gânduri. Trebuie să-ţi spun ceva.

— Spune-mi în timp ce dansăm. O luă de braţ şi o trase în stradă, unde celelalte cupluri valsau fericite. Nu semăna deloc cu sălile de bal rafinate din Est; Dianne era sigură de asta.

Cole o învârti în mijlocul mulţimii de oameni, iar ea aşteptă cu vestea până când intrară în ritmul muzicii.

— Deci, ce doreai să-mi spui?

Ea zâmbi şi se uită în ochii plini de curiozitate ai soţului ei. – Vom mai avea un copil.

Cole făcu ochii mari. – Chiar?

Ea dădu din cap, bucurându-se de încântarea lui. – Chiar.

Cole o trase mai aproape şi o sărută zdravăn. – De când ştii? o întrebă, încurcând paşii.

— Sunt sigură de vreo zi, cam aşa. Oare vom avea o fată de data asta? îl întrebă ea, înclinând capul. – Nu-i destul trei băieţi?

Cole îşi dădu capul pe spate şi râse din toată inima. – Poţi negreşit să ai o fată acum, dacă asta-i dorinţa ta. Nu-ţi plac băieţii mei?

— Îmi plac foarte mult băieţii noştri. Doar că mă gândesc că ar fi plăcut să avem o fetiţă.

— Nu m-aş supăra. Te simţi bine?

— Fizic da, mă simt bine. Mă îngrijorează problemele pe care le avem la fermă…

— Tu n-ai de ce să-ţi faci griji pentru asta. Ai doar grijă să fii sănătoasă şi ca totul să meargă bine în casă. Mă ocup eu de fermă, de familia Lawrence şi de orice probleme pe care ar putea încerca să ni le scoată în cale.

Dianne se simţi mângâiată de încrederea lui, dar în acelaşi timp voia să fie consultată în chestiunea cu titlul de proprietate al fermei şi problemele legale pe care încerca Lawrence să le creeze. Voia să aibă un cuvânt de spus în deciziile legate de ceva atât de important ca posibilitatea de a pierde ferma.

— Ăla nu-i Zane? întrebă Cole, îndreptând-o pe Dianne în

direcţia lui. – E el sau Morgan.

Dianne se uită în aceeaşi direcţie. – E Zane, aşa e. Mă întreb dacă s-o fi întâmplat ceva. Nu mă aşteptam să-l văd prea curând. Afacerea îl ţine prea ocupat pentru vizite de plăcere.

Plecară din mijlocul dansatorilor, trecând prin mulţime până la Zane. Dianne îşi îmbrăţişă strâns fratele şi apoi îl întrebă: – Ce cauţi aici?

Zane zâmbi. – Bună şi ţie.

Dianne îl trase afară din mulţime. Când ea şi Cole rămaseră singuri cu el, insistă să primească răspunsuri. – S-a întâmplat ceva?

— Trebuie să se fi întâmplat ceva numai pentru că am apărut şi eu la o sărbătoare de 4 Iulie?

Dianne clătină din cap. – Cred că nu, dar trebuie să recunoşti că e o surpriză. A mers ceva rău cu afacerea de cărăuşie?

— Adică altceva decât faptul că drumul de fier îmi suflă în ceafă? răspunse Zane. – Acum am multe cereri de transport pe distanţă mare, dar când calea ferată va face legătura cu Utahul, voi pierde mult.

— Am citit că au de gând să termine calea ferată anul ăsta, interveni Cole. – Ce planuri ai?

Zane ridică din umeri. – Voi continua să lucrez. Companiile locale tot vor avea nevoie de cineva care să le ducă marfa. Dacă n-o să meargă, voi pleca din Butte şi mă voi duce în altă parte. Madisonul creşte; poate că îmi voi putea câştiga pâinea cu cărăuşia aici.

— Asta-i foarte posibil, dar dacă lucrezi aici, fără doar şi poate vei fi ţinut sub papuc la fel de mult de Chester Lawrence ca şi ceilalţi proprietari de prăvălii.

— Păi eu sunt bucuros că v-am dat vouă banii înapoi, zise el. – Dacă afacerea dă faliment, nu-mi fac griji că sunt dator. Sunt liber ca pasărea cerului şi mă descurc. Sunt sigur că Domnul va veghea asupra mea. Se uită în jur pe stradă şi apoi în spate înainte de a adăuga. – Am primit o scrisoare de la Angelina.

Lui Dianne nu-i venea să-şi creadă urechilor. – De ce n-ai spus mai repede? Ce zice?

Zane zâmbi. – Sunt bine amândoi. Tre'… Nicolaas lucrează într-o tabără de tăietori de lemne, iar Angelina găteşte şi coase pentru unii de acolo. Par fericiţi.

— Ce uşurare, spuse Dianne, oftând. Se uită la Cole, care zâmbea. – Cred c-o să-mi spui că tu ai ştiut tot timpul că aşa va fi.

— Eu n-am ştiut care va fi rezultatul, răspunse el – dar am avut credinţă că Dumnezeu va face ca totul să fie bine. Sunt fericit să aud că sunt fericiţi.

Se întoarseră la petrecere, iar Zane întrebă: – Unde sunt băieţii?

— Acasă, la fermă. Ne-am gândit că sunt cam mici ca să stea până târziu, răspunse Cole. – Ardith şi Levi au rămas acasă, cu Koko. Ar trebui să sărbătorească şi ei în seara asta.

— Nu că Jamie are vreun chef să sărbătorească independenţa Americii. Se simte sfâşiat între două lumi, zise Dianne. – Îşi iubeşte mama şi tatăl, dar iubeşte şi aventura lumii pe care o vede prin ochii unchiului său, la Mulţi-Cai.

— Dar ştie că viaţa de indian nu are niciun viitor.

Dianne dădu din cap la cuvintele fratelui ei. – Cu toate acestea, tot se simte sfâşiat.

— Sărăcuţul, spuse Zane. – E destul de greu să fii la vârsta asta, încercând să-ţi dai seama ce vrei de la viaţă şi cum ai de gând să-ţi câştigi pâinea.

Dianne îi văzu apropiindu-se pe Chester şi Portia. Nu prea aveau cum să-i evite fără a face acest lucru bătător la ochi. – Mă întreb ce vor.

Cole îşi ridică privirea şi dădu din umeri. – Greu de spus. Probabil că va trebui să-i ascultăm şi atunci vom şti.

— Seara bună, Selby, spuse Chester Lawrence când ajunseră lângă ei. – Doamnă Selby. Îşi atinse pălăria cu degetele şi înclină capul.

— Domnule Lawrence. Din salutul lui Dianne lipsea emoţia. Îşi miji ochii şi o fixă pe Portia cu privirea, dar nu spuse nimic.

— Ce petrecere plăcută, spuse Cole cu glas scăzut şi sigur.

— Chester a pus-o la cale, zise Portia, zâmbind. – El ştie întotdeauna exact ce trebuie să facă.

Cole se uită în jur, la oraş. – Aşa se pare.

— Am auzit c-aţi avut probleme în iarna asta, zise Chester, schimbând subiectul.

Cole se întoarse cu o mină inexpresivă. Dianne fierbea şi fu nedumerită când soţul ei răspunse. – Oh, nu. Nu ştiu de aşa ceva.

Chester se uită la Portia, expresia lui schimbându-se de la una plină de încredere în sine la una nedumerită. – Păi, mi-a spus cineva că aveţi puţini viţei. La fel ca noi acum un an.

Cole ridică din umeri. – Am fost foarte binecuvântaţi. Nu mă pot plânge. Nu ştiu de ce ar răspândi cineva bârfe de felul ăsta.

Dianne îşi ţinu gura, căznindu-se să nu-şi trădeze

sentimentele. Nu putea înţelege de ce Cole nu-l lua la întrebări pe Chester.

— Păi… cred… că… se bâlbâi Chester, privind de la Portia la Dianne şi înapoi la Cole – am fost dezinformat. Auzisem că aveţi probleme.

— Nimic faţă de lucrurile obişnuite. Adevărul este că ne-am bucurat de o primăvară şi o vară foarte productive. Şi nu doar atât, dar Dianne mi-a zis că vom avea încă un copil.

Portia păli la aceste vorbe, făcând-o pe Dianne să se mire. – Ar trebui să mergem, îi zise ea lui Chester. – Nu trebuie să mai vorbim şi cu alţi oameni?

— Ah… da, zise Chester, părând încă buimăcit. O prinse pe Portia de braţ. – Ce-ar fi să mergi înainte? Vin şi eu imediat.

— Nu vreau să salut oamenii singură, zise ea printre dinţi.

— Am zis că vin şi eu imediat. Siguranţa de sine a lui Chester revenise şi era clar că nu are de gând să sufere să fie contrazis. Probabil că şi Portia sesizase asta, pentru că dădu din cap şi plecă singură – cu o îmbufnare întipărită pe faţă.

— Nădăjduisem să vorbesc cu dumneata între patru ochi, Selby, începu Chester.

— Orice ai să-mi spui mie poate fi spus în faţa soţiei mele şi a fratelui său. Câtă vreme vorbeşti politicos.

Chester se încruntă. – Ştii că am contestat concesiunea voastră asupra fermei Diamond V.

— Da, ştim asta. Cole vorbea pe un ton lent, monoton.

— Nu e înregistrat niciun act de proprietate cu numele soţiei dumitale pe el, continuă Chester. – Cred că, pentru binele tuturor, ţi-ar prinde bine să te laşi acum de jocul ăsta. Mai bine vinde-mi-o mie decât să laşi guvernul s-o ia.

O să-ţi fac o ofertă corectă.

Cole păru să se gândească la vorbele lui. – Ştiu că hârtiile au fost făcute legal. N-am ce face dacă cineva pune la cale lucruri ilegale. Adevărul este că n-am nevoie să mă bazez pe tribunal în ce priveşte dovezile mele.

Acum Lawrence păru complet zăpăcit. Faţa i se contorsionă de parcă încerca să se decidă ce expresie să afişeze. – Asta nu se va încheia bine pentru dumneata. Ţine minte: am vrut să-ţi fac o ofertă ce ar fi fost corectă şi benefică pentru amândoi.

— O să ţin minte, răspunse Cole netulburat.

Lawrence dădu să plece, apoi se întoarse. Mânia din privirea sa era evidentă. – Există lucruri mai rele decât a pierde câteva capete de bovine. Poate că-i prosteşti pe alţii, dar pe mine nu mă prosteşti. Cu asta, plecă valvârtej.

— Ce-i cu tine? îl întrebă Dianne încet. Zâmbi când câteva cupluri trecură pe lângă ei. – De ce l-ai lăsat să spună ce a spus, fără să-l acuzi că are un amestec în pierderile pe care le-am suferit?

— Pentru că până în clipa asta nu era sigur că Chester a făcut ceva rău, răspunse Cole tonului ei acuzator.

— Poftim?

— Le-am dat oamenilor ordine stricte, sub pedeapsa concedierii, să nu zică nimic despre cireada noastră şi pierderile avute. Eu n-am spus nimănui, în afară de Ben şi Malachi, iar lor le-am zis să nu spună nimic şi nici nevestele lor să nu spună nimic. La urma urmelor, ştiam că tu vei vorbi şi cu Charity şi cu Faith.

Dianne se uită la fratele ei. – Tu înţelegi ce spune?

— După cum îmi sună mie, Chester Lawrence n-avea de unde să ştie de lipsa viţeilor sau de alte pierderi.

— Exact, răspunse Cole. – Dar ştie. Şi nu există decât o singură cale prin care să fi aflat.

— Pentru că el i-a luat, spuse Dianne, picându-i fisa.

— Da.

Cole se gândi la situaţie multă vreme după ce soţii Lawrence plecaseră grăbiţi. Lăsând-o pe Dianne în compania lui Zane, se hotărî că ar fi bine să se amestece printre ceilalţi cowboy, ca să vadă ce poate afla.

Ducându-se spre mesele încărcate cu mâncare, observă o mişcare pe una din străzile laterale. Cu toate că era întuneric şi se aprinseseră felinarele, îl recunoscu pe unul din oamenii lui, care era faţă în faţă cu Jerrod şi Roy Lawrence.

Porni pe strada aceea chiar când Roy încercă să dea un pumn. Billy Joe îl evită cu uşurinţă, mişcându-şi silueta zveltă pe lângă omul mai greoi decât el.

— Sunteţi hoţi şi ucigaşi, dar pe mine nu mă speriaţi.

— O să fac mai mult decât să te sperii, mârâi Roy, de data asta dându-i un pumn în faţă.

Bărbatul mai tânăr se clătină, dar nu căzu şi, spre surprinderea lui Cole, trase şi el una cu pumnul drept şi apoi cu stângul. Jerrod scuipă o serie de obscenităţi şi vorbe care îl făcură pe Cole să fie recunoscător că nu erau femei prin preajmă.

— Ce se petrece aici?

Bătaia se opri şi toţi se întoarseră spre Cole. Jerrod făcu un pas înainte şi mârâi:

— Nu-i treaba ta. Cară-te de aici dacă nu vrei să păţeşti la fel.

— Văd că vă legaţi de omul meu. Aşa că-i treaba mea. Cole se duse lângă Billy Joe. Ce-ar fi să te întorci la

petrecere?

— Mă descurc, şefu’.

— Sunt sigur de asta, dar am nevoie să îmblânzeşti armăsarul ăla mâine şi nu vreau s-o faci cu mâinile julite.

Billy Joe zâmbi.

— Mda, asta ar fi cam dureros.

— Nu te duci nicăieri. Mi-ai zis că-s mincinos şi eu nu accept asta de la nimeni, zise Roy, apropiindu-se de Billy Joe.

Cole dădu să se pună între cei doi, dar, spre surprinderea sa, Jerrod scoase un pistol şi se apropie. Îndreptându-l spre pieptul lui Cole, clătină din cap.

— Voi, ăştia din familia Selby, vă pricepeţi să enervaţi omu’. Fratele meu are motiv să se lege de golanu’ ăsta. Nu te poţi amesteca.

Cole se aplecă spre el.

— N-o să ne batem cu voi. N-avem niciun motiv. Se întoarse să-i facă semn lui Billy Joe să se întoarcă la petrecerea de pe stradă. De data asta omul plecă repede. Jerrod ridică piedica armei.

— Ei, uriaşule, să vedem cum te descurci cu un glonţ în piept.

Roy râse de parcă fratele său spusese o glumă bună.

— Păcat că tata nu-i aici ca să se bucure de clipa asta. Dacă n-ai nevoie de ajutorul meu, mă duc după şobolanu’ ăla.

— Du-te, răspunse Jerrod. – Eu am tot ajutorul de care am nevoie.

Roy dispăru după Billy Joe, iar Cole rămase cu ochii la Jerrod.

– Ştii că n-o să scapi cu una ca asta. Oi fi scăpat tu cu

uciderea lui Whit şi Maggie, dar de aşa ceva va fi greu să fugi.

— Ai vrea tu să crezi asta, dar adevărul e că ştii că tata are teritoriul ăsta la degetul mic. Oamenii legii sunt de partea lui şi la oameni le e frică de el.

— Mi se pare că voi rataţi petrecerea, zise Ben Hammond, apărând ca din senin.

Jerrod îşi miji ochii. – Nu te băga, predicatorule.

— Dumnezeu ar prefera ca voi să fiţi în pace unul cu altul. Cartea cea bună zice că făcătorii de pace sunt binecuvântaţi. Acum, ce-ar fi să laşi pistolul jos şi să-ţi corectezi greşelile?

Jerrod se întoarse iar la Cole şi îl împunse cu ţeava revolverului. – Predicatorule, treaba asta nu te priveşte. Ia-ţi Biblia şi du-te. Omul ăsta m-a insultat pe mine şi pe ai mei şi am de gând să-l fac să plătească.

Cole simţea metalul rece. Începu să se teamă pentru prima oară de când începuse confruntarea. Dar atunci, la sunetul unei alte piedici ridicate, pe chipul lui Jerrod se aşternu mirarea.

— Am zis că făcătorii de pace sunt binecuvântaţi – cu arme sau altfel, zise Ben fără a părea nici pe departe îngrijorat.

— Eşti predicator. Cum poţi să îndrepţi pistolul spre mine? întrebă Jerrod cu glas tremurător.

— Folosim orice unelte sunt necesare pentru a răspândi Vestea Bună, zise Ben, împungând cu pistolul capul lui Jerrod.

— Asta nu-mi pare veste bună, zise Jerrod, lăsând încet revolverul jos.

Ben făcu un pas înapoi, iar Cole se duse în spatele său. –

Vestea bună din seara asta e că trăieşti ca să mai vezi o nouă zi. Poate că poţi reflecta puţin ce prostie e să ameninţi viaţa cetăţenilor cinstiţi. Poate că te-ai putea gândi şi cum m-a trimis Domnul ca să intervin şi să-ţi scap gâtul de ştreang.

— Nu m-ar fi spânzurat nimeni. Sunt un Lawrence. Valea asta-i a noastră.

Cole clătină din cap. – Deci ai de gând să-ţi croieşti drum terorizând pe toată lumea? Nu contează ce vrea legea sau ce vor alţii.

Jerrod râse.

– Noi suntem legea, domnule, în caz că n-ai aflat asta până acum.

— Ce-ar fi să te duci înapoi la ai tăi? îi propuse Ben pe un ton care suna mai mult a poruncă.

Jerrod îl măsură cu privirea o clipă.

– O să plăteşti pentru asta, predicatorule. Nu-mi place când se amestecă cineva în treburile mele.

Cole şi Ben îl priviră vârându-şi revolverul în toc şi plecând în direcţia în care o luase Roy. Cole trase adânc aer în piept şi îl dădu afară dintr-o singură suflare.

– Trebuie să recunosc că am fost puţin neliniştit. Mă bucur c-ai venit.

Ben zâmbi.

– Nu fac decât să am grijă de turma mea.

Cole clătină din cap, ştiind că lucrurile nu se terminaseră aici.

– Probabil că vei avea treabă până peste cap în zilele ce vin – şi nu poţi fi peste tot.

— Nu, dar Dumnezeu poate.

— Atunci va fi ocupat. Familia Lawrence va fi furioasă

după seara asta.

Ben îl bătu prieteneşte pe spate. – Atunci hai să ne ducem la petrecere şi să ne bucurăm de seara asta. Să lăsăm ziua de mâine să se îngrijoreze de ea însăşi. După ce porniră înapoi spre strada principală, Ben adăugă: – Cred că ar fi înţelept ca dumneata şi Dianne să dormiţi la noi în noaptea asta. Ar fi mult mai bine să mergeţi acasă ziua, pe lumină, decât să încercaţi să aveţi grijă de voi noaptea.

— Simt că vom lupta mult în întuneric în zilele ce urmează/

— Ce bine că avem lumina.

CAPITOLUL 24

Deci l-au prins în sfârşit pe Taurul Aşezat? întrebă Levi, remarcând titlul din ziarul lui Cole.

— Nu e cel care a condus lupta în care a murit Custer? întrebă Dianne.

— Da, la ambele întrebări, răspunse Cole. – Scrie că s-a predat împreună cu o sută optzeci şi şapte de indieni Sioux, bărbaţi, femei şi copii. Mureau de foame în Canada, aşa că au ajuns la concluzia că chiar şi viaţa în rezervaţie ar fi mai bună.

— Nu pot spune că-mi pare rău să văd că se întâmplă asta. Am trăit sub ameninţarea permanentă că el şi războinicii lui se vor răzvrăti din nou, spuse Dianne. – În definitiv, nu sunt decât cinci ani de la bătălia de la Little Big Horn.

Zane veni în bucătărie de pe veranda din spate. – Cole, dacă eşti gata de plecare, am face bine să ne punem în mişcare.

Cole lăsă ziarul jos şi se aplecă să o sărute pe Dianne pe obraz. – Se pare că am primit ordin de plecare.

— Cât crezi că vei fi plecat? îl întrebă ea, ridicându-se de la masă.

— Să sperăm că nu mai mult de două sau trei săptămâni, răspunse Cole. – Dar să nu trimiţi oameni să mă caute dacă va dura mai mult, pentru că, sincer, aş vrea să văd rezolvată o dată pentru totdeauna chestiunea asta legată de dreptul de proprietate asupra fermei. Sper că domnul Daly, prietenul lui Zane, ne poate ajuta.

— Şi eu mă rog pentru asta. îl strânse în braţe, savurând căldura braţelor lui în jurul ei.

Ridicându-şi faţa, se întinse ca să primească sărutul lui tandru. – Nu-ţi face griji, zise el, mângâind-o blând pe obraz. – Mă voi întoarce înainte să-ţi dai seama. O mai sărută o dată, apoi se dezlipi de ea şi se întoarse spre Zane. – Sunt gata.

Dianne se uită după ei. – Mi se va părea o veşnicie până se vor întoarce, îi spuse ea lui Levi.

— Nu şi dacă suntem ocupaţi. Şi avem destule de făcut. Eu trebuie să duc caii la Fortul Ellis. Nu vor fi bucuroşi dacă întârziem cu livrarea lor.

— Măcar asta n-a putut să ne ia Chester Lawrence. Cu toate interesele lui politice şi cu punerea la cale a oraşului, n-are timp şi de creşterea cailor.

— Nici n-ar îndrăzni. E prea multă muncă. Vitele pasc şi se îngraşă – sigur că nu-i suficient lucrul ăsta ca să ţii o fermă – dar caii trebuie dresaţi. Noi avem cei mai buni îngrijitori de cai de prin părţile astea, care sunt oameni loiali. Cei mai mulţi dintre ei au început să lucreze cu Bram când altcineva nici nu s-ar fi uitat la ei. Lawrence n-o să-şi

bată capul cu caii.

Dianne ştia că dacă Lawrence şi băieţii săi ar fi putut pune mâna pe negoţul lor cu cai, ar fi făcut-o. Poate nu se amestecaseră din pricina muncii în plus, sau poate din cauză că Chester nu-şi dăduse seama ce profit ar putea avea.

— O să fie bine când va ajunge aici calea ferată, zise ea. – Linia din Utah spre Butte ar trebui să ajungă aici anul acesta. Cole a citit că linia care vine din est se va apropia destul de mult de partea de nord a fermei noastre, aşa încât să putem transporta vite şi cai în toată ţara.

Levi îşi trecu mâna prin părul negru. – Asta ar fi bine, dar deocamdată n-avem luxul ăsta. Uite, eşti sigură că nu te deranjează să te lipseşti de Ardith şi Winona? Ştiu că lor le-ar plăcea călătoria, plus că Ardith poate aduce provizii înapoi cu căruţa. Dar înţeleg dacă ai nevoie de ele aici.

— Nu mă deranjează deloc. Cred că amândouă ar avea mult de câştigat venind cu tine. Răsfaţă-le în locul meu, zise ea, zâmbind.

— Aşa voi face. Vreau să ştii că le-am dat instrucţiuni băieţilor. Câţiva dintre ei vor fi la dispoziţia dumitale, dacă ai nevoie de ceva. Cei mai mulţi vor fi aici, aproape de casă, lucrând cu mânjii care trebuie îmblânziţi. Eu mă întorc în câteva zile.

— Nu-ţi face griji pentru noi, zise Dianne, cu falsă bravadă. – Vom fi bine.

Dar în zilele următoare se simţi din ce în ce mai neliniştită. Nu era doar din cauza faptului că Cole era plecat sau că Levi era în Bozeman. Ceva pur şi simplu nu i se părea la locul lui.

— Nu ştiu care e problema, îi spuse ea lui Koko.

— Poate că nu e nimic, îi răspunse mătuşa ei, frământând aluatul de pâine.

Dianne se uită pe fereastra bucătăriei. Parcă s-ar fi aşteptat ca un monstru să o fixeze cu privirea de afară, dar nu văzu decât un frumos cer albastru de vară, fără niciun nor de ploaie.

Lăsând perdeaua la loc, oftă. *Probabil mă nelinişteşte doar faptul că atâţia membri ai familiei sunt plecaţi de acasă*.

— Poate c-ar trebui…

Ambele femei săriră speriate când un trosnet puternic de pe veranda din spate o întrerupse pe Koko. Dianne aruncă ochii spre puşca agăţată de uşa de la bucătărie. Koko păru să înţeleagă şi se duse lângă uşă, ca să ia arma. Dar, înainte să o poată da jos, se mai auzi un trosnet, urmat de un alt zgomot venit din cealaltă parte a uşii închise.

— Probabil nu-i decât un animal, zise Koko, luând arma.

— Probabil. Dar în inima ei ştia că niciuna dintre ele nu crede asta, însă, cum nu auziră paşi apropiindu-se şi cum toţi bărbaţii lucrau chiar dincolo de grajduri, îi venea greu să creadă că cineva ar fi putut ajunge în casă fără a fi văzut.

Koko întinse mâna spre clanţă chiar când uşa se dădu de perete şi un bărbat intră clătinându-se, căzând apoi lat pe podeaua bucătăriei. Femeile icniră la unison. Era la Mulţi-Cai.

— George, ce e cu tine? îl întrebă Koko, aruncându-i puşca lui Dianne. Îngenunche repede şi îi puse mâna pe frunte. – Nu are febră.

— Nu sunt bolnav, zise el, chinuindu-se să respire. – Sunt istovit şi flămând. Sunt urmărit de câteva săptămâni.

Armata e pe urmele mele. Îmi pare rău, zise el, ridicându-şi ochii spre Dianne. – N-am… n-am vrut să-i aduc… aici.

— În cât timp vor ajunge? îl întrebă ea, ducându-se din nou la fereastră.

— În vreo două ceasuri, cred. Cum am zis… îmi pare rău.

Koko îşi ajută fratele să se aşeze pe un scaun. – Pot să-ţi fac un ceai care să te ajute să mănânci fără să ţi se facă rău.

El dădu din cap. – Încearcă să mă omoare. Trebuie să mă ascund. Nu pot continua aşa, că mă vor prinde.

— Ai făcut ceva rău? îl întrebă Dianne, venind drept înaintea lui. Deja încerca să încropească un plan de acţiune.

— Nu. Vor să pună mâna pe mine pentru că sunt indian. Se duce o mare campanie ca să-i prindă pe toţi indienii rămaşi şi să-i ducă în rezervaţii, în caz că nu sunteţi la curent cu treburile din această regiune, Teritoriul Montana vrea să devină stat. Nu poţi convinge guvernul de la Washington să facă asta dacă ai indieni care umblă liberi. M-au prins o dată, dar am fugit. L-am lovit pe paznic în cap.

Dianne nu îşi putu ascunde reacţia. Îşi muşcă buza şi se căzni să-şi alunge expresia îngrijorată de pe chip.

— Nu-ţi face griji, îi zise la Mulţi-Cai. – Nu l-am omorât. Dar nu-l puteam lăsa să mă ţină închis. Eram pe la mijlocul drumului către rezervaţie când am fugit. Credeam că au renunţat, dar nu se vor opri până când şi ultimul dintre noi, cei care avem sânge de indian, nu vom fi daţi la o parte.

Dianne îşi aminti de ultima venire a soldaţilor la ei. – Vor căuta să-i ia şi pe Koko şi pe copii. Trebuie să vă ascund pe toţi. Se uită la Koko, care se oprise din ce făcea şi se întoarse încet.

— Să ne ascunzi?

Dianne începu să strângă mâncare. – Ştii că vor încerca din nou să vă ia. Avem pivniţa cea nouă de sub magazie. Vă voi ascunde acolo şi îl voi chema pe unul dintre băieţi să mă ajute să pun dulapul acela greu peste trapă. Apoi voi pune tot felul de lucruri în jurul lui, ca să pară că sunt acolo dintotdeauna. Trase adânc aer în piept şi se uită în ochii îngrijoraţi ai mătuşii sale. – N-o să-i las să te ia nici pe tine, nici pe copii... şi nici pe tine, zise ea, uitându-se la la Mulţi-Cai.

— Acuma du-te şi adu-i repede pe copii. Spune-le ce trebuie să le spui. Lui Luke şi Micah le voi spune că a trebuit să plecaţi.

la Mulţi-Cai se ridică în picioare. Genunchii i se îndoiră, dar se sprijini de masă. – Nu pot rămâne aici. Nu pot face asta propriilor mele rude.

— N-ai de ales, afirmă Dianne. – Nu e timp de altceva. Trebuia să se întâmple asta mai devreme sau mai târziu. Puse lucrurile adunate într-un ciubăr. – Trebuie să mă duc să vorbesc cu oamenii. Trimit pe cineva aici ca să vă ajute să coborâţi în pivniţă.

— Ne descurcăm singuri, zise Koko. – Du-te şi fă ce trebuie să faci şi noi vom face la fel.

Dianne nu se îndura să plece. Puse ciubărul în mâinile mătuşii sale., Adună ce crezi că am uitat eu. Şi nu uita de apă. Ieşi fuga din bucătărie, temându-se că, dacă rămâne, nu va putea gândi clar.

Simţea cum îi bubuie inima în piept. Era aproape ameţită de îngrijorare, gândindu-se la ce s-ar fi putut întâmpla. Dând fuga la ţarcuri, îi văzu pe Billy Joe şi pe Gabe şi le făcu semn să vină la ea.

— Avem necazuri.

Amândoi se uitară spre casă, apoi iar la Dianne. – Ce e? o întrebă Billy Joe.

— Adineauri a venit fratele lui Koko. E pe jumătate mort de foame şi de oboseală. Soldaţii sunt pe urmele lui şi sunt la distanţă de o oră sau două.

Nu-i putem lăsa să-l găsească, pentru că, dacă-l găsesc, îi vor găsi şi pe Koko şi pe copii. Armata nu-i va lăsa să stea aici.

— Ce trebuie să facem?

— Spuneţi-le oamenilor ce se întâmplă şi că nu trebuie să zică nimic. Dacă sunt strânşi cu uşa ori sunt întrebaţi de Koko şi de copii – în caz că vor fi aceiaşi oameni care au fost aici data trecută – spuneţi-le să se facă că plouă. Nu vreau să fie nevoiţi să mintă, dar, dacă ne vor forţa, am de gând să zic că au fost duşi deja în rezervaţie.

— Unde ai de gând să-i ascunzi? o întrebă Gabe, scoţându-şi mănuşile.

— În pivniţa nouă. Foarte puţini ştiu de ea, dar ştiu că tu şi Billy Joe aţi săpat la ea. Cred că va fi cel mai bun loc. Sper doar să nu se sufoce acolo jos.

Bărbaţii se priviră îngrijoraţi. – Dacă vor trebui să stea acolo multă vreme, răspunse Gabe – s-ar putea să nu fie bine.

Dianne se cutremură. – Va trebui să avem încredere că Dumnezeu va înmulţi aerul, la fel cum a făcut cu pâinile şi peştii. Încerca să nu-şi facă griji că s-ar putea ca Dumnezeu să nu-i audă rugile pentru că practic încălcau legea. Legea era greşită, se gândi ea, dar Biblia spunea să asculţi de legea ţării. Nu ştia ce ar trebui să facă. Dar loialitatea faţă de familie era mai puternică.

Doamne, *nu vreau să păcătuiesc* împotriva *Ta*, se rugă ea

în gând, copleşită de deznădejde. *Nu vreau să-i mint pe soldaţi sau să pun viaţa cuiva în primejdie*, *dar nu-i pot lăsa să îi ia pe Koko şi pe copii*... *nici pe la Mulţi-Cai*.

— Le voi spune băieţilor, zise Gabe. Billy Joe poate veni să te ajute. După ce dau sfară în ţară, ce-ar fi să vin şi să-i iau pe Luke şi pe Micah? îi pot duce la râu ca să pescuim. În felul ăsta o să pară că nu-i decât o zi ca oricare alta.

Dianne îşi muşcă buza şi dădu din cap. Luke mai ales ar fi fost biruit de curiozitate, dornic să afle de ce se ascunde familia lui Koko în pivniţă. – Da, mulţumesc. John tocmai s-a dus să se culce de amiază, aşa că probabil va dormi până va trece totul.

— Bun. Atunci ne-am înţeles.

Dianne şi-ar fi dorit să nu-i fie aşa de frică. – Vă mulţumesc. Trebuie să iasă bine. Trebuie neapărat.

— Dar nu vreau să mă ascund. Vreau să lupt, declară Jamie. – Îmi spuneţi într-una că sunt alb. Că arăt ca un alb – că sunt mai mult alb decât indian, dar acuma îmi ziceţi că trebuie să mă ascund. Koko începu să suspine, iar Susannah se agăţă îngrozită de fustele mamei sale.

Dianne îl prinse pe Jamie de braţ, trăgându-l din bucătărie în sufragerie. – Uite cum stă treaba. De data asta trebuie să te gândeşti la alţii, nu la tine. Dacă vin soldaţii, s-ar putea ca pe tine să te lase aici, dar pe mama ta n-o vor lăsa. Şi nici pe unchiul tău, pe care-l urmăresc de multe săptămâni. Acum te poţi dovedi erou. Mama şi sora ta au nevoie de tine. Şi la Mulţi-Cai are nevoie de tine. Abia poate sta în picioare, nici nu se poate pune problema de a se apăra.

Postura ţeapănă a lui Jamie se mai relaxă. – Dar aş putea sta aici ca să lupt cu tine.

— Dar mama ta n-ar intra în pivniţă fără tine, îi şopti Dianne. – Nu înţelegi asta? Nu ne va permite să o protejăm pe ea dacă copiii ei sunt în pericol!

Un moment Jamie nu mai spuse nimic, apoi expiră cu zgomot.

– Mă duc. Nu-mi place, dar mă duc.

— Mulţumesc. Eşti un fiu onorabil. Tatăl tău ar fi aşa de mândru acum. Poate crezi că nu e ceva onorabil să te ascunzi, dar uneori Domnul ne cere să ne odihnim şi să-L aşteptăm. Asta faci tu acum, nimic altceva. Nu eşti un laş.

— Nu, nu eşti un laş, îi spuse la Mulţi-Cai din uşă. – Tu vei fi tăria mea, pentru că nu mi-a mai rămas nimeni.

La aceste cuvinte, Jamie se îndreptă, spiritul mândru revenind pentru a înlocui înfrângerea. – Voi fi eu tăria ta, unchiule.

— Bun. Atunci hai să ne grăbim, pentru că timpul s-a scurtat.

Jamie se duse la la Mulţi-Cai şi îl cuprinse cu braţul, ca să-l sprijine. Dianne porni după ei, simţind că nu are nicio putere ca să îndrepte lucrurile. Când ajunseră ei în magazie, Billy Joe reuşise deja să le ducă pe Koko şi pe Susannah jos, în pivniţă.

la Mulţi-Cai fu următorul care coborî pe scară, Koko ajutându-l de jos şi Jamie de deasupra. Dianne vedea frica din ochii lui Koko.

— Vă voi ţine în siguranţă, îi şopti ea. – *El* vă va ţine în siguranţă.

— Ne vom ruga, fu răspunsul lui Koko. Nu-ţi risca viaţa pentru a noastră. Nu m-aş putea ierta niciodată dacă ai fi ucisă, lăsând băieţii fără mamă.

— Vor trebui să treacă de noi ca să ajungă la ea, zise Billy

Joe cu hotărâre.

Jamie coborî repede scara chiar când se auziră copite de cai în depărtare. Nu mai era timp pentru cuvinte. Dianne se uită la la Mulţi-Cai şi văzu dorul din ochii săi. Dor de a fi liber, nu prizonier într-o groapă din pământ. Dor de a spune cuvinte care trebuiau să rămână nespuse.

— Ajută-mă să mut dulapul acesta peste trapă, îi ceru Dianne lui Billy Joe. Apoi pune toate astea prin jur ca să pară că sunt acolo dintotdeauna. Luă nişte pături.

Cei doi reuşiră să ascundă repede trapa. Luară proviziile care stătuseră în spatele dulapului şi le aranjară în jurul lui, ca să pară la locul lor.

— Hai. Va trebui să le ieşim în întâmpinare. Dacă nu ieşim repede văzând o armată în curtea noastră îşi vor da seama că ceva nu-i în regulă. Billy Joe se duse afară după ea. Dianne se opri doar ca să încuie magazia. – Fără îndoială că vor insista s-o descui, dar măcar îi va întârzia puţin.

Se grăbiră să ajungă în faţa casei, unde comandantul descăleca tocmai când Dianne ieşi pe uşă afară.

– Bună ziua, domnule căpitan! îl salută ea veselă. Bine aţi venit la Diamond V. Nu i se părea să-l mai fi văzut înainte, dar nu avea de unde să ştie dacă el ştia sau nu despre Koko şi copii.

— Doamnă, zise el, atingându-şi pălăria. – Urmărim un om primejdios – un fugar Picior Negru. E urmărit de câteva săptămâni şi cercetaşii noştri au dat de urmele lui aici.

— Mă tem că omul dumitale se înşală. N-am văzut niciun Picior Negru primejdios.

— Sunt sigur că n-ar fi venit el să se prezinte. Vom percheziţiona locul. Te-aş sfătui să stai înăuntru ca să fii în siguranţă/

Dianne se simţi oarecum uşurată. Poate că nu îi va interesa să percheziţioneze casa. Dar chiar când se gândea la asta, căpitanul făcu semn unuia din oamenii săi.

— Vreau să te duci cu femeia asta în casă şi să vezi dacă nu se ascunde înăuntru. Ia doi oameni cu tine/

— Da, domnule, răspunse soldatul.

Dianne înghiţi în sec, dar uscăciunea din gură îi provocă un sentiment de greaţă. Billy Joe stătea credincios alături de ea, iar Gus venea dinspre grajd.

— Ce se petrece aici? întrebă el pe un ton poruncitor.

— Căutăm un indian. I-am găsit urmele aici şi avem de gând să-l scoatem afară, răspunse căpitanul. Am încredere că le veţi arăta oamenilor mei unde să caute – locurile în care s-ar putea ascunde un asemenea animal.

— Bineînţeles, răspunse Gus. – Nu vreau niciun bandit pe aici. Băieţi, haideţi cu mine. Îmi iau puşca şi plecăm la vânătoare.

Dianne ar fi zâmbit dacă situaţia n-ar fi fost aşa de gravă. Soldatul se întoarse cu cei doi camarazi şi îi făcu semn lui Dianne spre casă.

– Doamnă, te rugăm să ne conduci.

Ea îşi strânse fustele şi intră în casă. Îşi auzea inima bubuindu-i în urechi. Billy Joe se duse după ea, dar prezenţa sa nu era o mângâiere prea mare. Şi-ar fi dorit ca Cole să fie acasă, dar în acelaşi timp îşi făcea griji pentru modul în care ar fi tratat problema. Poziţia sa neagresivă faţă de familia Lawrence o nedumerea. Nu ştia ce să creadă despre el şi nu înţelegea de ce nu acţionează. Până acum ea le-ar fi cerut răspicat lui Chester şi Portiei să termine cu ameninţările şi cu urzelile.

— Unde duce holul ăsta? o întrebă soldatul.

Dianne se întoarse. – Duce în spatele casei. Sunt scări care duc la etaj.

— Şi pe aici? Arătă spre sufragerie şi bucătărie.

— Acolo e un salonaş şi apoi sufrageria. Bucătăria e în partea din spate a casei, unde avem şi o mică magazie. Apoi e o verandă închisă care duce afară. A, şi mai e un hol îngust care duce la scările din spate. E un circuit complet.

— Să începem de acolo, spuse soldatul, trecând pe lângă Dianne.

Oamenii se răspândiră şi începură să caute în spatele mobilelor şi sub masa din sufragerie. Când veniră în bucătărie, doi se duseră îndată pe veranda din spate, iar soldatul care îi conducea verifică bucătăria singur. Ajungând la uşa încuiată a magaziei, se întoarse spre Dianne.

— Unde duce uşa asta?

— E o magazie. O descuiem doar când avem nevoie de ceva din ea.

— Descui-o.

Dianne se prefăcu nedumerită. – Nu ştiu dacă am cheia. Soţul meu ţine cheile şi acum e plecat la Butte.

Soldatul se încruntă, apoi lovi pe neaşteptate uşa cu piciorul. Dianne ţipă şi îşi duse mâna la gât. Soldatul intră în magazie şi se uită în jur. Ridică grămada de pături şi se uită după o etajeră cu saci de fainã. Părând satisfăcut, se întoarse în bucătărie chiar când cei doi camarazi ai săi veniră de pe verandă.

— Ce harababurã e acolo, zise unul dintre ei, arătând peste umăr. Se uitară toţi trei la Dianne.

Ea zâmbi. – Băieţii mei se joacă acolo.

— Unde sunt acum?

— Doi dintre ei sunt la râu, pescuiesc cu unul din oamenii

mei. Cel mic doarme la etaj.

Mulţumit de răspuns, soldatul le făcu semn oamenilor să-l urmeze pe scările din spate. – Urcăm pe aici şi căutăm la etaj, apoi ne ducem la scara din faţă.

Dianne îi urmă fără să spună nimic. Nu avea ce face. Nu putea decât să răsufle uşurată pentru că omul ajunsese la concluzia că nu merită să-şi piardă vremea cu magazia.

Până la amiază soldaţii sfârşiră percheziţia. Căpitanul era irascibil şi nu avea chef de fleacuri. Îi făcu semn cercetaşului să vină la el şi îi puse multe întrebări înainte să vină la Dianne. – Zice că urmele duc aici. Se opresc la râu, iar omul dumitale care pescuieşte acolo zice că v-a dispărut o barcă.

Dianne icni şi îşi duse mâna la piept. – Vai, doar nu credeţi că a venit aşa de aproape? Juca cât putea de bine rolul domniţei aflate la ananghie.

Omul îşi înmuie glasul. – Nu-ţi face griji, doamnă, nu-i aici. Probabil că a luat barca şi a plecat, gândindu-se că-i vom pierde urma. O să trimit oameni în josul şi în susul râului. O să-l prindem – viu sau mort. Îşi duse degetele la pălărie. – Mulţumesc pentru colaborare.

Dianne dădu din cap, nedorindu-şi altceva decât să ţipe la el pentru răutatea lui.

— Încălecarea! strigă căpitanul.

Oamenii care nu erau deja călare urcară repede în şa. Un sergent mic şi îndesat îşi îndemnă calul înainte şi se aplecă spre Dianne. – Şi ce s-a întâmplat cu acea squaw care locuia aici cu copiii ei? Nu-i văd pe niciunul.

Toţi ochii se îndreptară spre ea. Venise clipa de care îi fusese groază.

– Au plecat, zise ea sigură pe sine. Armata a trecut pe

aici nu o dată.

— Deci până la urmă i-au dus în rezervaţie, hm? răspunse omul, nepărând complet convins că le spusese adevărul. – Bun. N-avem nevoie de ei aici, ca să facă copii cu albii cumsecade.

Dianne îl fixă cu privirea, străduindu-se din greu să-şi ţină cumpătul.

– Da, sigur că nu vrem ca oamenii cumsecade să fie deranjaţi.

Omul se uită câteva momente în ochii ei, apoi se ridică în şa. Dădu din cap către căpitan, care dădu ordinul de plecare.

Însă Dianne se temea că vor rămâne prin apropiere o vreme. Vor alerga în susul şi în josul râului, încercând să-l prindă pe la Mulţi-Cai. Ar fi putut trece zile întregi înainte să plece din zonă.

Cu ajutorul lui Billy Joe, Dianne se asigură că cei ascunşi în pivniţă au destul aer, apoi îşi văzu de treburile ei, nădăjduind să afle când va trece primejdia ca să-şi scoată familia de acolo.

A doua zi, după-masă, trimise oameni călare ca să vadă unde era armata. Neavând răbdare să primească veşti, puse şaua pe Daisy şi urcă dealul ca să vadă valea. Nici urmă de soldaţi în uniforme albastre.

Se întreba dacă făcuse ce trebuia în ochii Domnului. Ştia foarte bine că făcuse ce trebuia faţă de familia ei. În inima ei altă soluţie nu era.

— Doamne, dacă am păcătuit, Te rog iartă-mă.

Auzind un zgomot în spate, o răsuci pe Daisy în grabă. Spre mirarea ei, Mara Lawrence călărea de parcă era urmărită de diavol. Părul lung şi negru îi flutura în vânt.

Făcându-i cu mâna, Dianne o strigă. – Mara! Mara! Ce s-a întâmplat?

Fata veni la ea. Părea înspăimântată şi era limpede că plânsese. Trase de frâul calului brun. – O urăsc pe femeia aia! O urăsc pentru ce a făcut familiei mele.

— Pe cine? o întrebă Dianne.

— Pe Portia. A stricat totul. O urăsc şi pe ea şi-l urăsc şi pe tata pentru că a adus-o în casa noastră. E crudă şi răutăcioasă. Tot timpul ne ameninţă pe la spatele tatii. E rea şi cu Joshua, iar el e aşa de bun. Nu seamănă deloc cu Jerrod sau cu Roy. Ei sunt răi până în măduva oaselor. Dar Joshua nu e.

— Îmi pare rău, Mara. Dar ce pot face eu? o întrebă Dianne. Nu avea de gând să-i spună ce părere are ea despre Portia.

— N-o pot învinge în şiretlicurile ei, recunoscu Mara. – E mult prea deşteaptă. N-o să se oprească până nu scapă de noi toţi. Ştiu că e un deranj, dar am venit să văd dacă mă poţi ajuta.

— Să te ajut? Cum? Ştii că familia dumitale nu e prietenă cu familia noastră. Tatăl dumitale încearcă să ne ia pământul. Nu prea mă pot duce ca să vorbesc cu el în numele dumitale, iar din punct de vedere legal nu există niciun mijloc. Portia e soţia tatălui dumitale.

— Ştiu, zise Mara. – Ştiu totul şi despre manevrele tatălui meu ca să vă alunge din teritoriu. Am venit să aduc ajutor în schimb pentru al dumitale.

— Ajutor? o întrebă Dianne.

— Da. Mara scoase din haină o foaie de hârtie împăturită… Astea sunt hârtiile pe care le-a luat tata de la tribunalul din Virginia City. Ele arată că eşti proprietara

legală a fermei Diamond V.

CAPITOLUL 25

COLE SE ÎNTOARSE ACASĂ ÎN ULTIMA SĂPTĂMÂNĂ DIN AUGUST. Nu AVEA răspunsuri pentru familia sa şi se simţea învins când intră pe uşă. Nu îi plăcea deloc să vină în faţa lui Dianne cu mâinile goale. Ea era deja dezamăgită de el în privinţa problemelor cu Lawrence. Însă el nu putea să intre în amănunt şi să-i explice că el şi oamenii săi adună dovezi împotriva lui Lawrence. În primul rând, ei nu i s-ar fi părut suficient. În al doilea rând, ar fi dorit să ajute, iar el nu o putea lăsa să-şi rişte viaţa.

Oftă. Oricum informaţiile nu le erau de prea mare folos. Avusese ocazia să prezinte o parte din constatări unui avocat din Butte, ca să-i ceară sfatul în legătură cu ce ar fi trebuit să facă în continuare. Dar omul era de părere că probele sunt indirecte în cel mai bun caz şi zvonuri în cel mai rău.

Cel mai mare regret al său era că nu îi putea da lui Dianne un răspuns temeinic în ceea ce privea ferma. Se părea că nimic nu le ajuta cauza.

— Am nişte veşti incredibile, zise Dianne coborând zorită scările ca să-l întâmpine.

— Eu nu, recunoscu Cole.

Ea zâmbi. – Am hârtii de la tribunalul din Virginia, care arată că unchiul Bram m-a făcut co-proprietară înainte de a muri.

— De unde ai aşa ceva?

— De la Mara Lawrence.

— Glumeşti, nu-i aşa? Era evident că nu îi venea să

creadă.

— Nicidecum. Ea a ajuns la capătul răbdării cu Portia, iar tatăl ei a devenit abuziv şi neglijent, luând partea Portiei în defavoarea copiilor săi. Mara nu vrea ca el să ne fure pământul şi să scape basma curată. Crede că toate problemele lor au început când tatăl ei a început să ne facă probleme.

— Va plăti pentru asta.

— Dar tu? Ce s-a întâmplat în Butte? îl întrebă Dianne, îmbrăţişându-l strâns.

Cole îşi uită pe moment frustrarea şi inspiră parfumul de liliac care îmbiba hainele ei. O strânse în braţe, dorindu-şi să poată fi singuri, dar chiar acum cineva se apropia din spate. Îi dădu drumul soţiei sale, se întoarse şi îi văzu pe Koko şi la Mulţi-Cai.

— N-am ştiut că te-ai întors, spuse Cole în semn de salut. – Ce mai faci?

— Era pe jumătate mort şi îl urmăreau soldaţii când a venit aici, îl informă Dianne. – Dar l-am ascuns în pivniţă, împreună cu Koko şi copiii. Soldaţii i-au căutat şi apoi au plecat. Aşa că sunt toţi în siguranţă.

— Deocamdată, interveni Koko.

— Să sperăm că pentru totdeauna. Ei cred că Koko şi copiii s-au dus deja în rezervaţie şi nu mi s-a părut că ştiau că la Mulţi-Cai e rudă cu ei şi că ar fi venit aici dintr-un motiv. Nu cred că-şi vor pierde timpul venind din nou.

Cole se străduia să înţeleagă totul. – A venit armata aici?

— Da, dar Billy Joe şi Gabe au fost minunaţi şi m-au ajutat. Toţi au fost. Am folosit pivniţa cea nouă şi am acoperit trapa cu dulapul acela mare din magazie. Dar trebuie să înlocuim uşa magaziei. Unul dintre soldaţi n-a

avut răbdare ca eu să vin cu cheia, spuse Dianne cu un glas mai animat decât avusese în ultimele luni.

— Va trebui să vorbim mai mult despre asta, zise el, uitându-se direct la la Mulţi-Cai.

— Aşadar, ce-i cu hârtiile? întrebă Koko.

Cole se uită la Dianne şi ea zâmbi. – N-am vrut să te îngrijorăm, începu Dianne. – Familia Lawrence încearcă de ceva vreme să-mi discrediteze dreptul asupra fermei. Au zis că sunt dovezi doar că unchiul Bram a fost proprietarul fermei, nu şi că a adăugat vreodată numele meu pe actul de proprietate. De fapt, nici nu se putea găsi actul.

— De ce nu m-ai întrebat pe mine? o întrebă Koko. – Actul e la mine.

Cole şi Dianne o priviră cu gura căscată. Koko nu se putu abţine să nu râdă. – Vezi unde te duc secretele? N-ar fi trebuit să-ţi faci griji pentru sentimentele ori temerile mele! Bram mi-a dat actul cu mult timp în urmă. Doar c-am uitat de el şi nu mi s-a părut niciodată important.

— Păi, este, zise Cole. – Trebuie să punem numele meu pe hârtia aia şi să punem totul în ordine înainte ca ei să decidă că a-i face rău lui Dianne e calea de a contesta proprietatea asupra pământului. După lege ar trebui să-mi revină mie, dar hai să nu ne asumăm riscul.

— Sunt de aceeaşi părere, îi zise Koko. – Cred că am ajuns într-o vreme în care va domni corupţia. Vă voi da actul astă-seară, dar vă rog să-mi promiteţi că nu-mi veţi ascunde nimic. Nu sunt o fire slabă.

— Nu, sora mea are o putere delicată, spuse încet la Mulţi-Cai.

— Băieţi, ce-ar fi să vă odihniţi afară, pe verandă? Eu şi Koko vom pregăti prânzul şi vi-l vom aduce acolo.

— Sună bine, îi zise Cole. Încă nu-şi putea imagina toate lucrurile care avuseseră loc în lipsa sa.

— Pari obosit, spuse la Mulţi-Cai când se aşezară.

— Sunt. Cred că extenuarea psihică e de vină în cea mai mare parte. Mă simt învins venind acasă fără nicio veste bună, iar aici Dumnezeu S-a ocupat de situaţie în absenţa mea.

— Aşa lucrează El. Ştiam că e riscant să vin aici, dar n-aveam unde să mă duc. Armata îmi sufla în ceafă şi ştiam că nu pot merge mai departe. M-am rugat ca Dumnezeu să nu vă pedepsească pe voi pentru păcatele mele, iar când armata a mers mai departe fără să mă găsească, am simţit că m-a iertat şi că mi-a auzit rugile.

— Ce-o să faci acum?

la Mulţi-Cai căzu pe gânduri. – Koko vrea să rămân şi să trăiesc ca alb. Are argumente bune. Se uită la Cole, ca şi cum ar fi vrut să vadă care e părerea sa.

— Eşti întotdeauna binevenit aici. Ştiu că Dianne aşa gândeşte. Ştiu că şi Bram gândea aşa.

— A fost greu să trăieşti în umbra unui om mare?

Întrebarea îl luă pe Cole pe nepregătite. Se compara cu Bram Vandyke? – Presupun că da, începu el rar – sunt momente când mi-aş dori să o pot lua de la capăt şi să-mi fac ferma mea, în loc să continui de unde a lăsat altul.

la Mulţi-Cai dădu din cap cu înţelegere. – Omul are nevoie de pământul lui – un loc pe care să-l poată numi al lui. Trebuie să ştie că a realizat ceva de valoare.

— Da. Nu sunt sigur că pot spune asta aici.

— Ba cred că poţi. I-ai fi putut părăsi pe sora mea şi pe copiii ei. Ai fi putut fi un om căruia nu-i pasă de făgăduiala făcută de Dianne lui Bram.

— Eşti un om evlavios – probabil cel mai evlavios pe care îl cunosc. Câteodată mă simt ruşinat pentru că tu ai fost aici pentru Koko, când eu mi-am căutat cu egoism calea mea.

— A trebuit să faci ce ţi se părea important. zise Cole încet.

— Mi-am irosit viaţa.

— Nu, nu chiar. Încă o bună parte din ea îţi stă înainte.

— Dar cum să trăiesc? la Mulţi-Cai se ridică în picioare şi se rezemă de balustrada verandei, uitându-se în curte. – Când ne ascundeam, sora mea m-a întrebat dacă asta doresc pentru Jamie. Să se ascundă – să fugă – să se lupte ca să supravieţuiască. Atunci mi-am dat seama ce mult am greşit. Am vrut să fiu un mare lider, dar de fapt mi-am dezamăgit poporul.

Cole îl examină o clipă. Era încă îmbrăcat în stilul indienilor Picioare Negre, cu jambiere de piele şi o cămaşă lungă de pânză. Părul său lung lucea negru-albăstrui în soarele amiezii. Cole trase adânc aer în piept şi îl expiră încet. – Jamie e la o vârstă foarte impresionabilă. Nu e prea târziu să-l influenţezi în bine.

la Mulţi-Cai se întoarse. – Cum pot face asta acum?

— Poţi lăsa trecutul în urmă, privind înainte spre un alt viitor. Poţi trăi acum conform obârşiei tale de alb. Aşa cum ai zis înainte, ştiind că e adevărat, vremea Picioarelor Negre – a tuturor indienilor – trece repede.

— Şi chiar crezi că asta îl va impresiona pe nepotul meu? Să devin crescător de vite? După ce m-a auzit povestind despre vânătoarea de bivoli sălbatici şi drumurile prin munţi neumblaţi săptămâni de-a rândul, chiar te aştepţi să fie încântat că trăiesc ca un alb?

— Nu cred că contează prea mult cât va fi de încântat de viaţa ta. Cred că important e să vadă că te-ai răzgândit pentru a le face bine altora. Asta e o lecţie bună. Să te dai la o parte pe tine însuţi de dragul celor pe care-i iubeşti.

la Mulţi-Cai se uită în ochii lui. – Tu crezi asta… văd asta.

— Numai pentru că şi eu a trebuit să aleg acelaşi lucru. A trebuit să mă împac cu părinţii mei, punându-mi dorinţele la o parte ca să-i ajut. Am descoperit că, făcând aşa, dorinţele mele s-au schimbat. Tot voiam să mă însor cu Dianne, dar ştiam că sunt vrednic să-i devin bărbat. Înainte eram mult prea egoist.

Între ei se lăsă tăcerea pentru câteva minute, iar la Mulţi-Cai părea să se lupte cu propriile emoţii. În cele din urmă zise: – Mă voi gândi mai mult la asta în rugăciune. Ştiu că ce spui pare a fi adevărat.

Dianne fu încântată când Cole o întrebă dacă vrea să-l însoţească într-o scurtă plimbare călare pentru a se bucura de acea după-amiază. În vale bătea un vânt tăricel, iar vremea se răcorise plăcut. În curând frunzele îşi vor schimba culoarea, iar toamna va veni cu dimineţi îngheţate şi zile răcoroase.

— Cum te simţi? o întrebă Cole.

— Bine. Nu am greţuri de dimineaţă şi nici alte probleme.

— Mă bucur. Mi-am făcut griji pentru tine cât am fost plecat.

— În afară de faptul că armata a dat buzna peste noi, totul a mers bine. Dumnezeu a avut cu adevărat grijă de noi tot timpul. Pivniţa nu e destul de mare ca să mai fi încăput alte persoane, aşa că a fost o binecuvântare că Ardith a luat-o pe Winona şi l-a însoţit pe Levi la Bozeman. N-a trebuit să ne facem griji că trebuie să găsim un loc

unde să le ascundem.

— Asta a fost o binecuvântare.

— Eu am încercat să fiu veselă de dragul lui Koko, dar mă tot gândesc că Portia ştie foarte bine că e aici. Dacă-şi va da seama că asta ne va îndurera, ştiu că va face tot ce poate ca să răspândească ştirea.

— Poate că va uita. Domnul ar putea să o facă să uite. Trebuie să avem credinţă că Dumnezeu îi protejează pe ai Săi. Trecură printre nişte copaci, iar vântul se înteţi. Frunzele plopilor tremurători se mişcară când trecură pe lângă ei.

Dianne conchise că era un moment potrivit ca să aducă vorba de Mara Lawrence. – Voiam să-ţi vorbesc despre fiica lui Chester Lawrence.

Cole o privi surprins. – De ce?

— Pentru că ne-a ajutat, punându-se în mare pericol.

— Noi nu i-am cerut să-şi rişte poziţia faţă de tatăl ei şi să-l trădeze. Nu sunt de acord cu ce a făcut, chiar dacă asta ne-a ajutat.

Dianne se încruntă. – Dumnezeu ne-a ajutat prin ea.

— Ajutorul a fost mereu la noi prin Koko. Doar că noi am fost mândri şi ne-am gândit că vom rezolva treburile singuri.

— Am făcut aşa ca să o cruţăm pe ea, Cole. N-am fost mândri.

El îşi opri calul şi clătină din cap. – Am greşit că n-am discutat cu ea despre asta. La urma urmelor, ea e adevărata proprietară.

Dianne încercă să nu se enerveze din cauza vorbelor sale. – Mara are nevoie de ajutor. Aş vrea s-o invit să vină să locuiască aici.

— Nu ştiu câţi ani are, dar bănuiesc că mai are mult până devine majoră. Este cu neputinţă ca Chester să-i permită să vină aici, aşa că n-avem cum să-l obligăm să facă asta.

— Dar e nefericită, protestă ea. – Şi, în plus, asta ar fi soluţia perfectă. – Pentru ce? Ca să ne răzbunăm pe Chester pentru că ne-a furat viţeii? El îţi fură câţiva viţei şi juncani şi tu vrei să-i furi fata?

Dianne detesta faptul că el putea vedea aşa de uşor dorinţa ei de răzbunare în invitaţia Marei la fermă. Nu putea nega că asta făcea parte din raţionamentul ei. Voia să-l rănească pe Chester – să-l rănească pentru moartea lui Whit şi Maggie, pentru Portia şi escapadele ei şi pentru că încerca să-i fure ferma de sub nas. Când Mara venise la ea, atât de nefericită, începuse imediat să plănuiască cum ar putea folosi situaţia în folosul lor, al tuturor.

— Văd că cuvintele mele au atins o coardă sensibilă, zise Cole încet. – Cum te-ai simţi dacă cineva ar încerca să facă la fel cu Luke sau cu unul din ceilalţi băieţi?

Dianne înghiţi în sec. – Ştiu ce vrei să spui, dar trebuie să facem ceva. Chester Lawrence îşi vede de maşinaţiile lui şi nimeni nu face nimic ca să-l oprească.

— Ne străduim. Încercăm să strângem dovezi suficiente ca să intervină legea, dar Chester e deştept. Probabil prea deştept. Îşi acoperă bine urmele şi pe cei mai mulţi ori i-a terorizat, ori i-a mituit, astfel încât nimeni să nu depună mărturie împotriva lui.

— M-am săturat să fac lucrurile după lege, zise ea cu sinceritate. – El nu respectă legea, aşa că poate ar trebui să ne purtăm cu el la fel.

— Ascultă-te ce spui. Tu, care erai aşa de tare în credinţă. Tu, care m-ai ajutat să-mi găsesc drumul înapoi la

Dumnezeu. Vrei să calci legea ca să te răzbuni pe familia Lawrence? Ce s-a întâmplat cu răzbunarea care e a Domnului?

Dianne se enervă. – Tu nu vrei să te ocupi de asta pentru că ţi-e frică de el. Văd asta pe faţa ta.

Cole îşi miji ochii. – Nu mi-e frică de el. Mi-e frică de ce-aş fi în stare să fac dacă m-aş lăsa condus de mânie – cum faci tu.

— Eu nu…

El ridică mâna., Ajunge. Nu vreau să mai aud nimic. Aş vrea să te întorci acasă acum. Vreau să fiu singur un timp.

Dianne dădu să zică ceva, apoi se opri. Niciodată nu îl văzuse aşa de furios pe ea de când se căsătoriseră. Oare chiar depăşise limitele? în drum spre casă îşi dădu seama că practic îl numise laş.

N-ar fi trebuit să zic asta, îşi spuse. *Apoi se răzgândi*. *Cel puţin n-am vrut să zic asta*. *Dar m-am gândit că l-ar determina să ia măsuri mai agresive*.

Dar unde i-ar fi dus acele măsuri mai agresive? La violenţă fizică? La moarte? Era dispusă să plătească un asemenea preţ? Se întoarse şi îl văzu pe Cole dispărând dincolo de culmea dealului. Ar fi vrut să se ducă după el să îşi ceară scuze, dar ştia că el nu avea chef să o asculte acum. Ce-am făcut? murmură ea.

Portia şedea în locul de la fereastră şi urmărea norii negri bulucindu-se înspre sud. Cineva spusese că venea o furtună fără ploaie, cu trăsnete care deja aprinsese nişte pădurici de pe lângă Ennis.

— Un *incendiu ar putea fi soluţia perfectă*, medită ea. *O lovitură de la locul potrivit ar putea pune capăt tuturor grijilor mele*.

— *Focul s-ar putea întinde repede*, *distrugând fermele în calea sa*. *Mai* ales *Diamond V*. Părea o soluţie atât de simplă. Nimeni nu şi-ar fi putut da seama dacă focul fusese pus intenţionat, sau doar rezultatul furiei Ununii.

— Portia! Portia!

Era Chester. Faptul că o căuta disperat nu putea însemna decât că reuşise să rătăcească – din nou – ceva important.

Cred că a devenit prea bătrân pentru mine, mormăi ea, ridicându-se în picioare.

— Unde eşti, femeie?

Ea deschise uşa dormitorului şi se duse pe hol până la capătul scărilor. Chester deja le urca două câte două.

— Aici sunt. Ce s-a întâmplat?

— Ştii unde sunt hârtiile mele – cele pe care le am pentru Diamond V? Portia le văzuse acum câteva săptămâni, dar nu se mai gândise la ele de atunci.

– Nu, nu ştiu.

Chester făcea spume la gură. – Nu sunt aici! Nu sunt! îmi trebuie hârtiile alea şi-mi trebuie acum.

— Trebuie să fie aici, răspunse Portia, deja plictisită. Îşi înăbuşi un căscat. Nu mă simt prea bine. Cred că mă voi duce să mă întind pe pat. El o prinse de braţ şi o ţinu strâns, provocându-i durere până la cot. Când se purta aşa, îi amintea de Angus, al doilea ei soţ.

— Trebuie să mă ajuţi să găsesc hârtiile alea. Nu-i timp de dormit. E vital pentru planul nostru.

Portia simţi că i se înăspreşte chipul.

– Mă doare. Dă-mi drumul imediat.

— Taci din gură, femeie. Mă auzi? Hârtiile ălea sunt mai importante decât orice altceva. Dacă au ajuns în mâini nepotrivite, familia Selby îşi va putea dovedi dreptul legal

asupra fermei Diamond V.

Portia nu se lăsă înduplecată.

– Voi ieşi pe uşă afară şi te voi părăsi fără a mai scoate o vorbă dacă nu-mi dai drumul. Niciun bărbat care mă tratează astfel nu va scăpa basma curată.

— Mă ameninţi, Portia? o întrebă Chester, mijindu-şi ochii. Nu uita că ştiu despre tine lucruri care ai prefera să nu fie spuse.

Portia râse şi îşi trase braţul din strânsoarea lui.

– Nu ştii absolut nimic despre mine. Doar presupui că ştii. Încearcă să mă dai în vileag şi n-o să-ţi meargă bine nici ţie, nici plozilor tăi ucigaşi. Chester păli. – Da, exact aşa. Jerrod şi Roy ar arăta groaznic de bine în ochii mei agăţaţi de capătul unui ştreang, dar am îndoieli serioase că tu te-ai bucura de asta.

— Ce vrei să zici?

Portia îşi masă braţul îndurerat. – Doar atât: să nu cumva să-ţi treacă prin minte să faci pe şeful cu mine sau să mă ameninţi. Voi face ce cred de cuviinţă şi tu vei accepta asta. Sau nu. Tu alegi.

CAPITOLUL 26

La câteva zile după schimbul lor de cuvinte aspre, Dianne se apropie de Cole ca să-şi ceară scuze. Nu dorea ca el să creadă că-l consideră laş. Dar, în acelaşi timp, voia ca el să înţeleagă de ce era aşa de supărată.

Ar fi de ajutor dacă eu aş înţelege supărarea asta, se gândi ea, ducându-se în grajd. Cole şi Luke se duceau călare ca să construiască un ţarc pentru dresaj, care făcea parte dintr-un nou plan născocit de Levi. Trebuiau să

construiască câteva ţarcuri de dresaj departe de curtea principală şi mai aproape de casa comună a angajaţilor. Trebuiau să mai ridice şi un nou şopron pentru fătat şi pentru alte echipamente care să le permită să dubleze producţia de cai pentru armată.

— Cole? strigă Dianne, intrând în grajd. Mirosul cald, stătut, de cai şi paie îi umplu nările.

— Ne înşeuăm caii, veni răspunsul lui tăios.

Ea se duse mai aproape de el. – Luke, ce-ar fi să-ţi duci poneiul afară? Trebuie să discut cu tăticu' un minut.

— Pot să încalec şi să-l duc afară? întrebă Luke cu glas plin de entuziasm.

— Ştii că nu vreau să faci asta, răspunse Cole, strângând chinga calului său. – Sunt prea multe lucruri care îţi pot speria poneiul – e un loc prea închis.

— Bine, tăticule, răspunse Luke cu glas de om nefericit.

— Dar, dacă îl duci de frâu şi mă aştepţi cu răbdare acolo, vom merge în galop până la ţarc. Ce zici de asta?

Băiatului i se lumină faţa. – Pun rămăşag că de data asta te întrec.

— Poate că aşa va fi, spuse Cole, râzând.

Dianne aşteptă până când băiatul ieşi din grajd înainte să-şi îndrepte atenţia spre soţul ei. – Ştiu că eşti ocupat, dar am încercat să vorbesc cu tine despre asta înainte de micul dejun şi mi s-a părut că n-ai timp.

— Ce mai e de discutat? Crezi că sunt un laş. Crezi că aş risca binele familiei mele pentru că mi-e frică să mă ocup de Lawrence.

— Am vorbit la mânie. N-am vorbit serios, zise ea, venind mai aproape de el. – Îmi pare rău pentru ce am spus.

— Poate că-ţi pare rău, dar cred că în inima ta aşa simţi.

Crezi că menţin pacea pentru că n-am curaj să mă bat, dar nimic n-ar putea fi mai departe de adevăr. Se întoarse spre ea şi duritatea de pe chipul său o făcu pe Dianne să se simtă prost.

— Habar n-ai, zise el, întorcându-se să-şi dezlege calul – cât e de greu să menţii pacea. Nici nu-ţi poţi închipui de câte ori a trebuit să stau jos şi să discut cu Ben numai pentru a-mi ţine furia în frâu. Cuvintele sale o luară prin surprindere. Chiar nu ştia că soţul ei aşa simte.

— Încerc să mă încred în Domnul ca să mă îndrume, Dianne, dar se pare că tu vrei să mă conducă emoţiile. Trase calul de frâu după el şi se opri când ajunse în dreptul ei. – Îmi pare rău că te-am dezamăgit cu felul în care am tratat situaţia, dar, dacă e să spun adevărul, şi tu m-ai dezamăgit pe mine cu felul în care ai tratat-o.

Cu asta, el plecă, lăsând-o singură ca să-i cântărească cuvintele. Dianne se simţea ca un copil mic care a fost dojenit pentru că a furat fursecuri. Altă dată cuvintele lui ar fi enervat-o, dar acum nu simţea decât ruşine.

Ia Mulţi-Cai se mai uită o dată la hainele noi. I se păreau ciudate după ce toată viaţa se îmbrăcase ca un Picior Negru. Mai ales pantalonii i se păreau incomozi – la fel ca cizmele grele. Nu va fi uşor să trăiască ca alb.

Intră în sufragerie şi aşteptă reacţia. Toţi se opriră din vorbit şi îşi ridicară ochii ca să vadă transformarea. La Mulţi-Cai zâmbi.

— Cred că vă datorez o explicaţie.

— Ţi-ai tăiat părul! declară Koko.

El ridică mâna ca să-şi atingă părul tăiat scurt. – Da. M-am gândit că aşa trebuie.

— Dar de ce? Eşti Picior Negru, protestă Jamie. – Acum arăţi ca un alb.

— Exact, zise la Mulţi-Cai. – Am împrumutat haine de la Cole şi ghete de la Levi.

— Mi se pare că arăţi foarte bine, zise Dianne, aducând supiera.

— Ai trădat Poporul Adevărat, zise Jamie abia auzit.

— N-am trădat pe nimeni. M-am gândit la tot ce s-a întâmplat – la tot ce se va întâmpla dacă continui ca până acum. E timpul pentru o schimbare. Voi trăi ca alb şi voi sta aici la fermă ca să-mi ajut sora.

— Ce veste bună, zise Koko, cu ochii plini de lacrimi. – Sunt aşa de mândră de tine.

— Dar eu nu! Jamie îşi trânti şervetul pe masă şi sări de pe scaun. – Pentru mine eşti dezgustător. Fugi din cameră înainte ca Koko să poată răspunde indignării sale.

Koko dădu să se ridice de pe scaun, însă la Mulţi-Cai îi făcu semn să se oprească. – Mă duc eu după el. E timpul ca unchiul George să se ocupe de asta. În definitiv, eu sunt cel care i-a hrănit pasiunea pentru căile poporului nostru.

Koko se aşează la loc. – Bine. Cum vrei… George.

El părăsi grupul de meseni surprinşi şi se duse după nepotul său. – George, murmură el pentru sine. Îi va fi greu să se obişnuiască cu numele ăsta. Sora lui îi spunea des aşa, dar foarte puţini oameni îl cunoşteau drept George.

Era clar că băiatul se dusese în grajd. Era greu să nu vezi urmele, dar, mai mult decât atât, George vedea că uşa era deschisă. Deschizând-o şi mai tare, intră şi îl strigă.

— Jamie. Dacă simţi că am fost dezonorabil, măcar poţi fi tu onorabil să dai ochii cu mine.

— Nu vreau să dau ochii cu tine, declară băiatul.

— Ştiu că eşti dezamăgit de mine, dar nu-ţi cer decât să vorbeşti despre asta ca un bărbat.

Jamie ieşi de după o grămadă de fân. – Sunt aici, dar nu ştiu la ce bun.

George se aşeză pe podeaua grajdului şi îi făcu semn să facă la fel., Albii nu stau pe jos, zise Jamie dispreţuitor.

— Ba bine că nu. N-ai fost niciodată la strângerea vitelor – la ducerea vitelor la alte păşuni? Când albii fac tabără în pustietate, stau pe jos la fel ca Picioarele Negre sau indienii Sioux.

Jamie îşi menţinu poziţia, fixându-l de sus cu privirea. – Erai mândru de Picioarele Negre – acum te ruşinezi.

— Nicidecum. Am fost şi voi fi întotdeauna mândru de originea mea de Picior Negru. Nu voi uita niciodată că fac parte din lumea aia. Dar nu voi trăi aşa cum trăiesc ei acum.

Jamie se încruntă. – Ce vrei să zici?

— Ei trăiesc ca animalele în cuşcă, neputând vâna şi neputându-şi câştiga existenţa aşa cum trebuie. În rezervaţie nu este loc destul şi nici vânat destul ca să hrănească oamenii. Guvernul Statelor Unite încearcă să ajute, dar de multe ori carnea pe care o trimite e râncedă când ajunge la poporul nostru. Guvernul trimite păturii care ne îmbolnăvesc poporul de variolă, pojar, oreion şi alte boli. Poporul nostru suferă foarte mult.

— Dar cel puţin nu se trădează pe ei înşişi.

— Şi nici eu n-o fac, dar nu vreau să văd viaţa asta pentru mama şi sora ta. Tu vrei?

Jamie rămase perplex. – De ce mă întrebi asta?

— Pentru că dacă eu nu-mi schimb modul de viaţă, dacă nu trăiesc ca un alb, s-ar putea foarte bine ca ele să ajungă

să trăiască în rezervaţie. Armata nu va fi mereu plecată. Până la urmă se vor întoarce. Cineva va spune că trăiţi aici şi veţi fi strânşi ca vitele primăvara. Tu s-ar putea să supravieţuieşti, pentru că eşti bărbat, dar mama şi sora ta probabil că ar muri.

Jamie se lăsă să cadă pe pământ în faţa unchiului său. – Chiar crezi că asta e singura cale? De ce nu ne-am putea duce în nord cu tine – în Canada?

— Asta nu-i nicio speranţă pentru noi. Uită-te la Taurul Aşezat. Poporul lui murea de foame în Canada. Erau bolnavi şi flămânzi. Chiar şi viaţa în rezervaţie suna mai bine decât să moară în pustiul îngheţat.

— Dar mi se pare greşit să ne dăm bătuţi.

George ridică din umeri. – Mie nu mi se pare că ne dăm bătuţi. Doar închidem o carte ca să deschidem alta. Tu citeşti bine – ştiu, pentru că mi-a zis mama ta. Trebuie să termini o carte înainte să deschizi alta.

— Pot să citesc mai multe cărţi la un moment dat, îl contrazise Jamie.

— Da, dar nu în acelaşi timp. Trebuie să te concentrezi pe una singură, nu-i aşa?

— Cred că da.

— Cred că la fel e şi pentru mine. Cea mai mare parte a vieţii m-am concentrat pe viaţa de Picior Negru. Acum voi deschide o carte nouă şi mă voi concentra pe viaţa de alb.

— Albii nu ne vor accepta niciodată, spuse Jamie cu tristeţe.

— Poate că nu, dar noi nu-i vom provoca purtându-ne sau îmbrăcându-ne în moduri care-i înspăimântă.

— Îi înspăimântă? îl întrebă Jamie. – Crezi că ne urăsc pentru că-i înspăimântăm?

— Frica e o unealtă puternică, zise George, uitându-se la nepotul care îl privea atent. – Frica îi face pe oameni să facă lucruri pe care altfel poate că nu le-ar face. Indienii i-au necăjit mult pe albi. Fie că am făcut ceva care să merite părerea lor, fie că nu, ei au auzit istorisiri de când au venit în America.

— Ambele părţi au istorisirile lor. Mi-ai zis că aşa e.

— Da, dar nu ambele părţi au câştigat lupta. Numai albii au câştigat-o.

— Atunci trebuie să uităm pur şi simplu că suntem Picioare Negre? Chiar dacă albii care ne recunosc originea nu ne lasă să uităm? îl întrebă Jamie.

— Niciodată nu uităm cine suntem – că facem parte din Poporul Adevărat, îi zise George încet. – Dar, la fel cum Poporul Adevărat a găsit de trebuinţă să-şi adapteze obiceiurile pentru a supravieţui multe secole, şi noi trebuie să ne adaptăm ca să trăim şi în secolul următor. Cu timpul, legile se vor schimba şi albul nu se va mai teme de indian.

— Chiar crezi asta?

— Trebuie s-o cred. Este prea descurajant să-mi închipui orice alt rezultat. Şi-n plus, uite ce s-a întâmplat cu negrii. Ei au fost sclavi şi acum sunt liberi. E posibil să vină ziua în care şi indienii să trăiască liberi.

Jamie oftă lung.

– Şi asta e voia lui Dumnezeu pentru poporul nostru? George clătină din cap.

– Nu ştiu. Tot ce ştiu e că Dumnezeu îmi cere să-i încredinţez viaţa mea în toate aspectele ei. Trebuie să i-l încredinţez şi pe ăsta.

— Eu nu cred că lui Dumnezeu îi pasă de Picioarele Negre, îi zise Jamie trist. Nu ştiu dacă-i pasă vreun pic de

noi. Tata e mort. Eu nu pot avea pământul pe care l-a lucrat el. Mama trebuie să trăiască în frică. Ce speranţă avem?

— Dumnezeu este toată speranţa de care avem nevoie, Jamie. Nu trebuie să laşi ca purtarea oamenilor să te îndepărteze de dragostea pe care o are Dumnezeu pentru tine.

— Nu mi se pare că Dumnezeu are vreo dragoste pentru Picioarele Negre.

— Eu nu cred asta. Cred că Dumnezeu are scopurile şi căile Sale, iar eu nu le înţeleg mereu. Dar voi continua să am încredere în El, la fel cum a avut Iov când au venit vremuri grele. Şi-n plus, de unde ştii că vor veni vremuri grele? S-ar putea să studiezi şi astfel să găseşti o cale de a ajuta Picioarele Negre. Gândeşte-te la asta. S-ar putea ca într-o bună zi să te ridici ca să fii un mare apărător al poporului nostru.

— Aşa crezi? îl întrebă Jamie, cu glas plin de bucurie pentru întâia oară de când începuseră discuţia.

— Cred că e posibil, pentru că la Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile. Mama ta mi-a zis că aşa scrie în Biblie.

Jamie dădu din cap. – Şi eu am auzit-o spunând asta. Bănuiesc c-o fi adevărat.

— Nu vreau să mă urăşti pentru alegerile pe care le fac. Fac ceea ce cred că e corect. Asta nu înseamnă că nu putem discuta despre trecut şi despre vremurile bune pe care le-am avut cu strămoşii noştri. Dar înseamnă că noi amândoi trebuie să ne străduim mai mult să facem schimbări aici, zise el, arătându-şi pieptul cu degetul – în inima noastră.

Portia îl auzi pe Chester mergând valvârtej prin casă, zbierând şi acuzând. Îşi dădu ochii peste cap auzindu-l spunând iar că hârtiile erau singura lui şansă de a alunga familia Selby din Valea Madison.

— Ai o gândire atât de îngustă, dragul meu, murmură ea cu voce tare.

Îşi trase în picioare cizmele de călărie, ascultând bubuitul tunetului deasupra. În scurt timp furtuna va trece. Nu plouase tare, de fapt doar stropise puţin, însă fulgerele fuseseră violente. Ştia că era chiar furtuna pe care o aşteptase. Va merge călare şi, dacă nu se iscaseră deja nişte incendii, va avea ea grijă de asta.

— Jerrod, eşti sigur că n-ai văzut documentele ălea?

— Ne-ai dat afară din casă pe mine şi pe Roy din cauza ei, urlă Jerrod la rândul său. – De unde să ştiu eu unde-ţi sunt hârtiile?

— Nu-mi vorbi mie pe tonul ăsta, băiete.

Ce enervanţi erau. Ce copilăroşi. Tirada lui Chester continua de aproape trei zile. Incredibil. Începea cu unul, apoi trecea la altul. Şi tot timpul aceleaşi întrebări: – Unde-mi sunt hârtiile privind Diamond V? Mi-aţi văzut documentele? – Aţi fost la mine în birou?

Era sătulă de toată povestea şi, dacă ar fi fost în interesul ei, ar fi eliminat bucuroasă conflictul. Dar încă lucra la detalii pentru a putea profita de căsătoria cu Chester Lawrence. Foarte probabil va trebui să-i omoare pe băieţi. Erau prea băgăreţi, prea agresivi.

— Ce păcat că nu putem avea o epidemie de holeră ca în vremurile bune, cugetă ea.

Uitându-se în oglindă ca să se asigure că părul stă la locul lui, se opri. Nu îi plăcea cum o îmbătrânea timpul. Era

din ce în ce mai trasă la faţă pe măsură ce treceau zilele. O parte se datora faptului că locuia în acest loc izolat, iar o parte faptului că locuia cu familia Lawrence.

Îşi duse mâna la obraz. Era aproape tăbăcit, în loc să fie moale şi suplu cum fusese când trăise în tihna şi confortul societăţii favorizate din Baltimore.

— Am îmbătrânit, spuse ea oftând.

Se gândi la tot ce făcuse – la vieţile pe care le luase, la vieţile pe care le rănise. În copilărie se simţise adesea singură şi tristă. Foarte probabil pentru că şi mama ei fusese singură şi tristă.

— Nu pot schimba trecutul, spuse ea imaginii din oglindă. Îşi aminti cum pusese la cale moartea tatălui ei. Fusese sigură că atunci când bătrânul va fi mort şi îngropat va simţi cum i se ridică povara de pe suflet. Dar nu fusese aşa.

Atât de des se descotorosise de cei care o deranjau şi îi stăteau în cale, dar cu toate acestea nu scăpa de golul adânc şi dureros din inimă. Se privi în ochi şi aproape că se sperie de goliciunea pe care o văzu acolo.

— Montana mă omoară. Asta e cert. Probabil că ar trebui să mă duc să mă odihnesc.

Îşi fixă pălăria de călărie şi se întoarse să-şi caute mănuşile. – L-aş putea convinge pe Chester că ar fi bine pentru noi toţi. Pentru fete şi băieţi. Şi cine ştie ce li s-ar putea întâmpla într-un oraş mare.

Dar mai întâi trebuia să se ocupe de familia Selby. Ştiau prea multe sau cel puţin aşa credeau. Nu ştia cât de multe îi spusese Trenton surorii sale, dar uneori, noaptea, imaginaţia Portiei ieşea de sub control şi nu putea dormi de frică să nu i se spargă uşa şi R.E. Langford să pună mâna pe ea.

— Vor plăti cu toţii. Voi avea eu grijă de asta.

Se duse la măsuţa de toaletă şi scoase o cutie de chibrituri. Nu ştia câte incendii trebuia să provoace ca să vadă Diamond V arsă până la temelii şi nu putea risca să rămână fără chibrituri înainte de a-şi termina treaba.

— Nimeni care-mi face rău nu scapă. Nimeni.

Roy şi Jerrod Lawrence se rezemau de zidul casei comune, fumând împreună un trabuc. Jerrod era livid pentru că tatăl său îi retrogradase la nivelul de simple ajutoare la fermă.

— Probabil că i-a adus hârtiile alea tâmpite, zise Jerrod, trăgând cu poftă din trabuc.

— Probabil. Se crede regina lumii, care stă la înălţime şi le face probleme la toţi.

— O să plătească, Roy. Voi avea eu grijă de asta.

Jerrod întinse trabucul fratelui său chiar când Portia lăsă uşa din spate să se trântească. Amândoi îşi ridicară privirea când ea traversă repejor curtea şi se apropie de grajd.

— Unde se duce? întrebă Roy.

— Nu ştiu, da’ cred c-ar trebui s-o urmărim. Poate că-i putem da o mică răsplată pentru poziţia în care ne-a adus.

— Tăticu’ ne va jupui de vii dacă vine acasă bătută măr.

— Poate putem cumpăra nişte martori care să-i jure c-am fost cu ei tot timpu’. Atunci putem să-i băgăm minţile în cap, zise Jerrod, încercând să gândească lucrurile până la capăt.

— Poate c-ar putea avea un accident mai rău ca ’nainte, sugeră Roy. – Poate unu’ care să-i ia viaţa.

— Poate. Merită să ne gândim la asta.

Băieţii îşi schimbară poziţia, ca să o poată vedea când

iese din grajd. Nu dură mult. Ea ieşi călare pe calul ei preferat şi porni spre râu.

Jerrod îi trase una în piept lui Roy. – Hai să ne facem rost de martori şi dup' aia să ne ducem după ea.

CAPITOLUL 27

— Sunt destul de priceput la cai, zise George, privindu-l pe Cole, care lucra cu un cal de trei ani. N-am primit numele la Mulţi-Cai stând degeaba.

Cole dădu din cap.

— Koko mi-a zis că ne-ai fi de mare folos ca îmblânzitor de cai. Tonul său era grav şi George nu putu să nu se întrebe ce se întâmplase. De câteva zile Cole părea foarte împovărat – aproape tulburat.

Cole ridică căpăstrul şi se apropie de albul sperios.

– Uşurel, băiete. Uşurel. Vocea sa era scăzută şi blândă, încercând să liniştească animalul.

George continuă să privească, în timp ce Cole frecă calul cu căpăstrul şi cu mâna. Calul păru să se liniştească.

— Te cunoaşte, observă George.

Cole nu spuse nimic până nu reuşi să pună căpăstrul pe capul albului. – Lucrăm de ceva vreme la asta. După ce prinse căpăstrul, trase uşurel cureaua spre dreapta. Albul îl urmă. Cole merse în cerc în jurul ţarcului, în timp ce George îl privea.

— Era să-mi zboare capul cu copita prima dată când am lucrat cu el, zise Cole în timp ce dădea roată ţarcului. – Nu voia deloc să mă asculte.

George se rezemă de ţăruşii ţarcului. – Văd că e plin de energie.

— Şi rău, spuse Cole. – Un laş n-ar vrea să aibă de-a face cu el. Tonul îi era amar.

— Ce vrei să spui?

Cole continuă să plimbe calul. – Aşa a zis Dianne. Crede că sunt laş pentru că nu mă duc cu puşca după Lawrence, că nu-i pun pistolul la tâmplă.

George râse încetişor. – Nepotul meu crede că sunt laş pentru că nu mă lupt cu o întreagă armată şi nu obţin dreptatea cu forţa pentru poporul Picioarelor Negre.

Cole îşi ridică ochii şi zâmbi. – Se pare că suntem buni tovarăşi.

— Nu-i rău pentru nişte laşi.

Cole se opri din ce făcea şi clătină din cap. – Habar n-are cât trebuie să mă lupt cu mine însumi ca să nu fac exact ce crede ea c-ar trebui făcut. Nu-şi dă seama că probabil i-aş putea ucide pe băieţii lui Lawrence pentru ce le-au făcut lui Whit şi Maggie.

— Exact aşa cum Jamie nu pricepe că i-aş ucide bucuros pe soldaţi dacă asta ar însemna libertate pentru poporul meu. El crede că, trăind ca alb, am renunţat la visurile şi speranţele că într-o bună zi Picioarele Negre ar putea fi lăsate să vină şi să plece după bunul plac.

— Eu doresc pacea. Ştiu că şi tu.

George ridică din umeri. – Câteodată cred că numai noi dorim asta.

— Mara! Ce te aduce la noi? întrebă Dianne după ce deschise uşa de la intrare. Mara Lawrence stătea în faţa ei, părând sleită de puteri.

— Trebuia să vin. Vor fi probleme în după-masa asta şi sper că dumneata le poţi opri.

Dianne o invită în casă.

– Ce-ar fi să intri şi să bei ceva cât îmi povesteşti ce se petrece?

— Mulţumesc. Mi-e tare sete.

Se duseră în bucătărie. Dianne era bucuroasă că nu mai era nimeni acolo. Luă un pahar din dulap şi turnă nişte cidru rece pe care tocmai îl adusese din pivniţa răcoroasă.

— Mătuşa mea l-a făcut din mere. Cred că-ţi va plăcea şi te va răcori, zise ea când puse paharul în faţa fetei.

Mara sorbi lung. – E minunat. Mulţumesc. Se uită în jur. – Soţul dumitale e aici? Vor fi probleme şi vei avea nevoie de el. Probabil vei avea nevoie de toţi oamenii dumitale.

Dianne se încruntă. – E jos, în ţarc. Aş putea trimite după el.

— Vrei să trimiţi, te rog? Una din ferme va fi atacată.

— A cui?

— Ferma Vandercamp.

Dianne simţi că rămâne fără aer. G.W. şi Hilda munciseră din greu ca să-şi câştige dreptul asupra pământului. G.W. şi Cole erau buni prieteni şi îşi împrumutau frecvent echipamente şi animale de prăsilă. Nu putea suporta să-şi imagineze că vor avea aceeaşi soartă ca Whit şi Maggie.

— Trimit după Cole. Stai aici.

Dădu fuga pe hol şi văzu că Luke cobora scările. – Luke. Du-te să-l aduci pe tăticu'. E în ţarc cu unul din caii pe care-i dresează.

— Pot să mă duc călare? întrebă băiatul, bucuros la acest gând.

— Nu. Nu e aşa departe. Dă fuga pe jos, îi răspunse ea. – Spune-i să vină repede în casă. Spune-i că-i ceva important.

Luke aproape că zbură pe uşă afară. Dianne se întrebă

dacă Cole nu va refuza din pricină că era furios pe ea. Nădăjduia că va putea trece cu vederea neînţelegerile şi că îşi va da seama că e ceva foarte important.

Întorcându-se în bucătărie, Dianne observă că Mara se străduia înfrigurată să-şi aranjeze părul ciufulit. Îi zâmbi. – Cred că ai călărit foarte repede.

— Păi, trebuia, recunoscu Mara. – Când i-am auzit vorbind despre planurile pe care le au pentru ferma Vandercamp, am ştiut că trebuie să spun cuiva. Sper că nu va fi prea târziu.

— Şi eu sper.

Mara îşi termină de prins părul cu ace şi se întoarse spre Dianne. – Trebuie să te rog ceva. Sper că nu mă vei considera prea îndrăzneaţă.

— Despre ce e vorba?

— Mă întrebam dacă aş putea veni să locuiesc aici, la dumneavoastră, să lucrez pentru dumneavoastră. Aş fi bucuroasă să vă fiu menajeră sau orice aţi avea nevoie. Am aproape şaptesprezece ani şi ştiu să muncesc. Ştiu şi să gătesc.

Dianne ridică din sprânceană. – Trebuie să recunosc că mi-a trecut deja prin minte să te invit să stai la noi – dar nu ca servitoare. Îmi pare rău că trebuie să suporţi prostiile Portiei şi celelalte lucruri care se întâmplă acolo. Dar tatăl dumitale nu te-ar lăsa să pleci.

— S-ar putea să mă lase. Dacă îl voi ameninţa că voi spune tuturor tot ce ştiu, s-ar putea să mă lase să plec. Portia nu vrea decât să mă vadă plecată – nu cred că-i pasă prea tare unde mă duc. Tata nu-mi acordă prea multă atenţie şi, sincer, cred că va fi la fel de bucuros să scape de mine.

— Nu pot să cred că e adevărat, dar poate că ar fi mai puţin înclinat să ne facă rău dacă eşti aici.

Mara clătină din cap. – Ba nu, cred că va fi exact invers. Are multă răutate în el.

— Va fi greu dacă-l supărăm. Fără îndoială că va dori să se răzbune pentru că te-ai amestecat în planurile lui.

— De aceea vreau să vin aici. Ştiu că-mi va face viaţa amară dacă-şi dă seama ce-am făcut. Tună şi fulgeră din cauza hârtiilor pe care le-am luat încă de când i-au dispărut. Dar, pe de altă parte, Portia mă chinuie mai tare decât ar putea el vreodată.

— Te-a ameninţat? nu se putu abţine Dianne să o întrebe.

— Are de gând să mă mărite cu nu ştiu ce bărbat din Bozeman, care vrea să se mute în Texas. Zice că e bogat şi e interesat de mine.

Dianne se uită pe geam ca să vadă dacă îi vede pe Cole sau pe Luke. Dar nu văzu pe nimeni. – Sper că Luke nu m-a înţeles greşit. Câteodată aşa face. Aude numai ce vrea el să audă. Se întoarse de la fereastră şi clătină din cap. – Îmi cer scuze, de fapt te ascultam. Nu înţeleg de ce ar vrea Portia să te mărite.

— Cred că îl vrea pe tata şi ferma numai pentru ea. Pe Jerrod şi Roy i-a învinuit pentru un accident pe care l-a avut – cel puţin sunt destul de sigură că trebuie să fi fost un accident. Nu cred că băieţii sunt aşa de proşti încât să-i facă rău. Dar era lovită rău şi a pierdut copilul.

— Un copil? Portia? Mi se pare contrar firii ei aşa ceva.

— A zis că ea şi tata încep o viaţă nouă împreună şi că acel copil era începutul unui nou imperiu.

— Nu mi-o pot imagina dorind să fie mamă. Indiferent de motiv.

— E periculoasă. Nu ştiu de ce, dar ştiu că-i adevărat, spuse Mara cu tristeţe. – Cred că a avut un amestec în moartea mamei.

— Chiar?

— Da. Mama se simţea bine până ne-am dus la ceai la Portia. După ce a plecat de acolo, s-a simţit rău – foarte rău. Când am sosit la fermă, aproape că delira. N-a mai trecut nici măcar un ceas şi era moartă.

— Crezi că a otrăvit-o Portia? întrebă Dianne. Întotdeauna o suspectase pe Portia că avea o legătură cu moartea Cynthiei Lawrence.

— Cred că e foarte posibil. Toate am băut acelaşi ceai, dar asta nu înseamnă că Portia nu i-a putut da ceva după ce eu şi Elsa ne-am dus la cumpărături. Mama a rămas singură cu ea cel puţin zece minute.

Dianne nu înţelegea unde erau Cole şi Luke. – Stai aici, Mara. Mă duc să văd unde-i soţul meu. Mai vorbim despre asta – îţi promit.

Îngrijorarea de pe chipul Marei se mai atenuă. – Mulţumesc. Ştiu că ai putea crede tot ce-i mai rău despre mine – ai putea crede chiar că am venit ca să vă spionez, dar nu-i aşa. Mi-e frică. Mi-e frică de lucrurile pe care le face tata oamenilor din valea asta şi de ceea ce mi-ar putea face mie Portia.

Dianne se gândi la vorbele fetei tot drumul până la ţarc. Negăsind pe nimeni acolo, se uită în grajd. Locul părea părăsit. Calul lui Cole dispăruse, la fel şi câinii. Se gândi că poate îl va găsi pe George prin apropiere, dar căutarea se dovedi inutilă.

Atunci observă ceva în depărtare. Pe coasta dinspre vest, copacii ardeau cu flăcări portocalii.

Îi stătu inima în loc. Foc! I se părea ireal. Se întoarse ca să dea fuga spre casă, când Cole apăru călare din terenul împădurit dinspre sud. George călărea lângă el.

— Trebuie să-i adunăm pe toţi. Pune să se înhame caii la căruţe şi fiţi gata de plecare. Ia tot ce ne trebuie – numai ce-i important, spuse Cole, nedându-i nicio şansă să deschidă gura.

— Ce s-a întâmplat?

— Probabil fulgerul, zise George, sărind jos de pe cal.

— Focul înaintează repede şi vine direct spre noi, spuse Cole. – I-am trimis pe băieţi să adune caii şi vitele şi să îi ducă spre nord.

Dianne îşi aminti spusele Marei. – Cole, nu doar focul e problema. A venit Mara Lawrence. Mi-a zis că tatăl ei se duce la ferma Vandercamp ca să-l forţeze pe G.W. să-i semneze că-i dă ferma. Zice că are de gând s-o ia cu forţa dacă e nevoie.

Cole îşi încleştă fălcile atât de tare că i se albi pielea în jurul buzelor. Dianne văzu furia de pe chipul său când el îşi miji ochii. Ştia că nu era nevoie să spună mai mult. Abia atunci îşi dădu seama că nu-l vede pe Luke.

— Unde-i Luke? îi întrebă pe oameni. – L-am trimis după voi acum douăzeci de minute. Când a venit Mara.

Cole clătină din cap, cu o mânie încă evidentă. – Nu l-am văzut. Uite, nu-i timp de aşa ceva. Alertează copiii şi pe toţi ceilalţi. Levi a plecat deja cu o parte din oameni pe păşunea din nord. Va trebui s-o ajuţi pe Ardith.

— Nu mă duc nicăieri fără Luke, declară Dianne. – Trebuie să fie aici!

— Pesemne că s-a întors deja în casă, zise Cole, tonul sec dându-i în vileag mânia.

— Te ajut eu să-l găseşti, spuse George, prinzând-o de braţ.

— O să-l caut în timp ce-i anunţ pe toţi. Dacă nu vă mai văd înainte să plecaţi, duceţi-vă la Madison. Ne vom întâlni la biserică.

— Cole, zise Dianne, desprinzându-se din mâna lui George. Se duse lângă soţul ei şi îi atinse piciorul. – Te rog, fii atent... te iubesc.

Cole se aplecă. – Te iubesc şi-mi pare rău că situaţia a fost aşa de rea. Promit să mă revanşez faţă de tine.

— Şi eu. Simţea că îi dau lacrimile şi nu ştia dacă era din cauza fumului sau a emoţiilor din inima ei. – Te rog găseşte-l pe Luke. Eu voi lăsa un bileţel prins în cui pe verandă dacă-l găsesc.

— Bine. Dacă nu, îl scot eu de aici.

Ea dădu din cap şi îi dădu drumul. El întoarse calul şi porni peste câmp.

— Haide, o încurajă George. – N-avem timp de pierdut.

Ea se întoarse spre el, cu inima bubuindu-i în piept.

— E doar un băieţel. Nu ştie ce să facă.

— Du-te să-i avertizezi pe ceilalţi. Eu mă duc să-l caut. Poţi să înhami singură caii la căruţe?

— Da, caii sunt în ţarc. Îi putem aduce. Tu găseşte băiatul, te rog.

Alergând spre casă, Dianne se simţea deznădăjduită. Deja cerul era acoperit de fum. Ducându-se grăbită la cabana surorii sale, bătu în uşă.

— Ardith! Ardith, grăbeşte-te!

Ardith veni la uşă.

— Ce e?

Dianne arătă spre vest.

— A luat foc pădurea. E grav. Cole s-a dus să-i avertizeze pe alţii. Trebuie să aduni ce-i important şi să o aduci pe Winona la grajd. Poţi înhăma caii la o căruţă?

— Sigur că da, răspunse ea, cu ochii mari de frică. – Unde-i Levi?

— În nord. E în siguranţă, dar nu-l găsesc pe Luke. George mă ajută să-l caut – la fel şi Cole.

— Cum de-a plecat?

Dianne clătină din cap. Gândurile i se învălmăşeau în cap.

— Nu e timp să-ţi explic. Grăbeşte-te. Ne întâlnim cu ceilalţi la grajd. Dădu să plece, apoi se întoarse. Ai face bine să legi vacile de lapte în spatele căruţelor.

— Aşa voi face, îi făgădui Ardith.

Dianne dădu fuga în casă. Nu ştia cât timp au la dispoziţie.

— Mara! Koko! Le strigă în timp ce se năpusti pe uşă.

Mara era acolo unde o lăsase în bucătărie. – A luat foc pădurea. Suntem în primejdie. Cred c-ar trebui să pleci acasă şi să-i avertizezi pe ceilalţi. Casa voastră e destul de departe, aşa că fără îndoială nu vor păţi nimic. Nu cred că focul va înainta aşa de mult pe teren deschis.

— Nu, vreau să stau ca să vă ajut. Ce să fac?

— Micuţii mei – Micah şi John – sunt sus. Trebuie să mă duc să strâng nişte lucruri. Dacă m-ai putea ajuta ar fi minunat.

— Ce-i cu agitaţia asta? întrebă Koko, intrând în bucătărie.

— Vine un foc spre noi. Mătuşa ei rămase cu gura căscată.

— Luke a dispărut şi George încearcă să-l găsească.

Trebuie să luăm copiii şi să încărcăm în căruţe lucrurile fără care nu putem trăi. Trimite-l pe Jamie să înhame caii la celelalte două căruţe. Ardith se ocupă deja de una.

— Bine. Pun şi nişte mâncare. Tu du-te la băieţi.

Dianne şi Mara îşi ridicară fustele şi urcară scările câte două în acelaşi timp. Dădură buzna în camera băieţilor fără să-şi spună o vorbă. Dianne trase repede pătura de pe patul lui Luke, gândindu-se într-una că nu ştie unde e.

Micah se ridică în şezut, frecându-se la ochi. Era încă somnoros după somnul de după-amiază. – Ce faci? o întrebă el.

— E foc, Micah, începu Dianne. – Trebuie să luăm animalele şi să ne ducem într-un loc sigur. Poţi fi băiat mare şi să mă ajuţi?

— Da, zise el sigur pe sine. – Ea cine e?

— Ea e Mara. A venit să ne ajute.

— E un înger?

Mara râse şi îl luă în braţe. – Nu, dar tot vă pot ajuta.

Dianne adună nişte haine pentru băieţi şi le rulă în pătura lui Luke. – Poţi lua asta? o întrebă pe Mara.

— Da. Ne întâlnim jos, spuse fata pe un ton calm, sigur.

Dianne gâfâia în timp ce-l luă pe John, care încă dormea. Trase din dulap un teanc de pături şi se duse după Mara. Se opri în uşa dormitorului ei, întrebându-se dacă ar trebui să salveze ceva de acolo. Vor avea nevoie de haine, se gândi ea, luând repede cea mai mare geantă de călătorie din cele două pe care le avea. Îl lăsă pe John pe pat şi se grăbi să pună haine pentru ea şi Cole. Îndesă talmeş-balmeşul în geantă, apoi se întoarse ca să vadă dacă mai era ceva de luat.

Cufărul ei de cedru era plin cu amintirile de o viaţă, dar

nu era nici timp şi nici energie de irosit pentru asemenea fleacuri. Închise geanta şi îl luă pe John şi păturile. Apoi, cu braţele pline, se căzni să ia şi geanta plină şi pe cea goală. Era greu, dar nu imposibil.

O dureau braţele şi înaintă cu greu spre scări. *Cât timp avem*? *Cât e de aproape focul*? se întreba. Dar întrebarea cea mai presantă era: *Unde e Luke*?

Trecu rapid prin casă, lăsând geanta goală pe hol, şi dădu fuga la căruţă. Îi dădu lucrurile Marii, apoi îi spuse să urce în căruţă – L-ai pe John şi pe Micah şi ţine-i în spate. Vom pune lucrurile în jurul vostru. Trebuie să mă asigur că Koko are tot ce-i trebuie/

Dianne îşi lăsă băieţii în grija fiicei duşmanului său şi se repezi înapoi în casă. Chiar când ajunse pe verandă, Susannah ieşi plângând pe uşă afară.

— O să murim? o întrebă ea pe Dianne.

Dianne clătină din cap. – Nu. Avem timp destul. Dar trebuie să ne grăbim. Du-te în căruţă cu prietena mea, Mara. Băieţii sunt cu ea, iar ea va fi bucuroasă de compania ta.

Susannah îşi muşcă buza şi dădu din cap. Dianne nu aşteptă să vadă dacă fata o ascultă sau nu. – Koko! Unde eşti?

— Aici, spuse Koko calmă. – Am luat plantele medicinale. Ai luat hârtiile – actul pentru fermă?

— Vai, am uitat complet. E în biroul lui Cole. Mă duc acum după el.

Luă geanta goală şi alergă pe hol către biroul lui Cole. Fu uşurată că uşa era deschisă. Înăuntru, adună registrele pe care le ţinea el şi toate hârtiile care se aflau în sertarul de sus al biroului. Le puse în registru, asigurându-se că actul

de proprietate şi înregistrarea de la tribunal sunt deasupra. Îşi aminti că Cole ţinea banii într-o cutie mică de lemn de pe unul din rafturile bibliotecii. Luând un scaun, se urcă repede ca să se uite şi să vadă unde e ascunsă cutia. Observând-o pe o bibliotecă din cealaltă parte a biroului, coborî repede de pe scaun şi târî scaunul până acolo. Luă cutia, apoi sări jos.

Privind în jur, se întrebă dacă mai trebuia să ia ceva, dar din nou gândul la Luke birui grija pentru casă.

— Trebuie să-l găsesc, zise ea şi fugi afară din cameră de parcă focul ajunsese la ea.

Afară, puse hârtiile şi registrul în geantă. Apăru George, dar nici urmă de Luke. El clătină din cap la întrebarea ei nerostită.

— Unde-i? întrebă ea, neputând să-şi reţină suspinele. Lacrimile îi şiroiau pe obraji. – Luke! ţipă.

Alergă pe lângă George, intră în grajd şi începu să pună şaua pe Daisy. – Luke! Eşti aici? îl striga în timp ce lucra, simţind că face măcar ceva pentru a-şi găsi băiatul.

— Am fost în toate grajdurile şi ţarcurile, zise George. – Nu l-am văzut. Am căutat şi în casa comună şi la vechea fierărie.

— Nu putea să dispară pur şi simplu, spuse ea, scăldată de valuri de groază care îi provocau greaţă. – E doar un băieţel. E doar… Cuvintele îi rămaseră înţepenite în gâtlej. Se rezemă de Daisy şi plânse.

George o trase în braţe şi o strânse. Dianne nu găsi nicio mângâiere în grija sau făgăduinţele lui. – O să-l găsim. O să fie bine. Probabil că se ascunde pe aici. Probabil crede că e un joc pe cinste.

— Nu-l pot… pierde. Se căznea să vorbească. Tuşi şi îşi

dădu seama că fumul se îngroaşă. – Nu va putea vedea. Se va rătăci. Îşi ridică ochii spre George. Privirea lui era aşa de blândă. – Nu-l pot părăsi. Nu pot pleca fără el.

— Trebuie. Trebuie să-i duci pe ceilalţi într-un loc sigur. Trebuie să ai grijă de ceilalţi doi băieţi ai tăi. Eu o să rămân şi-o să-l caut, dar tu trebuie să te duci – pentru ei – pentru cel din pântec.

Dianne uitase pe moment de copilul nenăscut. Nu avea ce face. Adevărul se lăsă peste ea ca un animal mătăhălos care era gata să o devoreze. Va trebui să plece fără Luke.

— Vai, George, nu mă pune să fac asta. Nu-mi cere să-l las aici.

George îi ridică bărbia cu degetul. – Trebuie să fii tare, Femeie Vitează. Trebuie să fii tare pentru el şi pentru ceilalţi copii ai tăi.

— Nu pot face asta. Nu am tăria asta.

— Dar Dumnezeu o are. Dumnezeu îţi va da tăria de care ai nevoie. Chiar şi în ceasurile cele mai întunecate – chiar şi în moarte.

Dianne ştia că Dumnezeu e singura ei tărie – în ea nu era nimic de folos. Aproape că râse de cât era de ridicolă în mândria ei. Să creadă că se putea lupta cu acest teritoriu şi să câştige lupta. Acum teritoriul ameninţa să ia viaţa copilului ei – viaţa tuturor – şi din nou i se cerea să facă faţă situaţiei.

— Nu trebuie să faci asta singură, îi şopti George. – Soţul tău e capabil şi îţi va găsi băiatul. Familia ta e bună; ei te iubesc şi vor fi curajoşi dacă tu eşti curajoasă. Eu sunt lângă tine – aşa cum am fost mereu – aşa cum voi fi mereu. Nu eşti singură.

— Mulţumesc, spuse ea, dezlipindu-se de bărbatul care o

iubea aproape la fel de mult timp ca soţul ei. – Să pun şaua pe Daisy. Îşi şterse lacrimile şi se grăbi să-şi termine treaba.

George plecă repede, spre marea ei uşurare. El rămăsese mereu onorabil, însă dragostea lui – dorinţa lui – era foarte evidentă. Oftă şi se uită înapoi la grajdul gol în timp ce o conduse pe Daisy afară din boxa ei. Va mai rămâne ceva după ce va trece focul pe aici?

Se uită la casa somptuoasă pe care o concepuse şi construise unchiul ei. Va mai rămâne ceva?

Se urcă pe cal, incapabilă chiar şi să se gândească măcar la Luke. Dacă se gândea, ştia că nu va putea pleca – nu-şi putea duce ceilalţi copii într-un loc sigur, nu-şi va putea proteja copilul nenăscut. *Nu-i cinstit*, *Doamne*, strigă ea în adâncul sufletului.

— Eu stau cu unchiul. anunţă Jamie.

Koko se uită la el din căruţă, unde stătea gata să ia hăţurile. – Nu poţi să stai.

— Sunt destul de mare ca să-i ajut pe bărbaţi, declară Jamie. – Vreau să-i ajut să-l caute pe Luke.

Dianne auzi dialogul şi se gândi să intervină, dar înainte de a putea spune ceva, Koko cedă. – Sunt mândră de tine pentru grija şi dorinţa ta de a ajuta. Se uită la George, care stătea tăcut în spatele băiatului. – Vei avea grijă de el, nu-i aşa?

— Îl voi păzi cu viaţa mea.

Koko trase adânc aer în piept. – Foarte bine. Luă hăţurile şi se uită la Dianne. – Sunt gata.

Dianne ştia că lui Koko i se rupe inima pentru decizia luată. Şi inima ei era deja sfărâmată din cauza deciziei pe care trebuia să o ducă până la capăt. – Plecăm! strigă ea, ducându-se în faţa primei căruţe. – Trebuie să mergem la

Madison – la biserică. Ne vom întâlni cu Cole şi cu ceilalţi acolo.

CAPITOLUL 28

Portia privea cum se împrăştia focul cu viteză prin arbuştii uscaţi din pădure. Bârâiturile şi fumul gros şi negru o entuziasmau. Era clipa ei de glorie. Vântul se înteţi şi aţâţă flăcările până când acestea se învolburară sălbatic.

— Câteodată trebuie să iei situaţia în mâinile tale, se gândi ea, privind valea de dincolo de vâlvătaie. Vântul ducea focul departe de ea, aşa că nu avea de ce să se teamă.

Întreaga ei viaţă constase într-o serie de acţiuni luate pentru că altcineva refuzase să îşi asume responsabilitatea sau să vadă lucrurile aşa cum erau în realitate. Deşi nu-i făcea plăcere, acceptase că asta e soarta ei în viaţă.

— Chester e aşa un nătâng. Dacă s-ar fi gândit măcar o dată cât de simplu este, ar fi făcut-o chiar el. De ce să te oboseşti să joci luni de zile jocuri cu legea, când ai la îndemână o soluţie atât de simplă?

Privi soarele şi apoi focul. Fumul se întindea ca un şarpe pe cer, acoperind deja lumina. Dacă nu se grăbea, focul avea să-i blocheze drumul spre casă şi atunci ar fi fost obligată să-şi petreacă noaptea sub cerul liber. Îşi conduse calul la vale, pe malul râului. Nivelul apei era destul de scăzut, indicând vara secetoasă pe care o înduraseră. Totul se încadra perfect cu planurile ei. Nimeni nu va suspecta altceva decât natura furioasă a lui Dumnezeu. Iar familia Selby, care se considera mai sfântă ca alţii, nici măcar nu va considera că aşa e. Tot îl vor venera şi respecta pe

Dumnezeu ca nu ştiu ce Tată bun şi minunat din cer.

— Tată minunat – ha! strigă ea. Calul sforăi neliniştit. – Niciun tată nu-i bun sau minunat.

Dar n-aveau decât să creadă ce voiau. Portia va şti care e adevărul şi, când ei vor fi cuprinşi de disperare, ea şi Chester vor fi prezenţi ca să culeagă roadele.

Mereu atentă la direcţia focului, nu putea să nu se întrebe cum va decurge totul. Nu avea nicio garanţie că focul va mistui Diamond V; dar, din locul ei de observaţie de mai devreme, părea probabil că vântul se va menţine şi va duce focul în direcţia potrivită. Îi plăcea să şi-o închipuie pe Dianne Selby înlăcrimată, căutând prin cenuşă amintiri din viaţa ei anterioară. Se bucura să se gândească cum toţi se vor îndoi de Dumnezeu şi se vor întreba de ce li s-a putut întâmpla una ca asta.

— Dar probabil că nu se vor îndoi de Dumnezeu, mormăi ea. – Nu atotputernica familie Selby.

Calul necheză încet şi Portia îşi dădu brusc seama că nu era singură. Jerrod şi Roy erau călare la nici cinci metri de ea. Ce prostie că nu fusese atentă la drum.

— Ce căutaţi aici?

— Ne uităm cum aprinzi focuri, zise Roy sarcastic.

Portia refuză să se îngrijoreze. – Îl ajut pe tatăl vostru să obţină ce-şi doreşte. Nimic mai mult.

Jerrod îşi împinse pălăria pe spate. – Probabil că pui la cale moartea lui chiar acum – împreună cu moartea tuturor celor care nu pot fugi de focul ăsta.

— Voi doi v-aţi ieşit din minţi. Cred că va trebui să vorbesc cu tatăl vostru despre asta.

— Cucoană, când terminăm noi cu tine, n-o să mai vorbeşti cu nimeni. – Aţi uitat cât de rău v-a mers ultima

dată când mi-aţi stat în cale? îi întrebă ea, oarecum amuzată. – Mi s-a părut că ideea cu copilaşul a fost o frumoasă întorsătură din condei. Vouă nu?

— Nu m-am gândit niciodată că nu-i niciun copil, răspunse Jerrod mânios. – L-ai minţit pe tata despre asta şi despre tot restul.

Portia îşi puse ca din întâmplare mâna dreaptă peste cea stângă, punându-le pe amândouă pe corp. Nu avea de gând să se lase intimidată de ăştia doi.

— Băieţi, cred că e timpul să pricepeţi ceva. Mi-am băgat trei bărbaţi în pământ. Nu voi avea niciun regret să vă văd şi pe voi doi în groapă.

— Iar pe noi nu ne-ar deranja deloc să te vedem pe *tine* moartă, i-o întoarse Jerrod. – Nu văd să ai vreo armă la tine.

Portia se simţi puţin neliniştită că îşi lăsase revolverul acasă. *Dacă nu m-aş fi grăbit aşa de tare*, *poate că mi-aş fi adus aminte*. Cu toate acestea, nu avea de gând să îi lase să îi vadă frica la realizarea acestui fapt. Aşa că ridică din umeri.

— Chiar credeţi că aş veni până aici neprotejată? Vi se pare un lucru pe care l-aş face eu?

Nădăjduia că această cacealma îi va face măcar să se oprească şi să se gândească la următoarea mişcare. Ea deja studia terenul din jur, dându-şi seama că cea mai mare şansă o avea dacă urca panta muntelui, cam la patruzeci de metri spre dreapta. Dacă se grăbea, putea ajunge sus şi coborî pe cealaltă parte înainte ca ei, cu caii lor mai greoi, să urce măcar un sfert din distanţă.

— Eu nu văd nicio cale de ieşire pentru tine… de data asta, spuse Jerrod, făcând un pas spre ea şi apoi încă unul.

Atâta îi trebui Portiei. Împunse coasta calului cu pintenii

şi trase frâul tare spre dreapta. Aplecându-se pe grumazul calului, îndemnă animalul în sus, pe o potecă foarte rudimentară. Îi auzea pe Jerrod şi Roy strigând după ea. Asta nu făcu decât să o aţâţe şi mai tare în timp ce lovea calul cu frâul când într-o parte a grumazului, când într-alta.

Calul se clătină, alunecând pe cărarea pietroasă. Portia îi ţinu capul în sus, salvându-se nu o dată de o trântă dureroasă. Ştia că vor reuşi. Se apropiau mult de foc, dar ea era sigură de calul ei. Nu o dezamăgise niciodată.

Apoi vântul îşi schimbă pe neaşteptate direcţia, suflând focul înapoi spre ea. Erau aproape de vârf şi, exact aşa cum calculase, Jerrod şi Roy erau mult în urmă. Încetini puţin calul, dar cum fumul şi căldura veneau peste culme şi calul simţi primejdia, fu nevoită să se căznească să îl ţină în frâu.

— Hoo, strigă ea. – Încet, băiete.

Însă calul nu se lăsă mângâiat de vorbele ei. Se ridică în două picioare, apoi o luă la sănătoasa, îndreptându-se din nou spre coasta muntelui. Portia nu era pregătită pentru prostiile lui. Îl îndemnă înainte şi calul îşi pierdu echilibrul.

Portia ştiu că se prăbuşeşte, dar cu toate acestea se gândi că va fi bine. Abia când îşi dădu seama că şi calul se prăbuşea realiză că situaţia era mult mai rea decât îşi închipuise.

— Dar dacă nu-l putem găsi, unchiule? întrebă Jamie, în timp ce-l căutau pe Luke Selby.

— O să-l găsim. Trebuie să-l găsim, răspunse George. Ultimul lucru pe care şi-l putea imagina era să dea ochii cu Dianne fără Luke alături de el, teafăr şi nevătămat. Mai bine murea decât să se întoarcă la ea fără băiat.

— Dar poate că n-o să-l găsim. Ai zis că uneori Dumnezeu

permite să vină în viaţa noastră lucruri dificile. Ca focul ăsta. Ai zis că focul ăsta nu-i neapărat un lucru rău.

George îşi trecu mâna prin părul negru tuns scurt. – Focul va curăţa pământul şi vor creşte plante noi. Uneori aceste lucruri sunt necesare.

— Dar l-am auzit pe unchiul Cole zicând că vor săpa în jurul casei şi al grajdurilor ca să oprească focul. L-am auzit zicând că, dacă nu putem opri înaintarea focului, va arde totul până la temelii.

George continua să înainteze prin aerul plin de fum. – Asta aşa e.

— Cum poate fi asta voia lui Dumnezeu pentru noi? Nu-l pasă că tata a construit casa asta? Că locul ăsta-i tot ce am de la el?

George se opri, sesizând mâhnirea din glasul nepotului său. – Jamie, casa nu e singura moştenire pe care ţi-a lăsat-o tatăl tău. El a lăsat o parte uriaşă din sine aici, zise el, atingând pieptul lui Jamie. – Ai învăţat căile lui. Mama şi verişoara ta ţi-au arătat exemple ale tatălui tău zi de zi. Ţi-au arătat inima şi dorinţele sale – te-au învăţat ce credea el.

— Tata credea că Dumnezeu e bun – că-i pasă de fiecare dintre noi.

— Da, mă pun chezaş pentru asta. Bram a fost un om bun. Când tatăl meu a murit, a fost foarte bun cu mine. I-a păsat de sentimentele mele şi a căutat să mă aline. A iubit-o pe mama ta, sora mea.

— Oare tot ar mai crede că lui Dumnezeu îi pasă de noi şi acum, cu focul?

George îşi privi nepotul. Părul său negru şi ochii negri ar fi putut fi darul oricăruia din părinţii săi, dar expresia de pe chipul său era doar a tatălui său. – Ştiu în inima mea, zise

George, cuprinzându-i umerii cu braţul – că tatăl tău ar fi avut încredere în dragostea lui Dumnezeu chiar şi acum.

— Bine atunci, spuse Jamie – dacă el ar fi avut încredere în Dumnezeu, atunci şi eu trebuie să am.

George dădu din cap. – E singura cale.

Când calul se prăvăli peste ea, Portia simţi că i se rup oasele. Era uimită că e încă în viaţă după aşa o căzătură oribilă şi, dacă nu ar fi avut dureri groaznice din cauza corpului mătăhălos care zăcea parţial deasupra ei, s-ar fi crezut moartă.

— Încă-i vie, zise Roy când ajunse cu Jerrod în locul unde zăcea ea.

— Uită-te la tine, spuse Jerrod, venind fix în faţa corpului ei contorsionat.

— Luaţi animalul ăsta de pe mine, porunci ea cu glas răguşit.

— Nu cred că pot face asta, zise Jerrod, ghemuindu-se. – Vezi tu, cred că toate astea fac parte din planul lui Dumnezeu. Aşa nu va trebui să te omor. Te-a omorât El pentru mine.

Portia împinse calul şi simţi o durere ascuţită şi pătrunzătoare în partea de sus a corpului. Nu ştia ce fel de răni avea pe lângă oasele rupte, dar nu avea de gând să renunţe şi să-i lase pe Jerrod şi pe Roy să o lase acolo ca moartă.

— Vor da vina pe voi, să ştiţi, zise ea, încetând să se mai lupte cu trupul calului. – Am o scrisoare care trebuie dată tatălui vostru dacă mi se va întâmpla ceva. Am scris-o foarte frumos, dând de ştire că tu şi cu Roy aţi pus la cale de ceva vreme să mă omorâţi.

Roy părea temător. – Minte, nu?

— Nu prea contează, zise Jerrod încet. – Ea n-avea ce căuta aici. Se uită la focul care cobora pe coasta muntelui. – O s-o ajungă focul. Va fi destul de uşor de văzut că a căzut şi a fost prinsă sub cal. Noi doi vom fi înapoi la fermă, cu martorii ăia pe care i-am plătit.

— Nu mă puteţi lăsa aici, se rugă Portia de ei, simţind frica pentru prima oară. Niciodată până atunci nu mai fusese într-o situaţie fără ieşire. Dacă nu ar fi fost calul, s-ar fi târât de aici indiferent cât ar fi durut-o.

Jerrod se ridică în picioare. – Hai, Roy. Vine focul încoace şi-am face bine s-o ştergem înainte să ne fugă caii.

Portia ţipă după ei – sau cel puţin încercă să ţipe. O dureau plămânii din cauza greutăţii animalului şi foarte puţin aer părea să pătrundă în ea oricât de tare încerca să inspire.

Auzi caii băieţilor plecând la galop şi se simţi scăldată în teama de renunţare. Odată visase că R.E. Langford o ducea la ştreang. Îşi aminti clar agitaţia din stomac şi disperarea care o lăsase fără aer, aproape ameţită. Aşa se simţea acum… acea senzaţie oribilă că ceea ce era pe cale să se întâmple nu putea fi oprit.

Privind în sus spre munte, văzu focul venind tot mai aproape. Fumul îi ardea ochii şi gâtlejul. Simţea căldura pe faţă.

— *Căile tale rele te vor ajunge din urmă într-o bună zi* – îl auzi pe tatăl ei spunând.

Vocea părea atât de reală, de clară, încât o clipă crezu că duhul tatălui ei venise înapoi ca să o bântuie – sau să se bucure de starea ei.

— Niciodată nu e prea târziu să te întorci la Domnul, îi spusese odată Dianne Selby. – El te va auzi şi te va ierta.

Portia râse. Asta îi provocă o durere îngrozitoare. – Dumnezeu nu există, mormăi ea, rămânând fără vedere, bezna ameninţând să-i fure gândirea conştientă. – Dumnezeu e mort, şi eu la fel.

— Crezi că-i vor găsi vreodată corpul? îl întrebă Roy pe Jerrod când se apropiară de ferma Walking Horseshoe.

— Nu cred – cel puţin nu prea curând. Şi chiar dac-ar găsi-o imediat să zicem că focul îşi schimbă direcţia şi ea nu se prăjeşte – va fi evident că a căzut calul. Nu ne poate învinui nimeni de data asta.

— Dar pentru Farley?

Jerrod izbucni în râs. – Selby a încercat deja să împrăştie ştirea asta. Nimeni nu se atinge de un Lawrence. Nimeni n-o să fie mai presus de noi – nimeni n-o să ne aresteze pe noi.

— Tăticu' a fost tare supărat pe noi când i-a spus Portia c-am caftit-o. S-ar putea să nu ne mai protejeze şi să ne dea pe mâna legii.

— Neh, n-o să facă el asta. O fi fost el supărat, da' o să-i treacă. Mai ales că ea n-o să se întoarcă să ne facă probleme.

Roy râse. – Exact ca Trenton Chadwick şi Sam Brady, aşa-i?

— Exact ca ei şi ca toţi ceilalţi.

— Nu uciderile mă deranjează, zise Roy când se apropiară de grajd. – Ci gândul de a fi învinuit pentru ceva ce n-am făcut. Nu vreau să fiu acuzat c-am ucis-o pe vrăjitoarea aia.

— Nu-ţi face griji. Nimănui, nici chiar tatii, n-o să-i pese ce s-a întâmplat cu ea – nu când va afla că ferma lui Selby a ars din temelii.

CAPITOLUL 29

Lui Dianne nu i se păruse niciodată aşa de lung drumul de opt kilometri până la Madison. Se uită tot timpul peste umăr, nădăjduind împotriva oricărei nădejdi că îl va vedea pe Luke alergând după ea. Dar nu văzu nimic în afară de fumul care se ridica pe orizontul înceţoşat.

Ajungând în faţa căsuţei lui Ben şi Charity, Dianne opri calul. – Hoo, strigă ea, trăgând de frâu. Se întoarse către Mara. – Ne vom refugia aici. Dacă nu e altă posibilitate, putem sta la biserică.

— Se vor supăra dacă sunt şi eu cu dumneavoastră? întrebă fata.

Dianne clătină din cap. – Nu. Se vor bucura că ai venit.

— Dar ei ştiu ce v-au făcut tata şi Portia şi ce-au făcut şi altora din vale. – Da, dar nu te vor învinovăţi pe tine pentru păcatele tatălui tău. Asta nu e drept în ochii Domnului.

— Chiar crezi că există un Dumnezeu căruia îi pasă de noi? o întrebă Mara.

— Ştiu că există, răspunse Dianne. Însă inima ei era plină de întrebări. Dacă lui Dumnezeu chiar îi păsa, de ce se pierduse Luke acolo, la fermă? sări jos de pe cal tocmai când se deschise uşa casei.

— Am văzut fumul, spuse Charity, ieşind din cabană împreună cu Ben. – La voi era?

— Sunt pădurile de la sud de ferma noastră. Foarte aproape de noi, răspunse Dianne. Îl luă pe John de la Mara şi i-l dădu lui Charity. – Pinii se aprind ca nişte surcele uscate.

Mara coborî din căruţă şi întinse mâinile după Micah.

— Domniţă Charity, zise Micah în inocenţa sa copilărească. – Luke e în foc. Părea impresionat de implicarea fratelui său în vâlvătaie.

— Cum adică? întrebă Charity, uitându-se la Dianne.

— Doar nu l-a pus Cole pe băiat să ajute la stingerea focului? întrebă Ben.

Ochii lui Dianne se umplură de lacrimi. – Nu. Luke nu-l ajută.

Koko, Ardith şi copiii lor veniră din cealaltă căruţă şi îi luară pe Micah şi pe John. – Haideţi, băieţi, zise Koko. – Să mergem să vedem ce flori frumoase are doamna Hammond. Îi luă pe băieţi de lângă căruţe, pornind cu ei spre casă.

— Nu-l putem găsi pe Luke, spuse Dianne de îndată ce Micah nu o mai putu auzi.

— Ce s-a întâmplat?

— Când a venit Mara, l-am trimis după Cole. Eu l-am trimis la ţarc, dar se pare că ori m-a înţeles greşit, ori a fost fascinat de foc. Nu ştiu. Tot ce ştiu e că atunci când ne-am dus să-l căutăm nu mai era. Cole a rămas să-l caute. La fel şi fratele lui Koko şi Jamie.

— Vai de mine, spuse Charity, cuprinzând-o cu braţul pe Dianne., Atunci trebuie să ne rugăm.

Ben îşi plecă capul. – Tată ceresc, Tu ştii unde e băiatul şi Te rugăm să fie găsit teafăr şi nevătămat. Te rugăm şi să le dai lui Dianne şi familiei sale pace sufletească în timp ce aşteptăm întoarcerea cu bine a lui Luke, împreună cu întoarcerea celorlalţi. În numele lui Iisus ne rugăm, amin.

— Mulţumesc, zise Dianne, simţind o oarecare încurajare în urma rugăciunii.

— Chiar crezi că Dumnezeu a auzit asta? Chiar crezi că-i

pasă? o întrebă Mara cu disperare în glas.

— După cum am spus mai devreme, cred că există un Dumnezeu căruia îi pasă, îi răspunse Dianne. – Cred că El ne aude rugăciunile şi ne iubeşte.

— Dar cum poţi crede asta? Atâtea au mers prost în viaţa dumitale. Chiar şi numai faptele tatălui meu au fost îngrozitoare.

— Da, dar Dumnezeu ne-a păzit de tatăl dumitale.

— Dar focul? întrebă Mara. – Nu e nicio îndoială că fulgerul a declanşat incendiul, dar, dacă lui Dumnezeu îi pasă aşa de mult, El l-ar fi putut opri.

— Da, ar fi putut, răspunse Charity – însă uneori El permite încercări în viaţa noastră. Ne aflăm pe acest pământ pentru a învăţa şi a creşte. Suntem ca aurul în foc, fiind purificaţi pentru folosinţa desăvârşită pe care o are Dumnezeu pentru noi.

— Tata mi-a zis că asta zic oamenii întotdeauna când nu-şi pot explica sau nu pot înţelege lucrurile dureroase din viaţa lor. A zis că oamenii slabi au nevoie de ceva ca Dumnezeu, după care să se ascundă când lucrurile merg prost.

— Eu nu mă ascund după El, răspunse Charity – ci mă ascund în El. E o mare diferenţă.

Mina derutată a Marei o luă înaintea întrebării. – Care e diferenţa?

— A te ascunde după Dumnezeu implică faptul că încercăm să-L folosim în avantajul nostru. Că nu suntem cu El, ci doar ne folosim de El. Nu arată o relaţie cu Dumnezeu. El doreşte ca noi să-L cunoaştem atât de intim încât să ne putem ascunde în El – să avem încredere în El.

Dianne se întrebă dacă cuvintele lui Charity erau la fel de

valabile pentru ea ca şi pentru Mara.

— Cunoşti psalmii? o întrebă Charity pe fată.

— Ceva din Biblie, nu?

— Sunt o colecţie de scripturi – o carte din Biblie, răspunse Charity. – Psalmistul vorbeşte despre încrederea în Dumnezeu. Psalmul optsprezece spune: *Te iubesc din inimă*, *Doamne*, *tăria mea*! *Doamne*, *Tu eşti stânca mea*, *cetăţuia mea*, *izbăvitorul meu*! *Dumnezeule*, *Tu eşti stânca mea în care mă ascund*, *scutul meu*, *tăria care mă scapă şi întăritura mea*! *Vezi* în câte feluri îl vede psalmistul pe Domnul? Mara dădu din cap, iar Charity îi zâmbi lui Dianne.

— El merge mai departe, zicând: *Eu strig*: – *Lăudat să fie Domnul*! *şi sunt izbăvit de vrăjmaşii mei*. *Mă înconjuraseră legăturile morţii şi mă îngroziseră râurile pieirii*; *mă înfăşuraseră legăturile mormântului şi mă prinseseră laţurile morţii*. *Dar*, *în strâmtorarea mea*, *am chemat pe Domnul şi am strigat către Dumnezeul meu*: *din locaşul Lui*, *El mi-a auzit glasul*, *şi strigătul meu a ajuns până la El*, *până la urechile Lui*. Vezi tu, Mara, El ne aude. Ne aude cu adevărat.

— Dar dacă Luke nu va fi găsit? Atunci mai poţi avea încredere în El? întrebă ea, întorcându-se spre Dianne. – Vei mai crede că te aude, chiar şi dacă Luke va fi pierdut pe veci?

Dianne se uită în ochii lui Charity. Ştia că întrebarea nerostită reflectată în ei oglindea spusele Marei. *Voi avea încredere în Dumnezeu chiar şi dacă Luke piere în foc*?

— Nu te voi minţi, spunându-ţi că pierderea fiului meu nu m-ar devasta. Nici măcar nu mă pot gândi cum ar fi viaţa fără el. Dar… Se opri şi înghiţi în sec. Adevărul afirmaţiei pe care o făcea îi străpunse inima. – Chiar dacă Luke moare,

tot voi avea încredere în Dumnezeu.

Mina plină de compasiune a lui Charity o umplu de pace pe Dianne, la fel ca asigurarea că nu exista nicio îndoială în ceea ce tocmai spusese.

Ben interveni. – Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său, Iisus, să moară pentru păcatele noastre. L-a dat pe Iisus ca să putem fi împăcaţi cu El, ca Tatăl nostru ceresc. A fost, fără îndoială, o decizie dificil de luat, însă a făcut asta pentru tine, Mara, şi pentru noi toţi. Iisus S-a dus de bunăvoie la cruce pentru că a privit dincolo de acel moment şi de acea durere, la ce era în faţa Sa.

— Şi ce a văzut? întrebă ea.

— Veşnicia – veşnicia noastră împreună cu El. Împăcarea noastră cu Tatăl nostru din cer.

— Dar de ce să-i pese lui Dumnezeu de mine? în glasul Marei era multă tristeţe. – Nu sunt un om bun. Tata e un om rău. Cum m-ar putea iubi Dumnezeu?

Ben îi cuprinse umărul cu braţul. – Cum se face că ai venit azi s-o ajuţi pe Dianne?

— M-am dus călare la ea acasă, ca s-o avertizez că i se va întâmpla ceva rău unui alt fermier. Apoi a venit focul şi… ei bine… ea mi-a zis să mă duc acasă, dar n-am putut. Am vrut s-o ajut – să văd că copilaşii scapă de foc.

— De ce?

— Pentru că aveau nevoie de ajutor.

— Şi dacă tu, fiica unui om rău, poţi arăta aşa o bunătate, de ce-ţi imaginezi că Dumnezeu ar da dovadă de mai puţină compasiune pentru copiii Lui?

Mara clătină din cap. – E prea mult de crezut. N-am fost crescută să cred nici că Dumnezeu există.

— Aşadar, de ce ar fi nevoie ca să crezi?

Mara se uită la Dianne. – Aş crede dacă Luke s-ar întoarce în siguranţă la noi. Dacă Luke se întoarce nevătămat, atunci voi crede că există un Dumnezeu şi că El aude rugăciunile oamenilor.

— Nu-L poţi pune pe Dumnezeu la încercare, spuse Dianne tristă. Îşi dorea mai mult decât orice ca Domnul să se dovedească credincios în faţa Marei – credincios într-un fel care să-l aducă înapoi pe fiul ei, teafăr şi nevătămat. Dar nu putea s-o amăgească pe fată. – Nu poţi spune că vei crede în El numai dacă El face mai întâi ceva miraculos pentru tine. La urma urmelor, L-a trimis pe Fiul Său, Iisus, ca să moară pentru păcatele tale. Acesta a fost un miracol suficient.

— Nu-mi pasă, zise Mara, menţinându-şi poziţia. – Eu voi crede dacă se întoarce Luke. Dacă se întoarce, atunci voi şti că ce spui e adevărat şi voi crede că Dumnezeu e credincios.

Dianne se uită la Charity şi la Ben, cu lacrimi pe obraz. – Iar eu voi crede că El e credincios chiar dacă Luke nu se întoarce cu bine.

Mara clătină din cap. – Dar de ce? De ce să ai încredere în El dacă nu va face ce-i ceri să facă?

— Dumnezeu nu e o marionetă sau un copil care aşteaptă să-L îndrum eu, zise ea încet. – S-au întâmplat atât de multe în viaţa mea, Mara. Atâţia oameni au pierit; alţii s-au născut. Am pierdut buni prieteni şi am găsit alţii noi. Nu pot baza credincioşia lui Dumnezeu pe împlinirea dorinţelor mele, ci o bazez pe faptul că El este fidel cuvintelor Sale din Biblie. O bazez pe faptul că L cunosc tot mai bine cu fiecare zi care trece. Luă mâna fetei într-a ei. – Dumnezeu e bun, Mara. Chiar şi când vin vremuri grele – tot bun e.

— Eu tot voi aştepta să văd ce se întâmplă cu Luke, spuse fata, uitându-se de la Dianne la Charity şi apoi la Ben. – Dacă îl poate salva pe Luke, mă poate salva şi pe mine.

— Aţi văzut-o pe Portia? întrebă Chester, în timp ce Jerrod şi Roy terminau de rânit boxele din grajd.

— Da, zise Jerrod, am văzut-o azi-dimineaţă plecând călare. Calul ei încă nu-i aici.

— Ea n-are obiceiul să plece pentru mult timp fără să-mi spună unde se duce, declară Chester, frecându-şi falca.

— Poate că trebuia să se întâlnească cu cineva. Cum se întâlnea înainte cu dumneata, zise Roy sugestiv.

— Ţine-ţi gura. Nu vreau să vorbeşti aşa despre ea.

Jerrod îi trase un cot lui Roy. – Parcă ne-am înţeles că vom fi amabili. – Bine.

— Dar sora voastră? întrebă Chester. – N-am văzut-o deloc pe Mara azi.

— De ea nu ştiu nimic. N-am văzut-o deloc, declară Jerrod.

— Păi m-am uitat în ţarc şi calul ei nu-i aici. Cred că a plecat călare. Sper că nu s-a dus până în Madison. Fata aia e tulburată de când a murit mama voastră. Nu vreau să se înmoaie cu totul şi să caute ajutor în religie.

— Şefule! strigă unul dintre muncitori, intrând în goană în grajd. E foc mare spre sud. Eram în Madison ca să aduc furaje, aşa cum mi-ai zis. Înaintează foarte repede. Se pare că va arde oraşul şi se va îndrepta încoace.

Lui Chester nu îi venea să creadă spusele omului. Dădu fuga afară şi îşi puse mâna streaşină la frunte. Aerul era înceţoşat şi norii învolburaţi care se ridicau dinspre pământ

dovedeau vorbele angajatului.

— Dacă vântul nu-şi schimbă direcţia, va aduce focul ăla încoace, zise Chester, clătinând din cap. – Fulger blestemat.

Jerrod şi Roy se uitară unul la altul. Jerrod ştia că tatăl său n-ar vrea să afle adevărul. – Ce să facem, tăticule?

Chester clătină din cap. – Nu ştiu. Cred c-ar fi bine să mă duc spre Madison ca să văd ce se întâmplă.

— Vrei să venim cu dumneata? îl întrebară băieţii la unison.

— Nu, mai bine staţi aici. Începeţi să încărcaţi lucrurile în căruţe, pentru orice eventualitate. Scoateţi nasul lui Joshua din cartea pe care o fi citind-o şi puneţi-l să vă ajute.

— Ce să punem în căruţe? întrebă Jerrod.

Chester ridică din umeri. – Nu ştiu. Luaţi poza de la nunta bunicilor voştri şi hârtiile din seiful meu – şi bijuteriile mamei voastre. Ziceţi-i Elsei să pună în bagaje nişte haine şi cred c-ar trebui să pregătească nişte mâncare şi nişte apă. Puneţi orice credeţi c-ar putea fi valoros şi important pentru noi. Cea mai mare grijă trebuie să fie animalele. Cea mai mare parte a cirezii e sus, în nord. Dacă focul vine încoace, ne ducem după cireadă şi mânăm vitele înaintea noastră.

— Dar Mara… şi… Portia? întrebă Jerrod, ştiind prea bine că Portia nu mai conta.

Chester clătină din cap.

– Nu ştiu. Poate că voi da de ele prin oraş. După aceea porni spre grajd şi băieţii se uitară precauţi unul la altul.

— Unde-o fi Joshua? întrebă Roy.

Jerrod se uită la omul care îi anunţase despre incendiu.

– Înhamă caii la căruţe şi du-le în faţa casei.

— Da, domnule. Omul sări peste gardul ţarcului şi luă o

funie.

— Hai să-l căutăm pe Joshua, zise Jerrod, pornind spre casă.

— Că de mare folos ne va fi, bodogăni Roy.

Se duseră în casă şi zbierară în caz că-i va auzi cineva. – Elsa! Joshua! Unde sunteţi?

— Ce urlaţi aşa? îi întrebă Elsa, venind în capul scărilor.

— E un incendiu spre sud – s-ar putea să vină încoace. Tăticu' a zis să pui haine pentru noi toţi şi mâncare. Te poate ajuta bucătăreasa.

Elsa făcu ochii mari. – Un incendiu? E aproape?

— Păi e destul de aproape ca să te pui pe treabă, îi răspunse Jerrod, fără a-i păsa de teama ei.

— Nu ştiu ce să împachetez.

— Pune nişte haine pentru fiecare. Pe Mara n-a văzut-o nimeni, aşa c-ai face bine să-i faci şi ei bagajul.

— Dar Portia? N-am văzut-o deloc azi. Să pun haine şi pentru ea?

— Eu nu mi-aş face griji pentru ea, zise Jerrod. – Nu prea cred că mai are nevoie de ceva. Elsa se încruntă, dar nu zise nimic.

Atunci apăru Joshua din birou. – Ce-i cu toate ţipetele astea?

— Vine un incendiu spre noi, zise Elsa înainte ca fraţii ei să poată răspunde.

— Tăticu' a zis să ne ajuţi să încărcăm în căruţe orice trebuie să luăm cu noi. Trebuie să luăm toate hârtiile lui din seif. Şi bijuteriile mamei.

— Un incendiu? Aici? întrebă Joshua, ducându-se la fereastra din faţă.

— Nu, la sud de noi. Acum lasă cartea, spuse Jerrod,

arătând cartea din mâna fratelui său – şi ajută-ne.

— Unde-s ceilalţi? Unde-s tăticu' şi Portia? Unde-i Mara?

Jerrod ridică din umeri. – Tăticu' s-a dus în oraş ca să vadă cât de probabil e ca focul să vină în direcţia asta. De femei nu ştiu nimic. Şi nici că-mi pasă. Dacă nu-s destul de deştepte ca să fugă de pericol, îşi merită soarta.

— Cum poţi spune aşa ceva? îl luă Joshua la întrebări, făcând un pas spre el. – Mara e sora noastră şi, deşi n-o plac pe Portia, e măritată cu tata.

— Mara nu-i proastă. Va găsi un loc sigur. Portia e pe cont propriu. S-a purtat murdar cu familia asta de când s-a măritat cu tăticu'. Nu-mi pasă ce se întâmplă cu ea, zise Jerrod, sigur pe sine. – Acuma du-te şi ia tabloul de la nunta bunicului Lawrence, în timp ce noi luăm hârtiile din birou. Dacă mai vezi lucruri ce i-ar trebui tatii, ia-le. Tu ştii mai bine decât mine lucrurile astea. Eu îl ascult pe bătrân doar când n-am încotro. Sunt sigur că nu l-am auzit vorbind despre bagatelele care-i plac.

Joshua păru că ar vrea să mai spună ceva, apoi expiră cu zgomot şi plecă să facă ce i se spusese.

— Şi tu. La treabă! urlă Jerrod la Elsa. Fata tresări şi apoi dădu fuga pe hol.

Jerrod îi trase una lui Roy cu dosul palmei. – Haide. Să ne punem pe treabă. Până să ne dăm seama, Portia ne va arde şi pe noi împreună cu familia Selby.

Joshua stătea în uşă, uitându-se la fraţii săi, care treceau prin salon spre biroul tatălui lor. Voise să-i întrebe despre porţelanurile mamei lor, însă rămăsese tăcut pentru că ei vorbeau.

Deci Portia pusese focul? Nu-şi putea închipui cum poate fi cineva aşa de neglijent. De ce să facă un lucru atât de

atroce când vara fusese aşa de secetoasă şi ameninţarea focului o grijă aşa de mare?

Ar fi vrut să îi întrebe pe Jerrod şi pe Roy, dar ştia că nu are niciun rost. Fraţii lui mai mari nu aveau nici timp şi nici răbdare pentru el. Dacă ar fi vrut ca el să ştie adevărul despre faptele Portiei, i-ar fi zis. Dintr-un motiv oarecare, ei nu divulgau informaţia, iar el se gândi că deocamdată era mai bine să se prefacă că nu ştie nimic.

Ardith stătea tăcută într-o parte a bisericii. Atâţia oameni veniseră aici pentru protecţie, încât locul se umplea repede. Winona stătea la ea în poală, dormind în sfârşit cu capul pe umărul ei. Focul o îngrozise pe copilă şi, în timp ce încerca să-şi aline fiica, îşi dădu seama că propriile ei griji pentru Levi ameninţau să o facă să plângă.

Dacă se îndoise vreodată de dragostea ei pentru omul acesta, acum nu mai putea face asta. Nu se putuse gândi la nimic altceva de când părăsiseră ferma. Ştia că el e acolo, pe undeva, ducând vitele şi caii într-un loc sigur, dar asta era o slabă mângâiere. Ar fi putut trece zile ori chiar săptămâni, auzise pe cineva spunând, până când se va stinge focul şi vor afla amploarea pagubelor.

Ardith o văzu pe Dianne ajutând-o pe Charity să facă nişte spaţii pentru familiile adunate acolo. Luaseră băncile şi le rearanjaseră ca să facă secţiuni pentru cei care doreau să-şi facă saltele de paie şi să caute să se odihnească. Ştia că Koko şi Faith munceau acasă la Charity ca să hrănească numărul tot mai mare de oameni. Se gândi că ar trebui să se ducă să le ajute, dar se simţea atât de istovită – atât de disperată.

Nu-mi pot pierde speranţa, îşi zise ea de nenumărate ori.

Mi-am pierdut speranţa o dată şi Dumnezeu mi-a redat-o. Se gândi la pierderea sarcinii şi cu câtă blândeţe îi hrănise Dumnezeu duhul şi trupul. Doar n-o ajutase să ajungă până aici doar ca să o părăsească acum.

Charity veni la ea, aşa cum părea să facă mereu când Ardith era deprimată. – Pari obosită. Ce-ar fi să te duci acasă la noi, să te odihneşti în patul nostru?

— Îmi fac întruna griji pentru Levi. Dumneata nu eşti îngrijorată?

— Sunt îngrozită, îi zise ea, aşezându-se pe bancă lângă Ardith. – Vreau să fie aici, cu noi, dar ştiu că trebuie să-şi facă treaba.

— Şi eu ştiu asta. Doar că avem aşa de mare nevoie de el.

— Nimeni nu-ţi cunoaşte nevoile mai bine ca Dumnezeu.

— Îmi dau seama de asta. Încerc să fiu credincioasă.

Charity o strânse în braţe. – O, copilă, ţine minte că El e credincios chiar şi când noi nu suntem. Ştie cât îţi e de greu. Te iubeşte… în pofida grijilor tale, a îndoielilor tale.

Ardith se uită în ochii plini de încredere ai femeii. Charity devenise din multe puncte de vedere ca o mamă pentru ea. Dădu să o întrebe cu ce ar putea fi de folos, când Ben veni la ele. Avea o mină gravă.

— Focul vine încoace. Se pare că va arde Madisonul din temelii.

CAPITOLUL 30

— E o luptă pierdută, îi anunţă Cole pe George şi pe Jamie. – Nu pot să lupt pentru fermă şi să-l caut pe Luke în acelaşi timp.

— Cu ferma s-a terminat. spuse George stoic. Îşi puse braţul în jurul umerilor lui Jamie. – Focul vine prea repede încoace. Păşunea din sud deja arde.

— Trebuie să-mi găsesc băiatul. zise Cole, disperarea din suflet făcându-i-se simţită în glas. – Nu-mi vine să cred că n-am văzut nici urmă de el.

— Am căutat peste tot. Jamie a fost prin casă şi a căutat în toate ascunzătorile prin care se jucau. George clătină din cap. – Parcă a intrat în pământ.

— M-am tot gândit la ce-a spus Dianne. I-a zis să se ducă la ţarc şi să mă aducă, dar el n-a venit. Sau, dacă a venit, eu eram deja plecat ca să văd ce-i cu focul.

— Pe unde ai luat-o? E posibil să te fi văzut plecând şi să fi plecat după tine?

Cuvintele lui George îl loviră cu putere pe Cole. – Presupun că da, recunoscu el. – Dar ar fi mers pe jos; i-am scos poneiul afară împreună cu caii rămaşi acum aproape un ceas.

— Merită să ne ducem să vedem, sugeră George. – Gândeşte-te pe unde ai luat-o.

— M-am dus spre râu. Ştiam că ar fi calea cea mai uşoară de a vedea ce-i cu focul. Apa e mică şi calul şi-a croit uşor drum pe mal.

— Atunci să mergem. George îi făcu semn lui Jamie să încalece.

— Bine. Merită să încercăm.

— Cole! strigă Gus din casa comună când trecură pe acolo.

Cole trase calul de frâu până la el. – De ce eşti încă aici? Trebuie să pleci. I-ai pe toţi cei care mai sunt aici şi plecaţi îndată. Ne întâlnim în Madison, la biserică.

— Tocmai voiam să-ţi spun că plecăm, zise Gus, cu basmaua de la gât ridicată în jurul feţei. – Aţi face bine să vă protejaţi cu basmalele alea. Fumul ăsta nu-i sănătos de respirat.

Cole ştia că are dreptate, aşa că îşi trase basmaua de la gât cât putu de mult peste faţă pentru a se proteja de fum cât mai mult posibil. George şi Jamie făcură la fel. – Ne ducem la râu, pe urmele mele de mai devreme. Poate că Luke m-a urmat până acolo şi n-a putut ţine pasul cu mine.

— Eşti sigur că linia focului nu vă va tăia retragerea? îl întrebă Gus.

— Dacă o va face, ne vom croi drum. O vom lua spre nord şi vom intra în oraş pe acolo. Dacă o vezi pe Dianne, nu-i spune c-am vorbit. Dacă va crede că nu l-am găsit pe Luke, o să se agite degeaba. Dacă rezultatul nu e bun, eu trebuie să fiu cel care i-l spune.

Gus încuviinţă din cap. Cole nu îi vedea decât ochii, dar aceştia erau plini de compasiune – parcă vedea şi lacrimi.

— Pierdem timpul, zise Cole, urcând pe cal şi îndemnând animalul spre cărare. – Ne vedem în Madison, Gus. Nu încerca nimic eroic.

— Şi eu ţi-aş putea spune acelaşi lucru, strigă Gus după el – dar ştiu că mi-aş răci gura de pomană.

Căldura era insuportabilă pe măsură ce se apropiau de marginea focului. Flăcările cuprindeau pinii şi brazii, înălţându-se la douăzeci de metri în aer. Fumul era atât de gros încât era aproape cu neputinţă să vadă la mai mult de câţiva metri în faţă.

Tuşind, Cole încerca să nu se gândească că Luke era înăbuşit de moarte din cauza fumului. Încerca să nu se gândească la Dianne, care stătea în Madison cu John şi cu

Micah, îngrijorată şi plină de tristeţe pentru pierderea copilului ei cel mai mare.

O, *Doamne*, se rugă el, *mângâi-o*. *Mângâi-o şi dă-i pace*. *Dă-i speranţă*. *Fă-o să ştie că n-ai uitat-o*… *nici pe Luke*. *Ajută-mă să-mi găsesc băiatul*, *Tată*. *Tu ai zis că le laşi pe cele nouăzeci şi nouă ca să o găseşti pe una*. *Şi acum e la fel*. *Îl iubesc pe acest unu la fel cum îi iubesc pe ceilalţi*. *Mi-aş da viaţa pentru el şi*, *dacă ăsta-i preţul*, *îl accept cu bucurie*. *Doar salvează-l*. *Te rog*, *salvează-l*.

Joshua Lawrence nu înţelegea de ce ar da Portia foc în cel mai uscat anotimp al anului. Şi nu înţelegea de ce Jerrod şi Roy ştiau despre asta. Dar păreau destul de împăcaţi cu cele întâmplate.

Câteodată simţea că nu-şi cunoaşte propria familie. Toţi erau un mare mister, cu excepţia Marei. Ea era doar cu un an mai mică decât el şi avea un temperament blajin. Cei şaptesprezece ani ai săi nu fuseseră uşori într-o familie de ucigaşi, care s-ar fi vândut fără ezitare unii pe alţii dacă ar fi avut ceva de câştigat. Dar Mara făcea situaţia suportabilă. De multe ori ea îi împărtăşea sentimentele şi grijile, că familia lor avea mai multe probleme decât alţii.

Nu îşi putea înţelege familia. Cu cât citea mai mult despre idealuri, despre culturi şi religiile lor, despre filosofie şi ceea ce înţelegeau oamenii a fi adevărat – cu atât era mai înclinat să creadă că familia sa era fie dementă, fie cea mai ignorantă grămadă de nerozi din această parte a fluviului Mississippi.

În timp ce închidea genţile cu bagajele făcute de Elsa, nu putea să nu-şi facă griji pentru Mara. Nu era genul ei să fugă. De obicei îi spunea ce gândeşte – ce face. Chiar îi

destăinuise că ea luase hârtia pe care o furase tatăl lor de la tribunalul din Virginia City. Îi spusese că o dăduse înapoi familiei Selby pentru că nu putea suporta să vadă cum tatăl lor mai înşală pe cineva ca să-i ia avutul.

El îi spusese că făcuse bine. Şi aşa era. Va crede asta cât va trăi şi va intra în mormânt păstrându-i secretul.

— Joshua! Vino şi ia genţile astea. Sunt prea grele. Nu mai pierde timpul! urlă Elsa la fel ca tatăl lor.

El lăsă ce făcea şi se grăbi să iasă pe verandă. – Puteai aştepta. Aş fi venit să le iau.

Elsa dădu drumul genţilor şi îşi propti mâinile în şolduri. – Ai fi stat acolo, visând cu ochii deschişi, dacă n-aş fi zbierat la tine. Mama zicea mereu că tu eşti visătorul familiei. Ei bine, n-avem timp pentru asta pentru că totul arde în jurul nostru. Am putea fi morţi cu toţii în câteva ore.

— Şi dacă ai muri – dacă am muri cu toţii – nu te întrebi ce se va întâmpla atunci? o întrebă Joshua, luând genţile.

Elsa se încruntă. – Ce întrebare prostească. Când mori, eşti mort. Asta-i tot.

— Aşa o fi? Citise destul ca să se convingă că există o viaţă de apoi. Doar că nu ştia care credinţă religioasă e cea corectă. Toate căile păreau să arate spre Dumnezeu ori, în unele cazuri, dumnezei. Îi plăcea ideea de viaţă veşnică, însă nu ştia dacă preferă ideile care sugerau veşnicia într-un cer în care îşi va petrece timpul închinându-se lui Dumnezeu împreună cu îngerii sau dacă ideea de reîncarnare – revenirea la viaţă ca ceva sau cineva complet diferit – era mai atrăgătoare. Sigur că ideea de a o lua de la capăt şi de a-ţi îndrepta greşelile într-o altă viaţă avea atracţia sa.

— Nu ştiu care-i problema ta. Suntem în mijlocul unui

incendiu, se plânse Elsa. – Tăticu' nu s-a întors şi nu ştim unde-i Mara. Şi tu vrei să vorbeşti despre ce se întâmplă după ce moare omul?

— Păi, aşa cum ai zis, e posibil să murim toţi în curând. Elsa clătină din cap, în semn că nu vrea să mai audă nimic. Lui Joshua i se făcu milă de ea. – Mă întrebam care e părerea ta. Asta-i tot.

Luă genţile şi se întoarse ca să plece, însă Elsa îl strigă. – Josh, stai. El se opri şi se uită peste umăr. O văzu dând fuga să coboare treptele verandei ca să ajungă în dreptul lui. – Ce ştii despre ce se întâmplă după ce moare omul?

Joshua clătină din cap. – Chiar nu ştiu. Există multe credinţe.

— Dar cea despre care se vorbeşte în biserica din Madison? Ştii tu, că Iisus a murit pentru păcatele noastre, astfel încât noi să putem avea viaţă veşnică?

Joshua zâmbi. – Deci erai atentă, hm?

Elsa părea gata să izbucnească în lacrimi. – Ştiu că tăticu' voia să mergem doar ca să aflăm ultimele bârfe. El nici măcar nu crede în Dumnezeu, dar de când a murit mama, nu mă pot abţine să nu mă întreb despre lucrurile astea. Ea credea că există Dumnezeu. Ştiu pentru că mi-a zis că a fost învăţată să se roage şi să creadă în Dumnezeu când era mică.

Joshua nu auzise niciodată aceste istorisiri. Fetele erau cele care auziseră cele mai multe povestiri de la mama lor. De când el fusese destul de mare ca să stea pe cal, tatăl său încercase să facă crescător de vite din el. Dar nu avea creşterea vitelor în sânge.

— Mama nu era proastă. Poate că era intimidată de tata şi de părerile lui, dar nu era proastă. Dacă ea credea în

Dumnezeu – în Dumnezeul creştin – atunci aş zice că asta merită atenţia noastră.

Elsa dădu din cap, cu o frică evidentă în fiecare mişcare, în fiecare expresie. Joshua lăsă din nou genţile jos şi îşi deschise braţele către ea. Era prima dată, de când fusese mică, când el făcea asta. Îl îmbrăţişă repede, îngropându-şi faţa la pieptul lui.

— Mi-e frică, Josh. Mi-e tare, tare frică. Te rog spune-mi că va fi bine. Te rog spune-mi că nu voi muri înainte să primesc măcar un prim sărut, să am un prim peţitor.

Joshua zâmbi.

– Voi avea grijă de tine, Elsa. Nu-ţi face griji. Vom trece cu bine prin asta.

— Promiţi?

El simţea o încredere pe care nu o putea explica. Oare se datora cuvintelor Elsei în legătură cu convingerile mamei lor? Era acesta semnul de care avea nevoie ca să ştie în ce direcţie să meargă? – Promit, zise el încet. – Îţi promit că vom trece cu bine prin asta şi îţi promit că voi afla ce se întâmplă după ce murim. Iar când o voi face, tu vei fi printre primii care vor afla. S-a făcut?

Elsa îşi ridică capul, iar el îi văzu ochii plini de lacrimi. – S-a făcut.

Levi era orbit de fum. Nu avea nicio şansă să descopere în ce direcţie trebuia s-o apuce. Venise după vitele răzleţite, crezând că e timp destul să o ia înaintea incendiului, dar vântul bătea prea tare.

Tuşind şi neputând să respire bine, ştia că nu prea are şanse să scape cu viaţă. Calul i se poticnea, respirând şuierat şi fornăind în aerul otrăvit. Ar fi trebuit să rămână cu

ceilalţi. N-ar fi trebuit să încerce să facă fapte de eroism.

Căzu pe grumazul calului. Fumul avea să-l omoare, era sigur de asta. Se înecă şi horcăi, apoi căzu de pe cal, izbindu-se tare de pământ.

Încercă să se ridice, dar nu avu putere. Avea plămânii plini de gazele fierbinţi şi toxice.

Ardith, *te iubesc*. *N-am ştiut ce-i dragostea până nu te-am cunoscut pe tine*. *Mi-aş dori să-ţi pot spune asta încă o dată*. *Mi-aş dori*... *mi-aş dori*... *să te pot*... *vedea*... *şi pe Winona*. *Mi-aş dori*... *ca copilul nostru să*... *fi trăit*.

Căzu lat pe spate, chinuindu-se să nu îşi piardă cunoştinţa, dar fără succes. *Doamne*, se rugă el în ultimele clipe ale vieţii sale, *iartă-mi păcatele şi primeşte-mă în sânul Tău*.

— Ai văzut ceva? o întrebă Ardith pe Dianne, venind afară lângă ea.

Dianne se uita neclintită la orizont de un ceas. – Nu. Ştiu că vor veni. Sunt sigură de asta.

Ardith clătină din cap. – Cred că e rău, Dianne. Cred că trebuie să acceptăm că ceva foarte rău se va întâmpla în această situaţie.

Dianne se întoarse şi văzu mina îngrijorată a surorii sale. – Nu-mi pasă de casă şi nici de altceva. Tot ce vreau e ca Luke să fie găsit şi ceilalţi să se întoarcă cu bine alături de el. Nimic altceva nu e aşa de important ca cei dragi.

Ardith nu spuse nimic câteva momente, apoi o întrebă: – Unde vor duce oamenii vitele? Ne putem duce acolo după ce Cole şi Luke se vor întoarce?

— Nu ştiu unde s-au dus. Se vor duce unde vor putea ca să scape de vâlvătaie. Va trebui să-l întrebăm pe Cole unde

le-a zis să se ducă.

O cuprinse cu braţul pe sora sa. – Sunt sigură că Levi e bine. E un bun fermier şi cunoaşte bine valea. La urma urmei, el e aici de mai multă vreme decât mine. Zâmbi. – Îi plăcea să mă tachineze cu asta. Zicea că asta îi dă dreptul să facă pe şeful cu mine.

Ardith zâmbi. – Te iubea foarte mult pe vremea aceea.

Dianne simţi că i se aprind obrajii. – Ştii asta?

— Mi-a spus el. Nu voia să existe secrete între noi. A zis că se credea îndrăgostit de tine aşa cum ar trebui să fie un bărbat ca să se căsătorească. Dar, după ce te-ai măritat cu Cole, şi-a dat seama că îţi iubea tăria şi forţa de caracter. El a simţit întotdeauna că trebuie să dovedească ceva să arate că are tărie şi un caracter bun. I-a fost greu, dar cu ajutorul lui Dumnezeu a învins asta. Sunt mândră de el.

— Şi eu, zise Dianne, îmbrăţişându-şi sora. – Sunt mândră şi de tine, pentru că n-ai fost geloasă pe ceva ce nici n-a existat de fapt. Întotdeauna mi-am făcut griji că vei afla despre ce a simţit el pentru mine şi că te vei simţi prost sau că vei fi îngrijorată să nu fac ceva ca să mă pun între voi.

— Nu, ştiu că mă iubeşte, spuse Ardith încet. Se întoarse când Dianne îi dădu drumul. – Dar fratele lui Koko?

— La Mulţi… adică George? o întrebă Dianne. Se simţea prost. Fără doar şi poate că lui Ardith îi va fi greu să înţeleagă relaţia ei cu George.

— Da. Cu el cum e? Te iubeşte. Cred că şi Cole îşi dă seama de asta.

Dianne se uită în altă parte. – Da, Cole ştie asta. Dar are şi încredere în George. Vezi tu, când George ar fi putut aranja ca Cole să moară, a ales să-şi rişte viaţa ca să mi-l aducă înapoi. Cole mi-a spus că a ştiut din clipa aceea că

niciodată nu va exista un om în care să poată avea încredere în ce mă priveşte aşa de mult cum are în Ia-Mulţi-Cai.

— Cred că lui George îi e greu să te privească de la distanţă şi să ştie că eşti îndrăgostită de altul. Ştiu că lui Levi i-a fost greu până ce m-a găsit pe mine.

— E greu să iubeşti pe cineva şi să simţi că dragostea nu ţi-e împărtăşită. Şi eu am trecut prin aşa ceva cu Cole. Noi am avut o curtare aşa de ciudată – de fapt nici n-a fost curtare. Eu ţineam la el şi el ţinea la mine, dar viaţa noastră era aşa de încurcată cu alte probleme, cu alţi oameni.

Apoi el mi-a declarat că mă iubeşte şi mi-a cerut mâna, iar eu nu credeam că aş putea fi mai fericită.

— Dar s-a întâmplat ceva?

— Da. S-a simţit obligat să se întoarcă în Kansas şi să se împace cu tatăl şi cu mama lui. A fost în parte vina mea. Ştiam că nu poate fi bărbatul de care aveam nevoie până când nu renunţa la amărăciunea şi la ura faţă de părinţii săi. S-a dus să se împace cu ei şi a stat ca să-i ajute să-şi pună pe picioare ferma. Pe drumul de întoarcere, convoiul cu care călătorea a fost atacat, iar el a fost luat prizonier. Apoi, când mi-a fost redat în sfârşit, ne-am căsătorit. Abia dacă ne cunoşteam unul pe altul, dar într-un fel simţeam că-l cunosc de o viaţă.

— Aţi fost prieteni înainte să-ţi facă curte. Mama zicea mereu că aşa e cel mai bine.

— Îmi aduc aminte, zise ea când amintirea reveni brusc. Îşi vedea mama frământând pâinea şi învăţându-le despre curte şi alte lucruri care vor veni.

Dianne închise ochii şi cită: – E mai bine dacă bărbatul şi femeia sunt prieteni multă vreme înainte de a fi interesaţi

să se căsătorească unul cu altul. În felul acesta au ceva pe care să-şi clădească căsnicia, în afară de atracţia fizică şi ideile romantice.

— Da, fu Ardith de acord. – Exact aşa zicea.

— Eu şi Cole am avut greutăţile noastre. Eu nu sunt prea dispusă să-l las să conducă – să am încredere că ştie ce e bine pentru fermă. Dar acum, în toate acestea, îmi dau dintr-odată seama că nu prea contează ce ştie şi ce nu ştie. El va face greşeli şi va învăţa din ele – sau nu. Dar mă iubeşte. Îi iubeşte pe copii.

— Şi asta e tot ce contează de fapt, spuse Ardith încet.

Dianne observă mişcare în peisajul acoperit de fum dinspre vest. Îşi forţă ochii ca să vadă dacă era tot un fermier din vecini, cu familia, sau Cole şi ceilalţi veneau în sfârşit cu bine.

Făcu câţiva paşi înainte, apoi încă câţiva. Erau George şi Jamie! O luă la fugă pe drum, sperând şi rugându-se. Doar nu veniseră singuri! Când ajunse mai aproape, fumul se ridică suficient ca să îl vadă pe Gus cu câteva ajutoare de la fermă. Toţi erau murdari şi epuizaţi – toţi aveau pe chip descurajarea.

Se opri în mijlocul drumului. Călăreţii se depărtară suficient unii de alţii ca să-l poată vedea pe Cole, care venea către ea. În faţa lui stătea Luke – teafăr – în viaţă. Barky, căţelul lui Luke, alerga pe lângă ei.

Ea izbucni în plâns şi fugi tot restul drumului. Nu le acordă nicio atenţie lui George şi lui Jamie. Nici nu se obosi să-i vadă pe Gus sau pe băieţi, ci avea ochi doar pentru fiul şi bărbatul ei.

Cole coborî de pe cal în timp ce ea se apropia. O luă în braţe şi ea se lipi de el de parcă rămăsese subit fără pic de

putere.

— O, eşti bine! Eşti bine şi l-ai găsit!

— Te simţi bine? murmură el la urechea ei.

Ea dădu din cap şi suspină, descătuşându-şi emoţiile. Dumnezeu îi auzise rugile şi fusese credincios. Acum poate că Mara va crede. Dar, indiferent dacă va crede sau nu, Dianne ştiu că în ziua aceea ceva se schimbase pe veci în inima ei. Îl putea lăsa pe Cole să conducă – îi putea încredinţa ferma, animalele, moştenirea de la unchiul ei. Dar îi putea încredinţa în special inima ei – pentru că el tocmai i-o dăduse înapoi teafără şi nevătămată.

CAPITOLUL 31

— L-am găsit stând în râu, zise Cole când intrară în casa lui Ben şi Charity.

— În râu? îl întrebă Dianne.

— Ai zis că dacă e foc, să mă duc la râu, spuse Luke. Barky stătea credincios cu capul în poala băiatului, privind în sus cu ochii săi mari, căprui. Cole îi povestise lui Dianne că Barky fusese tot timpul lângă copil.

— Mi-a zis că m-a văzut pornind spre râu şi a venit după mine. A văzut focul în copacii de la distanţă şi s-a gândit că toţi mergem la râu. El s-a dus acolo cu Barky şi nu m-a găsit.

— Dar ştiam că tăticu’ o să se întoarcă, spuse Luke.

Mara stătea într-o parte, iar Dianne îşi ridică ochii spre ea. Fata fusese foarte tăcută de când Luke se întorsese la ei.

— Se pare că a stat acolo tot timpul, adăugă George. – A stat şi a aşteptat.

— Ce băiat cuminte. Ai făcut bine, zise Dianne, strângându-l în braţe a zecea oară. Hainele lui umede îi aduseră aminte că trebuie să-l schimbe. – Hai să mergem să vedem ce haine am adus. Eşti ud până la piele şi ai nevoie de haine uscate.

— Mi-e foame. Putem mânca? întrebă el. Nu părea mai supărat de evenimentele zilei decât dacă l-ar fi văzut pe Barky urmărind un iepure.

— Îi aduc un castron cu tocană, zise Charity. – Du-te cu el în dormitorul nostru.

Dianne îşi luă copilul în braţe şi îl scoase afară din camera aglomerată. Preţ de o clipă îi inspiră mirosul, bucurându-se de senzaţia pe care i-o dădea părul lui lipit de obrazul ei.

— Am fost aşa de îngrijorată pentru tine, îi spuse ea. – Nu ştiam unde te-ai dus.

— Ce foc mare, nu-i aşa, mamă?

Îl puse pe un scaun de lemn. – Da, e un foc foarte mare şi s-ar putea să ne pierdem casa.

— A scos tăticu’ animalele? Mi-a scos poneiul?

— Da, animalele au fost duse într-un loc sigur. Acum trebuie să aşteptăm şi să vedem ce face focul – dacă vine în oraş.

— Dacă vine aici, unde ne ducem? întrebă Luke cu candoare.

Dianne îi scoase cizmele. – Nu ştiu. Unchiul Zane locuieşte în Butte şi cred că ne-am putea duce să stăm la el până se poate construi o altă casă.

— Butte e departe de aici? Vom vedea indieni?

Dianne râse. – E departe, dar nu cred că vom vedea indieni. Mintea îi vuia gândindu-se la ce le-ar putea rezerva

viitorul. Va avea încredere în Cole, că va şti unde să-i ducă şi ce să facă.

Îşi ajută băiatul să dea jos hainele ude şi să se schimbe cu altele uscate, în timp ce el continuă să sporovăiască despre foc. *Mulţumesc*, *Doamne*. *Mulţumesc pentru că mi l-ai adus înapoi*. *Mulţumesc pentru că ai vegheat asupra lui*. Îşi reţinu lacrimile de bucurie. Dumnezeu fusese aşa de bun cu ea.

— Se simte bine? întrebă Mara din uşă.

— Da, zise ea, invitând-o înăuntru. – Vino să vezi cu ochii tăi.

Mara intră cu timiditate în cameră şi se rezemă de perete. – Mă bucur că e teafăr.

Luke se uită la ea şi zâmbi. – E un foc mare.

— Da, aşa e, îi răspunse Mara – şi am fost foarte îngrijoraţi pentru tine. Nu te puteam găsi.

— N-am păţit nimic, zise băiatul, pe un ton de om mare.

Dianne îi dădu şosetele în picioare. – O să-ţi punem cizmele lângă foc, să se usuce. Să sperăm că nu vor intra la apă. Vezi să stai în casă. N-am alte încălţări pentru tine.

— Mi-e foame, mamă, îi aminti băiatul.

— Du-te la domniţa Charity să-ţi dea un castron de tocană. Poate are şi nişte pâine.

Luke ieşi repede din odaie. – Domniţă Charity! Domniţă Charity, sunt gata pentru masă.

Dianne zâmbi, întinzând hainele copilului pe spătarul scaunului pe care stătuse.

— Se pare că Dumnezeu ţi-a auzit rugăciunile, zise Mara încet.

Dianne se întoarse. – Sunt sigură că da. Dar Mara, trebuie să înţelegi ceva. Câteodată lucrurile nu merg aşa cum vrem

noi. Eu m-am rugat şi am cerut protecţia lui Dumnezeu pentru toţi, dar fără îndoială că cineva va fi rănit – chiar pierdut – în focul acesta. Bărbaţii au fost afară din oraş, străduindu-se din greu să are brazde de pământ, aşa încât focul să nu mai aibă ce arde când ajunge acolo. Dar asta nu înseamnă că nu va fi rănit nimeni.

— Ştiu asta. L-am auzit pe pastorul Ben vorbind despre asta. Tata nu prea e în favoarea religiilor şi a bisericii. Nu crede în Dumnezeu, dar uneori biserica a slujit scopurilor lui. Aşa că atunci când am fost acolo am ascultat. Fratele meu, Joshua, a citit o grămadă de cărţi – când a putut pune mâna pe vreuna. Citeşte despre religii şi despre ce cred diverşi oameni despre Dumnezeu.

— Şi la ce concluzie a ajuns? o întrebă Dianne.

— La niciuna. Nu ştia ce să creadă. I se părea că fiecare e la fel de convins că a sa e calea corectă.

— Nu mă îndoiesc că aşa e. Cred că e o chestiune legată de modul în care Dumnezeu ţi se face real în felul Său. Eu am fost la şcoala duminicală şi la biserică în copilărie, dar niciodată nu mi s-a părut ceva prea important, învăţătoarele mele erau adesea rele şi aspre, iar asta sigur n-a fost ceva atrăgător pentru un copil.

— Când ai decis că Biblia e adevărată şi că Dumnezeu chiar ţi-a auzit rugăciunile? o întrebă Mara.

— Când aveam şaptesprezece ani, mama a dispărut – a ieşit afară, rătăcind prin viscol. Aveam inima grea din pricină că am pierdut-o. Sora mea cea mai mică, Betsy, fusese lovită în cap de un catâr şi murise pe drumul încoace din Missouri. Sora mea Ardith căzuse într-un râu şi a fost dusă de apă. Am crezut că şi ea e moartă. Iar tata, un om bun şi iubitor, fusese împuşcat într-un schimb de focuri

dintre soldaţi şi rebelii sudişti. Eram copleşită de mâhnire. Mama aştepta un copil, iar eu făcusem tot ce-mi stătuse în puteri ca să am grijă de ea. Am simţit că dădusem greş când am văzut că dispăruse.

Amintirile erau atât de vii de parcă totul se întâmplase ieri. – N-am putut suporta durerea singură. Eram aşa de nefericită. Până la urmă mi-am dat seama că inima mea sângera din cauza pierderilor – că încercam să-mi găsesc alinarea printre oasele morţilor.

— Uneori mă simt aşa de singură, îi mărturisi Mara. – Dacă n-ar fi Joshua şi bunătatea sa, nu ştiu ce m-aş face.

— Dar de ce ai venit la noi dacă fratele tău e acasă? Doar nu vrei să-l laşi în urmă.

— El are de gând să plece. S-a decis să se întoarcă în Est ca să studieze. A citit foarte mult, după cum am spus. Cred că i-ar prinde bine să meargă la colegiu. Mi-a zis să merg cu el, dar ştiu că n-aş face decât să-l trag înapoi. Va trebui să-şi facă griji pentru întreţinerea mea şi să aibă grijă de mine.

— Aşa că i-ai zis să se ducă fără dumneata?

Mara se uită în ochii ei. – Da. A fost cel mai greu lucru pe care l-am spus vreodată. Dar în tot acest timp m-am gândit la dumneata şi la ferma dumitale. Ştiu că n-ai niciun motiv să ai încredere în mine, dar sper că mă vei ajuta.

— Îmi doresc foarte mult să te ajut, zise Dianne – dar mai vreau şi să cunoşti adevărul despre Domnul. El te iubeşte foarte mult, Mara.

— Mi-ar plăcea să cred asta.

— Poţi – iar cu timpul vei crede.

Oraşul se adună la biserică pe la ora zece în seara aceea. Era încă foarte cald, dar nimeni nu părea să se gândească

la asta. Nimeni nu se putea gândi mai departe de ameninţarea focului.

Ben Hammond îi îndemnă pe toţi să tacă şi începu să vorbească. – Bărbaţii noştri curajoşi care ară ne-au spus că focul nu e decât cam la un kilometru de brazdele arate. Iar terenul arat e cam la un kilometru şi jumătate de oraş. În scurtă vreme vom şti dacă terenul arat va opri incendiul şi va salva oraşul de la distrugere sau dacă va trebui să evacuăm oraşul.

Îşi drese glasul. – Toţi stau pregătiţi, cu căruţele gata să plece în orice moment. Ştiu că toţi sunteţi îngrijoraţi de rezultatul acestui incendiu – de ceea ce ne-ar putea aştepta în seara asta. Ca să fiu sincer, nu vă pot asigura de nimic în această privinţă. Incendiile par să facă ce vor ele, indiferent cât de mult încercăm să le ţinem sub control sau să le supunem.

Dianne îi văzu pe prietenii şi membrii familiei sale dând din cap a încuviinţare. Faith şi Malachi se strecuraseră în biserică şi veniseră, împreună cu copiii, să stea lângă ea şi Cole. Faith îşi strecură mâna într-a lui Dianne. Dianne îşi ridică privirea şi se simţi alinată de zâmbetul prietenei sale.

— Dacă ni se trimite vorbă să evacuăm oraşul, vom colabora ca să ne păzim unii pe alţii de rău. Stewart Blackaby s-a oferit să ne lase să-i folosim ferma. Pământul lui e la treizeci de kilometri spre nord-vest.

Putem merge în direcţia aia şi poate vom fi în siguranţă. Vântul a bătut mai mult din vest şi focul a înaintat spre est. Cred că pământul lui e un loc la fel de bun ca oricare altul ca să ne păzească de rău.

Dianne aruncă o privire către bărbatul ei. Cole îl ţinea pe John pe un genunchi, iar pe Micah pe celălalt, iar Luke

stătea între părinţii lui. Luke nu voise deloc să se despartă de Barky, dar Charity îi consolase şi pe băiat şi pe căţel dându-i lui Barky un os mare de ros în absenţa lui Luke.

— Ştiu că multora vă e frică, dar de aceea ne strângem laolaltă. Ca o familie, vom colabora ca să ne ajutăm şi să ne liniştim unii pe alţii. Toţi am adus anumite provizii, iar dacă ne punem bunurile laolaltă putem trage de ele o perioadă mai lungă de timp, astfel încât nimeni să nu rămână flămând sau să sufere, continuă Ben.

— În cartea Fapte, biserica s-a strâns laolaltă şi au avut grijă unii de alţii. Cuvântul spune în capitolul doi din Fapte: *Toţi cei ce credeau erau împreună la un loc şi aveau toate de obşte*. *Îşi vindeau ogoarele şi averile*, *şi banii îi împărţeau între toţi*, *după nevoile fiecăruia*. Biserica primară a văzut că era drept şi bine să aibă grijă unii de alţii şi noi ar trebui să facem acelaşi lucru.

Fără veste, uşa din spate se dădu de perete. Chester Lawrence intră valvârtej în biserică, de parcă era stăpânul ei. – Le-aţi văzut careva pe fiica sau pe soţia mea?

— Noi vesteam Cuvântul lui Dumnezeu, zise Ben, ferm. – Poţi veni să ni te alături.

— N-am venit să stau cu voi. N-am timp de asemenea prostii. Vreau să ştiu dacă mi-aţi văzut nevasta sau fata.

— Eu sunt aici, zise Mara, ridicându-se încet în picioare.

— Ce cauţi aici, fato? Fraţii şi sora ta sunt acasă, făcând bagajele în caz că focul ajunge până la noi, iar tu eşti aici şi te joci de-a biserica?

— Nu mă joc de-a nimic. I-am ajutat pe vecinii noştri.

Mara stătea în faţa lui Dianne. Aruncă o privire spre ea şi soţul ei, ca şi cum le-ar fi cerut ajutorul. John începuse să plângă la urletele feroce ale lui Chester Lawrence, aşa că

Dianne întinse mâinile şi îl luă la ea în braţe. Nu ştia cum să o ajute pe fată – nici măcar nu avusese ocazia să vorbească cu Cole despre ea de când se întorsese cu Luke.

— Vino încoace, fato. Ne întoarcem la fermă. Sigur ca păcatul, focul ăla vă arde oraşul din temelii.

— Nu mă întorc acasă, zise Mara, menţinându-şi poziţia.

Dianne ar fi vrut să o încurajeze, dar în acelaşi timp ştia că Biblia spune să-ţi cinsteşti tatăl. Era nehotărâtă, întrebându-se cum putea îndrepta situaţia. Atunci îşi dădu seama. Această problemă nu era a ei ca să o îndrepte.

Chester veni la Mara cu paşi apăsaţi. – Ai de gând să mă sfidezi? Aici, în faţa tuturor?

Mara se aplecă spre el şi îi şopti: – Nu cred că vrei să-ţi explic de ce prefer să rămân aici. Ştiu destule despre lucrările fermei noastre – dacă înţelegi ce vreau să zic.

Chester se retrase brusc, mijindu-şi ochii. – Mă ameninţi? o întrebă cu glas abia audibil.

Mara se uită în ochii lui plini de mânie. – Nici n-aş visa să te ameninţ. Propun doar să facem o pace în felul nostru. De dragul multora – dar mai ales de dragul muncii dumitale.

Chester îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs. – Atunci stai aici, în oraş – n-ai decât. Şi cum crezi că te vei întreţine? Banii nu pică din cer. O fată ca tine nu-şi poate câştiga existenţa decât în două feluri. O să faci un nou bordel? Poate ai putea lucra la o cârciumă.

Dianne nu mai putea suporta nicio secundă. Dădu să se ridice în picioare, dar Cole o trase înapoi. Se uită la ea şi clătină din cap. Dianne fierbea. Cum îl putea lăsa pe omul ăsta să vorbească aşa – şi tocmai în biserică?

Însă, înainte ca ea să poată deschide gura, Cole se ridică în picioare. Îl puse pe Micah pe bancă, apoi se întoarse spre

domnul Lawrence. – Cred că ai spus destul. Întrunirea asta e menită să unească inimile şi minţile, dar dumneata n-ai făcut nimic decât să stârneşti neînţelegeri.

— Nu te amesteca, Selby. N-ai niciun drept să te amesteci.

— Am un drept. Fiica dumitale mi-a cerut protecţia.

Faţa lui Chester se contorsiona.

– Protecţie? De mine? E copilul meu – carnea şi sângele meu. N-ai niciun drept să-i oferi protecţie.

Cole nu se clinti.

– Totuşi ea mi-a cerut ajutorul şi eu am de gând să i-l dau.

Chester se întoarse către fată.

– E adevărat? Te-ai dus la duşmanii mei – împotriva mea?

— Ei nu-ţi sunt duşmani, dacă nu ţi-i faci duşmani, zise Mara sigură pe sine. – Cei din familia Selby sunt oameni buni. Şi ceilalţi oameni de aici sunt oameni buni, dar dumneata eşti prea ocupat încercând să-i distrugi pe toţi şi să iei totul pentru dumneata. Nici măcar nu poţi vedea binele care există.

— Fie aşa cum vrei. Du-te cu Selby, dacă aşa vrei. Dar să nu-ţi mai văd faţa la uşa mea. Când vei avea necazuri – indiferent de motiv – să nu vii în patru labe înapoi la mine.

Mara dădu din cap cu convingere. Alegerea ei fusese făcută în faţa a o sută de martori. Dianne se bucura pentru că soţul ei luase poziţie în faţa urâciosului de Chester Lawrence. Niciodată nu fusese mai mândră de acţiunile lui.

Lawrence se întoarse ca să plece, dar nici nu ajunse la uşă când unul din oamenii care araseră brazdele de protecţie contra incendiului intră în biserică. – Focul, zise el, gâfâind. Toţi se întoarseră spre el, dorind cu disperare să afle ce se întâmplă.

– Focul… a… trecut de zona arată. Va trebui… să plecăm.

Joshua Lawrence se aşează pe un balansoar de pe verandă, aşteptând întoarcerea tatălui său. Totul era pregătit, dar cum ceasurile trecuseră şi nu veni nicio veste, toţi se plictisiră. Jerrod şi Roy se hotărâseră să plece cu muncitorii de la fermă şi să vadă de cireadă. Îl puseră pe Joshua să promită că va aştepta până când se întorcea tatăl lor şi că-i va duce pe ceilalţi într-un loc sigur. Lui Joshua îi displăcea că făceau pe şefii cu el, dar în acelaşi timp îi părea aproape rău să-i vadă plecând. I-ar fi plăcut să aibă la dispoziţie puterea şi abilitatea lor în caz că ceva mergea prost.

Elsa se dusese în sfârşit la culcare – la insistenţele lui – dar se îndoia că dormea foarte bine.

Moţăind în balansoar, Joshua se pomeni visând locuri ciudate – oraşe care păreau să se întindă la nesfârşit. Căuta ceva – un loc anume – dar nu putea găsi ce căuta. Câteodată se speria şi se trezea, numai ca să adoarmă din nou şi să viseze din nou acelaşi loc.

Visul era tot mai plin de viaţă, aproape ca şi cum el era acolo.

— Ce cauţi, băiete? îl întrebă un marinar bătrân şi morocănos.

— Nu găsesc drumul, răspunse Joshua. – Trebuie să găsesc adresa asta. Ţinea nesigur în mână o bucată de hârtie numai ca să îşi dea seama că e goală. Îşi ridică ochii derutat, dar bătrânul dispăruse.

Începu să meargă pe alee, cerând uneori informaţii de la vreun trecător care ori îl ignora, ori ridica din umeri. – Nu găsesc drumul. Nu ştiu unde să mă duc! strigă el.

Când se trezi, îl treceau sudori reci şi trupul îi tremura de frică. Se întrebă cât e ceasul şi căscă. Sigur era aproape de miezul nopţii. Poate şi mai târziu. Se ridică şi intră în casă, uitându-se la ceasul bunicului, care se afla în celălalt capăt al vestibulului. Era aproape două dimineaţa. Unde era tatăl lor? Ar fi trebuit să se întoarcă până acum.

Urcă la etaj, în dormitorul părinţilor săi, ştiind că de la fereastra lor va vedea cel mai bine cum înaintase focul. Se uită spre sud şi văzu vâlvătaia. Era încă destul de departe, aşa că nu avea niciun motiv să se teamă de un pericol imediat. Răsuflă uşurat. Cel puţin deocamdată erau în siguranţă.

Zgomotul unui călăreţ care se apropia îl făcu să-şi abandoneze postul şi să iasă în fugă din odaie. Sări primele cinci trepte, păşi pe una, apoi mai sări câteva. Ateriză nu departe de capul scărilor când tatăl său intră valvârtej în casă. Omul acesta nu intra niciodată undeva, ci mai degrabă invada locul.

— Unde-s Jerrod şi Roy? întrebă el, fără ca măcar să-l salute pe Joshua. – S-au dus în nord cu cireada.

— Unde-s ceilalţi? A venit Portia?

Joshua clătină din cap. – Nu, şi nici Mara.

— La naiba cu Mara. E o trădătoare pentru familia asta.

Joshua clătină din cap. – Dar de ce?

— Era cu familia Selby. Acolo a fost în tot acest timp, iar noi am stat aici îngrijoraţi. îşi lovi pălăria de picior. – Carnea şi sângele meu.

— O să stea la ei? îl întrebă Joshua, simţindu-se aproape uşurat pentru sora sa.

— Dacă Selby o să facă cum îl taie capul. Probabil i-o fi picat cu tronc. Joshua nu avea niciun chef să-şi audă tatăl

vorbind astfel. – Dar focul? – A trecut de terenul arat de orăşeni ca să-l oprească. Vom şti până dimineaţă dacă ne va mistui. Vântul a bătut către est-nord-est, aşa că mă gândesc că s-ar putea să scăpăm de prăpăd. Nu strică să fim gata pentru orice eventualitate.

— Am făcut bagajele. Le-am trimis pe Elsa şi pe bucătăreasă la culcare acum câteva ore. Le-am promis că te voi aştepta pe dumneata şi că voi fi atent la incendiu. Apropo, întrebă el, întrebându-se ce ar putea spune tatăl său – se ştie de la ce a pornit focul?

— Cel mai probabil de la trăsnet. Nu cred că ştie cineva cu certitudine, dar în timpul furtunii de mai devreme au fost multe trăsnete.

Joshua dădu din cap. Poate că tatăl său chiar nu ştia că Portia pusese focul. Poate că nu luase parte la asta.

— Unde se vor duce ceilalţi dacă fermele lor şi oraşul sunt distruse de foc?

Tatăl său râse cu răutate. – Nu ştiu şi nici că-mi pasă, câtă vreme pleacă de aici. Ăsta e un mare noroc pentru noi. Aproape sigur că noi vom scăpa de incendiu, dar aproape toţi ceilalţi şi-au văzut fermele distruse. Dacă aş fi un om care crede în Dumnezeu, aş zice că tocmai m-a binecuvântat cu dorinţele inimii mele. Îşi aruncă pălăria pe masa din vestibul. – Mă duc la culcare. Focul ăla nu va ajunge la noi înainte de zori, chiar dacă vine încoace. Du-te şi dormi puţin şi-o să discutăm ce-i de făcut dimineaţă/

Joshua îi ură noapte bună, apoi se aşeză pe trepte, întrebându-se ce să facă. O parte din el voia să dea fuga la Mara – să roage familia Selby să-l ia la ei ca pe sora sa. Dar trebuia să se gândească şi la Elsa. Nu-i plăcea să o lase în urmă. Senzaţia din vis îl copleşi din nou. *Nu ştiu unde să*

mă duc… nu găsesc drumul.

CAPITOLUL 32

Cu corturile improvizate şi taberele sale în aer liber, ferma Blackaby semăna cu un orăşel minier. După două săptămâni de trai în aerul încărcat cu fum, veniră în sfârşit ploile şi stinseră focul. Dianne ştia că cei mai mulţi dintre cei care îi împărtăşeau soarta acum erau probabil oameni fără adăpost – la fel cum era şi ea în mod sigur. Cole nici măcar nu plecase de pe proprietate până când incendiul nu arsese păşunea din sud. Casa de la fermă şi anexele fuseseră distruse negreşit.

— E deja septembrie, zise Dianne, în timp ce savura cafeaua împreună cu soţul ei într-o zi dis-de-dimineaţă. – Ce-o să facem? Vremea rămăsese caldă, aşa că măcar asta era o binecuvântare pentru numeroasele familii care erau obligate să trăiască sub cerul liber.

Cole îşi amestecă zahărul din cafea. – Nu ştiu. Dar m-am gândit mult la asta. Suntem mai norocoşi decât majoritatea. Ţi-a dat prin minte să aduci caseta cu bani şi asta ne va ajuta foarte mult cu reconstrucţia. Poate că vom putea să aducem imediat provizii aici. Şi poate chiar să-i ajutăm pe alţii să aducă provizii.

— Avem bani la banca din Virginia City, adăugă Dianne. – Presupun că i-am putea folosi şi pe aceia.

Cole zâmbi. – Ştiam că vei fi de aceeaşi părere.

Dianne se uită în ochii lui plini de dragoste. – Acum suntem toţi în aceeaşi încurcătură. Trebuie să colaborăm, altfel nu vom reuşi.

— Unii fac deja planuri să părăsească teritoriul. Zicea că-i

prea greu să-ţi câştigi existenţa aici. Cred că-i înţeleg destul de bine.

— Vrei să spui că ai de gând să pleci din Montana? îl întrebă ea, simţind o strânsoare în piept la simplul gând.

— Nu, mă simt legat de pământul ăsta. Dumnezeu mi-a dat prin el ceva ce n-am avut înainte – încredere în mine. Cred că totul se va termina cu bine în această situaţie. Sigur, focul a fost devastator şi... există posibilitatea să reconstruim numai ca să vedem totul ars din nou. Dar aşa mi se pare bine să facem. Apoi mai e şi partea mândră din mine, adăugă el, cu un zâmbet năzdrăvan.

— Tu mândru? îl tachină ea.

— Nu voi lăsa pământul ăsta să mă învingă. Locul meu e aici. La fel şi al tău.

— Da. Locul meu e aici. Acesta e tărâmul inimii mele.

— Cea mai mare parte a vitelor şi a cailor a supravieţuit, dar păşunile sunt arse, deci inutile, dacă nu mutăm şeptelul mai spre nord, continuă Cole, clătinând din cap. – Poate c-ar trebui să vindem mare parte. E mai bine să le vindem acum decât să le vedem murind de foame la iarnă.

Dianne aprecia că discută cu ea această chestiune.

– Da. Cred că gândeşti bine. Armata va lua fără îndoială majoritatea cailor şi probabil o bună parte din vite. Dacă poţi aştepta calea ferată, probabil că le-ai putea duce spre sud, în Utah, şi apoi spre est sau vest.

— Dar calea ferată nu va fi gata până la iarnă, răspunse el.

— Nu. Nu va fi gata până la Butte. E deja bine înaintată în Teritoriul Montana. Am putea să mânăm pur şi simplu vitele până la cea mai apropiată gară şi să le încărcăm acolo.

Cole zâmbi. – Eşti fată deşteaptă. Cred că merită să

discutăm lucrurile astea.

Dianne îi atinse faţa cu degetele. – Te iubesc mai mult decât viaţa. Nu vreau să mă gândesc ce aş fi făcut dacă te-aş fi pierdut în incendiu. Nu-mi pot imagina prin ce suferinţă trece Ardith – neştiind ce e cu Levi.

— Levi s-a dus. Sunt sigur de asta. Calul lui a fost găsit umblând la întâmplare şi bănuiesc că a fost biruit de fum sau că l-a prins focul din urmă. Când ne-om întoarce la fermă vom căuta mai bine. Despre asta mai voiam să vorbesc cu tine. Koko şi Faith au zis că ţin ele copiii, dacă vrei să vii mâine la fermă cu mine şi câteva ajutoare de la fermă. Drumul va fi greu, aşa că s-ar putea să fim nevoiţi să rămânem peste noapte.

— Vreau să merg, spuse Dianne. – Trebuie să merg. Trebuie să văd ce-a rămas – dacă a mai rămas ceva.

— N-o să fie uşor.

Ea zâmbi. – Aici nimic nu e uşor.

A doua zi de dimineaţă, grupul era gata de plecare, când Ardith îşi făcu apariţia, trăgând iapa roaibă după ea. – Vreau să merg cu voi.

Cole păru să înţeleagă. – Sigur, Ardith. Nu eram sigur că vrei să pleci în caz că… ei bine… în caz că Levi va veni aici.

— Levi nu va veni, spuse ea cu stoicism. – E mort.

Dianne o privi de pe calul ei., Ardith, nu ştii asta.

— Ba da. O simt aici, zise ea, ducându-şi mâna în dreptul inimii. – Dacă ar fi fost în viaţă, ar fi venit aici târâş la nevoie. Cred că cu cât îi acceptăm moartea mai repede, cu atât ne va fi mai bine.

— Ţi-ai luat lucrurile? o întrebă Cole. – Vom sta până mâine. Ai aranjat pentru Winona?

— Va sta cu Charity.

— Atunci urcă. Plecăm, anunţă Cole.

Drumul călare o descurajă cu totul pe Dianne. Nu ştia la ce să se aştepte, dar cum iarba cafenie din prerie se transformase în mirişte înnegrită şi pământ cenuşiu, nu putu decât să clatine din cap. Mirosul de fân, iarbă şi pin ars plutea încă greu în aer. Nişte santinele înalte, carbonizate, erau tot ce mai rămăsese din luxuriantul pământ împădurit. Ar fi plâns dacă n-ar fi fost şi Ardith cu ei. Cum putea să plângă pentru pierderile pământului când Ardith îşi pierduse bărbatul?

— Pământul va fi bogat şi sănătos când va începe să dea iar verdeaţă, zise Cole, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. – Focul nu face niciodată rău permanent pământului. De fapt, îl face mai bun. De multe ori fermierii ard mirişteа şi vegetaţia îmbătrânită de pe câmp ca să dea un început sănătos noilor recolte.

— Dar mi-e greu să-l văd aşa, spuse ea încetişor. – Aşa de sterp – aşa de pustiu.

— Însă n-o să rămână aşa pentru totdeauna. Să nu uităm asta.

Dianne se gândi la Ardith şi aruncă o privire la sora ei, care călărea separat de ceilalţi. George şi Jamie veniseră şi ei, împreună cu câteva ajutoare de la fermă. Toţi se ţineau departe de ea, temându-se să se apropie ca nu cumva să-i aducă aminte de Levi.

Oare Ardith va rămâne aşa pentru totdeauna – pustiită şi stearpă? îi trebuise aşa de mult timp ca să iubească iarăşi – să spere iarăşi. Cum putea să mai facă faţă încă unei mâhniri în viaţă?

Cum făceau faţă oamenii vremurilor dificile? Făcând un pas după altul? Trăind un moment după altul? îşi aminti

cum se rugase în zilele lungi când Cole dispăruse. Ştia cum este să aştepţi şi să nu ştii. Cei mai mulţi oameni îl credeau mort şi îngropat, dar ea ştia în inima ei că e în viaţă. Exact aşa cum Ardith ştia în inima ei că Levi e mort.

Ajut-o, *Tată*, se rugă ea. *Mi-e aşa de greu să o văd aşa – să ştiu ce simte şi ce gândeşte*. *Vreau ca ea să cunoască bucuria şi fericirea*, *dar uite că e din nou confruntată cu cea mai devastatoare pierdere*. *Te rog să o ajuţi*.

Aruncă o privire peste pământul blestemat, înnegrit. *Ajută-ne pe toţi*.

Se apropiară de proprietatea Diamond V cam pe la cinci, ajungând la colina ei preferată. Dianne se pregăti sufleteşte pentru ce avea să vadă, dar când valea intră în raza vizuală îşi dădu seama că nimic nu ar fi putut-o pregăti pentru asta.

Focul atacase tot – tot ce stătuse în picioare. Gardurile şi ţarcurile erau doar nişte resturi înnegrite; din grajd şi alte clădiri nu mai erau decât nişte ruine arse care reuşiseră cumva să rămână în picioare.

Casa – casa unchiului Bram – era complet pierdută. Simţi că lacrimile i se preling pe obraji, dar nu făcu nimic ca să şi le ascundă. Coşurile din piatră rămăseseră ca o amintire tristă a unei case cândva somptuoase.

— Ei, avem o muncă pe măsura noastră, zise Gus. – N-o să fie uşor, nu domnule, dar avem oameni buni şi putem face asta.

Cole se întoarse spre el. – Chiar crezi asta? Oare merită? Visul lui Bram a fost distrus.

— Ba n-a fost distrus! declară Jamie. – Visul tatii a fost mai mult decât o simplă casă. Se uită la George, iar Dianne îl văzu pe unchiul lui dând din cap a încuviinţare.

– Visul lui a fost să facă o casă pentru familia lui – să

îmblânzească pământul – să crească vite. Visul lui a fost să-şi trăiască zilele aici şi să croiască o cale mai bună pentru copiii lui. Se uită în vale şi se îndreptă în şa. – Putem reconstrui. Suntem puternici, iar Domnul ne va ajuta.

Dianne ştiu că Koko ar fi fost foarte mândră de fiul ei în clipa aceea. Ar fi fost mândră şi de George. Era limpede că influenţase gândirea băiatului.

Cole se uită la Dianne.

– Tu ce părere ai?

Ea îşi şterse lacrimile cu dosul palmei.

– Cred că Jamie are dreptate. Suntem puternici şi capabili. Am văzut şi lucruri mai rele, dar nu cu mult. Se uită în jos la ruinele singuratice ale visului unchiului ei. – Putem s-o facem. Suntem montanieni.

Cole zâmbi şi se întoarse către Gus şi băieţi. – Aţi auzit ce-a spus doamna.

Unii băieţi începură să chiuie şi porniră în jos spre vale de parcă li s-ar fi oferit cina de Crăciun pe farfurii de argint.

Spre surprinderea lui Dianne, şi Ardith începu să coboare spre casă.

Jamie o urmă la câţiva paşi. Doar Gus şi George rămaseră cu Cole şi cu ea.

— Cu ce începem? îl întrebă Cole pe omul mai în vârstă.

Gus îşi frecă bărbia. – Păi, în primul rând trebuie să facem provizii pentru oameni şi animale. Nicio şansă să facem mare lucru în direcţia unei case adevărate pentru o vreme – poate până la primăvară.

— Sunt cel puţin patru săptămâni – poate mai mult – până se face frig, zise George. – Aş fi zis, după semnele de dinaintea incendiului, că vom avea o iarnă blândă – care nu se va grăbi să vină.

— Sunt de aceeaşi părere, zise Gus. – Cred că asta va fi în favoarea noastră. Dar tot trebuie să ridicăm nişte barăci. N-a rămas multă cherestea bună în zonă şi va fi greu să aducem lemn de dincolo de foc. Am avea nevoie de nişte căruţe de marfă zdravene şi de mult ajutor.

— Zane! exclamă Dianne. – Zane are firma de cărăuşie. Poate că ne va ajuta.

— Bună idee, răspunse Cole. – Mă gândeam că s-ar putea să fie mai bine ca tu şi copiii să iernaţi în Butte, cu el, cât lucrez eu aici. Dar poate că ne-ar putea trimite nişte căruţe şi nişte oameni de-ai lui.

Dianne clătină din cap. – Locul meu e lângă tine.

Toţi trei bărbaţii se uitară la ea. – Vei avea un copil în toiul iernii. Nu poţi face asta fără o casă caldă şi fără ajutor, începu Cole. – Ştiu că ţi-e greu să te gândeşti că vom fi despărţiţi o vreme, dar sincer, trebuie să fim înţelepţi.

— Atunci să ne stabilim în Virginia City. Găseşte-ne o locuinţă în care să stăm toţi. Măcar locul acela ne e cunoscut. Butte e departe şi mult prea violent pentru băieţi. În plus, mă îndoiesc că Koko şi George ar fi primiţi cu braţele deschise.

— Aici are dreptate, recunoscu Gus. – În Virginia City sunt mulţi oameni. Chinezi, câţiva mexicani şi probabil şi alţi metişi. Probabil că acolo ar putea trăi fără a fi remarcaţi. Oraşul e în decădere de când capitala teritorială s-a mutat la Helena. Oamenii sunt mai îngrijoraţi de supravieţuire decât de culoarea pielii vecinilor lor. Şi nu doar atât, dar, pentru că populaţia pleacă spre oraşe mai mari, s-ar putea să găsim ceva ieftin.

— Să vedem ce putem face, zise Cole. – Aşa am fi toţi destul de aproape ca să ne vizităm mai des. Dar lunile de

iarnă – chiar dacă vor fi blânde – ne vor ţine ocupaţi cu vitele.

— Cred c-am putea vinde bună parte din cireadă, zise Gus. Cred că, de dragul reconstrucţiei şi din cauza păşunilor devastate, am face bine să ne eliberăm de această sarcină.

— Despre asta am vorbit şi cu Dianne. Ni se pare că am putea vinde destui cai armatei. Ar plăti mai puţin pentru că nu sunt îmblânziţi, dar sunt animale de calitate. Şi putem reface oricând cireada.

— Dar cum ne întreţinem între timp? îl întrebă Dianne. – Dacă nu creştem vite sau cai, banii pe care îi vom primi la vânzare ne vor ţine doar o vreme. Şi atunci ce vom face când va veni vremea să refacem şeptelul, dacă nu avem un mod de a ne câştiga existenţa?

— Ăsta-i un lucru pe care trebuie neapărat să-l stabilim, spuse Gus.

— Poate că am putea lua o parte din bani ca să extindem firma de cărăuşie a lui Zane. La urma urmelor, va trebui să găsim un mod de a aduce provizii în vale pentru cei care rămân.

— Dar puţinor oameni le-a mai rămas ceva. Nu la toţi le-a mers aşa de bine ca nouă. Chiar tu ai zis că destui oameni vor renunţa la fermele lor ca să plece unde sunt păşuni mai bune, răspunse Dianne.

— Şi nu putem tăia lemne ca să le vindem, adăugă George. – Nu mai e lemn deloc.

— Păi ştim două lucruri, începu Gus. – Cei care rămân vor avea nevoie de provizii, iar linia aia nouă de cale ferată n-o să tragă o brazdă prin vale. Cel puţin nu încă. S-ar putea ca soluţia lui Cole să fie cea mai bună. Poate trebuie să începem discutând cu cei care fac deja cărăuşie în Virginia

City. Poate că le-am putea cumpăra afacerea.

— Ce idee bună, Gus. Cole se uită la Dianne. Am putea chiar continua să lucrăm în afara oraşului, ca să ne fie mult mai uşor să venim acasă din când în când.

Gândul de a-şi vedea bărbatul în mod regulat o mângâie pe Dianne. – Bine atunci, îi zise ea, zâmbind – mi se pare că am face bine să punem la cale un drum în Virginia City ca să trimitem telegrame armatei şi lui Zane.

Joshua se hotărâse să plece, dar ştia că mai întâi trebuia să discute cu Elsa. De când cu incendiul şi cu vestea că Mara îi trădase, Elsa venea la el din ce în ce mai des. Voia să ştie ce le rezervă viitorul, însă Joshua nu avea niciun răspuns. Chiar şi acum, ştiind că va pleca din Montana – cel puţin pentru o vreme – nu îi putea spune unde se duce şi ce avea să facă.

Elsa curăţa mere în bucătărie, părând neatentă la lumea din jur. Dar el ştia că nu e aşa. Mintea ei funcţiona încontinuu.

— Pot să te deranjez? o întrebă el.

— Ai venit să-ţi iei rămas bun?

El tresări la întrebarea ei directă. Se gândi o clipă să ocolească răspunsul, dar nu o făcu, ci îi răspunse de-a dreptul. – Da, dar am vrut şi să vorbesc cu tine înainte de a pleca.

Elsa ridică din umeri. – Dacă aşa vrei.

El întoarse scaunul de bucătărie ca să se aşeze invers. Aplecându-se pe spătar, încercă să-şi formuleze răspunsul. Îl repetase în gând de atâtea ori, dar acum părea că nu îşi găseşte cuvintele.

— Unde te duci? îl întrebă ea, lăsând jos mărul pe care îl

curăţase şi luând altul.

— Nu ştiu. Mă bate gândul să mă duc în est. Vreau să merg la colegiu şi să-mi fac o educaţie. Sau s-ar putea să intru ucenic la cineva şi să învăţ o meserie. Poate că atunci voi şti ce să fac cu viaţa mea.

— Te vei întoarce?

— Bineînţeles. Adevărul este că am de gând să discut şi cu Mara. Dacă îmi voi putea asigura un venit mulţumitor, aş vrea să trimit după voi două. Te-ar interesa?

Elsa îşi ridică privirea, plină de speranţă. – Chiar ai trimite după mine? El zâmbi. – Sigur că aş trimite.

Ea îşi linse buzele şi se uită iar la măr. – Dar de ce? N-am fost prea drăguţă nici cu tine şi nici cu Mara. Întotdeauna am crezut că tăticu' avea dreptate când zicea că sunteţi nişte neputincioşi. Nu voiam să creadă că şi eu sunt aşa.

— Pentru tata bunătatea şi blândeţea sunt egale cu neputinţa. Dar să ştii că nu-i aşa. Răutatea nu e egală cu puterea, dar unii oameni nu par să priceapă asta. Vreau doar să ştii că ţin la tine, Elsa. Nu contează ce s-a întâmplat în trecut.

Ea îşi ridică ochii. Părul ei şaten era împletit de-o parte şi alta a feţei, făcând-o să pară mult mai tânără decât cei cincisprezece ani pe care îi avea. Îl privi cercetător, de parcă ar fi încercat să înţeleagă sensul cuvintelor lui. – Mi-e frică. Nu ştiu ce se va întâmpla când se va întoarce Portia. Tăticu' n-o să fie fericit că a lipsit aşa de mult.

— Ştiu. Nici eu nu ştiu ce-o să se întâmple atunci. Nu-mi pot da seama unde s-a dus şi de ce. Mi se părea că era destul de fericită făcând pe şefa aici. Oricum, nu-ţi face griji. Mă voi întoarce după tine sau voi trimite după tine cât voi putea de repede. Îţi făgăduiesc.

— Şi poate că atunci vei avea nişte răspunsuri pentru mine.

— Răspunsuri?

— Despre ce se întâmplă când murim şi dacă cerul e real.

Joshua îşi dădu seama că fata se gândea încă intens la problema morţii. – Voi căuta să aflu aceste răspunsuri pentru tine, Elsa. Asta e a doua mea făgăduinţă pentru tine.

Ea zâmbi. – Nimeni nu mi-a mai făcut făgăduinţe până acum.

— Păi acum ai două.

În aceeaşi zi, Joshua se duse călare la ferma Blackaby. Presupunea că familia Selby stătea acolo cu ceilalţi crescători de vite ale căror case arseseră. După ce întrebă în dreapta şi în stânga, fu în sfârşit îndrumat spre o tabără formată din câteva corturi şi căruţe.

Descălecă şi rămase acolo, stingher, ţinând frâul calului şi întrebându-se ce să facă acum. Pe Cole Selby îl ştia din vedere – îl văzuse la biserică şi de câteva ori în oraş – dar nu ştia dacă îi va recunoaşte pe ceilalţi membri ai familiei sale. Însă, spre norocul său, Mara ieşi cu pas săltăreţ dintr-unul din corturi, fredonând un cântec, cu o găleată în mână. Lui îi părea mai fericită decât o văzuse în ultimii ani.

— Ai timp să stăm de vorbă? o întrebă el.

Ea îşi ridică privirea şi făcu ochii mari. – Joshua! Lăsă găleata jos şi alergă la el. El o strânse tare, ridicând-o de la pământ. Apoi o lăsă jos şi se dezlipi de ea.

— E o plăcere să mă uit la tine. Nu cred că te-am văzut vreodată aşa de fericită.

— Nici nu cred c-am fost vreodată aşa de fericită. Aici locuiesc într-un cort şi muncesc, cu toate astea îmi e mult mai bine decât îmi era acasă.

— Deci se poartă frumos cu tine?

— O, se poartă mai mult decât frumos – se poartă cu mine mult mai bine decât se purta familia mea, declară Mara. – Nimeni nu ţipă şi nu urlă la mine. Nimeni nu strigă la nimeni. Eu credeam că toate familiile se poartă ca a noastră, dar nici măcar familia de negri de aici nu se poartă ca a noastră.

— N-am prea întâlnit oameni negri. Sunt… adică… sunt la fel ca albii?

— Exact la fel. Toţi mâncăm la fel şi ne îmbrăcăm la fel. Faith şi Malachi sunt oameni foarte cumsecade. Faith m-a învăţat câte ceva despre gătit.

— Erai deja o bucătăreasă destul de bună.

— Da, dar nu ştiam nimic despre gătitul în aer liber. Simt că învăţ aşa de multe. Domniţa Charity mă învaţă cum să fac haine fără tipar, iar Dianne m-a învăţat cum să fac focul şi să am grijă de cai.

Glasul ei animat arăta clar că toate aceste treburi îi făceau plăcere. Joshua se simţi uşurat, ştiind că vestea pe care venise să i-o dea era mult mai uşor de primit în mijlocul acestei bucurii.

— Am venit să-ţi spun ceva, zise el în cele din urmă.

Mara deveni serioasă. – Pleci, nu-i aşa?

El îşi îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor. – Da. Dar voiam să ştii că, dacă îmi pot asigura un venit mulţumitor, voi trimite după tine. Şi Elsei i-am făgăduit acelaşi lucru.

— Elsei? De ce-ar vrea ea să plece?

— Am purtat o discuţie plăcută în noaptea în care incendiul a distrus Madisonul. Ea era foarte speriată şi voia să ştie despre viaţa după moarte şi ce cred eu.

— Şi ce crezi?

Joshua clătină din cap şi se uită în pământ. – Nu ştiu şi de aceea trebuie să plec.

— Nu e nevoie să pleci ca să afli adevărul despre asta. Familia Selby şi prietenii lor şi-au dat seama care e adevărul. Ei m-au ajutat şi pe mine să înţeleg.

Joshua ridică brusc capul.

– Ce vrei să spui?

Mara zâmbi.

– Ei cred cu putere că Dumnezeu există şi că L-a trimis pe fiul Său, Iisus, ca să moară pentru păcatele noastre. Ei cred că Biblia este adevărată şi că trebuie doar să credem în Dumnezeu şi să ne pocăim de păcatele noastre şi că Dumnezeu ne va ierta şi vom avea viaţă veşnică.

— Exact lucrurile despre care a vorbit predicatorul la biserică.

— Da. Ben Hammond, predicatorul, e prieten bun cu ei. Domniţa Charity e nevasta lui. Sunt multe de învăţat, dar înţeleg tot mai bine cu fiecare zi ce trece. Şi citesc Biblia.

— Păi poate că asta voi face şi eu. Dar tot trebuie să plec. Vreau să încerc să merg la colegiu şi să învăţ altceva în afară de creşterea vitelor.

— Eu am de gând să stau cu familia Selby. Ne ducem în Virginia City peste câteva zile, aşa că-mi poţi scrie acolo, pe adresa lor.

— Virginia City, repetă Joshua, memorând oraşul. – Îţi voi trimite scrisori cât voi putea de des.

Mara îl îmbrăţişă din nou. – Te rog să ai grijă de tine. Te iubesc foarte, foarte mult. Tu ai fost singurul om care a ţinut cu adevărat la mine.

— Niciodată nu voi înceta să ţin la tine.

— Mara, e totul în regulă? o întrebă un glas din spatele

lor.

— Dianne, el e fratele meu, Joshua. A venit să-şi ia rămas bun de la mine, zise Mara, făcându-i semn să vină la ei.

Dianne îi zâmbi dulce. – Joshua, te-am văzut de câteva ori la biserică şi o dată sau de două ori în oraş.

— N-am mers regulat nici la biserică şi nici în oraş. Tăticu' reuşeşte să mă ţină mereu ocupat şi nu dă doi bani pe biserică.

— Nu contează. Unde te duci?

— Mă bate gândul să merg în est. Vreau să-mi fac o educaţie – să am o slujbă cumsecade – şi apoi să trimit după surorile mele. Ele au fost întotdeauna nefericite la fermă, la fel ca mine.

— Pe mine nu ferma mă deranjează, recunoscu Mara. – Mie nu mi-au plăcut compania şi nefericirea familiei mele. Îmi pare rău s-o spun, dar niciodată n-am simţit că acolo e locul meu. Întotdeauna am simţit asta pentru că n-am avut aceleaşi păreri cu tata, el n-a avut timp pentru mine. Mama a fost la fel de rea. S-a împietrit din cauza tatii şi dacă noi, fetele, dădeam dovadă de moliciune, ne ura pentru asta.

— Mara mi-a zis că va sta la dumneavoastră. Vă rămân foarte îndatorat.

— Suntem bucuroşi să-i oferim un cămin. Ne-a ajutat mult cu băieţii şi în tabără. Ţi-a spus că ne ducem în Virginia City? îl întrebă Dianne.

— Da, mi-a zis. I-am făgăduit că-i voi scrie acolo. Se întoarse către sora lui. – Nu ştiu cât va trece până voi trimite o scrisoare, aşa că te rog să nu te frământi.

— N-o să mă frământ. Sunt bucuroasă că scapi de Jerrod şi de Roy… şi de tata.

— Acum trebuie să plec. Am drum lung de făcut. O mai

îmbrăţişă o dată, apoi se urcă repede pe cal, ca să nu se lase învins de emoţie. Se întrebă dacă o va mai vedea vreodată. Cel puţin va sta liniştit ştiind că îi va fi mai bine la familia Selby decât acasă. Şi-ar fi dorit ca acelaşi lucru să fie valabil şi pentru Elsa. – Dacă ai ocazia s-o ajuţi pe Elsa, zise el, întorcând calul către drum – te rog fă-o. S-a schimbat şi nu suport să mă gândesc că locuieşte acolo singură, fără cineva care s-o ajute.

— Voi face ce-mi va sta în putinţă, răspunse Mara.

El zâmbi. – Pe curând.

Casa pe care reuşi Cole să o cumpere în Virginia City pentru familie era un edificiu masiv aflat în proprietatea unui fost politician. Omul încerca să o vândă de ceva timp, dar nimeni nu avea nevoie de o casă aşa de mare – şi nici nu şi-o puteau permite.

Cu şase dormitoare la etaj şi diverse alte odăi la parter, casa se potrivea foarte bine nevoilor lor. Cole repartiză camerele în timp ce făceau turul casei.

— Noi vom lua camera asta din capul scărilor. spuse el grupului. – E un dormitor mai mic, cu un salonaş care va fi un dormitor potrivit pentru băieţi. Camera următoare e foarte potrivită pentru Ardith şi Winona. E destul de mică, dar suficient de mare pentru voi două. Ardith zâmbi când fetiţa intră dansând în odaie.

— Uite ce drăguţă e!

Cole zâmbi. – Se pare că-i mulţumită. Merseră mai departe. – Camera care urmează, vizavi, e bună pentru Koko şi familia ei. E foarte mare.

— George poate sta cu noi, îl informă Koko. – În felul acesta nu va trebui să-ţi faci griji pentru o cameră separată

pentru el. George dădu din cap că e de acord.

— E bine aşa, spuse Cole. – Mulţumesc. Camera de sub a voastră seamănă cu a noastră, dar salonaşul are o intrare din hol. M-am gândit că Ben şi Charity ar putea sta în dormitorul mare, iar Mara ar putea folosi salonaşul. Ar fi bine aşa? Se întoarse spre grupul de oameni adunaţi în hol şi se uită după Ben şi Charity.

— Noi suntem recunoscători că avem unde locui, spuse Ben. – E perfect pentru noi.

— Astfel rămân camerele de vizavi de familia Hammond şi de Mara, care vor fi ale lui Malachi şi Faith. Cele două camere sunt legate între ele, iar una poate fi pentru copii şi cealaltă pentru adulţi.

Faith trase cu ochiul înăuntru. – Prima noastră cabană n-a fost nici pe jumătate cât camera asta. Ne va fi îndeajuns.

— Bun. Atunci sugerez să desfacem bagajele. Apoi femeile pot începe să facă o listă cu bunurile de care avem nevoie în casă. Suntem norocoşi că aici deja există ceva mobilă. Vom cumpăra ce mai putem. În oraş sunt câteva locuri de unde mi s-a spus că putem cumpăra paturi. Aşa că informaţi-o pe Dianne ce vă trebuie şi pornim de acolo.

Fiecare se duse la locul repartizat, vorbind toţi deodată şi discutând posibilităţile pentru fiecare familie. Cole veni la Dianne şi oftă. – Mi se pare că ne vom descurca bine aici.

— Deocamdată, zise ea. – Dar deja mi-e dor să simt iarba sub picioare şi de munţii mei frumoşi şi de râul liniştit. Virginia City îmi aminteşte de atâtea lucruri – cele mai multe triste.

El o cuprinse cu braţul. – Ştiu, dar nu putem lăsa ca asta să ne descurajeze. N-o să fie uşor. S-ar putea să ne ia ani, dar ştiu că Dumnezeu ne va binecuvânta eforturile. Simt

foarte tare că El deja S-a ocupat de asta. Uite ce bine a mers cu firma de cărăuşie. Deja am cumpărat una de aici din oraş şi omul era disperat să vândă. Dumnezeu a ştiut de ce vom avea nevoie înainte să ştim noi.

— Ştiu. Sunt recunoscătoare pentru tot ce a făcut. V-a păzit pe tine şi pe băieţi şi pe toţi cei dragi nouă. Se opri şi clătină din cap. – Nu şi pe Levi.

— Dar Levi L-a iubit pe Domnul. Dacă nu mai e, aşa cum ne temem, atunci trebuie să ştim că-l vom reîntâlni în cealaltă parte. Deocamdată trebuie să privim spre viitor şi să lăsăm deoparte trecutul şi durerea pe care o reprezintă.

— Ştiu că ai dreptate. Vreau să fiu tare, iar cu tine şi cu Domnul simt că pot face orice – orice se cere de la mine.

Cole zâmbi şi o sărută uşor pe buze. – N-aş fi putut spune-o mai bine, pentru că şi eu simt la fel în ce te priveşte. Cred că vom fi fericiţi aici. Nu, ştiu că vom fi fericiţi aici. Suntem împreună şi asta-i tot ce ne trebuie.

Dianne se rezemă de el şi oftă. – Nu aşa mi-am închipuit lucrurile, dar ştiu că şi în asta Dumnezeu ne conduce. Mă pot odihni ştiind asta.

Februarie 1882

— Împinge, Dianne. Împinge tare, îi strigă Koko.

Dianne împinse din toate puterile. Copilul venea repede şi destul de uşor, însă durerea era cumplită. Gâfâind, simţi cum copilul iese din trupul ei. Koko tăie repede cordonul ombilical şi ţinu copilul cu capul în jos.

— E fată! declară ea, lovind funduleţul copilaşului ca să-l facă să respire.

— O fiică! oftă Dianne şi căzu din nou pe pernă. – Am o

fiică.

Copila ţipă în semn de protest faţă de acest abuz. Koko izbucni în râs şi i-o dădu imediat lui Charity. – Are plămâni puternici. Poate că va avea o voinţă la fel de puternică precum mama ei.

— Fără doar şi poate, îi zise Faith, aducându-i lui Koko un teanc de prosoape curate. – De asta va avea nevoie ca să trăiască pe acest teritoriu.

— De asta şi de o credinţă puternică în Domnul, fu de acord Dianne. Nimic nu sunase aşa de bine în auzul ei ca plânsetele acestui copil. Se simţea extenuată şi dintr-odată nu voi decât să doarmă. – Vă rog să-i spuneţi lui Cole că avem o fată.

— Mă duc chiar acum după el, îi zise Faith.

Koko o curăţă pe Dianne şi o pregăti pentru vizitatori. În timp ce Faith se duse după Cole, Charity aduse copilul la mama sa. – E gata să-şi cunoască mama. Dianne întinse mâinile după fetiţă şi o luă în braţe.

— E o adevărată frumuseţe, zise Koko, aplecându-se să o vadă.

— O, e perfectă. Dianne atinse uşor claia bogată de păr şaten de pe capul fetiţei. Aceasta se linişti şi îşi ridică ochii spre ea, ca şi cum era mirată de lume şi de tot ce era în ea.

— Bună, micuţo, îi spuse drăgăstos Dianne. – Oh, tu eşti mica mea frumuseţe.

— Cum o vei numi?

— Athalia, zise Dianne fără ezitare. – Doamna Cohen de la magazinul de îmbrăcăminte şi galanterie mi-a zis că e în ebraică şi că înseamnă *Domnul e înălţat*?

— Ce frumos, spuse Charity. – Athalia.

Cole bătu la uşă şi vârî capul înăuntru.

— Pot să intru?

— Intră, zise Koko şi îi făcu semn să vină. – Te aşteaptă. Amândouă fetele tale.

Cole veni lângă pat şi zâmbi. – Deci ai căpătat în sfârşit fetiţa pe care ţi-o doreai.

— Şi uită-te la ea – e perfectă.

— Seamănă cu mămica ei, remarcă el.

Dianne ridică copilul. – Eu cred că seamănă cu tăticul ei.

Cole o luă în braţe, părând cam stânjenit. – E cam mică.

— Aşa sunt majoritatea copiilor, îl tachină Koko. – Dacă-mi aduc bine aminte, şi băieţii tăi au avut cam aceeaşi mărime.

— Păi mi se pare mult mai mică.

Charity veni lângă el. – Nu e, dar va fi o mare responsabilitate. Fetele sunt mult mai dificile decât băieţii. Am auzit asta de multe ori.

— Eu ştiu că aşa e, fu de acord Koko.

— Ei bine, mica noastră Athalia va fi iubită orice ar fi, zise Dianne când Cole i-o dădu înapoi. – Athalia Hope Selby va fi simbolul noului nostru început. Un simbol al iubirii lui Dumnezeu.

Toţi îi răspunseră că aşa e, iar Dianne nu putea decât să savureze binecuvântările date de Dumnezeu. În viaţa ei avusese momente de disperare şi de întuneric, dar Dumnezeu o reînsufleţise ca să viseze din nou.